DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

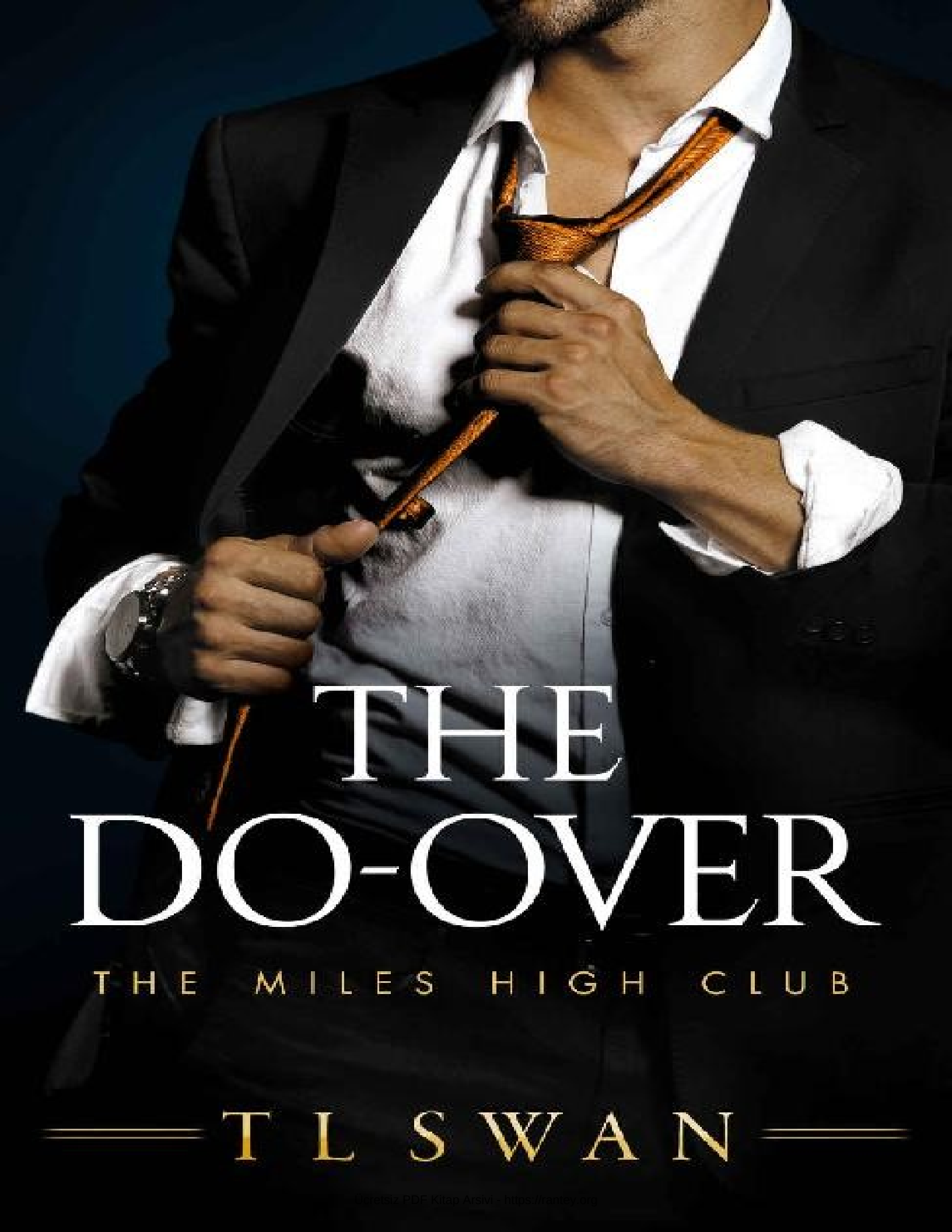

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://

THE DO-OVER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

T L SWAN YAZAN DİĞER YAZILAR

Stanton Adore
Stanton Unconditional
Stanton Completely
Stanton Bliss
Marx Girl
Spor Salonu
Bağımlısı Dr.
Stanton
Dr. Stantons: Sonsöz Bay
Masters
Bay Spencer
Bay Garcia
İtalyan
Ferrara
Play Along
The Stopover
The Takeover
The Casanova
Bizim Yolumuz
Beni Bul Alastar

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

THE DO-OVER

THE MILES HIGH CLUB

T L S 'íš" A ßI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Herhangi bir
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı © 2022 by T L
Swan Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından
yayınlanmıştır www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542034593
ISBN-10: 1542034590

Kapak tasarımı @blacksheep-uk.com tarafından yapılmıştır.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GRATITUDE

Minnettar olma niteliği; minnettarlık göstermeye ve karşılık vermeye hazır olma Nezaket.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu kitabı alfabeye ithaf etmek istiyorum,
Çünkü o yirmi altı harf hayatımı değiştirdi.

Bu yirmi altı harfin içinde kendimi buldum ve hayalimi yaşadım.

Bir dahaki sefere alfabeyi söylediğinizde, onun gücünü hatırlayın.
Her gün

yapıyorum.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
HAYDEN
CHRISTOPHER
Bölüm 3
CHRISTOPHER
Bölüm 4
HAYDEN
Bölüm 5
Bölüm 6
HAYDEN
Bölüm 7
CHRISTOPHER
Bölüm 8
CHRISTOPHER
Bölüm 9
Bölüm 10
CHRISTOPHER
HAYDEN
Bölüm 11
CHRISTOPHER
HAYDEN
Bölüm 12
CHRISTOPHER
Bölüm 13
HAYDEN
CHRISTOPHER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 14
HAYDEN
Bölüm 15
CHRISTOPHER
HAYDEN
Bölüm 16
Bölüm 17
CHRISTOPHER
HAYDEN
Bölüm 18 EDDIE
HAYDEN
CHRISTOPHER
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
CHRISTOPHER
Bölüm 22
HAYDEN
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
HAYDEN
Bölüm 26
HAYDEN
CHRISTOPHER
HAYDEN
Bölüm 27
Bölüm 28
HAYDEN
Bölüm 29
CHRISTOPHER
Bölüm 30
Bölüm 31
CHRISTOPHER
HAYDEN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 32
CHRISTOPHER HAYDEN
CHRISTOPHER
Teşekkür ederiz.
EXCERPT: BAY.
USTALARIN ÖNSÖZÜ
Bölüm 1
YAZAR HAKKINDA
BİLGİLER

OceanofPDF.com

Bölüm 1

CHRISTOPHER

Alarmımın derin vızıltısı sessizliği kesiyor ve uyandığımda uzanıyorum.

"Kahretsin, sanki üç dakikadır uyuyormuşum gibi geliyor," diye mırıldanıyorum.

"Sanırım öyleydik," diye fısıldıyor Heidi bacağını üzerime atarken.

Gözlerim kapalı uyuklamaya devam ediyorum ve diğer taraftan boynumda dudaklar hissediyorum. "Günaydın, Nicki," diye mırıldanıyorum.

Daha da yakınlaşırken boynuma gülümsüyor. "Günaydın, Christopher."

Üçümüz birkaç dakika daha rahat bir sessizlik içinde uzanıyoruz ve ben bir hamle yapmam gerektiğini biliyorum. Saat dokuzda yönetim kurulu toplantım var. "Kalk." İç çektim.

Kızların ikisi de dirençle homurdanıyor.

Doğruldum ve odaya baktım. Giysiler her yere saçılmış, bir şişe şarap ve üç bardak hala banyomdaki spa'nın yanında duruyor. Eğildim ve Nicki'nin kalçasını öptüm. "Ayağa kalk, sürtük."

"Git başımdan." Yuvarlanıyor.

Gülümsedim ve Heidi'nin arkasına bir tokat attım. "Parti bitti."

"Ow," diye ağlıyor.

Dışarı çıkıyorum ve yatağın ucunda durup manzaraya bakıyorum. İki güzel kadın görüyorum

asla eskimeyecek. "Hadi, dışarı." Battaniyeleri üzerlerinden atıyorum. "İşe gitmem gerekiyor."

Buraya gelmelerini sağlamak çok kolay ama gitmelerini sağlamak o kadar kolay değil.

"Bu gece ne oluyor?" Nicki soruyor. "Hiçbir şey," diye cevap veriyorum çıplak bir şekilde etrafta dolaşırken.

giysilerini topladılar. "Meşgulüm."

"Ne yapıyorsun?" Heidi dirseklerinin üzerinde doğrulurken soruyor. Sarı saçları vahşi ve dağınık.

"Bir randevum var." Külotunu kafasına fırlattım. "İyi bir kızla." Demek istediğimi vurgulamak için gözlerimi büyüttüm. "Siz iki hobagin tam tersi."

İkisi de gülüyor. Nicki, "Hobagları seviyorsun," diyor.

Ellerimin üzerine eğilip ikisini de öpüyorum; sonra Nicki'nin saçlarından bir avuç tutup kendime doğru çekiyorum, böylece onu daha uzun süre öpebiliyorum. O benim favorim. "Bu doğru. Seviyorum."

Eğildim ve Heidi'nin göğsünü öptüm. Saçlarımdan bir avuç tutuyor ve bacaklarımın arasında bir zonklama hissediyorum. Saçımı tuttuklarında, işim bitti.

Kes şunu. Bunun için zamanım yok. Tutuşundan çekiliyorum.

"Yani ... sıkıcı randevundan eve dönerken bizi arayacaksın, öyle mi?" Heidi soruyor.

Kıyafetlerini toplamaya devam ederken sırıtıyorum. Beni iyi tanıyorlar. "Muhtemelen." Nicki'nin sütyenini bir sapan gibi geri çekip kafasına doğru fırlatıyorum. Ona sertçe çarptı.

"Ah, kes şunu." Çıtlatıyor.

Banyoya girdim ve duşu açtım. Dönüp baktığımda ikisinin de hâlâ yatakta yattığını görüyorum ve oraya geri dönüp ellerimi kalçalarıma koyuyorum. "İkinize de ağza alınmayacak şeyler yaptırmadan önce kalkın," diyorum.

"Ne var ne yok?" Heidi bana şakacı bir şekilde

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

gülümsüyor.
Buruş buruş olmuş ve sikilmiş.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cazip . . .

"Saat dokuzda yönetim kurulu toplantım var."

Duş alıyorum ve dakikalar sonra belimde beyaz bir havluyla dışarı çıkıyorum, ben gömme dolabımda kaybolurken onların yavaşça giyindiğini görüyorum. Lacivert bir takım elbise, beyaz gömlek, Rolex saat, siyah ayakkabılar ve kemer giyip banyoya geri dönüyorum.

Her zamanki gibi kızlar içeri girip makyaj masasına oturuyor ve ben saçımı yaparken benimle konuşuyorlar.

"Bugün ne var patron?" Nicki kravatımı sıkarken soruyor.

"İşle ilgili şeyler."

"İşle ilgili şeyleri severim," diye yanıtlıyor Heidi. "Bana patron gibi bir şey söyle."

"Kovuldun."

İkisi de kıkırdıyor.

"Bana patron gibi bir şey söyle," diyor Nicki.

"Masamın üzerine eğil." Onu kendimden uzaklaştırıyorum

ve elbisesini kıçının üzerine kaldır.

Havadaki sıkı kıçına bakarken içimden bir uyarılma sesi geçiyor ... hazır ve bekliyor.

İşine git lan!

"Gidelim," diye bağırıyorum banyodan çıkarken.

Mutfaktan gelen bir ses duydum. "Günaydın, Bay Miles."

"Günaydın Bayan Penelope," diye sesleniyorum ofisimden evrak çantamı alırken. Mutfağa geri dönüyorum ve o da bana seyahat kupasında kahvemi uzatıyor.

"Sen şüphesiz tüm zamanların en iyi hizmetçisisin." Yanağından öperken gülümsüyorum.

"Biliyorum canım."

Şaka bile yapmıyorum. Bayan Penelope gerçekten tüm zamanların en iyi hizmetçisi. Eğer elli altı yaşında olmasaydı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

. . .ve zaten evliyse, onunla kendim evlenirdim.

Bu Kızlar gel etrafındave Köşeye.

"Günaydın, Bayan Penelope," diye sesleniyorlar hep bir ağızdan.

"Günaydın kızlar." Gülümsüyor. Gözleri tekrar bana dönüyor ve ben de ona şakacı bir göz kırpıyorum.

Evet, evet, biliyorum.

Ben kötüyüm.

Bunu milyonlarca kez kanıtladık zaten. "Gitme zamanı. İyi günler, Bayan Penelope." "Olur, canım. Sana da."

Kapıya doğru gidiyoruz ve asansöre binerken kızlar sohbet ediyor. Zemin kata geldiğimizde, onlarla birlikte binamın önünden çıkıyorum. Hans arabamla beni bekliyordu. "Günaydın, Hans." Gülümsüyorum.

"Günaydın, Bay Miles." Başını eğdi.

"Kızları benim için eve götürebilir misin, lütfen?" Ona sordum.

"Evet, efendim." Gülümsüyor. "Elbette."

"Günaydın, Hans." Limuzinin arka kapısını açtığında kızların ikisi de gülümsüyor. İkisini de yanaklarından öperek vedalaşıyorum ve mutlu bir şekilde içeri zıplıyorlar. Limuzinin çekilmesini izliyorum ve binama geri dönüp asansöre binerek bodrum katına iniyorum. Siyah Porsche'uma biniyorum ve otoparktan çıkıp uzun araba kuyruğuna giriyorum.

Ugh . . . Londra trafiği. Daha kötü bir şey var mı?

Üç saat sonra

"Ve bu da tam burada." Grafikteki bir çizgiyi işaret ediyor. "Takip ettiğimiz trend bu. Nüfusun nasıl taştığını görün ..."

Esniyorum, gözlerimi zorlukla açık tutabiliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Seni uyutmuyor muyuz, Christopher?" Jameson havlıyor.

Aslında öylesin.

Gözlerimi devirmemek için boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim," diye özür diliyorum.

İki kardeşim, Jameson ve Tristan, üç aylık yönetim kurulu toplantımız için Elliot ve benimle buluşmak üzere Londra'da. Konuşmamız gereken şeyler cidden çok sıkıcı. Jameson tekrar konuşmaya başlıyor ve bazı spiral trendler hakkında ayrıntılı bilgi veriyor ve ben yine esniyorum.

Jameson bana ters ters bakıyor.

"Özür dilerim," diyorum, sözünü tekrar kesmemeye çalışarak.

Tanrı aşkına, odaklan.

Gözlerimi zor açık tutuyorum. Saatime bakıyorum. Bu toplantı ne kadar sürecek?

Elliot konuşmaya başlar. "Bu konudaki sonuçları izliyordum ve ... buldum."

Devam ediyor ve devam ediyor. Yine esnedim.

"Keser misin şunu!" Tristan tersledi. "Bu odada yorgun olan tek kişi sen değilsin."

Üç adamın da dikkatinin üzerimde olduğunu görmek için başımı kaldırıyorum.

"Bahse girerim Christopher'ın yorulma şekli seninkinden daha eğlenceliydi." Elliot sırıtıyor.

"Yüzde yüz," diye mırıldanıyor Tristan kuru bir sesle. "Çocuklar benim lanet yatağımda uyurken ben yerde yattım."

"Neden?" Jameson kaşlarını çatar.

"Kızlar evdeki yatak odalarından başka bir yerde uyumak istemediklerine karar verdiler." Gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Bugünlerde seyahat etmek çok eğlenceli."

"Seni daha da aptal." Başımı tiksintiyle salladım.

"Bu da ne demek oluyor?" Tristan tersledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sadece . . ." Sözümü kestim. "Sadece ne?"

Suyumu yudumlarken "Sadece ebeveynin sen olduğunu sanıyordum," diye cevap veriyorum. "Sen yerde uyurken çocuğunun yatakta uyumasına nasıl izin verirsin, aklım almıyor."

"Summer kendinde değil; öksürüğü var," diye kendini haklı çıkarıyor Tristan.

Ondan çekindim. "O zaman üzerime üfleme, seni mikroplu pislik."

"Kendi çocuğun olsaydı anlardın," diye tersliyor Tristan.

Elliot kıkırdar. "Sanki böyle bir şey olacakmış gibi."

Tristan gülüyor. "Biliyorum, değil mi?"

"Şu lanet konuya odaklanabilir miyiz?" Jameson beyaz tahtaya vuruyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Aralarına bakarken ben de karşılık veriyorum. "Bir gün benim de çocuklarım olacak."

"Hayır." Jameson sanki bir sonraki konuyu hatırlıyormuş gibi tahtaya bir şeyler yazıyor. "Çocuk sahibi olma ihtimalin yok."

"Ne?" Öfkeyle çığlık atıyorum. "Bu saçmalık. Hiçbir fikrin yok."

Tristan sanki hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi gözlerini deviriyor. "Hiçbir fikri olmayan sensin."

"Bir eş ve çocuk sahibi olmak için fazla bencilsin. Bu asla olmayacak." Elliot sırıtıyor.

Jameson beyaz tahtaya bir grafik çizerken, "Doksan yaşına geldiğinde hâlâ piliçlere tecavüz ediyor olacak," diye rahatça cevap veriyor.

Çocukların ikisi de güler.

"Bilgin olsun diye söylüyorum. Piliçlere tecavüz etmiyorum." Sıkıntıyla kravatımı düzelttim. "Ben teşvik ediyorum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Herkesin eşit muamele gördüğü grup etkinlikleri." Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Arada büyük bir fark var."

Üçü de gülüyor ve ben kızarmaya başlıyorum. "Üçünüz de çok yargılayıcısınız, eskiden siz de benim gibiydiniz."

"Hayır, değildik," diye tersliyor Elliot. "Yakınından bile geçmedik. Kırılmışsın."

"Ben kırık falan değilim." Öfkeyle nefes alıyorum.

"Otuz bir yaşındasın ve hiç kız arkadaşın olmadı. Bir tane bile," diyor Tristan.

"Güzel kızları göstermelik randevulara götürüyorsun ve kendini onların bir şansı olduğuna inandırmaya çalışıyorsun ve bunun yanı sıra kadınları sadece çiftler halinde beceriyorsun, böylece onlardan birine aşık olma şansın yok," diye kesin bir dille cevap veriyor Jameson.

Ağzım dehşet içinde açık kaldı. "Beni böyle mi görüyorsun?"

"İşte sen böylesin," diye yanıtlıyor Jameson. Beyaz tahtaya vurmaya başlar. "Şimdi ... izlemeye geri dönelim," diye devam eder.

Aralarına bakarken öfkeli kalp atışlarım kulaklarımda sertçe çarpıyor. Buna inanamıyorum. "Ben kırılmadım."

"Şımarık," diye ekliyor Elliot.

"Nasıl şımarık olabilirim?" Dehşet içinde soluk soluğa kaldım. Jameson yüzünü buruşturuyor. "Oh, lütfen." "Ben şımarık falan değilim."

"Evet, öylesin," diye yanıtlıyor Elliot. "Bir yol söyle," diye çıkışıyorum.

"Hiç iş görüşmesine gitmediniz ama hayalinizdeki işe sahipsiniz. New York, Londra ve Paris'te çatı katlarınız, dünyanın dört bir yanında personeliniz var. On milyon dolar değerinde bir spor araba koleksiyonunuz var. Her nasılsa insanlar sizin aptalca

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

yakışıklı olduğunuzu düşünüyor ve bir kadına sadece bakmanız yeterli.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Evli olup olmadığına bakmaksızın külotunu düşürüyor," diyor Jameson sakince.

Kendimi savunmak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı.

"Ve ... ortalama bir kızla çıkmayacaksın çünkü onlar senden daha aşağıdalar," diye ekliyor Tristan.

"Kimse ortalama bir kızla çıkmak istemez," diye haykırıyorum, öfkeyle.

Jameson gözlerimin içine baktı. "En son ne zaman bir şey için çalışmak zorunda kaldığını söyle Christopher."

"Siktir git," diye homurdandım.

"Hayır, ben ciddiyim. En son ne zaman kendinize bir hedef koydunuz ve aynı gece o hedefe ulaşamadınız?"

Elliot sandalyesinde geriye doğru sallanırken gülümsüyor ve hepsi cevabımı beklerken aralarına bakıyorum.

"Elinde hiçbir şey yok. Tek bir kez bile." Tristan sırıtıyor.

"Henüz ulaşamadığım hedeflerim var," diye kekeliyorum, utanarak.

"Yalnız mı uyuyorsun?" Elliot öneriyor.

Başlarını arkaya atıp yüksek sesle gülerler ve bunun duydukları en komik şey olduğunu düşünürler.

İhanet beni yıkıyor.

Beni böyle mi görüyorlar?

"Siktir git." Ayağa kalkıyorum. "Aptal toplantını da sikeyim. Burada kalıp bu saçmalığı dinlemeyeceğim." Ofisten hışımla çıktım ve kapıyı sertçe çarptım.

Jameson arkamdan, "Buraya gel, pısırık," diye bağırıyor.

Bir kez daha kahkaha attıklarını duyuyorum. Şerefsizler.

Resepsiyonun önünden geçiyorum ve sekreterlerin hepsi öfkeli tavrıma bakıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu muhtemelen bir ilk. Ben hiç sinirlenmem. "Her şey hepsi Doğru, Christopher?" Victoria kaşlarını çatar.

"Hayır, değil" diye hayıflanıyorum. "Oradaki şerefsizler benim şımarık olduğumu düşünüyor." Yanlarından geçerken ellerimi havaya kaldırıyorum. "Buna inanabiliyor musun?"

"Hayır. Hiç de değil." Victoria gülümsemesini gizlemek için dudaklarını yuvarlar.

Sessiz bir uyarıyla gözlerimi kısıyorum ve ofisime doğru yürümeye devam ediyorum. Resepsiyon bölümündeki sekreterlerin kıs kıs güldüklerini duyuyorum.

Kırmızı görüyorum.

Dünya çıldırdı. Evrak çantamı zorla toplamaya başladım.

I.

Am.

Hay

ır.

Şımarık.

Bu suçlamaya alındım. Bu ne cüret? Şımarıklığın ne olduğunu biliyorlar mı? Hiç sanmıyorum.

Asansöre doğru yürüyorum ve kızların hepsi şaşkınlıkla yukarı bakıyor.

"Ben gidiyorum," diye anons ediyorum.

"Nereye gitmek için?" Victoria kaşlarını çatar.

"Nereye istersem." Kulağa kötü geliyor. Onu işaret ettim. "Çünkü kızgınım, şımarık olduğum için değil."

Victoria konuyu vurgulamak için gözlerini açıyor.

"Kapa çeneni Victoria," diye tükürüyorum.

"Evet, efendim."

Gülümsüyor. "Ve bana

patronluk taslama." "Buna

cüret edemem."

Biraz daha öfkelendim.

Bu Kızlar hepsi düşmek onların

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kafalar için Gizle kıkırdamaları.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gülmeyi kesin yoksa hepinizi kovarım," diyorum.

Bu sefer hepsi kahkahalara boğuldu. Ben genelde ofisin komik adamıyımdır. Asla huysuz olan değilim.

"İşte bu kadar!" Patladım. Asansörün kapıları açılıyor, ben de hışımla içeri girip düğmeye sertçe basıyorum. "Noel ikramiyesi yok."

Yine daha çok gülüyorlar.

Cadılar . . . Asansörle zemin kata çıkıyorum ve kapalı otoparka doğru yürüyüp etrafa bakıyorum. Arabam park ettiğim yerde değildi.

Park görevlisine doğru yürüdüm. "Arabam nerede?"

Gözleri dehşet içinde açılır. "Um . . ." Endişeyle etrafına bakınır. "Onu almaya geleceğinizi bilmiyorduk efendim. Sizden önce ayrılacak diğer arabalara yer açmak için alt kata koyduk."

Ne?

Kaşımı kaldırdım, çileden çıktım.

"Arabamı ayrılmış bir park yerine park ettiğimde, o lanet arabanın koyduğum yerde bırakılmasını beklerim."

Görevli konuşmak için ağzını açıyor ve bir şey söylemeden tekrar kapatıyor.

"Ne?" Havlıyorum.

"İşte bu yüzden anahtarlarınız bizde efendim, böylece programa uygun olarak arabaların yerini değiştirebiliyoruz. Bunu her gün yapıyoruz."

"Bu benim programıma uygun gibi görünüyor mu?" Havlıyorum. "Ne yapmam gerekiyor? Arabama ihtiyacım var. Hemen!"

"İşte orada," diye mırıldandığını duyuyorum birinin. Döndüğümde Elliot'ın kenarda durmuş beni dinlediğini görüyorum.

Onun burada ne işi var?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Asansöre doğru yürürken "Boş ver," diye çıkışıyorum. "Bir Uber çağırayım." Kontrolümü yeniden kazanmaya çalışırken kravatımı düzeltiyorum. "Çünkü ben esnek biriyim."

Park görevlisi kaşlarını çatar ve Elliot'a bakar.

"Esnek," der Elliot.

Asansör kapılarını kapatmak için düğmeye basarken, "Uber şoförüm seni ezmeden yukarı çık Elliot," diye bağırıyorum.

Elliot koşup yanıma biniyor ve kapılar kapanıyor. "Sakin ol," diyor. "Sadece biraz eğleniyoruz."

Önüme bakarken çenemi sıkıyorum. "Şımarık değilsin."

Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Buna hakkın var."

Gözlerim yuvalarından fırlıyor. "Seni bayıltmaya hakkım var, hemen şimdi," diye homurdanıyorum. Asansörün kapıları açılıyor ve fuayeden geçip sokağa çıkıyorum. Elliot peşimden geliyor.

İkimiz de kaldırımda duruyoruz ve o bana bakıyor. "Ne zaman geliyor?"

"Kim?"

"Uber."

Kaşlarımı çattım.

"Sen sipariş ettin, değil mi?"

"Tabii ki istedim," diye çıkıştım.

Bunu nasıl yapacağım?

"Uber'e binmeyeceğim," diyorum ayak parmaklarımın ucuna kalkıp sokağa bakarken. "Taksi tutacağım. Eski usulü destekliyorum."

"Oh . . ." Elliot sırıtıyor. "Aferin sana."

Kapıcıların hepsi beni fark ettiğinde dehşet anını görüyorum. "Bay Miles." Koşarak geldiler. "Size nasıl yardımcı olabiliriz, efendim?"

"I . . ."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elliot sözümü kesti. "O iyi, teşekkür ederim." Onlara gülümsüyor. "Yine de teşekkür ederim."

Kapıcılar yavaşça içeri dönüyorlar ve ben de beni izleyen Elliot'a bakıyorum. "Devam et o zaman," diyor.

"Neye gideyim?"

"Taksi tutmaya."

"Gerçekten kendi başıma bir taksi bulamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bunu en son ne zaman yaptın?"

"En son ne zaman dayak yediğin için hastaneye gittin?" Gözlerimi kısıyorum.

Elliot teslim olmak için ellerini kaldırır. "Sadece söylüyorum..." Tekrar içeri giriyor ve ben de onu asansörde kaybolurken izliyorum.

Arkasından bakıyorum ve içimi kararlılık kaplıyor. Kendi lanet taksimi yakalayacağım. Sokağa çıktım ve yoldan gelen bir taksi gördüm. Kolumu kaldırdım.

Arka koltukta bir yolcu varken hızla geçiyor.

Hmm . . .

Başka bir taksi geldi ve ben kolumu kaldırdım. Doğruca yanımdan geçti. "Şerefsiz," diye arkasından sesleniyorum.

Beş dakika boyunca yolun kenarında durdum. Hiçbir taksi durmuyor.

Bunların nesi var böyle? Gidecek bir yerim olduğunu bilmiyorlar mı?

Bu bir ayrımcılıktır.

Bir ses duydum. "Bay Miles." Döndüğümde Hans'ın limuzini park ettiğini gördüm. "Her şey yolunda mı efendim?"

"Umm . . ." Etrafa göz gezdiriyorum. Hiçbir taksi durmuyor ve sonsuza kadar burada kalabilirim. Elliot'ın gittiğinden emin olmak için içeri bakıyorum. "Beni eve götür, lütfen."

Hans bana nazik bir gülümsemeyle arka kapıyı açtı, ben de bindim. Arabayı trafiğin içine çekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranley.org

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" Ona sordum. "Elliot beni aradı."

"Elliot seni mi aradı?" Öfkelendim.

"Evet, seni kurtarmam gerektiğini söyledi."

Pislik.

"Harika vakit geçirdim." Bayıldı.

"Ben de." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Sokakta vedalaşırken saatime bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Ne kadar sürecek bu?

Bu tarihteki en kötü randevu oldu. Sıkıcı.

Çok sıkıcı.

Carly güzel, akıllı, tatlı ve uğruna ölünecek bir vücudu var. İstemem gereken her şey onda var. Yine de her zamanki gibi bir kızla baş başa kaldığımda çok sıkılıyorum. Garsondan yemeğimi zehirlemesini istemeyi bile düşündüm, böylece gitmek için meşru bir sebebim olacaktı.

Tristan ve Jameson'ın bugün söyledikleri milyonuncu kez aklımdan geçiyor.

Otuz bir yaşındasınız ve hiç kız arkadaşınız olmadı. İyi kızları göstermelik randevulara götürüp şansları olduğuna kendinizi inandırmaya çalışıyorsunuz ve kadınları sadece çiftler halinde beceriyorsunuz ki içlerinden birine aşık olma şansınız olmasın.

Carly kaşlarını çatarak bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

Gözlerimi dikmiş bana bakıyor, öpücük gibi. "Ben sadece ... ... Başım ağrıyor. Özür dilerim, ben ..." Ona daha fazla yalan söylemeden sözümü kesiyorum.

"Sorun değil." Gülümsüyor. "Bazı insanlar birbirlerine uymuyorlar, değil mi?"

İlgi çekici. Herkesle anlaşıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çoğu insanla anlaşabiliyor musun?" Ona sordum. "Uyuşuyorum."

"Neden anlaşamadığımızı düşünüyorsun?" Omuz silkiyor. "Bir sürü nedeni var."

"Adlarını söyle."

Gülüyor. "Söyleyeceklerimi duymak istediğini sanmıyorum."

"Güven bana, biliyorum."

"Öncelikle, sen çok mükemmelsin."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Yüzü düşer. "Bak . . . Gücendirmek istememiştim. Bu yanlış oldu."

"Hayır, lütfen . . . ." diye onu rahatlatıyorum. "Bana açıkla. Neyim olduğunu bilmezsem nasıl iyileşebilirim?"

"Daha iyi olmanıza gerek yok. Sadece ihtiyacın var . . ." Kelimelerini akıllıca seçiyormuş gibi duraklıyor. "Senin bir özün yok."

"Ne?" Elimi göğsüme koydum. "Ben mi? Madde yok mu?" Nefesim kesildi, şok oldum. "Ben yüksek kaliteli bir maddeyim!"

Gülüyor. "Sorun da bu zaten. Ne demek istediğimi asla anlamayacaksın Christopher ve sorun değil, anlamana da gerek yok. Bu senin hayatınla ilgili değil."

Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Hayatınız o kadar mükemmeldi ki, gerçekte kim olduğunuzu bulmak için derinlere inmek zorunda kalmadınız."

Ağırlığımı arka ayağımın üzerine verdim, bunu bugün ikinci kez duyuyor olmanın verdiği kızgınlıkla. "Katılmıyorum. Neden insanlar sadece zorlukların karakter oluşturduğunu düşünüyor? Zaten kim olduğumu biliyorken neden kim olduğumu bulmak için derinlere inmem gerekiyor?"

Ayak parmaklarının üzerine çıkıyor ve yanağımı öpüyor. "Çünkü elmaslar baskı altında yapılır."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Arkasını dönüyor ve sokakta rahatça yürümeye başlıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu da ne demek oluyor?" Ellerimi tiksintiyle kalçalarıma koydum. "Ben lanet bir elmasım, Carly." Kollarımı iki yana açtım. "Kaç kadın benim gibi bir elmasa sahip olmak ister biliyor musun?"

Yüksek sesle gülüyor ve bana doğru dönüyor. "Birlikte vakit geçirdiğin kadınlar sadece zengin kömür istiyor. Elmasın ne olduğunu bile bilmiyorlar. Kömür kömürle buluşuyor."

Ağzım dehşet içinde açık kaldı.

Bana bir öpücük konduruyor ve dönüp gecenin içine doğru yürüyor. Arkasından bakarken elimi kirli sakallarımın üzerinde gezdiriyorum.

Bu garipti.

Hmm, ve ... İtiraf etmekten nefret ediyorum ama ilginç.

Caddede yürüyüp bir bara giriyorum ve cam kenarındaki banka oturuyorum.

"Ne alırsınız?" diye soruyor garson.

"Viski," diye cevap verdim,

dikkatim dağılmıştı.

Yağmur yağmaya başlıyor ve ben pencereden yağmuru izliyorum. Garson içkimi önüme koyarken "Buyurun," diyor.

"Teşekkürler." Tek başıma oturup içiyorum.

Boktan bir gün geçirdim ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama görünüşe göre kişiliğimin başkalarının görebildiği ama benim göremediğim bir kısmı var.

Birlikte vakit geçirdiğiniz kadınlar sadece zengin kömür istiyor.

Elimi iğrenerek yüzümde gezdiriyorum. Bu doğru mu? Başımı arkaya eğiyorum ve bardağımı boşaltıyorum.

Sen kırılmışsın.

Açıklamalarla dolu tuhaf bir gün oldu. Haklılar mı?

Sadece kömür zengini olursam elmasımı nasıl bulacağım?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir ses duydum. "O kadar da kötü olamaz." Başımı kaldırdığımda yanımdaki masayı silen bir garson görüyorum.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Üç saattir orada oturuyorsun ve tamamen perişan görünüyorsun."

"Ne?" I bakış at benim İzle. Bir otuz

Sabah. . . kahretsin. Ayağa kalkıp cüzdanımı çıkarırken "Özür dilerim," diye bağırıyorum.

Hesabımı ödedi. "Terk mi edildin?" diye sordu.

Bu kavram karşısında kafam karışarak kaşlarımı çatıyorum. "Hayır, ö y l e b i r şey değil."

"Birini terk mi ettin?"

"Hayır."

Sen kendi işine bak.

"Kovulmak mı?"

Konuşacak havada değilim ve sadece çenesini kapatmasını istiyorum. "Evet. Kovuldum," diye yalan söyledim.

"Pekala, Bu Harika." O gülümsüyor. "I aşk kavşağı."

Bu kadın gerçek bir aptal.

"Kovulmak nasıl harika oluyor?"

"Çünkü yeniden başlayabilirsiniz. Kim olmak istediğinizi tasarlayabilirsiniz."

Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum.

Kim olmak istediğinizi tasarlayın.

"Yeniden yapmak gibi... ." diye fısıldıyorum kendi kendime.

"Evet." Tezgahı tekrar silmeye başlıyor.

"Sen olsan ne yapardın?" Ona sordum. "Yeniden nasıl başlardın?"

Hülyalı bir şekilde gülümsüyor. "Ortadan kaybolur ve dünyayı gezerdim. Onu yeni, lekesiz gözlerle görürdüm."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zihnim dakikada bir milyon mil koşmaya başlarken ona bakıyorum. Bunu ilk kez duymuyorum. Bu kavramı yıllar önce ben de düşünmüştüm.

"Yani, kimsenin gerçekçi olarak bunu karşılayabileceğinden değil." Omuz silkiyor. "Ama bu da bir şey değil mi?"

"Olurdu ..." Ona parasını ödüyorum ve derin düşüncelere dalarak köşeyi dönüp taksi durağına gidiyorum. Bekleyen bir taksi vardı ve arka koltuğa geçtim.

"Nereye?" diye soruyor şoför mutlulukla.

Gülümsüyorum. Bak. . . Kendi başıma taksi tutabilirim. Aslında, aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğime eminim. O şerefsizlere gerçekten neyden yapıldığımı gösteririm.

Ama para yok mu?

Bu çok zor.

Sırt üstü uzanıyorum ve karanlık yatak odamın tavanına bakıyorum.

I var Bu batmak hissetmek içinde ve
Çukur . midem beni rahat bırakmıyor.

Baştan yapma fikri aklıma geldiğinden beri bunu düşünmeden edemiyorum.

Ama görülebilmek için gerçekten görünmez olmam mı gerekiyor?

Aşırı tepki mi veriyorum?

Eğer henüz yapmadıysam, paranın hayatımı belirlemesi tuzağına düşmek istemiyorum.

Kardeşlerimin beni nasıl gördüğünden nefret ediyorum. Carly'nin benim kömür olduğumu düşünmesinden nefret ediyorum. En kötüsü de, haklı olduğunu biliyorum. Şu anki halimle yüzde yüz kömürüm.

Nasıl madde bulacağımı bile bilmiyorum ve bunu düşünmekten nefret ediyorum.

Ben bundan daha iyiyim. Olduğumu biliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantelo.org

Benim için soyadımdan daha fazlası var ... ama bunun ne olduğunu nasıl bulabilirim?

Bir yıl boyunca parasız yaşasaydım, nasıl hissederdim? Olasılıkları, riskleri ve sonunda sahip olacağım gurur duygusunu hayal ediyorum. Yaptım.

Bu hafta dışarı çıkmadım; ilk defa sosyalleşme düşüncesi midemin kaldırabileceği bir şey değil.

Orada olmak istemiyorum. . . Kaybolmak istiyorum.

Pazartesi sabahı

Tarihteki en uzun sekssiz haftadan sonra bir karara vardım. Asansörden bir amaçla çıktım. "Günaydın kızlar." Yanlarından geçtim.

"Günaydın, Christopher."

Koridorda yürüyüp Elliot'ın ofisine giriyorum. Jameson ve Tristan bu gece New York'a gidiyorlar ve bunu şimdi, hepimiz birlikteyken yapmam gerektiğini biliyorum.

"Sizinle ofisimde bir dakika konuşabilir miyim?" diye sordum.

Elliot bilgisayarından başını kaldırıp kaşlarını çatıyor. "Ne hakkında?"

"Jay ve Tris'i al ve aşağıya gelip beni gör."

"Tamam."

Ofisime yürüyorum ve bilgisayarımı açıyorum. Yapacak çok işim var.

"Ne var n e y o k ?" Jameson soruyor. Ofisime giriyor ve kanepeye uzanıyor.

Elliot ve Tristan takip ediyor. "Neler oluyor?"

"Miles Media'ya bir yıl ara veriyorum," diye duyurdum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne?" Jameson kaşlarını çatar. "Ne için?" "İzimi kaybettiriyorum."
"Nasıl?"
"Sırt çantamla gezmeye gidiyorum."

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 2

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır." Masama oturdum. "Ne kadar süre için?"

"On iki ay."

Elliot yüzünü buruşturur. "Siktir git. Bunu yapmanın imkanı yok. Beni neredeyse orada yakalıyordun. Gerçekten ne istiyorsun?"

"Çok ciddiyim."

"Bırak on iki ayı, sırt çantasıyla bir saat bile dayanamazsın." Tristan huffs. "Sen hepimizin toplamından daha değerlisin."

Kararlılık içimi dolduruyor. "Ben işe yaramaz değilim, biliyor musun?"

"Eğer bu geçen hafta sana takılmamızla ilgiliyse, sadece şaka yapıyorduk."

"Bu seninle ilgili değil. Benimle ilgili."

"Ölüm arzusu içinde olmak mı?" Jameson kuru bir şekilde cevap verir. "Söylediğin şey beni düşündürdü, eğer ..." Yüksek sesle söylemek istemediğim için sözümü kestim.

"Ne?"

"Yıllardır aklımın bir köşesinde bu fikir vardı. Eğer şimdi gitmezsem çok yaşlı olacağımı biliyorum."

"Zaten çok yaşlısın," diye tersliyor Jameson. "Ben hiç otuz bir yaşında bir sırt çantalı gezgin görmedim."

"Çünkü çok fazla şey biliyorsun." Gözlerimi açtım.

"Bunu neden yapmak istiyorsun?"

"Çünkü buna ihtiyacım var. Kendimi toparlamam lazım. Bunu yapacağımı hep söyledim ve sanırım şimdi doğru zaman."

Elliot volta atıyor. "Yani, sanırım ... ... Personeli yeniden düzenleyebilirim ... yurtdışındaki ofislerimizde çalışabilirsin."

"Hayır, bağlantı yok. Kendi yolumu bulmak ve kendi paramı kazanmak istiyorum. Sadece iki bin dolar alıyorum. Bu paranın bana bir ay yeteceğini tahmin ediyorum."

Jameson kahkahayı patlatır. "Sen . . . paran yok mu?"

"Beni öldürüyorsun." Tristan gülüyor. "Bir günde bundan daha fazla para harcıyorsun."

"Ne iş yapacaksın?" Elliot kekeliyor. Cevabımı beklerken gözleri irileşiyor. Neredeyse endişesinin arttığını görebiliyorum.

"Şey." Sanki bu şimdiye kadar yaptığım en korkunç şey değilmiş gibi rahatça omuz silkiyorum. "Henüz bilmiyorum. Bir şeyler ortaya çıkacaktır. Gittikçe çözeceğim."

"Hayır," diye tersler Elliot. "Hayatta olmaz. Bir plana ihtiyacın var. Miles'lar bunu biz giderken yapmazlar. Bir yerlerde ölü bulunacaksın. Seni dünyada tek başına bırakmayacağım. Dışarıda bazı kötü herifler var."

"Başka seçeneğin yok."

"Bu aptalca," diye uyarıyor Jameson. "Tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Tüm hafta boyunca bu konuyu uzun uzun düşündüm ve bunun yapmam gereken bir şey olduğunu biliyorum. Eğer şimdi geri adım atarsam, pişman olacağımı biliyorum." Omuz silkiyorum. "Yani ... ne kadar kötü olabilir ki?"

"Kötü," diye tersliyor Elliot. "Gerçekten kötü. Eve bir ceset torbası içinde gelmek kötü."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi deviriyorum. "Neden bu kadar dramatiksin?"

"Bu çok dramatik," diye tersliyor Tristan. "Normal bir insan gibi kendine bir kız arkadaş bulamaz mısın?"

"Annemle babama söylemeyin," diye ekliyorum.

"Ne?" Tristan tersledi. "Bir yıl boyunca kayıp olduğunu nasıl fark etmeyeceklerini sanıyorsun?"

"Onlara Fransa'da bir kursa katıldığımı söyleyeceğim. Onları sürekli arayacağım ve ziyaret etmeye karar verirlerse İspanya'dan Paris'e dönüp birkaç günlüğüne onlarla buluşacağım."

"İspanya mı?"

"İspanya'da başlıyorum."

"Neden İspanya?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Paella severim, sanırım." "Oh, sik beni." Jameson köprüyü çimdikler

burnundan. "Sırt çantanla paella yemeye gitmiyorsun Christopher. Londra'da bir yerlerde harika bir İspanyol restoranı var, bundan eminim."

"İstersen seni her gün arayabilirim?" Ellerimi kalçalarıma koydum. "Ama ben gidiyorum. Beni durduramazsın."

Sessiz kalıyorlar.

"Ve işler kötüye giderse diye nereye gittiğimi sana haber vereceğim," diye ekliyorum.

Jameson, "Bir gardiyan alıyorsun," diye tersliyor.

"Lanet olası bir güvenlik görevlisi almayacağım." "Neden almıyorsun?"

"Çünkü bu amacına ters düşer."

"Amaç kendini öldürtmek mi?" Elliot'ın nefesi kesilir.

"Bak." Onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Bu konuda en çok zorlanacak olanın o olduğunu biliyorum. "Sorun değil. Bu hafta bana yardım edebilirsin ve her şeye hazırlıklı olmam için hazırlanacağız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bana bakıyor ve çıldırırken beyninin teklediğini neredeyse duyabiliyorum.

"Ne zaman gidiyorsun?" Jameson soruyor. "Önümüzdeki Cumartesi."

"O kadar çabuk mu?"

Süreç devam ederken hepsi sessizliğe gömülür.

"Şey ..." Tristan sırtıma bir tokat attı. "Seni tanımak güzeldi kardeşim."

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Finger Lakes bölgesi, Orange County Harrington Angus Sığır İstasyonu

HAYDEN

Traktörü otlağın üzerinden sürüyorum. İki otlak arasındaki derenin üzerinden geçip eve doğru geri dönerken büyük tekerlekler çarpıyor.

Öğleden sonra güneşine gülümsüyorum ve Nev'in başını okşamak için uzanıyorum. O bizim güvenilir sığır köpeklerimizden biri ve benim kişisel favorim. Çiftlikte son bir tur atarken yanımdaki çıkıntıda gururla oturuyor.

Her zamanki gibi çılgın bir gündü. Üç düve buzağıladı ve hepimiz daireler çizerek koşturuyoruz. Çiftçi bir ailenin tek çocuğu olarak, buradaki işlerin yürütülmesine yardımcı olmak için çok çalışıyorum ve yürütülecek çok şey var. Üç bin dönümlük bir çiftliğimiz ve beş yüzden fazla Angus sığırımız var. Neyse ki personelimiz var ama iş yükü hiç azalmayacak gibi görünüyor.

Eve doğru köşeyi döndüğümde annemin bana el salladığını görüyorum. Traktörü onun yanına çekiyorum. "Hey."

Saatine dokunuyor. "Ne yapıyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yapacak çok işimiz var. Alışverişe gideceğimizi hatırlıyor musun?"

Traktörden aşağı atlarken nefes veriyorum. "Anne . . ."

"Ciddiyim Hayden, iki gün sonra gidiyorsun. Dur! lanet çiftlik için endişeleniyorum."

"Biliyor musun, düşünüyordum da. Artık gerçekten gitmeme gerek yok."

"Hayden." Omuzlarımdan tutup beni eve doğru çevirdi. "Bu geziyi iki yıl önce ayarlamıştın." Bana

Beni nazikçe itti. "Gidiyorsun."

"Evet, ama rezervasyonu yaptığımda kalbim yeni kırılmıştı. Şimdi değilim. Seyahat acentesini arayacağım ve paramı geri almaya çalışacağım. Zamanlama şu an doğru değil."

"Sadece gerginsin," diyor. "Kendi kendine konuşmayı bırak."

Günlerdir midem bulanıyor. İki yıldır evden neredeyse hiç çıkmamışken dünyanın öbür ucuna tek başıma seyahat etmek bana son derece saçma geliyor.

Gerginlik buna yaklaşamaz.

Dehşete düştüm.

"Seni ve babamı zor durumda bırakmak istemiyorum. Burada bana ihtiyaç var. Ya ben yokken bir şey olursa?"

"Tatlım." Annem bana gülümsüyor. "Baban ve benim ihtiyacımız olan şey senin mutlu olman."

"Ben mutluyum."

"Sürüş Traktörler mi? Doğum inekler?" Onun gözler Benimkini ara. "Arkadaşlarının çoğu şehri terk etti ve evlendi."

"Yani? Umurumda değil."

"Artık dışarı bile çıkmıyorsun."

Boğazıma bir yumru oturuyor çünkü haklı olduğunu biliyorum. Bu işleri kolaylaştırmıyor.

"Hayden." Gülümsüyor. "Dışarıda seni bekleyen heyecan verici şeyler var."

Başımı salladım.

"Ve sen cesur olacaksın ve kocaman dünyaya çıkacaksın, yeni arkadaşlar edineceksin, güleceksin, yaşayacaksın ve lanet olası inekler için endişelenmeyeceksin."

Gözlerim doluyor ve omuz silkiyorum. "Ben sadece ..."

"Biliyorum bebeğim, korkuyorsun." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Ama dışarıda ne olduğunu bilmeden gençliğin boyunca burada kalırsan senin için daha çok korkarım." Beni kendine çekip sarılıyor. "Bu çiftlik her zaman burada seni bekliyor olacak, Hayden. Ama o da seni bekliyor."

"Kim?" Kaşlarımı çatıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Sevgilin. O dışarıda bir yerde. Bunu biliyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Anne, hayatımın aşkıyla sırt çantalı gezginlerin kaldığı bir hostelde tanışmayacağım, bundan emin olabilirsin."

"Asla bilemezsin. Dışarıda bir sürü iyi ve sağlıklı çiftlik çocuğu var."

"Sanırım." Sırıtıyorum. "Bir veterinere ihtiyacımız var."

"İşte ruh bu." Kolunu benimkine doluyor ve eve doğru yürümeye başlıyoruz. "Ya da bir dizel tamircisi işe yarayabilir. Şu lanet traktörler çok bakım istiyor."

Kıkırdıyorum. "Doğru."

"Bir eskrimci harika olurdu," diye ekliyor.

Gülüyorum. Zavallı, masum bir adamı eve getirdiğimi ve babamın ona günlerce çit inşa ettirdiğini hayal ediyorum.

"Hadi gidip sana birkaç elbise alalım."

"Kıyafetlerimin nesi var?" Alınmış gibi davranıyorum.

İkimiz de dar kotuma, kareli gömleğime ve inek pisliğiyle kaplı çelik başlıklı botlarıma bakıyoruz. "Ben yüksek modanın timsaliyim, anne." Ellerimi kalçalarıma koyup küçük bir salınım yapıyorum.

Gözlerini genişletiyor. "Aslında İspanyol değiller, değil mi?"

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Christopher

"Ve işte bu, BlackWolf Nomad." Satıcı gururla gülümsüyor. "Sırt çantalarının arı dizleri."

Büyük boy sırt çantasına bakıyorum.

Elliot, "Teşekkür ederim, yardıma ihtiyacımız olursa size haber veririz," diye yanıtlıyor.

Satıcı çekip gitti, ben de çantanın fermuarını açtım. "Fermuar iyi çalışıyor."

Elliot fısıldayarak, "Bir insanın sırtında o bokla nasıl dolaşabileceğini anlamıyorum," diyor. "Doldurulduğunda ağırlığı ne olur? Yirmi kilogram falan mı?"

"Muhtemelen."

"Bak bakalım tekerlekli bir tane var mı?"

"Herkes kendi çantasını taşırken ben kendi çantamı taşıyarak pısırık gibi görünmek istemiyorum."

"Diğer herkes aptal." "Öne çıkmak istemiyorum."

Elliot çantaya bakarken kıkırdıyor. "İnan bana, çanta senin en az göze çarpan sorunun."

Başka bir çantaya gidip onu alıyorum. Tüm küçük bölmeleri incelemeye başladım. En altta küçük bir tepsi var. Onu çıkardım ve bakarken havaya kaldırdım. "Bu ne için?"

"Hmm." Elliot onu benden aldı ve bakarken ters çevirdi. "Bir tabak mı?"

"Bir tabak için biraz sığ. Pek kahvaltı sayılmaz, değil mi?"

Satıcı geri döndü. "Tuvalet bu."

Beynim teklerken ona bakıyorum. "Ne?"

"Bu tava." Omuz silkiyor. "Bilirsiniz, ormanda sıçmanız gerektiğinde kullanmak için."

Elliot sanki parmaklarını yakmış gibi tavayı çantaya geri atıyor. "Sırt çantasıyla gezmeye gidiyor, vahşi değil."

Satıcı gülüyor. "Siz ikiniz daha önce sırt çantasıyla gezmediniz, değil mi?"

Elliot ve ben birbirimize bakıyoruz ama sessiz kalıyoruz.

"Kalabalık bir yerde sıkışıp kalırsanız ve tuvalet bulamazsanız, bu tavaya girin ve mümkün olduğunda boşaltın. Bu kadar kolay."

Bu vahşi hayvana bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Bu konuda hiçbir şey kolay görünmüyor."

"Ne? Sence onu kirli bir şekilde çantasına geri mi koyacak?" Elliot dehşete kapılmış bir şekilde tersler.

Satıcı mutlu bir şekilde omuz silkiyor. "Bu bir seçenek." "Bunu kabul etmeyeceğim," diye mırıldanıyorum yürürken

Bu hayvandan uzak dur.

Tanrı aşkına, dünya ne hale geliyor?

Buradan çıkmam gerek. Kan basıncımın her saniye yükseldiğini hissedebiliyorum. "En popüler sırt çantanız nedir?"

"Bu." Satıcı elinde tutuyor. "Şüphesiz."

"Ben alırım."

"Siyah mı istersin, kırmızı mı?"

Kırmızı.

Gözlerimi kısıyorum. Bu adam gerçek mi? Kimse lanet olası kırmızı bir sırt çantası istemez. "Siyah."

"Başka neye ihtiyacı var?" Elliot soruyor.

"Ne kadar süreliğine gidiyorsun?"

"On iki ay."

Satış asistanı ıslık çalar. "Sert çekirdek."

Sert çekirdek ... bu da ne demek oluyor?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Senin fikrini isteseydim, sorardım," diye çıkıştım.

Başparmağıyla Elliot'ı işaret ediyor. "Bunu o istedi."

Gözlerimi deviriyorum; bu adam sinirlerimi bozmaya başladı. "Temel ihtiyaçlar nelerdir?"

"Rahat ayakkabılar, iyi mini havlular." "Mini havlu nedir?"

İskambil destesi büyüklüğünde küçük bir paket tutuyor. "Bunun içinde havlu var."

"Oh." Başımı salladım. "Etkileyici."

"Başka ne gibi küçük şeylerin var?" Elliot ona sorar.

"Bariz olanın dışında," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Dur," diye fısıldıyor Elliot.

"Pusula." Bir pusula almak için ilerliyor.

"Pusula?" Ben aradım. "Sırt çantamla gezmeye gidiyorum, Everest Dağı'na tırmanmaya değil."

Bu adam tam bir salak.

Elliot gözlerini kapa çeneni işaretiyle açıyor.

Adam geri döndü ve bana bir pusula uzattı, ben de doğruca Elliot'a verdim.

Elliot çok hızlı bir şekilde, "Alacağız," diye cevap verir.

"Harika su şişelerimiz var," diye devam ediyor satıcı mağazanın diğer tarafına doğru yürürken.

"Pusulayı almayacağız," diye fısıldadım. "Ya kaybolursanız."

"Google Haritalar'da yirmi birinci yüzyılda yaşamış biri gibi görüneceğim." Gözlerimi deviriyorum.

"Onu sen alıyorsun," diye fısıldıyor öfkeyle.

"Bunu almayacağım," diye fısıldadım. Elinden kaptığım gibi bir rafa tıkıştırıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Satıcı elinde kocaman bir su şişesiyle geri döner. "Bu harika bir şey. Yirmi dört saat boyunca sıcak ya da soğuk kalabiliyor ve bu uzun kordon sayesinde boynunuza takabiliyorsunuz. Ve bakın, bu kamuflaj."

"Boynuma kamuflajlı bir su şişesi taktığımı düşünüyorsanız, hastaneye gitmeniz gerekir."

Elliot burnunun kenarını çimdiklerken kıkırdıyor. "GoPros satıyor musunuz?"

"Neden bir GoPro'ya ihtiyacım olsun ki?" Kaşlarımı çattım.

"Çünkü bunu her zaman kafana takmanı istiyorum, böylece bu boku aşağı inerken canlı olarak izleyebileceğiz."

Gözlerimi deviriyorum.

"Aslında bu harika bir realite televizyonu olurdu." Sanki bir aydınlanma yaşıyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor. "Birini aramalıyım; bir kanal bunu kesinlikle isteyecektir."

"Kapa çeneni. Lanet olsun. Kapa çeneni." Gözlerimi açtım. "Kimseyi aramayacaksın."

"Uyku tulumu," diyor asistan oraya doğru yürürken. "Bu hayati önem taşıyor."

"Bir yatakta uyuyacağım."

"Ama bir uyku tulumunuz olmalı. Kalacak yer bulamadığınız ve zor durumda kaldığınız zamanlar olacaktır."

Ona bakarken gözlerimizi kısıyoruz. "Tanımla "Elliot cevap veriyor.

"Bilirsiniz işte, ormanda ya da tren istasyonunda falan uyumak zorunda kalmak."

Tren istasyonu... cidden mi?

"Havlu gibi katlanabilen mini şilteler satıyor musunuz?" diye sordum.

Satıcı başını arkaya atar ve yüksek sesle güler. "Çok komiksin, dostum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu bir şaka değildi.

"Bir uyku tulumu alacağız. Şuradaki türden." Elliot ekrana dokunuyor.

"Sarı mı siyah mı?"

"Renk körü müsün?" Ona donuk donuk bakıyorum. "Senin derdin ne lan? Kimse sarı uyku tulumu istemez."

Görevli eşyalarımızı kasaya götürmeye başladı. Tüm aldıklarımızı tezgâhın üzerine yığıyor. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet."

Onları çalmaya başladı.

Elliot tezgahın üzerindeki yığına bakıyor ve aklından bir şeylerin geçtiğini görebiliyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Tüm bunlar o boktan çantaya nasıl sığacak?"

Hmm, haklı olduğu bir nokta var.

"Yani, giysileriniz nereye gidiyor?" "Bu çok güzel bir soru," diye mırıldanıyorum. "Hafif seyahat ediyorsunuz," diyor satıcı.

"Ne kadar hafif?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Sadece temel ihtiyaçlar, bir ya da iki çift pantolon, iki çift şort, üç tişört ve bir süveter gibi. Giydiğiniz ayakkabılar."

Korku beni kıçımdan sikmeye başlarken ona bakıyorum. "Yapamam..."

"Yapabilirsin," diyor.

Gözlerim Elliot'la buluşuyor ve o omuz silkiyor. "Bilmem ki?"

Beş şeyle nasıl yaşayabilirsin ki?

Beş saat sonra

"Bu ne saçmalık böyle?" Ağlıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elliot kafasını kaşıyor, tamamen şaşkın. "Onu çantadan çıkarmamalıydık."

"Harika fikir Einstein," diye havlıyorum. "Çünkü bunu kalabalık bir hostelde öğrenmek çok daha iyi olurdu."

"Anlamıyorum." Elliot yönergeleri okurken etrafında dönüyor. "Burada bununla ilgili bir şey yazmıyor. Bastığınız bir düğme ya da başka bir şey var mı?"

Aradım da aradım. "Düğme yok ve bunun olmasına kesinlikle imkân yok."

"Jameson kampa gitti. O bilir." Ben biraz daha debelenirken Elliot çocukları çağırıyor.

"Hey." Jameson'ın sesini duyuyorum. "Merhaba," diyor Tristan.

Elliot telefonunu bizi görebilecekleri şekilde ayarlarken, "Burada her türlü durumdayız," diye cevap veriyor. "Sanırım dükkândaki adam bize şaka yaptı."

"Neler oluyor?" Jameson soruyor.

"Bu nasıl" - kocaman uyku tulumunu tutuyorum - "bunun içine sığması gerekiyor" - küçücük uyku tulumu kılıfını tutuyorum. Tekrar içine sokmaya çalışıyorum.

Jameson yüksek sesle güler. "Seni aptal. Sen yuvarla."

"Bu imkânsız," diye ağlıyorum. "Bir filin bir hamamböceğini becermeye çalışması gibi." Biraz daha debeleniyorum. "Bunun buna uymasına imkân yok."

"Kayganlaştırıcı diye bir şey duydun mu?" Tristan gülüyor.

"Belli ki hayır," diye yanıtlıyor Jameson. "Hoşlandığı kadınları gördün mü?"

"Siktir git. Senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim," diye bağırıyorum hayal kırıklığı içinde. "Bu tam bir felaket. Tatilde olmam gerekiyordu. Her gün

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

itaatsiz bir uyku tulumuyla kavga edecek boş dokuz saatim yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Düz bir şekilde yatır." "Ne?"

"Düz yatır," diye tersliyor Jameson. Düz yatırdım.

"Şimdi ikiye katlayın, sonra tekrar ikiye katlayın ve yuvarlayın."

"Roll?" Elliot kaşlarını çatar. "Yuvarlan... seni aptal."

"Neden o yarım akıllı bize bunu dükkânda söylemedi?" Homurdanıyorum.

Elliot ve ben ellerimizin ve dizlerimizin üzerine çöküp talimatları yerine getirmeye çalışıyoruz. Ofladık, pufladık, inledik, tüm gücümüzü kullandık ve Jameson'ın sesiyle ve Tristan Gülerek dışarı yüksek sesle içinde yirmi dakika sonra nihayet içeri alabildik. "Şimdi, siktir git." Uyku tulumunu kılıfından çıkarıp koridorda elimden geldiğince sert bir şekilde tekmeliyorum. "Bu saçmalığı yaptıktan sonra benimle gelmiyorsun. Ben asla seni tekrar görmek istiyorum."

"Onu almak zorundasın," diye tersliyor Elliot.

"Asla olmaz. Bu dört kişilik bir iş ve ben sihirbaz değilim. Seve seve donarım."

Dört gün sonra

Uçak piste iniyor ve ben uzun ve sert bir nefes alıyorum.

İşte bu kadar.

Birazdan birinci sınıftaki rahat koltuğumu bırakıp bir Uber bulacağım ve parasız bir şekilde bilinmeyene doğru yola çıkacağım.

Gecelik konaklama ücretimin on sekiz avro olduğunu, yeterince kıyafetimin olmadığını ve uyku tulumumdan tutkuyla nefret ettiğimi bilmek dışında ne bekleyeceğimi bilmiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kırk dakika sonra kendimden çok memnun bir şekilde taksi durağına doğru yürüyorum.

Bagajımı sorunsuz bir şekilde aldım ve dünyada her şey yolunda.

"Merhaba," diyorum şoföre.

"Merhaba." Gülümsüyor.

"Beni buraya götürebilir misin lütfen?" Ona telefonumdaki adresi gösterdim.

"Evet."

"Harika."

Bagajı açtı, sırt çantamı içine koydum ve arka koltuğa atladım.

Arabaya biniyor ve çalıştırıyor. Camdan dışarıya mutlulukla gülümsüyorum.

Her şey yolunda gidiyor. Bu parkta bir yürüyüş.

Gaza basıyor ve beş saniye içinde sıfırdan saatte yüz mile çıkıyoruz. Bir arabanın önüne çıkıyor ve kornaya basıyorlar.

"Ah." Önümdeki koltuğu tuttum. "Ne yapıyorsun?"

Şerit değiştiriyor ve lastikler gıcırdıyor; gözlerim korkuyla açılıyor. "Yavaşla," diye bağırıyorum.

Beş şeritli trafikte yüksek hızla ilerliyor. "Sakin ol." Kollarını sallayarak gülüyor. "Her şey yolunda. Her şey yolunda."

"Sürüşünle ilgili hiçbir şey yolunda değil!"

Kırmızı ışıkta hızla geçiyor ve ben ölüm korkusuyla önümdeki koltuğu kavrarken gözlerimi kapatıyorum.

"Yavaşla," diyorum.

Yoldaki bir tümseğin üzerinden o kadar hızlı geçiyor ki, yükseğe sıçrıyorum ve başımı tavana çarpıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ahh," diye ağlıyorum. Ön pencereden karşıdan gelen arabalara bakıyorum.

Yoldan çekilin. Hepimiz öleceğiz!

Viraja o kadar hızlı giriyor ki araba takla atacakmış gibi hissediyorum ve arabadan atlamayı düşünüyorum.

Sonunda, hayatımın en korkunç yirmi dakikasından sonra, durdu.

"Al bakalım."

Dışarı çıktım ve kapıyı çarptım. "Beni bir daha asla alma."

"Tamam."

Gülümsüyor. Sik

kafalı.

Sırt çantamı alıp hostelin merdivenlerinden yukarı çıkıyorum. Büyük ve ucuz ve pis bir otele benziyor.

Ön kapıdan içeri giriyorum ve ilahi sesleri duyuyorum.

"İç, iç, iç."

Çift kapıdan geçip açık avlu barına benzeyen bir yere bakıyorum.

Büyük bir grup insan dev bir bira bongunun etrafında toplanmıştır.

Bir adam sırt üstü yatıyor, herkes çığlık atıp gülerken boğulmak üzere.

Kötü vücut kokusu midemi bulandırıyor ve gözlerim dehşetle açılıyor.

Bu da ne böyle?

OceanofPDF.com

Bölüm 3

HAYDEN

"Bu mu?" Annem askıya asılı bir bikini tutuyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Geri kalanı nerede?" Kıkırdıyor.

Annem ve en iyi arkadaşım Monica ile seyahatim için alışveriş yapıyorum.

"Bu mu?" Monica sarı bir bikini tutuyor. Üzerinde beyaz lekeler var.

"Ufacık tefecik, minicik sarı puantiyeli bir bikiniydi," diye şarkı söylüyor annem.

Etrafta dolaşmaya devam ederken gözlerimi deviriyorum. "Burada gerçekten sevdiğim hiçbir şey yok."

"Çünkü alışverişten nefret ediyorsun," diye cevap veriyorlar hep bir ağızdan. "Bu mu?" Monica G-string siyah bir bikini ve zar zor bir üst.

"Hayır." Nefesim kesildi. "O bikini yanlış mesaj veriyor."

"Ne gibi? 'Merhaba, ben Hayden, ve ateşli bir biraz eğlenmeye hazırım' mı?"

Annem kıkırdıyor. "Doğru, bunu alıyoruz." Monica'dan kaptığı gibi kolunun üzerine atıyor.

"Dinle." Mağazada dolaşmaya devam ediyorum. "Eğer açık kıyafetler giyersen, yanlış tipteki erkekleri kendine çekersin."

Annem ve Monica birbirlerine gözlerini devirirler. "Peki bu ne tür?" Annem iç geçirir.

"Oyuncu türünden," diye cevap veriyorum.

"Oyunculardan nefret ederim."

"Eğlenceli olan bu." Monica gözlerini genişletir. "Yapabiliyorken eğlenin derim." Hamile karnını ovuşturuyor. "Güven bana Haze, sen uzun zamandır evlisin."

"Bilmiyor muyum?" Annem arka planda iç

geçiriyor. Monica esnek beyaz bir elbise tutuyor.

"Hayır, bu tamamen şeffaf." Nefesim kesildi.

Annem elinden kapıp kolunun üzerinden atıyor. "Ne tür

bir erkeği c e z b e t m e y e çalışıyorsun?" Monica sorar. Dantelli bir iç çamaşırı takımı alıyor. "Oh, bu çok seksi."

Annem kolunun üzerinden atıyor.

"Ben bir erkek aramıyorum."

"Bu kadar namuslu olmayı bırakacak mısın?"

Annem tersledi. "Regi geri gelmeyecek, Haze."

"Bunu biliyorum," diye çıkıştım.

"Peki neden onu bekliyorsun?"

"Değilim," diye kekeliyorum. "Sadece hoşlandığım biriyle tanışmadım, hepsi bu."

"Tamam, yani Regi bu gece bu kapıdan girip sana evlenme teklif etse hayır mı diyeceğini söylüyorsun?" Monica ufacık kırmızı bir elbise alıp havaya kaldırır.

"Tabii ki hayır derdim." Onu elinden kaptım ve geldiği yere geri koydum.

Regi benim beş yıllık erkek arkadaşımdı, lise aşkımdı. Üniversiteye gitti ve bir daha geri dönmedi.

"Peki ne tür bir adam?" Annem soruyor.

"Hmm." Bir an düşündüm. "Sarışın. Yetenekli. Çalışkan. Hayvansever." Raflara bakmaya devam ediyorum. "Bakire olsa iyi olurdu."

"Bakire mi?" Annem dehşet içinde soluk soluğa kalır. "En azından ne yaptığını bilen birini istiyorsun!"

"İstediğim şey beni tüm kalbiyle seven sadık bir erkek."

"Bakire biri bunu yapmaz," diyor Monica huffs. "Senin üzerinde pratik yapacak ve sonra dışarıda başka neler olduğunu merak edecek."

"Özensiz saniyeler benim tarzım değil," diye rahatça cevap veriyorum. "Ayrıca, siz ikiniz plan yapmayı bırakabilirsiniz. Ben bunu anladım. Onu gördüğümde tanıyacağım."

"Oh ... çünkü sarışın, hayvan sever bir bakire İspanya'da seninle karşılaşacak?" Annem gözlerini devirir.

"Biliyorum." Genişçe gülümsüyorum. "Sularımda hissedebiliyorum."

OceanofPDF.com

Christopher

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Tezgâhın arkasından bir ses duyuldu.

"Umm . . ." Etrafıma bakınıyorum, fırsatım varken kaçsam mı diye düşünüyorum. "Bir rezervasyonum var."

"Merhaba," diyor adam. "Ben Nelson."

"Selam, Nelson. Christo." Çocuklar, biri tanır diye gerçek adımı kullanmamam gerektiğine karar verdiler. Gerçi Christo'yu nasıl buldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Kont gibi bir şeyim.

"Bir bakayım." Bilgisayarına giriş yapar ve ekranı okur. "Ah evet, işte buradasınız. On günlük rezervasyonunuz var mı?"

Barda devam eden kardeşlik partisine tekrar bakarken başımı sallıyorum.

"Ödemeyi peşin mi yaptınız?" diye soruyor. Tekrar başımı salladım. Bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Size odanızı göstereyim." Tezgâhın arkasından çıktı. "Bu taraftan gelin."

Onu takip ediyorum.

"Fosil odasındasın." "Fosil odası mı?"

"Burası eskileri koyduğumuz yer." "Ben pek yaşlı sayılmam," diye atıldım.

"Burada yirmi beş yaşın üzerindeki herkes yaşlı sayılır." "Oh . . ." Etrafıma biraz daha bakıyorum. Bu çok mantıklı: yirmi beş yaşın üzerindeki hiç kimse aptal değildir. Bu bok çukuruna gelmek için yeterli.

"Ta-da." Kapıyı açtı ve yüzümdeki kan çekildi.

Ranzalar, üç set ranza. Hepsi bir odada.

"Bir yanlışlık olmalı. Ben tek kişilik oda istemiştim."

"Evet, hepsi bitti. Eğer mevcutlarsa sadece bir tane alabilirsiniz."

Bu şerefsize gözlerimi kısıyorum. "O zaman önceden rezervasyon yaptırmanın ne anlamı var?"

"Bilmiyorum." Odaya girerken omuz silkiyor. "Bu senin yatağın, işte." Alttaki bir yatağa dokunuyor.

"Birinin altında uyumamı mı bekliyorsun?"

"Evet."

"Ya yatak kırılırsa ve içinden düşüp beni öldürürlerse."

"Bilmiyorum." Mutlu bir şekilde omuz silkiyor. "Pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Ben sadece burada çalışıyorum, dostum." Odadan dışarı çıktı. "İşte dolabın." PIN pedine dokunuyor. "İçine girmek için kendi kodunu belirle. Sırt çantanı yere bırak, biz gelip içine koyacağız. Her zaman her şeyi kilitle."

Sırt çantamı yere bırakıyorum ve kilide bakıyorum. Umarım bana gösterir, çünkü bunu nasıl yaptığımı Tanrı bilir. Bana söylediklerine konsantre olmaya çalışırken onu takip etmeye devam ediyorum.

"Bu çamaşırhane." Bir çamaşır makinesinin kapağını açıyor. "İpucu, burada bir şey bırakmayın. Çalınır."

"Doğru."

Beni geniş bir açık avluya götürüyor. "Mutfak şu tarafta. Burada günde üç öğün yemek veriyoruz ama ne pişirilirse onu yiyorsunuz. Seçenek yok."

"Doğru." Etrafıma bakıyorum. Her duvar farklı bir parlak renkte. Kendimi sanki bir

Anaokulu gibi bir şey.

Cehennemin anaokulu.

"Diğer uçta bir bar var. Ucuz ve pis ama iş görüyor. Her gece on ikide kapanıyor, yani bütün gece açık değil."

Barın ucundan aşağı bakıp kardeşlik partisini görüyorum. Vahşi insanlar ailelerinden ilk kez uzak kalıyormuş gibi içerken bira nargilesi tüm hızıyla devam ediyor.

"Anladım."

"Gel sana banyoyu göstereyim," diyor koridorda yürürken. Ana koridorda bir kapı açıyor. "İşte burası."

Önümdeki dehşet karşısında derin bir nefes alıyorum. "Büyüleyici."

Kabin üstüne kabin, duş üstüne duş.

"Seks yok," diyor kayıtsızca. "Yaparsan prezervatifler çöp kutusunda."

Kaşlarımı çatıyorum, iğreniyorum. "Neden bana bunu söyleme ihtiyacı duydun?"

"Şaşıracaksın."

İğrenç.

"İşte bu kadar." Gurur duyuyormuş gibi ellerini kalçalarına koyuyor. "İşte bu kadar."

"Teşekkürler."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Çekip gitti.

Peşinden bakıyorum. Beni burada tek başıma mı bırakacaksın?

"İç, iç, iç." Sesler bar alanından yankılanıyor. Kahkahalar ve çığlıklar duyuluyor.

Etrafıma bakındım, ne yapacağımdan emin değildim.

Koridora geri dönüyorum ve sırt çantamı yerine koyuyorum. Odama giriyorum ... ama burası benim odam değil ve hayatım boyunca hiç bu kadar rahatsız hissetmediğimi fark ediyorum.

Oturmaya gidiyorum ama sonra yatağa bile oturamayacağımı fark ediyorum; uzanmak zorundayım.

Siktir et, yürüyüşe çıkacağım.

Dehşet duygusuyla Barselona sokaklarına doğru yola çıktım. . . şimdi . . . parasız bir şehirde ne halt edersiniz?

Üç saat sonra hostele geri döndüm. Akşam yemeğini hostelde yemeyi midem kaldırmadı. Akşam yemeğini bir restoranda yedim.

Şimdi 1,800 dolarım kaldı. O 100 dolarlık bifteğin bütçemde olmadığına eminim.

Yarın daha iyi bütçe yapacağım.

Koridorda bara doğru yürürken bir kız kolumu tutuyor. "Merhaba, odamızdaki yeni çocuk sen misin?"

"Evet."

"Ben Bernadette."

"Merhaba, ben Christo. . ." Christopher demeden önce sözümü kesiyorum.

Kahretsin, Christo'nun sesinden nefret ediyorum. "Dışarı çıkmak ister misin?"

"Um . . ." Tereddüt ediyorum. Ne, randevu gibi mi? Bu kadına karşı hiç çekim hissetmiyorum.

"Bizden bir yığın var. Bir bara gidiyoruz." Ben cevap veremeden kolunu benimkine doladı. "Hadi, eğlenceli olacak. Hayır cevabını kabul etmiyorum."

"Tamam." Omuz silkiyorum. Sanırım her şey burada olmaktan daha iyidir. "Duş alıp üstümü değiştireyim."

"Barda buluşuruz."

Bir saat sonra sokağa çıktık.

Merdivenlerden yukarı çıkarken kapının üzerindeki tabelayı okudum.

SANTOS

Bernadette merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, "Burası harika bir yer," diye soluk soluğa konuşuyor.

"Nedenmiş o?" diye sordum.

"Ucuz içkiler ve kilometrelerce penis."

"Doğru." Kaşımı kaldırıyorum. "Bunun peşinde olduğumdan emin değilim, ama ..." Kahretsin, bu yanlış çıktı. "Aslında, kesinlikle bunun peşinde değilim. Bunu hafızandan sil."

"Denemelisin," diyor kayıtsızca yürümeye devam ederken. "Sik, kıllı bisküviden çok daha iyidir."

Ne?

Kıllı bisküvi . . . hangi kadın kıllı bisküvi der? Bu hatun çok garip.

Merdivenlerin başına geldiğimizde "Bundan cidden şüpheliyim," diye mırıldandım. Etrafımdaki cayır cayır yanan manzaraya bakıyorum. Her yerde neon ışıklar var. Bir şeyler dönüyor; tabelalar yanıp sönüyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor şaşkınlıkla gülümserken.

"Bir epilepsi hastasının kâbusu için harika," diye mırıldanıyorum. Gözlerim parlak flaş ışıklarında geziniyor. Bir dart tahtası, bilardo masaları ve bir karaoke makinesi var. Her yer ahşap ve bir tür kütük kulübe gibi görünecek şekilde yapılmış.

Kalabalık benim yaşlarımda. Kahkahalar mekânın her yerinde yankılanıyor. Eğlenceli bir havası var.

Tamam. Bu o kadar da kötü değil. Dengemin biraz geri geldiğini hissediyorum.

"İşte herkes burada." El sallıyor ve kolumdan tutup beni büyük insan kalabalığına doğru sürüklüyor.

Aşırı tanıdık ya da belki de gerçekten arkadaş canlısı. Bu aşamada, gerçekten hiçbir şey söyleyemiyorum. Sanki tüm duyularım o kadar etkilenmiş ki tamamen kapanmışlar.

Grubun yanına vardık. "Geldiniz mi?" Bir adam gülümsüyor; sesi Avustralyalıya benziyor. "Geleceğinizi biliyordum."

"Evet."

"Bira?" diye soruyor. "Evet, lütfen."

Tereddüt ediyor, ben de kaşlarımı çatıyorum. "Beş avro tutuyor." Sanki aptalmışım gibi gözlerini açıyor.

Kahretsin, öyleyim.

"Özür dilerim." Kotumu karıştırıp bir not buluyorum ve kendimi aptal gibi hissederek uzatıyorum. "Teşekkürler."

Başını salladı ve bara doğru gözden kayboldu.

"Sen kimsin dostum?" diye soruyor bir adam. Uzun boylu, uzun siyah saçları ve zeytin rengi teni var.

İrkildim. Lanet olsun. . . kokuyor. Şimdiye kadar kokladığım en kötü vücut kokusu. "Duş alman lazım," diye çıkışıyorum.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor. Kolunu kaldırıyor ve kendini kokluyor. "Hayır, koklamıyorum."

"Evet. Öyle." İrkildim. "O kadar kötü kokuyorsun ki gözlerimi acıtıyor. "

Tanrım. Benden uzak dur. Bu tahammül edilemez. "Oh, bırak şunu." Gözlerini deviriyor. "Ben o kimyasalları vücuduma sürmek."

"Kimyasallar derken deodorantı mı kastediyorsunuz?"

"Bu bir hükümet komplosu." Tamamen ikna olmuş

gibi başını sallıyor. "İnsanların böyle kokması gerekiyor. Zehir kokusunu sevmeye şartlandırılmışsınız."

Ona kaşlarımı çatıyorum. Bu adamın nesi var böyle?

"Yolculuğun ilk günü mü?" diye soruyor. "Nereden biliyorsun?"

"Çok sinirli ve yargılayıcısın."

"Ben yargılayıcı değilim," diye karşılık veriyorum.

"Evet, öyle. Eminim herkese ve her şeye bakıyor ve onları güvenli küçük evinizle karşılaştırıyorsunuzdur." Birasına doğru kıkırdıyor. "Bunu aşmalısın. Çabuk ol, yoksa ilk uçakla eve dönersin."

Kaşlarımı çatıyorum. Sanki aklımı okuyor. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ve ondan bir kez daha güçlü bir koku alıyorum ve tiksintiyle yüzümü buruşturuyorum. "Lanet olsun. Çok kötü kokuyorsun."

"Ne kadar da tutucusun, değil mi?" Sanki bana inanmıyormuş gibi omuz silkiyor. "Bunu bana başka kimse söylemedi."

"Buna inanmak imkansız." "Bu doğru." Sırıtıyor.

"Sanırım kadınlarla aran berbat."

Yüzü düşer. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Kadınlar güzel kokan erkeklerden hoşlanır, çöplüklerden değil."

"Ben olduğum kişiden memnunum," diye açıklıyor öfkeli bir şekilde.

"Tamam." Omuz silkiyorum ve iki elimi yenilgiyle havaya kaldırıyorum. "Madem öyle diyorsun. Sadece dürüst davranıyorum. Kötü bir niyetim yok."

Bir süre garip bir sessizlik içinde duruyoruz. "Peki benim için ne öneriyorsun?" diye soruyorum.

"Ne hakkında?"

"Olmaktan vazgeçmem gerektiğini söylemiştin..." Doğru kelimeyi ararken duraksıyorum. "Gergin."

"Öyle," diye yanıtlıyor.

"Bunu nasıl yapabilirim?"

"Peki." Tavsiye istediğim için heyecanlanmış gibi gülümsüyor. "Sadece devam etmelisin."

Kaşlarımı çattım.

"Sadece anı yaşayın; düşünmeyin. Başkaları ne yapıyor diye endişelenmeyin. Evinizde sizi ne mutlu ediyorsa, burada da onu yapın. Sadece yer ve ortam farklı olduğu için, aynı şeyler size mutluluk getirir. En derin benliğiniz, sahip olduklarınız olmadan ortaya çıkacaktır."

Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum.

"Sana söylüyorum dostum, eğer ciddi bir seyahat deneyimi yaşamak istiyorsan, bunu yapmalısın."

"Hmm . . ." Onun sözlerini düşünüyorum.

"Bana güvenin. Çok fazla gezgin gördüm. Rahatlayan ve her günü olduğu gibi kabul edenler bu deneyimi seviyorlar. Her şeyi evleriyle kıyaslayanlar dört ila altı hafta içinde eve dönüyor ve eve döndüklerinde yalan söyleyip herkese hayatlarının en iyi zamanını geçirdiklerini söylüyorlar ama gerçek şu ki yüzeyin üstünü bile çizmemişler. Bazıları altı hafta bile dayanamıyor, eve daha erken dönüyorlar."

Derin bir nefes veriyorum. Bugün altı saat sonra eve gitmeyi düşündüğümü itiraf edemem.

"Hmm... ilginç bir gözlem," diye mırıldandım, dikkatim dağılmıştı.

Devam et.

"Evde sizi ne rahatlatır? Yapmayı en çok sevdiğin şey nedir?" diye soruyor.

"Seks," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

Yüksek sesle gülüyor. "Doğru yere geldiniz." Kolunu kalabalığa doğru uzatıyor. "Burası dünyanın seks başkenti." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Senin gibi yakışıklı bir adam . ..amcığı çekmelisin."

Ve sonra biraz.

"Beni yatağa atan görünüşüm değil," diye cevap veriyorum. "Saçmalık."

"Ben ciddiyim. Dünyadaki en çirkin adam bile nasıl olacağını bilirse çekici olabilir."

"Nasıl?"

Gözlerimi açtım. "Deodorant."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye homurdanıyor.

"P e k â l â ." Sırıtıyorum. "Eminim sağ elin büyük, sikilebilir dudaklar gibi hissediyordur. Sen yaparsın."

Bana donuk donuk bakıyor, ben de şaka olsun diye kaşımı kaldırıyorum.

"Siktir git." İç çekiyor.

"Olacağım." Etrafıma bakarken kıkırdıyorum. Şimdi kim olacak?

Avustralyalı adam elinde bir tepsi tekilayla bardan döndü. "Jackpot." Gülüyor. "Bulla barın arkasında çalışıyor."

"Bulla?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bulla nedir?"

"Sikimden hoşlanan bir kız. Bana bütün gece bedava içki veriyor."

Dreadlocks adamı güler. "Ben de senin aletini seviyorum, tabii bizi sarhoş edecekse." Bir kadeh alıp havaya kaldırıyor. Hepimiz birer tane alıp onunkilere kaldırıyoruz. "Yeni arkadaşlara." Gülümsüyor.

"Ve deodorant," diye ekliyorum.

Avustralyalı adam gülerken içkisini tükürür. "Buna içerim," diye mırıldanıyor.

"Benim de koktuğumu mu düşünüyorsun?" Dreadlocks'un nefesi kesilir, tamamen şok olmuştur.

"Çok kötü," diye mırıldanıyor.

"İsminiz neydi?" diye sordum.

"Ben Bodie," diyor Avustralyalı adam. Kum sarısı saçları var, uzun boylu ve kaslı.

"Hey, sana hiç Chris Hemsworth gibi konuştuğunu söyleyen oldu mu?" Ona sordum.

"Aksan yüzünden." Omuz silkiyor. "Keşke o herifin parası bende olsaydı."

"Ve karım," diye ekliyorum. "Çok ateşli." "Ben Basil," diye cevaplıyor dreadlocks'lu adam. "Basil mi?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Bu doğru." Tükürüyor, tamamen savunmacı. "Adımla ilgili bir sorunun mu var?"

"Sakin ol." Bodie gülüyor. "Alışılmadık bir isim, hepsi bu."

Tepsiden bir tekila daha alıp yudum yudum içiyorum. Basil haklı: Sadece devam etmem gerekiyor. Bu gece sevişeceğim ... ve sonra yarın rahatlayıp yeniden başlayacağım.

Kalabalık bara bakıyorum. Kim olacak?

Dört saat sonra

Dişleri kulağımı sıyırıyor. "Hadi buradan gidelim," diye fısıldıyor köşenin karanlığında. "Benim evime dönelim."

Onun bir yeri var. O cehennem çukurunda uyumama gerek kalmayacak.

Şimdi konuşmaya başladık.

Elimi arkasına doğru kaydırdım ve onu sertleşmiş sikime doğru çektim.

Adı neydi onun? Hay sikeyim. Bu tür şeyleri hatırlamam lazım.

Son derece muhteşem, uzun siyah saçları ve uğruna ölünecek bir vücudu var, atletik ve düzgün. Gevşemek için ihtiyacım olan şey o olabilir.

Karmaşa yok, sert ve hızlı.

"Gidelim Christo," diyor seksi aksanıyla.

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Hadi gidelim."

Bu gece atmam gereken bir sürü stres var. Umarım acı çekme havasındasındır, bebeğim.

Elimi tutuyor ve beni kapıya doğru götürüyor. Çıkarken Basil ve Bodie'ye el sallıyorum, Basil tiksintiyle gözlerini deviriyor ve Bodie gülüyor.

Sana söylemiştim.

El ele sokağa çıkıyoruz ve gözlerim onun vücudunda geziniyor.

Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan daracık siyah bir elbise giymiş, çok ateşli.

Onun adı ne?

"Taksi mi?" Ben soruyorum.

"Hayır, hemen köşede oturuyorum."

"Tamam." El ele yürümeye devam ediyoruz.

"Biliyor musun, bu gece seni gördüğüm an, sana sahip olmam gerektiğini biliyordum," diye mırıldanıyor.

Hayaline gülümsüyorum. "Gerçekten mi?" Ben de ona uyuyorum.

Köşeyi dönüp bir sokağa giriyoruz. Arnavut kaldırımı ve karanlık. Üzerime bir tedirginlik çöktü. Bu lanet olası bir kabataslak.

Kes şunu.

O konuşmaya devam ederken ben sessiz kalıyorum. Şikayet ettiğimden değil; aksanı çok tatlı. Bir kapıya varıyoruz ve ben onu arkadan hissederken o kapının kilidini açıyor. Saçlarını boynuna doğru çekiyorum ve orasını yalıyorum. Kulak memesini ısırıyorum ve tüylerinin diken diken olduğunu hissediyorum.

Aletim pantolonumun içinde zonkluyor ve kendimi biraz daha kendim gibi hissediyorum.

Kapı açılıyor, dolambaçlı ahşap bir merdiven ortaya çıkıyor ve yukarı bakıyorum.

Ha?

"Bu taraftan," diye mırıldanıyor merdivenleri çıkmaya başlarken. Önümde yürürken elimi arkasında gezdiriyorum ve sonra elbisesini kıçının üzerinden yukarı kaydırıyorum, böylece tam bir görüş elde edebiliyorum.

Her adımını atarken kasları kasılıyor. En üst kata düşüyoruz ve dudaklarımız kilitleniyor.

Öpüşüyoruz. Onun gözleri kapalı, benimkiler ise sadece bir lambanın aydınlattığı odada odaklanmaya çalıştığım için çırpınarak açılıyor.

Bu da ne böyle?

Duvarların her yerinde tuhaf resimler, çatıdan sarkan milyonlarca şey var. Sepetler ve sahte hayvan kafaları.

Bekle. . . bunlar gerçek mi?

Gözlerim dairenin her yerinde dolaşırken öpücüğü bırakıp geri çekiliyorum. Yönümü bulmaya çalışırken cüzdanımı kapının yanındaki masaya bırakıyorum.

Duvarlar siyah. Bayraklar, hayvan iskeletleri, kaykaylar, sörf tahtaları ve grafitilerle kaplı bir duvar var. Sehpanın üzerinde kocaman bir nargile borusu duruyor.

Yüce Tanrım.

Uzaktan alarm zilleri çalmaya başlar.

Mor tüylü bir halı ve köşede benden daha uzun duran tuhaf görünümlü dev bir sallanan at var.

Etrafıma bakarken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Burası çok sıkışık; on daireyi döşemeye yetecek kadar mobilya var. Bu Allah'ın belası yer de ne?

Korku evine adım attım. "Evimi

beğendin mi?" Gülümsüyor. "Evet,"

diye yalan söylüyorum.

Odaklan.

Sadece işe koyul, diyorum kendime. Evinin nasıl olduğu önemli değil.

Lanet olası odaklanma.

Tamam. Eğilip elbisesini bir hamlede başının üzerinden kaldırıyorum ve kollarını yukarı kaldırdığında, saçlarının altındaki kalın siyah saçlarla karşılaşıyorum.

Kolları. Uzun ve tel tel, terden kollarına yapışmış.

Ne?

Aşağı bakıyorum, kasık kılları G-string'inden dışarı sarkıyor. Dizlerinin yarısına kadar uzamış.

Hayır.

Terlemeye başladım... Bu da ne böyle? "Sana bir sürprizim var." Kıkırdıyor.

"Şimdiden şaşırdım," diye mırıldandım, dikkatim dağılmıştı.

Külotunu indiriyor. Saçları kalın, siyah ve uzun. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Görev iptal.

Lanet görevi iptal et.

Beni yatak odasına çekti. Yerde bir şilte var ve uzanıp bacaklarını açıyor.

Aletim anında büzüşürken gözlerim dehşetle açılıyor. "Banyonuz var mı?" Çığlık atıyorum.

Parmağını emiyor ve sonra yavaşça seksinin dudakları arasından kaydırıyor. "Buraya gel," diye mırıldanıyor.

Şu an çok ateşli olmalı. Sikim jöle gibi oldu.

Odaklan.

"Banyo mu?"

Gıcırdıyorum.

"Merdivenlerden çıkınca
solda."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve aceleyle banyoya girip kapıyı kilitliyorum. Aynadaki yansımama bakıyorum. Şu anda ne haltlar dönüyor?

Yüzüme su sıçratıyorum. Kendine gel, dostum.

Bunu yapabilirsin!

Aynanın arkasındaki makyaj dolabını açıp içine bakıyorum. Bir yığın krem tüpü var. Birini alıp etiketini okudum.

LAMISIL.

Bütün tüpleri inceledim. Hepsi aynı.
Gözlerim açıldı. Olamaz. Bu da ne böyle?
Onda bir şey mi var?
Çılgınca telefonumu çıkardım ve Google'a yazdım.

Lamisil ne için kullanılır?

Çok uzun sürüyor. Hadi. Yenile
tuşuna bastım.
"Hadi lan," diye fısıldıyorum.
Sinyal kötü.
Bu lanet şey ne için kullanılıyor?
Elliot'ın numarasını çeviriyorum.
"Hey," diye cevap veriyor mutlu bir şekilde. "Beni şimdiden özledin mi?" "Bana yardım et," diye fısıldıyorum panik içinde. "Benim bir acil durum."
"Sorun ne?" diye kekeliyor.
"Bu hatunun evindeyim ve pantolonunu çıkardım ve aşağıda sisin içinde goriller var ve evi Rocky Horror Picture Show ve şimdi banyo dolabında elli tüp Lamisil buldum," diye aceleyle geveledim.
"Sisteki goriller mi?" diye tekrarlıyor. "Ne demek istiyorsun?"
"Tam bir çalı, adamım. Kasık kıllarını hiç böyle görmedin. İçeri girmek için palaya ihtiyacım var."
"Lanet olsun." Nefes nefese kaldı.
"Lamisil'i ara. İnternetim kötü."
"Tamam."
Bekliyorum. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

"Christo?" Bağırdığını duydum. "Acele et."

Siktir!

"Tanrım," diye yanıtlar Elliot. "Bu hiç iyi değil."

"Ne?"

"Mantar. Bu mantar kremi."

Gözlerim dehşet içinde açılıyor. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Öfkeyle fısıldıyorum.

"Ne yapacaksın?"

"Koş!" Telefonu kapatıyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Ön kapıya doğru koşarken "Gitmeliyim," diye sesleniyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kişisel bir şey değil," diye bağırıyorum. Cüzdanımı aldım. "Bu arada çok seksisin."

Bir goril için.

Ön kapıdan koşarak çıktım ve merdivenlerden indim. Sanki bir baltalı katil tarafından kovalanıyormuşum gibi sokağa fırlıyorum. .. ya da bu durumda, mantarlı bir goril.

Bir taksi geçiyor ve ben kolumu kaldırıyorum. "Taksi." Taksi yanaştı ve ben hiç bu kadar rahatlamamıştım. Arka koltuğa daldım.

"Nereye?"

"BB Backpackers."

"Elbette."

On dakika sonra sırt çantalı gezginlerin kaldığı pansiyonun önünde durduk ve şoför bana döndü. "On iki avro tutuyor."

Cüzdanımı alıyorum ve ödeme yapmak için kartımı çıkarmaya gidiyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Gittiği yerde değil... ha?

Gitti.

Şoför dikiz aynasından bana baktı. "On iki avro."

Cüzdanımdaki tüm bölmeleri karıştırırken, "Seni ilk seferinde duydum," diye çıkışıyorum.

Siktir. . . Başka kartım yok. Ona nasıl ödeme yapacağım?

Ya kaybettiysem? Hiç param yok. Ne yapacağım ben?

Tekrar terlemeye başladım. Neden buradaki her pisliğin koktuğunu biliyorum. Bu yerle ilgili her şey stresli.

Hiçbir deodorant bu kadar güçlü değildir.

"Kartım gitmiş," diye kekeliyorum panik içinde. "Nerede olabilir ..."

Aklıma bir şey geldi ve şok geçirip sessizliğe gömülerek koltuğuma geri oturdum.

O kıllı sürtük kartımı çaldı.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

"Çok üzgünüm, kartım çalındı," diye kekeliyorum. "Beni aldığınız yere geri götürebilir misiniz, böylece kartımı geri alabilirim?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Para olmadan seni hiçbir yere götüremem," diye yanıtlıyor ağır aksanıyla.

"Ama kartım çalındı?" Cüzdanımı ayırmaya devam ederken nefes nefese kaldım. Lütfen burada ol. "Kartım çalındıysa elimden bir şey gelmez."

"Yarın gelip bana ödeme yapabilirsin."

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Bunu yapabilirim. İlk iş gelip paranı ödeyeceğim."

"Bana ehliyetini ver."

"Ne?"

"Ehliyetini bana ver, yarın ödemeye geldiğinde geri vereceğim."

Bir an düşündüm. Bu iyi bir fikir gibi gelmiyor.

"Ya da hemen şimdi polisi arayıp seni suçlatabilirim."

"Lanet olsun!" Kekeliyorum. "Bu hayatımın en kötü günü."

"Hapse girmek daha kötü olacak."

Gözlerim büyüdü. "Hapishane için fazla güzelim."

Ehliyetimi almak için elini uzattı, ben de çarparak eline tutuşturdum. "Hiçbir şey için teşekkürler."

"Rica ederim." Bana bir kartvizit uzattı. "Sabah 10'a kadar bu adreste ol, yoksa polisi ararım."

"Tamam." Dışarı çıktım ve kapıyı çarptım. Pencereden geriye doğru eğildim. "Ehliyetime dikkat et."

"Evet, evet." Arabayı sürdü.

Telefonumu çıkardım ve hemen bankamı aradım.

"Merhaba, burası online bankacılık. Nasıl yardımcı olabilirim
Sen?"

"Merhaba, seyahat ediyorum ve çalınan bir kartımı iptal ettirmem gerekiyor, lütfen?" Hostelin önündeki kaldırımda adımlamaya başladım.

"Elbette, kart numarası nedir?"

"Kart önümde olsaydı, size söyleyebilirdim."

Benimle uğraşma kadın, bu gece olmaz.

"Hesap numaralarını biliyor musunuz?"

"Online bankacılığıma giriş yapıp kontrol edeceğim. Bekle." Hoparlörü açıyorum ve hızlıca giriş yapıyorum. Tek bir hesaba bakarken gözlerimi kısıyorum.

DENGE: 0000

"Um." Burada neler olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum.

1,800 dolarım nerede?

"Sorun ne?" diye soruyor.

"Sıfır bakiye diyor ama içinde para olduğunu biliyorum."

"Hesap numarası nedir?"

Ona söyledim ve o da bilgisayarına girdi.

"Bir para çekme işlemi oldu. . . on dakika önce Barselona'da birkaç kez para çekilmiş. Üzgünüm efendim, hesap tamamen boşaltılmış."

"Orospu çocuğu!" Ağlıyorum. Karanlıkta bir ileri bir geri yürüyorum.

"İtiraz edin, biz de sizin için geri almaya çalışalım."

"Oh, Tanrı'ya şükür. Paranın geri gelmesi ne kadar sürer?"

"Yirmi sekiz gün."

"Yirmi sekiz gün mü?" Ağlıyorum. "İspanya'dayım. Hiç param yok. Ne yapacağım ben?"

"Biz size yeni bir kart gönderene kadar yedek kartınıza bir miktar para aktarmanız gerekecek."

"Ne demek yedek kart?"

"Herkes bilir ki seyahat ederken böyle bir şey olması ihtimaline karşı kullanmadığınız ikinci bir kartınız olmalıdır."

Kahretsin, bunu özellikle yedek param olmasın diye yapmadım. Rüşvet fonu olsun istemedim.

Seni salak.

"Ben hariç herkes!" Ağlıyorum. Bu cehennemden gelen gerçek bir gün.

"Kartı iptal ettim ve size yeni bir kart sipariş ettim. Nereye gönderilmesini istersiniz?"

Gözlerimi pansiyona diktim. Adresi bile bilmiyorum. "Seni bir adresle geri aramam gerekecek." İçimi çektim, tamamen kederliydim.

"Sorun değil."

"Teşekkürler."

"Bay Miles. . ."

"Evet."

"Soygunda yaralanmamış olmanız iyi bir şey efendim. Pek çok yolcu o kadar şanslı değil. Eşyalar her zaman değiştirilebilir."

Karanlığa bakıyorum. "Evet, haklısın." "İyi geceler, efendim."

"İyi geceler." Telefonu kapattım ve karanlığın içinde etrafıma bakındım.

Sessiz ve durgun. Uzaktan kahkaha sesleri duyuluyor.

Kendimi aptal ve çok yalnız hissediyorum.

Şimdi ne yapmam gerekiyor? İlk günümde kefaletimi ödesinler diye kardeşlerimi mi arayayım? Ve onlara haklı olduklarını, ailemin parası olmadan gerçekten yapamayacağımı mı söyleyeceğim? Ben büyük bir yağ yetmezliği.

Hayatta olmaz!

Onlardan bir sent bile istemeden açlıktan öleceğim.

"İyi misin?" diye soruyor arkamdan biri. Döndüğümde bir çocuk görüyorum. Gençti ve çöp dolu iki büyük çöp torbasını taşımakta zorlanıyordu.

"Evet." Ağır ağır nefes veriyorum.

Yürüyüp büyük bir çöp kutusunun kilidini açıyor ve yukarı tırmanıp çöpü içine atıyor ve endüstriyel çöp kutusunu yeniden kilitliyor.

"Ne yapıyorsun?" Ona soruyorum.

"Yakındayım."

"Yakın mı?"

"Barın arkasında çalışıyorum."

"Barın arkasında mı?" Yüzümü buruşturuyorum. "Sen on iki yaşında değil misin?"

"On dört."

"Yarın okulun yok mu?" "Ben okula gitmiyorum."

Ona bakıyorum. Siyah kıvırcık saçları var ve İspanyol kökenli. Çok genç görünüyor ama yaşlı bir ruhu var.

"Neden olmasın?"

"Evimi geçindiriyorum."

"On dört yaşında mı?"

"Evet." Omuz silkerek gülümsüyor. "İçeri geliyor musun?"

"Hayır..." Basamakta oturmaya devam ediyorum.

Oyalanıyor. "Neyin var senin?" diye soruyor.

I nefes ver Çok ağır. "Havesen hiç keçe gibi tam bir başarısızlık mı?"

"Hayır."

Şaşırmış bir şekilde ona bakıyorum. "Bir kere bile mi?"

"Hayır." Omuz silkiyor. "Nereye gittiğimi biliyorum. Ben hallederim."

İyimserliği bulaşıcı ve ben de gülümsüyorum. "Eminim öyledir." Tekrar sokağa bakıyorum. "Kartım çalındı ve şu anda hiç param yok ve evi arayıp beni kurtarmalarını istemeyi gerçekten istemiyorum."

"Oh," diyor. "Kartını kim aldı?" "Bir goril."

"Bir ne?"

"Devasa miktarda kasık kılı olan bir kadın." Dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Ew."

Gözlerimi açtım. "Seni duyuyorum."

"YaniYapma. Ara ev," o diyor. "Sırala o kendin çıkar."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Bir iş bul."

Kaşlarımı çattım.

"Bir iş mi?"

"Evet."

"Nerede çalışabilirim?" Ona sordum. "Her yerde."

Hmm . . .

"Neyse, fırını temizlemem lazım."

Ona bakıyorum; bu çocuk on dört yaşında ve gece yarısı bir fırını temizliyor.

"İyisin, evlat." Gülümsüyorum. "Senin adın ne?"

"Eduardo."

"Ben Christopher." Kahretsin, ona gerçek adımı söyledim. "Herkes bana Christo der," diye düzeltiyorum kendimi.

İçeride kaybolurken "İyi geceler," diyor. "İyi geceler."

Kendimi içeri sürüklüyorum ve dolabımdan küçük havlumu alıp duşa giriyorum.

Su basıncı bok gibi ve zar zor ısınıyor ve bir bezle kurulanmanın bu kadar tatmin edici olmayacağını kim bilebilirdi?

Pansiyon neredeyse terk edilmiş. Herkes geceyi dışarıda geçiriyor.

Yatak odama giriyorum ve alt ranzama tırmanıyorum. Boyum 1.80; başım ve ayaklarım iki uca değiyor. Telefonumu şarja takıyorum ve karanlıkta tek başıma uzanıyorum. Oda arkadaşlarımın geri kalanı hâlâ dışarıda parti yapıyor. Ne zaman döneceklerini merak ediyorum.

Uzaktan kapı sesleri ve insanların konuşmalarını duyabiliyorum. Garip kokular ve bu yatak çok rahatsız. Ve bu çarşafların iplik sayısı ne? O kadar sertler ki kemiklerime kadar soyulacağım.

Yuvarlanıyorum ve rahatlamaya çalışırken krep yastığımı yumrukluyorum.

Şimdiye kadarki en kötü yatak.

İç çektim, yenilmiştim.

Harika bir ilk gün değildi. Aslında oldukça boktandı.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından yorgun bir uykuya dalıyorum.

Sabah saat 8:00'de taksi merkezine girdiğimde kapının zili çaldı. Sabahın köründe buraya kadar altı mil yürümek zorunda kaldığım için terden sırılsıklam oldum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor resepsiyon görevlisi.

"Evet, ehliyetimi almaya geldim. Dün gece kartımda bir sorun vardı."

"Tamam." Bir çekmeceyi açıyor ve elastik bir bantla bir arada tutulan bir yığın lisans alıyor. "Adı neydi?"

"Christopher Miles."

Göz gezdiriyor. "İşte burada." Tezgâhın üzerine koyuyor. "On iki avro tutuyor."

"Evet." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Acaba müdürle konuşabilir miyim, lütfen?"

"Ne hakkında?"

"Onlarla konuşma fırsatı bulduğumda haber veririm."

"Ben müdürüm." Etkilenmemiş bir kaşını kaldırdı. "Ne istiyorsunuz?"

"Oh." Sahte bir kahkaha attım. "Özür dilerim, daha çok gençsin."

Bana donuk donuk bakıyor.

"Yani." Gülümsüyorum. Bu kadın ıslak battaniye gibi bir kişiliğe sahip. "Olay şu." Yine aptalca gülümsedim. Buraya gelene kadar bu konuşmayı kafamda prova etmiştim ama nedense şimdiden planladığım gibi gitmiyor. "Dün gece kartım çalındı ve paramın hesabıma geçmesi birkaç gün sürecek."

Gözlerini deviriyor. "Polisi arayacağım."

"Bunu halledebilirim."

"Ne?"

"Uluslararası bir lisansım var." Tezgâhın üzerinde duran ehliyeti gösteriyorum. "İspanyolca konuşabiliyorum ve Google Haritalar'ı okuyabiliyorum. Sizin için mükemmel bir çalışanım."

"İspanyolca biliyor musun?"

"Hı-hı . . . ." diye yalan söyledim. "Bütün gün senin için araba sürebilirim, sonra da öğleden sonra maaşımla sana ödeme yapabilirim."

Sanki düşünüyormuş gibi bana bakıyor.

"Ben çok güvenilirim." Ellerimi uzatıyorum. "Bakın, ben geldim ve hizmetimi sunuyorum. Gördüğüm en güvenilir şey bu."

"Barselona'yı nasıl gezeceğini biliyor musun?"

"Hı-hı . . . ." Yine yalan söyledim. Yani, ne kadar zor olabilir ki? "Tabii ki biliyorum."

Ehliyetimi aldı ve ona baktı. "Bugün hasta olan birkaç şoförüm var."

"Öyle mi?" Heyecanla gülümsedim. "Bu harika. Yani hasta olmaları harika değil tabii ki."

Ayağa kalktı ve klavyeden bir dizi tuş aldı ve sonra beni işaret etti. "Bir çizik ve sen ölüsün."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Taksimi bana kusursuz bir şekilde geri getir yoksa..."

"Anlaştık."

Anahtarları uzatıyor. "Arka tarafta park halinde. Gel de sana göstereyim."

Bu planın gerçekten işe yaradığına inanamıyorum. Arkadan çıkıp bir taksiye doğru yürüdük. "Bu fren. Standart otomatik."

"Tamam." Arabaya bindim ve çalıştırdım. "Ne yapacağım?" "Havaalanına gidebilirsin."

"Yani sadece havaalanına gidip sırada mı bekleyeceğim?" "Hepsi bu. İnsanları al, bırak ve doğruca havaalanına dönün." Saatine baktı. "Saat dörtte burada ol."

"Tamam, sorun değil." Heyecandan içim içime sığmazken direksiyonu kavrıyorum ... bana bak, kendi başıma iş buluyorum falan.

"Ve unutmayın, müşteri her zaman haklıdır."

"Anladım."

"Hız yapmak yok ve kredi kartı makinesi sadece musluklu."

"Tamam." Taksinin etrafına bakarken başımı salladım. "Kulağa yeterince kolay geliyor."

"İyi şanslar."

Gülümsüyorum. "Çocuk oyuncağı." Arabayı sürüyorum ve trafiğe çıkmak için sinyal veriyorum. Onun içeri dönüşünü izliyorum ve ilk kavşağa geldiğimde yüksek sesle gülüyorum. Sola bakıyorum; sağa bakıyorum ... şimdi ... lanet havaalanı nerede?

Taksi kuyruğu salyangoz hızıyla ilerliyor. "Hadi," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Bu lanet yeri bulmak elli dakikamı aldı ve şimdi buradayım, müşteriler için sıraya girmek zorundayım.

Bu saçmalık için zamanım yok. Beklerken parmaklarımı sabırsızlıkla direksiyonda gezdiriyorum. O sirke memeli taksi kaltağı için biraz para kazanmam lazım.

Havaalanının çift kapısı açılır ve bir kadın dışarı çıkar. Bal sarısı saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış ve adımlarında bir bahar var. Mutluluk saçıyor. Onu izlerken gülümsüyorum... ateşli.

Sıra ilerledi ve kahretsin, sıra bana geldi. Sıranın yanına yanaştım ve indim. "Merhaba."

"Merhaba," diye homurdanıyor adam çantasını bana doğru fırlatırken. Onlu yaşlarının sonlarında ve pejmürde görünümlü.

Çantasını havada yakaladım ve ona ters ters baktım.

Beni kızdırma, sik kafalı.

Bagaja koymaya gidiyorum. Bir dakika, nasıl açacağım? Ön panele bakıyorum ve arkamdaki taksi kornaya basıyor. "Acele et," diye bağırıyor camdan.

"Kapa çeneni," diye bağırıyorum. "Sıranı bekle."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. "Bagaj açma düğmesi nerede lan?"

"Hadi ama dostum," diye inliyor adam arka koltuktan. "Ne yapıyorsun sen? Hiç havamda değilim.

Bu boktan şey."

Yüzümü ona döndüm. "Seni almak için tam yirmi dakika kuyrukta bekledim. Beni itme, pislik!" Arabadan inip arabanın arkasına doğru yürüdüm ve çantasını ön koltuğa attım. O kadar yüksekte duruyordu ki etrafını zar zor görebiliyordum.

"Çantam ön koltuktayken araba kullanamazsın," diye soluk soluğa bağırıyor adam.

"Kimin taksisi bu, orospu çocuğu?"

Sessiz kalır.

"Tam düşündüğüm gibi." Aceleyle çekiyorum. "Nereye?"

Bir şeyler mırıldanıyor.

"Pardon?" Gözlerim dikiz aynasından ona doğru kayıyor.

"Dedim ki . . . Bulvar 123!"

Gözlerimi kısıyorum. "Benimle bu tonda konuşursan, seni tam burada bırakırım."

"Özür dilerim. . . ." diye mırıldanıyor.

Bazı trafik ışıklarında durduk ve ben hızlıca adresi yazdım.

Kırk dakika uzaklıkta. Işıklar değişiyor. Bir kez daha yola çıkıyorum. Harika bir keşif yaptığımda birkaç dakikadır yoldaydık.

Bunu gerçekten yapabilirim.

Yarım saat sonra bir dizi trafik ışığında durduk.

Arka koltuktan inliyor ve gözlerim dikiz aynasından ona kayıyor.

O ıslak ile Terleme, ve onun yüz çarpıtılmış.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Kendimi iyi hissetmiyorum ..." "Ne demek istiyorsun?" "Oh hayır..." İnliyor.

"Hayır da ne?" Daha hızlı sürmeye başladım. Bu herifin taksimden çıkmasını istiyorum.

"Sanırım kusacağım."

Gözlerim dehşet içinde açılıyor. "Sakın aklından bile geçirme O!"

OceanofPDF.com

HAYDEN

Havaalanından çıktım ve bir sıcaklık dalgasıyla karşılaştım. "Oh, çok sıcak."

İnsanlar aceleyle geçip gidiyor ve ben de büyük sırt çantamla boğuşuyorum. Kahretsin, bu şey çok ağır.

Taksi sırasını görüyorum ve telefonumu çıkarıp sırt çantalı gezginlerin kaldığı pansiyonun adresini getiriyorum.

Sinirlerim midemde dolaşıyor. Oraya yürü ve bir taksi çağır.

Bu çok kolay.

Tamam.

Kendimi toparladım ve sıranın en arkasına geçtim. Sinirden midem bulanıyor. Kahretsin, keşke bu ilk hafta bir an önce bitse.

Tüm bu bilinmezlik düşüncesi çok tedirgin edici. Sıranın önüne geldim, taksi yanaştı ve gülümsedim.

"Nereye?" diye soruyor.

"Barselona'daki BB Backpackers, lütfen?"

"Elbette." Sırt çantamı aldı ve bagaja koydu. Arka koltuğa geçtim ve emniyet kemerimi taktım. Nemli ellerimi şortuma sildim. Bu iyi ... bu tamamen iyi.

Anneme mesaj attım,

Güvenli bir şekilde indi.
Taksiyle gidiyorum.

Bir mesaj geri döndü:

Bu çok heyecan verici,

Beni sonra ara.

Böyle düşünmene sevindim. Benim için bu çok korkutucu.

Telefonumu çantama geri koyuyorum ve ellerimi sıkıca birbirine kenetliyorum. Pencereden dışarı, uçarak geçen manzaraya bakıyorum.

Yirmi dakika sonra taksi trafikte durur. "Ay, ay, ay, ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor şoför nefesinin altında.

Kafamı kaldırdığımda önümüzde duran bir taksinin yolun ortasında durduğunu görüyorum. "Neler oluyor?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum."

Öndeki taksinin şoförü arabadan atlar ve arka kapıyı açar. Bir adamı gömleğinden yakalar ve kusarken onu taksiden dışarı fırlatır. Kusmuk arabanın yan tarafına çarpıyor ve her yere sıçrıyor.

"Iyy," dedik ikimiz de hep bir ağızdan.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağırıyor şoför adama. Şoför kendini kaybediyor ve yolcusuna bağırıp çağırıyor.

"Ah canım." Gözlerim kocaman oldu.

Sürücü ellerini dizlerinin üzerine koyar ve eğilir. Diğer adamla birlikte kusmaya başlar.

İlk kusan adam şoföre bir şeyler söylüyor ve ardından şoför kendini kaybediyor ve onu itiyor. Adam kusmaya devam ederken yere düşer.

Karşımızdaki manzara karşısında elimi ağzıma götürdüm. "Tanrım."

Şoför bağırmaya başlar, "Çok kötü kokuyor." Kendini tutmak için taksinin yan tarafına tutunur. "Seni bayıltmadan önce kusmayı kes!" Şoför tekrar kontrolünü kaybeder ve kusmaya başlar. O kadar hızlı kusuyor ki yangın hortumu gibi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı şoförüm. "Aptallar." Park halindeki taksinin etrafından dolanıyor ve hızla yanlarından geçiyor.

Arabayı sürerken dönüp arka camdan kusan ikiliyi izliyorum.

Bu evde göremeyeceğiniz bir şey.

Yirmi dakika sonra taksim büyük bir binanın önünde durdu. "Buyurun." Gülümsüyor.

"Teşekkürler." Parasını ödedim, o da eşyalarımı bagajdan çıkardı.

"Be Dikkatli ol." o uyarıyor Ben. "Kötü insanlar her yerdeler."

"Teşekkürler." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Çantamı sürükleyerek merdivenlerden çıktım ve fuayeye girdim. "Merhaba, bugün giriş yapıyorum."

"Merhaba." Adam gülümsüyor. "Adın ne senin?"

"Hayden Whitmore."

"Ahh, Hayden. Amerika'dan."

"Evet, doğru."

"On gün boyunca bizimle mi kalacaksınız?" "Uh-huh."

"Harika. Gel, sana etrafı gezdireyim."

Onu koridorda takip ettim. Bana banyoyu, çamaşırhaneyi, barı ve restoranı gösteriyor. "Fosil odasındasın."

"Fosil odası."

"Yirmi beş yaşından büyük herkes fosil odasında kalır." "Ben sadece yirmi beş yaşındayım."

Odama doğru yürürken gülümsüyor. "Dediğim gibi."

Onu takip ediyorum ve aceleyle kapıyı açıyor. "Senin ranzan buranın altında."

Düşmanca odaya bakıyorum: üç takım ranza ve bembeyaz çarşaflar. "Tamam."

"Dinlen." Gülümsüyor. "Bu gece döndüklerinde herkesle tanışacaksın. Çoğu insan bütün gün buraları gezer."

"Tamam." Gülümsemeye zorluyorum. Şimdiden evimi özlüyorum. "Teşekkürler."

Beni yalnız bıraktı ve ben de alt ranzama tırmandım. Korunma ihtiyacı hissederek çarşafın altına giriyorum.

On dakika boyunca uyukladım. Uzun bir hafta oldu: bir sürü gergin uykusuz gece ve ardından uzun uçuş. Gerçekten biraz kestirmeye çalışmalıyım. Herkes döndüğünde yorgun ve sıkıcı olmak istemiyorum.

Kapı patlayarak açıldı ve biri içeri girdi. Sadece bacaklarını ve kafasına kadar olan vücudunu görebiliyorum.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyor adam. Amerikan aksanı var. Gömleğini kafasının üzerinden yırtıp yere atıyor; sonra kot pantolonunu yırtıp kenara fırlatıyor. "İğrenç herif," diye homurdanıyor. "O adamı ele geçirdiğimde."

Boxer şortunu çıkarıp yana attı. Tam cepheden gördüm. Bronzlaşmış ten, kaslar, sekiz paket karın ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük penis ... bu da ne? Gözlerim açıldı. Burada olduğumu bilmiyor.

Hay sikeyim.

Bir şey söyleyeyim mi?

Döndü ve sırt çantasından bir şey almak için eğildi. Çıplak poposunu tam olarak görebiliyorum... ve sonra biraz daha.

Kapı açılır ve bir kadın içeri girer.

Olamaz.

"Oh," diye mırıldanıyor. "Biri bana atıştırmalık getirmiş."

"Siktir git Bernadette," diye homurdanıyor. "Ben burada değilim
ruh hali. Çık dışarı!"

"Yatak odamda bir atıştırmalık bulduğumda ne bekliyorsun?"

İrkildim. Bu çok kötü. Kimse burada olduğumu bilmiyor. Lütfen seks yapmayın; binlerce kez öleceğim.

"Ben lanet bir atıştırmalık değilim," diye bağırıyor. "Ben bir ana öğünüm.
On çeşit lanet bir ziyafet, bilgin olsun."

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırıyorum.

Öyle.

Eğiliyor ve çantasından bir şey çıkarıyor. "Ve şimdi, sanki gün yeterince kötü değilmiş gibi," diye bağırıyor ona.

"Duş almam ve bu boktan küçük havluyla kurulanmam gerekiyor."

Yatak odasından çırılçıplak çıktı.

Bernadette kapıdan dışarı sarkar. "Etrafta öylece çıplak dolaşamazsın, biliyorsun," diye sesleniyor.

"Beni izle," diye sesleniyor.

Bernadette ortadan kayboldu ve kapı çarparak kapandı. Şok içinde yatağıma uzandım.

Tanrım. . . kimdi o . . . ve kim çıplak olmaktan bu kadar rahat?

OceanofPDF.com

Bölüm 5

Bir an şok içinde yatıyorum ve sonra kafama dank ediyor.

Eşyaları için geri dönecek. Beni burada görürse, başından beri burada olduğumu anlayacaktır.

Oh, kahretsin.

Aceleyle yataktan fırlıyorum ve hızla yatağımı yeniden yapıyorum ve kapı açılıyor.

Olamaz, geri döndü.

"Hey." Bir adam gülümsüyor. Uzun saçları ve nazik bir gülümsemesi var . . . aynı zamanda kötü kokuyor.

Şimdiye kadarki en kötü vücut kokusu.

Yüzümü mahvetmemek için tüm gücümü harcıyorum. "Merhaba." Gülümsüyorum.

"Benim adım Basil."

Elini sıktım. "Ben Hayden."

"Memnun oldum. Biz oda arkadaşıyız." Benim yatağımın üstündeki yatağa dokunuyor. "Ben senin üstünde yatıyorum."

"Harika." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Tanrım. Sürekli onu koklamak zorunda kalacağım. Kahretsin.

"Yine de bu fosil meselesinden pek emin değilim," diye ekliyorum.

"Ha ha, ben de. Bana söylediğinde neredeyse boğuluyordum, ama dürüst olmak gerekirse şimdi memnunum. Diğer odalarda genç ve aptal bazı gerçek sik kafalılar var. Sürekli kör kütük sarhoşlar ve çok ama çok gürültücüler."

"Oh." İçimi bir rahatlama kaplıyor. Eğer o bir şeyse, demek ki buradaki herkes iyi olmalı.

"Nerelisin?" diye soruyor.

"Amerika, New York'tan birkaç saat uzaklıkta. Peki ya sen?"

"Brezilya."

"Oh." Gülümsedim. "Hep Brezilya'ya gitmek istemişimdir." "Evet, harika bir yer. Bunu yapmalısın."

"Uzun zamandır mı seyahat ediyorsun?" Ona sordum.

"Yaklaşık bir ay. Bazı insanlarla tanışmayı ve onlarla bir yıl daha seyahat etmeyi umuyorum."

"Oh." Gülümsüyorum. Ben de, ama insanları sevip sevmediğimi anlayana kadar kartlarımı göğsüme yakın tutuyorum. "Kulağa harika geliyor."

Kapı pat diye açılır ve o adam içeri girer. Tamamen çıplak ve aletinin üzerinde bir çay havlusu tutuyor. "Merhaba" diyor, sanki bunu her gün yapıyormuş gibi rahatça. Eğiliyor ve sırt çantasından kıyafetlerini çıkarmaya başlıyor. Hiç etkilenmemişti.

"Merhaba." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Yüzü aletinden daha iyi... ve inanın bana, aleti çok iyi.

"Ben Hayden," diye kendimi tanıtıyorum.

Ayağa kalkıyor ve bir eliyle stratejik olarak aletini kapatırken diğer elini benimkini sıkmak için uzatıyor. "Selam, Hayden." Bana nefes kesici bir gülümseme veriyor. "Ben Christopher."

Oh . . .

"Kıyafetsizliğimin kusuruna bakmayın, az önce şerefsizin biri üzerime kustu."

Gözlerim büyüdü. "Bugün bunun için uygun bir gün olmalı. Az önce yolda bir taksi şoförünün üzerine kustuğunu gördüm."

"Evet." Çantasına geri dönüyor ve içini karıştırmaya başlıyor. "O bendim ve şimdi o lanet taksiye geri dönüp bütün öğleden sonra onu sürmek zorundayım. Daha kötü bir şey düşünemiyorum." Bir şişe deodorantı Basil'e uzatır. "Sür şunu," der.

"Bedenimi zehirlemen konusunda sana ne demiştim?" diye homurdanıyor Basil.

"Dinle, sikik. Benimle aynı odada uyuduğun sürece insan gibi kokacaksın. Koy. Koy. Giy."

Birden kendimi çok rahatsız hissettim. Zavallı Basil, onun için ne kadar utanç verici. Arkadaş olmalılar.

"Hayır."

"Evet."

Bu adam kim olduğunu sanıyor? "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordum.

"Yeni tanıştık." Basil gözlerini devirir.

Kanım kaynıyor, Basil için çok kötü hissediyorum. "Öncelikle," diye çıkışıyorum, "üzerine bir şeyler giy. İkincisi, bu kadar kaba olmayı bırak."

Seksi adamın gözleri kızgınlıkla bana doğru kayıyor. "Her gün bunu mu koklamak istiyorsun?"

"En azından üzerinde kıyafetleri var. Sana çıplak bakmak zorunda kalmaktansa bu kokuyu almayı tercih ederim," diye karşılık veriyorum.

Pek sayılmaz. Yakınından bile geçmez.

"Öyle mi?" diye yanıtlıyor. Çenesi meydan okurcasına kalkıyor. "Peki seni kim oda müdürü yaptı?"

"Hakaret etmeye başladığın zaman yaptın."

"Dinle," diye yanıtlıyor çantasını karıştırmaya devam ederken. "Geldiğin yerde işler nasıl yürüyor bilmiyorum. Ama benim dünyamda insanlar vücut kokusu gibi kokmazlar. Ayrıca buna katlanmazlar da. Kişisel hijyen temel bir insani tepkidir." Deodorant şişesini Basil'e geri itiyor. "Koy. Sür. Sür," diyor.

Gözlerimi kısıyorum. Sanırım bu adamdan resmen nefret ediyorum. "Bir şartla," diye cevaplıyor Basil.

"Bu da ne?" Kaba adam bir çift külot giyiyor ve ben bakmıyormuş gibi yapıyorum.

"Bana kadınları nasıl tavlayacağımı öğretiyorsun."

Ne?

"Ne?" Christopher da kafası karışmış bir şekilde yüzünü buruşturuyor.

Kafasına bir gömlek geçiriyor.

"Sen duydum Ben. Ben duş daha fazla sık sık ve "Bana kadınları nasıl tavlayacağımı öğretirsen deodorant kullanırım."

"Aman Tanrım..." Gözlerimi deviriyorum. "Ciddi

olamazsın?"

"Anlaştık." Christopher başını sallar. "Bu kolay. Piliçler kolaydır.
Fıçıdaki balığı vurmak gibi bir şey."

"Ugh." Tamam, bu resmi. Ondan nefret ediyorum. "Her zaman bu kadar kendinde misin?" Ona soruyorum.

Gülümsüyor. "Hayır. Genelde kadınlar üzerindeyim ama kendim üzerinde olmaktan da mutluyum. Kimse bunu benden daha iyi yapamaz." Elini kaldırıyor ve bana şakacı bir göz kırpıyor.

İğrenç.

"Hay Allah. Konuşacak akıllı birini bulacağım." Kapıya doğru yürüdüm.

"Sıkıcı olmayı unutma," diye sesleniyor arkamdan.

Koridorda yürüyorum. Bu bir kabus. Stinky ve Stallion ile kalıyorum.

Azgın çerezci kadından

bahsetmiyorum bile. Bu harika.

Saat öğleden sonra 3:00 ve ben hostelin salonunda oturuyorum.

Çalışanların hepsi etrafta koşuşturuyor. Görünüşe göre bu gece burada bir dolunay partisi var. Tema beyaz.

Giyeceğim beyaz bir sundress var, ancak bu sabah çantamda gördüğümü hatırlamıyorum. Umarım geride bırakmamışımdır.

Hmm . . .

Eşyalarımı kontrol etsem iyi olacak.

Dolabıma geri dönüyorum ve çantamı çıkarıp odama sürüklüyorum. Fermuarını açtım ve kaşlarımı çattım.

Bu benim çantam değil. Bu benim sırt çantam mı? Etiketi kontrol ettim. Evet, benim.

G-string siyah bikiniyi çıkardım, dehşete kapıldım. "Bu da ne böyle?"

Çantamı iki kat hızla karıştırıyorum. Beyaz dökümlü yazlık elbise nerede?

Lanet olsun. . . o sürtükler çantamı seksi kıyafetlerle doldurdular. Monica'ya mesaj attım.

Kıyafetlerim nerede!!

O da bana mesaj attı.

Ait oldukları çiftlikte.
Bana sonra teşekkür edersin.
Seni seviyorum!

Orospu!

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. Şimdi ne giyeceğim? Burada bu esnek aptal elbiseden başka beyaz bir şey yok ve ben o sürtük kıyafeti giymiyorum.

Tanrım, şimdi başka bir şey bulmak için alışverişe gitmeliyim.

. . . ugh.

Odama geri dönüyorum, Basil içeride ve itiraf etmekten nefret etsem de ... şimdi güzel kokuyor. Yanında başka bir adam var. "Selam, Hayden. Bu Bodie." Bizi tanıştırıyor. "O da bizim odamızda."

"Merhaba." Gülümsüyor. "Alışverişe gelmek ister misin? Görünüşe göre bu gece için beyaz bir şeyler bulmamız gerekiyor."

Bodie sıcak ve nazik görünüyor. Beni anında rahatlatıyor ve o Avustralya aksanıyla sesi oldukça rüya gibi geliyor. "Aslında öyle." Gülümsüyorum. "Teşekkürler."

Eşyalarımı aldım ve kapıdan çıktık.

Barselona, egzotik bir ülkenin renkleri ve kokularıyla capcanlı.

Çocuklar alışveriş yaparken ben de arkalarından yürüyorum, etrafımdakilerin büyüsüne kapılıyorum.

Burası son derece, son derece güzel.

Basil cebinden telefonunu çıkarır. "Selam." Bir süre dinler.

"Hey, dostum, naber?" Biraz daha dinlerken bana dönüp gülümsüyor. "Evet, elbette, şimdi bir şey alıyoruz. Kaç numara?" Gülüyor. "Tamam, görüşürüz." Telefonu kapatıyor.

"Christo'ya giymesi için beyaz bir şeyler almalıyız. Bana sonra ödeyecek."

Kaşlarımı çattım. "Christo?"

"Evet, biliyorsun, bugün odamızdaki adam."

"Kimi kastettiğini biliyorum. Ondan neden hoşlandığını anlamıyorum." Gözlerimi açtım.

Omuz silkiyor. "O iyi bir adam."

"Am mıknatısı." Bodie gülümsüyor. "Dün gece etrafını saran kadınları gördün mü?"

"Uh-huh." Basil gülümsüyor. "Peki ya eve birlikte gittiği kişi?"

Bodie alçak sesle ıslık çalıyor. "Adamım, onu çivilemek için sol taşağımı verirdim."

Basil ellerini büyük göğüsler şeklinde tutarken gülümsüyor. "Donanımlıydı."

Yüzümü buruşturuyorum. "Siz iğrençsiniz. Eğer bir kızla yatmak için testislerinizi verirseniz, hastaneye gitmeniz gerekir."

İkisi de gülüyor, ben de gülüyorum. Erkekler çok gülünç. "Hepiniz buraya ne zaman geldiniz?" diye sordum.

"Dün," diye yanıtlıyor ikisi de. "Ve Christo da."

Alışverişe devam ediyoruz ve aklım yaramaz çocuğa gidiyor ... hmm, demek buradaki ilk gecesinde biriyle yattı, ha?

Anladım, sanırım. Böyle bir sikin varken neden zaman kaybedesin ki?

Pislik.

Beni ne kızdırır biliyor musun?

Bir kadını sonsuza dek sevecek olan iyi adamlar her seferinde en son gelirler. Ve büyük egoları olan oyuncu sik kafalılar büyük siklerle kutsanmıştır. Asla kalpleri kırılmaz, asla terk edilmezler ve asla yalnız kalmazlar. Her zaman zirveye çıkarlar.

Ugh . . .

Adil görünmüyor.

"Pekâlâ, bu gömlekler," der Bodie. Üç tane kısa kollu düğmeli gömlek alır. Beyaz ve pamukludurlar ve tam üzerlerine otururlar.

"Peki ya bu şortlar?" Basil raftan üç çift beyaz şort alır.

Etrafıma bakarken derin bir nefes veriyorum.

"Şimdi de ben." Bakıyoruz, bakıyoruz, bakıyoruz... Beyaz bir şey yok.

Bodie raflar arasında gezinirken, "Bernadette beyaz bir bikini giymiş," diyor rahatça.

"Ne ile?"

"Hiçbir şey, bu bir dolunay partisi." "Bu ne demek oluyor?"

"Sanırım bir sürü ay göreceğiz." Bodie omuz silkti.

Ben irkildim. "İnsanların kıç deliklerine bakmak istemiyorum." "Ben istiyorum." Basil gülümsüyor.

"Ben de," diye onaylıyor Bodie. "Ben de biraz sikmek istiyorum." "Sizi aptallar ve sikleriniz." Gözlerimi deviriyorum. "Sadece beni bul beyaz bir şey."

İki saat sonra

"Boş ver, çarşafımı yırtıp onu giyeceğim," diye hayıflanıyorum tiksintiyle.

"İyi fikir," diye hemfikir oldular. "Şu anda orada olmamız gerekiyordu."

"Yani, beyaz bir elbisem var."

"Ne?" Basil patlar. "Yani iki saatimizi boşu boşuna mı harcadık?"

"Bunu giyemem; çok dar. Arkadaşım bavuluma gizlice koydu ve tüm mantıklı kıyafetlerimi çıkardı. O kadar kısa ki kemer gibi görünüyor."

Bodie, "Arkadaşını sevdim," diye yanıtlıyor. "Hadi gel." Kapıya doğru yönelir.

"Nereye gidiyoruz?"

"Eve. Sürtük elbiseni giymişsin."

Bir odayı paylaşmanın en kötü yanı, sadece bir odayı paylaşmaktır.

Nasıl olur da hem hazırlanıp hem de özel olarak ne giydiğinizi merak edersiniz?

Banyodayım, küçük duş kabininin içindeyim. Güzel çocuk haklı. Bu küçük havlular çok saçma. Kendimi kuruluyorum, kuruluyorum ama yine de bir yere varamıyorum.

Kahkahalar her yerde yankılanıyor ve hostel tıklım tıklım dolu görünüyor, ama sanırım bunun nedeni herkesin bu gece dolunay partisi için içeride kalacak olması.

Sütyenimi ve külotumu giyip beyaz elbiseyi elime alıyorum. Esnek ve çok küçük görünüyor. Giymek için germek zorunda kalıyorum... hem de çok. Kalçalarımdan aşağı doğru sallıyorum. Dizlerimin üstüne kadar geliyor. Esnek ve dar. Boynu da çukurlu.

Kendime bakmaya çalışıyorum. Lanet olsun, burada bir boy aynam bile yok.

Sanırım ne kadar gülünç göründüğümü göremediğim için minnettar olmalıyım. Saçımı tarayıp tuvalet çantamı hazırlıyorum ve yavaşça kapıyı açıyorum.

Bu geceden korkuyorum. Kendimi hiç rahat hissetmiyorum.

Dışarı çıktığımda her yerde açık saçık giyinmiş kızlar görüyorum. Biri gülümsüyor. "Elbisene bayıldım."

"Teşekkürler." Lavaboya doğru beceriksizce yürüyorum ve makyajımı çıkarıyorum. Baktığımda beyaz G-string'li bir kız görüyorum.

ve göğüslerinde kalp şeklinde beyaz vücut boyası, meme uçlarında sıcak pembe püsküllerle tamamlandı. Hatta bir kulağının arkasına stratejik olarak iliştirilmiş beyaz tüyler bile var. "Harika görünüyorsun." Gülümsüyorum.

Kahretsin, harika görünüyor. Keşke ben de o özgüvene sahip olsaydım. "Teşekkürler. Hey, yeni mi giriş yaptın?"

"Evet, ben Hayden." Gülümsüyorum.

"Ben Kimberly," diyor İngiliz aksanıyla. "Amerika'nın neresindensin?" diye soruyor.

"New York'tan birkaç saat uzaklıkta. Sen n e r e l i s i n ?" I Sor.

"Manchester."

"Oraya gitmeyi çok isterim."

"New York benim de yapılacaklar listemde," diye cevap veriyor.

en parlak sıcak pembe rujunu sürer ve dudaklarını yuvarlar.

Kendine güveniyor ve lanet olsun, çok seksi görünüyor.

Bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve nazik bir gülümseme veriyor. "İyi görünüyorsun." Sanki tam bir özgüven krizinin ortasında olduğumu biliyormuş gibi.

"Biraz ... hissediyorum." Omuz silkiyorum. "Garip." "Bu senin ilk durağın, değil mi?"

Başımı salladım.

"Çılgınlığa alışacaksın. Yalnız mı seyahat ediyorsun?"

"Evet. Ya sen?"

"Yanımda üç arkadaşım vardı. Altı aydır seyahat ediyorduk. Dün eve dönmek için ayrıldılar. Şimdi sadece ben varım." Mutlu bir şekilde omuz silkiyor. "Bu hostellerin güzelliği de bu. Herkes yalnız seyahat ediyor, böylece anında seksen arkadaşınız oluyor. Birkaç ay daha rüzgar beni nereye savurursa oraya gideceğim."

"Kulağa harika geliyor." Makyajıma odaklanmaya çalışıyorum. "Dışarıda görüşür müyüz?" diye soruyor.

"Elbette."

"Güle güle, Hayden." Dışarı çıkarken aynadan onu izliyorum. "Güle güle."

İyi birine benziyor.

Yavaşça odama geri dönüyorum ve eşyalarımı dolabıma kilitliyorum. Kahretsin, keşke bir boy aynam olsaydı.

Dışarıdan gelen kahkaha ve müzik seslerini duyabiliyorum. Neyse, şu işi bitirelim bari.

Barda beyaz bir deniz var. Bir DJ ve dans pisti var.

Kenarda durup ne yapacağımı merak ederek içeri bakıyorum. Bir ses duydum. "İşte buradasın."

Bernadette elimi tutuyor ve beni kalabalığın içine çekiyor. "Çok seksi görünüyorsun kızım."

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Teşekkürler."

"Biz buradayız." Beni Bodie ve Basil'in yanına çekti. Üç güzel sarışın kızla konuşuyorlardı. "Bize içki getiriyorum."

"Teşekkürler."

"Vay be." Basil gülüyor. "Şu haline bak."

Öldür beni şimdi. Bu çok garip.

"Şu haline bak." Gülüyorum. İkisi de birbiriyle uyumlu küçük beyaz kıyafetlerini giymişler.

"Bu gece yakama ruj bulaşacak." Basil gözlerini genişletir. "Bu doğru."

Kıkırdıyorum. "Eminim yaparsın."

"İşte geldi," diyor Bodie. Hepimiz Christo'nun merdivenlerden indiğini görmek için dönüyoruz. Beyaz gömleği açık, yontulmuş karın kaslarını ortaya çıkarıyor. Şortu daha dar ve kısa, kalın dörtlü kaslarını ortaya çıkarıyor ve çocuklarla aynı kıyafeti giymesine rağmen, bir şekilde tamamen farklı görünüyor.

Güzel farklı.

Öfkeyle gözlerimi kaçırıyorum. Kahretsin, onun muhteşem olmasından nefret ediyorum ve bundan da öte, bunu bilmesinden nefret ediyorum.

Çocuklar el sallıyor ve o da gülümseyerek yanlarına geliyor. "Hey." Elinde bir şişe Corona tutarken gülüyor. "Şu halimize bakın, melek gibiyiz." Kızlara gülümsüyor. "Kızlar." Onlara bir kaşını kaldırıyor. Bana doğru bakıyor. "Huysuz." Selamlamak için başını sallıyor.

Huysuz.

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Tahmin bile edemezsin.

Kızlara kendini tanıtıyor. "Ben Christo. Siz de model olmalısınız, değil mi?"

Kızlar kıkırdıyor, ben de gözlerimi deviriyorum.

Lütfen.

Kızlardan biri "Biraz modellik yaptım," diyor. OnlyFans, bahse girerim.

"Biliyordum." Gülümsüyor. "Nerelisin sen?"

"Almanya" diye cevap veriyorlar. Çok güzel husky aksanları var.

Bernadette bana bir içki getirip uzatıyor. "Teşekkürler."

Christo'ya bir et parçasıymış gibi tepeden tırnağa bakıyor, ki bu çok yerinde çünkü Christo öyle olduğunu düşünüyor. "Christo." Gülümsüyor. "Bir merhaba öpücüğü alabilir miyim?"

Burnunu kırıştırıyor. "Şimdi olmaz, Bernadette." Kızlara şakacı bir işaret yapıyor. "Bu modellerle büyük bir fırsat yakaladım."

Alman kızların hepsi sırayla gülüyor ve Bernadette de gülüyor. Bunu nasıl yapıyor? Söylediği her şey pürüzsüz çıkıyor.

Ugh . . .

Basil ve Bodie birbirlerine aptalca gülümsüyorlar. Sanırım onu kızlardan daha çok seviyorlar.

"Ne iş yapıyorsun?" Kızlardan birinin ona sorduğunu duyuyorum. "Öğretmenim," diye yanıtlıyor.

Öğretmen mi?

"Çocukları çok seviyorum, biliyorsunuz," diye devam

ediyor.

Ben saçmalık diyorum.

Kimberly'nin beni dans pistine doğru el salladığını görmek için bakıyorum. Büyük bir grup insanla dans ediyordu. Bernadette'in kolunu tuttum. "Hadi, dans ediyoruz."

Dört saat sonra

Çok çakırkeyif hissediyorum ve hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum.

Dolunay partilerinin bu kadar eğlenceli olduğunu kim bilebilirdi? Dans ettim, sohbet ettim ve itiraf edemeyeceğim kadar sinir bozucu birini nasıl izlediğimden bahsetmeyeceğiz.

Etrafında her zaman bir sürü -şaka bile yapmıyorum- kadın var.

Gittiği her yerde.

Ve bunun her saniyesini seviyor, şovmen ve tutsak seyircisi.

Gülüyor ve tüm ilgiyi üzerine topluyor. Arada sırada Bodie ve Basil'e bir şeyler söylediğini görüyorum ve onlar da dikkatle dinliyorlar. Onlara nasıl konuşacaklarını ve ne söyleyeceklerini öğretiyor.

Dans pistinin yakınında durmuş herkesi izliyordum. Arkamdan yumuşak bir ses duyuyorum. "Huysuz."

İçkime gülümsüyorum. Ona hak vermek zorundayım; beni gerçekten huysuzlaştırıyor. "Merhaba, Christopher."

"Christo," diye düzeltti beni. "Öyle mi?" Kaşımı kaldırıyorum.

Dudaklarını eğlenerek büküyor. "Adım Christopher, ama kimseye söyleme."

"Sence Christo kulağa daha mı seksi geliyor?" "Sence de öyle değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

Kıkırdıyor ve birasından bir yudum alıyor. "Eğleniyor musun?"

"Öyleyim."

Aramıza garip bir sessizlik giriyor. Benimle diğer herkesle olduğu gibi flörtöz ve şakacı değil.

"Bugün taksicilik nasıldı?"

"Bir çubuğun üzerindeki cehennem." Birasını tekrar yudumlar.

"Değil mi sen sadece olsun Burada mı? Neden? vardır sen şimdiden çalışmaya başladın mı?"

"İlk günümde kredi kartım çalındı ve banka hesabım silindi."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ah."

"Hmm. Bunun hakkında konuşma."

DJ mikrofonunu eline alır. "Kadınlar, doğrudan solunuza dönün" diye anons ediyor.

Kıkırdama sesleri arasında tüm kızlar sollarına döner.

"Sana en yakın adamın kolunu tut," diye devam ediyor. Gülümsüyorum. Bütün gece böyle garip oyunlar oynadı.

Christopher'ın kolunu tuttum.

"Şimdi, üçten sonra ... ellerini elinize alın ve gözlerinin içine bakın."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

Christopher kıkırdar ve birasını yere bırakır. Herkes birbirinin elini tutarken gülüyor ve şakalaşıyor.

DJ, "Dolunayın gelmesini beklerken iki şey yapacağız," diye sesleniyor.

Christopher ve ben gülüyoruz. Bu çok saçma.

"Geri sayacağız ve sonra kişinin gözlerinin içine bakacaksın. Onlara kaç kişiyle yattığını söyleyeceksin ve sonra onları dilinle öpeceksin."

Bar kahkahaya boğulur.

Ne?

"On, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir." "Kaç kişiyle yattın?" diye bağırıyor DJ.

Christopher'ın gözleri benimkileri tutuyor.

"Bilmiyorum." "Bir," diye fısıldıyorum.

Yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpüyorum. Dilim yavaşça büyük dudaklarının arasından kayıyor ve o da beni öpüyor.

Yavaş ve şefkatli, gözleri titreyerek kapanıyor.

Oh . . .

Kolu belime dolanıyor ve beni daha da yaklaştırıyor. Öpücük derinleşiyor.

Ve arka planda tezahürat ve gülüşmeler duyarken . . . öpüşmeye devam ediyoruz.

Sadece doğru basınç ve biraz emme.

Öpücükten çekiliyor ve bana bakıyor. Alnı kırışıyor. "Neydi o?" diye tersledi.

"Seni öptüm." "Bir tane mi?"

Lanet olsun. Bunca zamandır düşündüğü şey bu muydu?

Utanarak başımı salladım. "Bir mi?" Nefes nefese kaldı.

"Uh-huh."

Bir süre bana bakıyor, sonra kolu tekrar etrafımda dolanıyor ve beni daha yakına çekiyor. "Buraya gel," diye homurdanıyor.

Kahretsin.

"Hayır." Kollarından çekiliyorum. "Gitmek zorundayım." "Neden?"

"Çünkü o balıkları varillerde vurmaya devam etmek zorundasın." Omuz silkiyorum. "Ben de akıntıya karşı yüzmek zorundayım."

OceanofPDF.com

Bölüm 6

CHRISTOPHER

Kalabalığın arasında kaybolurken onu izliyorum.

Bir.

Bir . . . nasıl bir olur? Hiç kimse bir değildir.

Dilim alt dudağımın üzerinde geziniyor. Hala o sıcak öpücükten dolayı uğulduyor.

Hmm . . .

Bu beklenmedik bir şeydi. Benim tipim bile değil.

"Christo," diye birinin seslendiğini duydum.

Bernadette'i görmek için döndüm. Kollarını açmış bana doğru koşuyor. "Beni henüz öpmedin, sevgilim." Bana sarılıyormuş gibi yaparken kollarını arkama doluyor. "Dolunay var."

Bu kadın isilik gibi.

"Yanımda değildin." Ellerini arkamdan sıyırırken sahte bir gülümseme takınıyorum.

Git başımdan.

"Bu önemli değil." Bir öpücük için eğilirken gülüyor. Arkama yaslanıyorum ve Hayden'ın bir adam tarafından dans pistine götürüldüğünü görmek için ona bakıyorum.

Kadın gülüyor ve adam onu döndürüyor.

Ne?

"Öp beni." Bernadette bana hülyalı hülyalı gülümsüyor.

Tanrı aşkına. Şimdi olmaz, kadın.

"Hayır, hayır, hayır," diye cevap veriyorum. "Biz oda arkadaşıyız," diyorum ona. "Hanky-panky yok."

Hayden'ın ne yaptığını görmek için boynumu eğiyorum. Adam onunla konuşuyor ve o da dikkatle dinlerken gülüyor.

Hmm . . .

Bernadette parmak uçlarında yükseliyor ve öpücük için eğiliyor. "Dur." Sinirlenerek irkildim. Onu üzerimden ittim ve dans pistine doğru yürüdüm. Adama yalandan gülümsüyorum ve Hayden'a doğru eğiliyorum. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Ne hakkında?" diye yüksek sesle sorar, böylece adam duyabilir.

Harika.

"Bernadette, oda arkadaşımız, tamamen çıldırmış durumda ve onu ikna etmek için bir dakikalığına buraya gelmeni istiyorum."

"Oh . . ." Yüzü düşer.

"Seni burada bekleyeceğim," diyor adam.

"Buna gerek kalmayacak," diye cevap veriyorum. Onu bara doğru sürüklüyorum.

Etrafına bakınmaya başlar. "Peki, nerede o?" "Oh, bak, şimdi daha iyi. Dinle," diye mırıldandım Acele et. "Konuşmamız gereken başka şeyler var." Kaşlarını çatıyor.

"O öpücük ... şimdi, beklenmedik derecede ateşliydi ve durumu tam olarak ölçebilmem için tekrar yapmamız gerekiyor."

"Yani Bernadette tamamen çıldırmadı mı?" Kaşlarını çatıyor.

"Kimin umurunda? Dinle . . . " diye devam ediyorum. "Şu tek sevgili meselesi..."

"Ciddi misin?" diye tersliyor.

"Ölümcül." Kollarımı ona doladım ve kendime çektim.

"Kes şunu." Beni itti. "Seni öpmek istemiyorum."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Neden olmasın?"

"Ew ... tipim değilsin."

"Ew?" Gözlerimi açtım. Ne kadar kaba. "Sen neden bahsediyorsun? Ben herkesin tipiyim."

"Benim değil."

"Henüz tipini bile bilmiyorsun. Sadece bir tane vardı. İşte, sana göstereceğim." Ona tekrar uzandım.

"Sarışın, sıska ve hassas olanları severim." Ukalalık yapmak için göz kapaklarını kırpıştırıyor.

Benim tam tersim.

Kendime engel olamıyorum. Misilleme yapıyorum. "Bazı ortak noktalarımız var. Sarışın, sıska ve azgınlardan hoşlanıyorum."

Konuşmayı kes, aptal.

"Aferin sana." Kollarını kalabalığa doğru uzatıyor. "Burada onlardan çok var. Gidip bir tane alın."

Bu kadın ne yapıyor? Daha önce kimse bana vurmamıştı.

"Sence de bu öpücüğü biraz daha keşfetmemiz, biraz araştırma yapmamız gerekmez mi?" Ona soruyorum.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Hoşuma gitmedi."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "O öpücük çok ateşliydi, Suratsız. Sen neden bahsediyorsun?"

"Benim için değil. Dürüst olmak gerekirse biraz özensizdi." Dehşete düşmüş bir halde ona bakıyorum.

Ne demek istiyorsun?

"Şey ... hepsi senin suçundu," diye sıçradım. "Bir numaralı şeyi hemen önce söyledin ve ben de şoka girdim, hepsi bu. Daha iyisini yapabilirim." Ona sarıldım. "Şimdi sana göstereceğim."

"Güle güle, Christopher." Dönüyor ve dans pistindeki adama doğru yürüyor.

Kıpırdamadan duruyorum, öfkeyle, ellerim kalçalarımda sıkıca dikili.

Ha . . . ne aptal ama. Ne kaçırdığını bilmiyor.

Dans pistinin kenarına yürüyorum ve konuştuğu adamı inceliyorum.

Sarışın ve sıska ... sıkıcı görünümlü. Bir süre onları izliyorum ve Hayden herifin söylediği her şeyle çok ilgili görünüyor. Ne kadar sıkıcı şeylerden bahsettiğini hayal bile edemiyorum.

Siktir et.

Bara doğru yürüyorum.

"Oh, Christo." Bernadette peşimden koşuyor. Lanet olsun, bu kadın beni öldürüyor.

Biraz fare yemine ihtiyacım var.

Bir saat sonra bir grup insanla konuşurken burada çalışan çocuğu görüyorum. Etrafta dolaşıyor ve gözlük topluyor. Bir süre onu izliyorum: böyle bir ortamda bulunmak için çok genç. Hiç etkilenmemiş görünüyor ve işine devam ediyor.

"Nerelisin, Christo?" diye soruyor bir kadın Ben .

"Aslen New York'luyum. Şimdi İngiltere'de yaşıyorum."

"Ben İngiltere'de yaşıyorum. Sen neredesin?"

Gülümsüyor. Dansın solunda bir grup adam var. kör kütük sarhoş olup iğrençleşiyorlar. Onları izlerken biramı yudumluyorum. Nereden geldiklerinden emin değilim ama Fransızca konuşuyorlar. İçlerinden biri geri adım atıyor ve çocuğa çarpıyor. Elindeki bardakları düşürdü.

"Regardez ou vous marchez, putain l'idiot!" diye bağırıyor ona. (Çevirisi: Yürüdüğün yere dikkat et, seni lanet olası aptal.)

Çocuk yere düşen plastik bardakları almak için eğilir. Yukarı bakıyor ama dili anlamadığı belli.

"M'as-tu entendu?" diye bağırıyor adam onun üzerinde dururken. (Çevirisi: Beni duydun mu?)

Biramı solumdaki kıza uzatıyorum ve oraya doğru ilerliyorum.

"Reponds-moi espece de putain de cochon grossier." (Çevirisi: Cevap ver, seni lanet olası kaba domuz.)

İçimde adrenalin yükseliyor ve çocuğun önünde duruyorum. "Recule la merde." (Çevirisi: Geri çekil.)

OceanofPDF.com

HAYDEN

Müziğin sesi yüksek, kahkahaların sonu yok. Bu hayatımın en güzel gecesi. Hiç bu kadar eğlenmemiştim. Dans pistinin diğer tarafında Christopher'ı görüyorum, bir grup erkeğe doğru yürüyor. Duruşu bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyor.

Dans etmeyi bırakıp onu izliyorum. Ne yapıyor bu? Hiç düşünmeden ona doğru ilerlemeye başladım.

"S'excuser," I duymak Christopher söyle. (Çeviri: Özür dile.)

"Va au diable." (Çevirisi: Cehenneme git.)

Yaklaşırken kaşlarımı çatıyorum. Başka bir dilde konuşuyorlar. Şöyle ifade edeyim: Başka bir dilde kavga ediyorlar.

Christopher kızgın ve genç bir çocuğu yoldan itiyor. Kimmiş o?

Ha?

Neler oluyor burada?

"Hayden." Biri gülüyor. "Yakaladım seni." Kaldırıldım ve şakacı bir şekilde birinin omzuna atıldım.

"Ahh, indir beni."

"Yap beni." Şaka yaptığımı düşünerek gülüyor. Beni odanın bir ucundan diğerine koşturuyor ve ben onun elinden kurtulmaya çalışırken Christopher'ın adamı göğsünden ittiğini görüyorum. Adam tökezleyerek geri çekildi.

Ne oluyor be?

Bir dakika sonra, kıyamet kopuyor. Topyekün bir arbede var.

Adamlar, topyekûn savaşıyorlar. Herkes araya giriyor ve kimin kimin tarafında olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ama Basil ve Bodie'nin de Christopher'ın yanında savaştığını görüyorum.

Ne oluyor be?

Müzik durur ve ışıklar yanar. Güvenlik görevlileri sorun çıkaranları yakalar ve onlarla dışarıda mücadele eder. Christopher'ın kavga ettiği adam çok sarhoş görünüyor ve bir şeyler bağırıyor. Christopher da dışarı itilirken ona başka bir dilde bağırıyor.

Bernadette gelip yanımda duruyor ve onların dışarı çıkarılmasını izliyoruz.

Ona bakıyorum, arkalarından şapşal şapşal gülümsüyor. "Ne?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Fransızca konuşuyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Fransızca kavgaları kastediyorsun." "Bu daha da ateşli."

Sırıtıyorum, çünkü o haklı... bunu asla kabul etmeyeceğim.

o.

Müzik başladı ve elimden tutup beni kendine çekti. Dans pistinde dönerken gülüyoruz, dram unutulup gidiyor.

Hala hayatımın en güzel gecesini yaşıyorum.

Histerik kahkahaların sesiyle uyandım, adamlar kapının kilidini açmaya çalışırken sırtlanlar gibi gülüyorlardı.

Yüzümü berbat ediyorum. Tanrım, hayır. Git buradan.

Yuvarlanıyorum ve alt ranzamdaki battaniyeme sarılıyorum. Bütün hafta boyunca gerçekten uyuyabildiğim ilk gece bu. Dolunay partisinde içtiğim üç yüz kadehin bunda etkisi olduğuna şüphe yok.

Kapı kırılarak açılır ve birisi derin bir kahkaha eşliğinde kapıdan halıya düşer. Sessiz koridorda yankılanır. "Şşşt."

"Şşş." Hepsi kıkırdıyor. "Şşşt, sizi gürültücü pislikler."

Gözlerimi açmaya çalışırken yüzümü buruşturuyorum. Güneş panjurların arasından sızıyor. Sabahın erken saatleri.

Daha fazla histerik kahkaha.

Bu lanet olası saatte bu kadar komik olan ne olabilir ki?

"Yap, yap," diye mırıldanıyor Bodie.

Çocuklar. Gittikleri yerden döndüler. Sıraya diziliyorlar ve anlayamadığım sözler söylemeye başlıyorlar. "Ah, Macarena." Hepsi sola atlıyor ve Macarena dansı yapmaya başla.

"Hepsi beni istiyor. Bana sahip olamazlar," diye şarkı söylüyorlar. Oh Tanrım . . .

Christopher ve Basil'in üzerlerinde tişört yok. Bodie'nin şortu yok ve don giymiş, gömleği açık ve Christopher'ın kafasında bir trafik konisi var.

"Ne oluyor be?" İnliyorum. Olamaz. Başım. Kırılmış.

"Ah, Macarena." Sağa zıplarlar ve dansa devam ederler.

"Bu işte çok iyiyiz," diyor Christopher şarkı söylerken. "Striptizci olmalıyız."

"Biliyorum, değil mi?" Bodie kabul eder.

Akortsuz şarkıları eşliğinde dans etmeye devam ediyorlar ve ben uyuklamaya devam ederken yastığıma gülümsüyorum.

Sola doğru zıplarken "Ah, Macarena," diye sesleniyorlar.

"Kapa çeneni!" Onlara bir yastık fırlattım. Üst ranzaya baktım, Bernadette baygındı. Buna rağmen nasıl uyuyor?

"Ah... bir numaralı favori huysuzum beni bekledi," diye mırıldanıyor Christopher. Bir parmağını kaldırıyor ve kaşını kaldırıyor. "Bir numara." Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor ve yüzümden milimetrelerce uzaklaşana kadar bana doğru sürünüyor. "Ne yaptığımı gördün mü?"

Ona donuk donuk bakıyorum.

"Bir." Sanki büyük bir şaka yapıyormuş gibi gözlerini açıyor. "Anladın mı?"

"Anladım," diye çıkıştım. "Ve eğer hemen uyumazsan sen de anlayacaksın."

Kıkırdıyor ve sonra yere yığılıyor, yüzü şiltemde, vücudu yatağımın yanında yerde. Gözleri yorgunluktan kapanıyor. Trafik konisi yastığıma batıyor ve ben de onu çıkarıp hala Macarena yapan diğer iki aptala fırlatıyorum. "Pantolonun nerede?" Bodie'ye havlıyorum.

"Çitlere takıldılar." "Çit mi?"

"Kebapçı beni kovaladı ve çitin üzerinden atlamak zorunda kaldım."

Dirseklerimin üzerine oturdum. "Neden kebapçı seni kovaladı?"

"Sos şişesini çaldı." Basil hıçkırır. "Tarihin en komik gecesi."

Christopher kıpırdanıyor, ben de başını sertçe geriye itiyorum. "Uyumaya devam et, sen."

İki Makarena'ya "Uyuyun" dedim.

Daha fazla şarkı ve bir sürü homurdanma ile nihayet soyunup yataklarına girerler ve on dakika sonra oda sessizliğe gömülür.

Sabah ışığı şimdi içeri sızıyor ve filtrelenmiş ışıkta kimsenin haberi olmadan ona gerçekten bakabiliyorum.

Bir tür gizli casusluk görevi.

Yanımdaki yüze bakıyorum, bedeni yerde, yüzü yastığımın üzerinde. Koyu dalgalı saçları ve neredeyse sakala dönüşmüş kirli sakalları var. Büyük kırmızı dudakları ve mükemmel zeytin rengi teni. Gözlerim omuzlarında ve kaslı sırtında geziniyor. Uzun koyu kirpikleri yüzüne yayılıyor. Ön kolları güçlü ve kalın damarlar ellerinin arkasına doğru uzanıyor. Doğru yerlerde koyu renk saçları var. Sadece yakınlığı bile midemde bir şeylerin dönmesine neden oluyor.

O çok güzel bir insan örneği; bunu inkar etmek mümkün değil.

Büyük, erkeksi ve oyuncu.

Onda ne bulduklarını anlıyorum.

Yedi yüz içki, bir trafik konisi ve kebap sosu hırsızlığından sonra bile hala güzel kokuyor. Nasıl, bilmiyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor gözleri kapalı. Onu izlerken gülümsüyorum.

Ne yazık ki tam bir pislik.

Yatağına geri götürmek için onu uyandıramayacak kadar yorgunum. Orada zararsız ve kimseye zarar vermiyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve rahatlamaya başlıyorum.

"Oh hayır. Oh hayır . . . oh. Hayır." Odada yumuşak bir inilti duyulur. "Başım."

"Hayatımı sikeyim," diye fısıldıyor Bernadette.

"Waaaatttttteeeeer," diye fısıldıyor biri boğuk-kuru sesli bir şekilde. "Suya ihtiyacım var."

Gözlerim hala kapalıyken gülümsüyorum. Hay aksi. Ne geceydi ama.

Akşamdan kalma yaklaşamaz bile.

"Çok sıcak, fırın gibi. Biri lanet olası bir pencere falan açsın," diye fısıldıyor Bodie. "Burada canlı canlı pişiriliyorum, dostum."

Ağır göz kapaklarım yavaşça açılıyor ve ilk gördüğüm şey Christopher'ın dirseğine dayanmış, yerdeki yerinden beni izlediği oluyor. Bana arsızca gülümsüyor. "Günaydın, Suratsız."

Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?"

"Biliyorsun." Sırıtıyor. "Sadece manzarayı seyrediyordum." Kim bilir neye benziyorum, ama iyi bir şey olamaz. "Yüzmeye ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

"Evet. Geliyorum." Oturur ve sonra kaşlarını çatar. "Neden yerde uyudum ki?"

"Yatağına ulaşamadın."

Odanın etrafına bakarken kaşlarını çatıyor. "Yatağımda neden bir trafik konisi var?"

"Onu şapka olarak takıyordun."

"Hmm." Hasarı değerlendirirken etrafına bakınır. "İyi geceler." Ayağa kalktı ve bana baktı. "Gidelim, Suratsız."

"Bana Suratsız demeyi keser misin?" "Bu bir sevgi ifadesi."

Gözlerimi deviriyorum. "Üstümü değiştirmeliyim." Ellerimi tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor.

"Geliyorum," diyor Bernadette.

"Ben de," diye araya giriyor Bodie. Ayağa kalkıyor ve Basil'e vuruyor. "Uyan, sahile gidiyoruz."

"Siktir." Basil kolunun arkasını yüzüne kapatırken inliyor. "Bugün insanlarla yüzleşemem."

"Zor. Yemek yedikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Tişörtümü boxer şortumun üzerinden aşağı çekiyorum, aniden kendimi açıkta hissediyorum. "Dolabımdan eşyalarımı almam gerekiyor."

"Evet, ben de. Gel hadi."

Kendime bakıyorum. "Bu şekilde koridorda yürüyemem."

"Bugün kimsenin gözbebekleri odaklanamıyor bile. Sen güvendesin." "İyi noktaya değindin."

Koridora çıktık ve dolaplara doğru yürüdük. "Neden bizim odamızda dolaplarımız yok?"

"Fosillerin giysiye ihtiyacı yok anlaşılan," diye mırıldanıyor kuru bir sesle çantasını açıp karıştırırken. "Bugün büyük bir havlu alacağım. Bu gece atmak zorunda kalsam da umurumda değil, o boktan havluyu plaja götürmeyeceğim. O pislikten nefret ediyorum."

Sırıtıyorum. "Madem o lanet havludan bu kadar nefret ediyorsun, neden aldın?"

"Outdoor mağazasındaki serseri bunun olmazsa olmaz olduğunu söyledi."

"Bende de bir tane var ama seninki kadar rahatsız etmiyor" diye cevap veriyorum.

"Evet, şey ..." Çantasını karıştırmaya devam ediyor. "Benim özelliklerim seninkilerden daha büyük. Daha fazla malzemeye ihtiyacım var."

Gülümsüyorum. Ayrıntılar . . . Bu şeyleri nereden buluyor?

İki adam koridorda yürüyor ve biri tam bir daire çizerek yanımdan geçerken yüzünü bana dönüyor.

"Yürümeye devam et," diye mırıldanıyor Christopher kuru bir sesle.

"Nazik ol," diye fısıldıyorum. "Benim özelliklerimin de ilgiye ihtiyacı var, biliyorsun."

Gülümsüyormuş gibi yapıyor ve sonra tişörtünü çantasına geri atarken yüzü anında düşüyor. "Giyin hadi."

Derin bir nefes veriyorum ve dolabıma yaslanıyorum. "Çantamı çıkaracak enerjim bile yok."

"Tanrı aşkına kadın, çantan nerede?"

Dolabımı gösterdim.

"Aç şunu."

Şifremi giriyorum ve o da sırt çantamı çıkarıp fermuarını açıyor. "Ne giyiyorsun?" Eşyalarıma bakmaya başlıyor. "Bu çanta neden bu kadar dağınık?"

"Bilmiyorum." Eğildim ve onu yolumdan ittim. "Ben bir sırt çantalıyım. Dağınık olması gerekiyor. Çekil."

Ayağa kalkıyor ve başını dolabıma yaslıyor. "Susuzluktan ölüyorum." Damarlarına bakmak için kollarını uzattı. Tüm ihtişamlarıyla her yerden fışkırıyorlar.

"Nedenini merak ediyorum." Gözlerimi deviriyorum. "Mayom nerede?" Bakmaya devam ediyorum.

"Ciddiyim," diye fısıldıyor öfkeyle. "Acele et lan."

"Beni beklemek zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?"

"Aslında biliyorum. Nana pijaması giyiyorsun ve muhtemelen seni buradan atacaklar."

"Muhtemelen iyi bir şey," diye hayıflanıyorum. "Cidden, Monica'yı öldüreceğim."

"Monica kim?"

"Evdeki en iyi arkadaşım. Bavulumdan bazı kıyafetlerimi aldı ve gizlice giydi." Minik siyah bikiniyi elime aldım. "Cidden, bu neyi örtecek ki?"

Omuz silkiyor. "Bana uyar."

Yüzümü buruşturuyorum. "Kapa çeneni." Çantamı geri itiyorum ve bir dakika daha düzgün bir yüzme kıyafeti arayamayacak kadar yorgun bir şekilde yanından geçip banyoya giriyorum.

Bikiniyi giydim ve kendime baktım. Ne oluyor lan?

Bu çok müstehcen. Bunu insan içinde giyemem.

Biriyle konuşan Kimberly'nin sesini duyuyorum. Ondan hoşlanıyorum; dün gece anlaştık. Kabin kapısını açıyorum.

"Hey, Hazy." Gülümsüyor.

"Bu çok mu saçma görünüyor?"

Fısıldıyorum. "Ne?"

Kollarımı uzatıyorum. "Bu bikini, bu ..." Doğru kelimeyi ararken gözlerimi büyütüyorum.

"Ateşli." Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Arkanı dön." 360 derece döndüm.

"Mükemmel, kıçından peynir yiyebilirsin."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu bir deyim değil."

"Evet, öyle. Onun kıçından peynir yiyebilirsin."

"Hayatımda hiç böyle bir şey duymadım." Kaşlarımı çattım. "İstiyorsun sahile gelmek için?"

"Şimdi mi gidiyorsun?"

"Evet." Neredeyse düşecek olan göğüslerime bakıyorum. Kumaşı daha fazla örtmek için germeye çalışıyorum. "Tamam. Bana beş dakika ver." "Ön kapıda buluşalım mı?" Ona soruyorum. "Tamam."

Dışarı çıktığımda Christopher'ın da aynı anda tuvaletten çıktığını görüyorum. Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor ve kaşları şaşırmış gibi yukarı kalkıyor. "Sıcak . . . Suratsız." Aletini yeniden ayarlıyor. "O bikininin içinde bana bir yarı verdin."

Tiksintiyle dudağımı kıvırıyorum. Odamıza doğru yürümeye başladık. "Semi'yle aranızda ne var?" diye soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

"Semikissed me, semidick ... Görünüşe göre çok fazla yarı devam ediyor."

"Sen bu kadarını kaldıramazsın."

"Bunu istemezdim." Gözlerimi açtım.

"Güzel." Omuzlarını dikleştiriyor. "Çünkü asla böyle bir şansın olmayacak."

"Bunu istemezdim."

"Güzel." Odaya girdik ve herkes gitmeye hazırdı.

"Hadi gidelim."

Kumsal sıcak, okyanus soğuk.

Mükemmellik.

Havlularımızın üzerine uzandık, altımız birden. Öğle yemeğimizi yedik ve neredeyse tüm günümüzü burada geçirdik. Garip bir durum. Bu insanları tanımıyorum ama şimdiden kendimi çok rahat hissediyorum.

"Herkesin seyahat planı nedir?" Bernadette soruyor.

"Şey ..." Omuz silkiyorum. "Benim planım merkezi bir üste kalmak

her ülkede bir ay. Bu şekilde haftada birkaç gün iş bulabilir ve geri kalan zamanda seyahat edebilirim. Eğer bir yerde haftada en az iki vardiya çalışmazsam, istediğim on iki ay boyunca kalmak için yeterli param olmayacak."

Christopher ilgisini çekmiş bir şekilde ayağa kalkar. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"İspanya'da başladım," diyorum onlara. "Sanırım daha sonra İtalya'ya gideceğim. Prag'a gitmek istiyorum. Yunanistan. İsviçre. Almanya, belki?"

"Hmm." Bir an düşünür. "Kulağa bir plan gibi geliyor. Ben de geliyorum."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Aslında bu iyi bir plan," diyor Kimberly. "Benim de haftada birkaç gün çalışmaya başlamam gerekiyor. Ben de gelebilir miyim?"

Omuz silktim. "Ben ... hayır.

Sanırım hayır." "Evet, ben de

varım," diyor Basil.

Bernadette, "Dışlanmıyorum," diyor.

Hepimiz Bodie'ye bakıyoruz. Omuz silkiyor. "Portekiz'e gidebilir miyiz?"

"Sanırım." Omuz silkiyorum. "Nereye gideceğim belli değil. Sadece birkaç gün çalışmam gerekiyor. Bu yüzden bir üsse ihtiyacım var. Nereye gideceğimiz konusunda tamamen esnekiz."

Christopher aramıza bakıyor. "On iki ay ... on iki ülke mi?"

Aramızda tuhaf bir heyecan yaşanırken herkes gülümsüyor.

"Anlaştık."

OceanofPDF.com

Bölüm 7

Oda sessiz: tam da ihtiyacım olan şey.

Dün geceki çılgınlıktan sonra nihayet biraz dinlenmek iyi geldi. Diğerleri henüz yemekten dönmedi. Sadece Christopher ve ben varız.

Sayfayı çevirerek kitabıma odaklanmaya çalışıyorum ama beni izleyen gözleri hissedebiliyorum. Başımı kaldırdığımda onun benimkinin karşısındaki yatağında yattığını, bir dirseğinin üzerinde doğrulduğunu ve bana baktığını görüyorum.

"Ne?" diye
sordum.

"Anlamıyorum.
"

Gözlerim sayfada kaldı. "Neyi?" "Nasıl
sadece bir kişiyle yattın?"

"Neden hâlâ bunu düşünüyorsun ki?" Omuz silkiyorum. "Bırak lütfen."

"Bana açıkladıktan sonra, bir daha asla bundan
bahsetmeyeceğim." Kaşımı kaldırıyorum. "Sana
inanmıyorum."

Sırıtıyor. O da buna inanmıyor. "Yani yalan mı söyledin?"

"Hayır."

"O zaman bu imkansız."

Sinirlenerek kitabımı bırakıyorum. "Bu tamamen mümkün. Herkes tavşan gibi sevişmiyor, biliyorsun değil mi?"

"Evli miydiniz?" "Hayır."

"Dini inançlar?"

"Hayır."

Bir an düşünüyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Sadece sıkıcı o

zaman?"

Gülümsüyorum. "Belki."

Düşünürken altındaki battaniyeleri büküyor.

Daha fazla bilgi edinene kadar bu işin peşini bırakmayacak.

"Bakın, yetişkin hayatımın çoğunda lise aşkımla birlikteydim ve ayrıldığımızda ..." Omuz silkiyorum.

"Demek yeni bekarsın?"

"Pek sayılmaz."

"Ne kadar sürecek?"

"Çok meraklısın, bunu biliyor muydun?" "Ne zamandır?" diye tekrarlıyor.

"İki yıl önce ayrıldık."

"Sen yapmadım vardı seks için iki yıl?" O Nefes nefese, dehşete düşmüş.

Yanaklarımın utançtan ısındığını hissediyorum. Kahretsin, neden bunu yüksek sesle söyledim ki? "Meşguldüm."

"Mastürbasyon mu?"

Tam isabet.

Sırıtıyorum ve kitabıma geri dönüyorum.

Bir süre sessizce oturuyoruz ve beyninin dakikada bir milyon mil hızla çalıştığını neredeyse duyabiliyorum. "En son ne zaman seks yaptın?" Ona soruyorum.

Düşünürken dudaklarını büküyor. "Kendimle ... yaklaşık bir saat."

"Burada mı mastürbasyon yaptın?" Nefes nefese kaldım.

"Nereye?"

"Duşta. Ne yapmam gerekiyordu ki? Beş gündür seks yapmamıştım; taşaklarım ağrıyordu."

"Ew." Ona bakıyorum. "Sadece beş gün sonra otuzbir çekmek zorunda mısın?"

"Elbette." Başını sallıyor. "Her gün boşalmam gerekiyor, mümkünse birden fazla. Sabah ve gece en iyi senaryo."

Kaşlarımı çattım. "Sen hastasın."

"Bütün erkeklerin gelmesi gerekir. Bu genetik."

Bir an düşündüm. Daha önce hiçbir erkekle bu tür bir şey hakkında konuşmamıştım. "Peki kiminle yatıyorsun? . . yatıyorsun? Bir kız arkadaşınla mı yoksa ..."

"Kızlar."

"Hangi kızlar?"

Düşünürken derin bir nefes veriyor. "Bilmiyorum. Rastgele görüştüğüm birkaç kişi var."

"Yani onlarla açık ilişkileriniz mi var?"

"Hayır. Onlarla ilişkim yok; onlarla seks yapıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Ne oluyor? Evinize gelip soyunuyorlar, siz de onları beceriyorsunuz ve sonra gidiyorlar mı?"

Başını sallıyor. "Hemen hemen." İğrenç. . . Yüzümü buruşturuyorum. "Ne?" diye soruyor.

"Daha kötü bir şey düşünemiyorum."

"Ben çok iyi sevişirim. Memnun ayrılırlar."

İğrenç.

Kitabıma dönerken gözlerimi büyütüyorum. "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor.

"İşte bu yüzden senin gibi bir oyuncuyla asla çıkamam. Biz tamamen farklı gezegenlerden geliyoruz."

"Ben bir oyuncu değilim. Oyuncular insanlara zarar verir. Görüştüğüm kadınlar tam olarak nerede durduklarını biliyorlar. Bu karşılıklı bir anlaşma."

Kaşımı kaldırıyorum. "Ve bahse girerim her biri onun sonunda seni evcilleştirecek kadın olacağını düşünüyordur."

"Sakin ol, kimse kimseyi evcilleştirmiyor." Gözlerini deviriyor.

Gülümsüyorum. "Onlar yapana kadar." "Ne olmuş yani?"

"Ne olmuş yani?" Ben soruyorum.

"Dışarıda başka neler olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"İstiyorum." Kendimi düzgün bir şekilde ifade etmeye çalışırken duraksıyorum. "İstemediğimden değil."

"O zaman neden?"

"Benim için bedenimi birine vermek kutsal bir şey. Bunu

tanımadığım biriyle yapmayı hayal edemiyorum.

güven."

"Yani evlenmek için beklediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Öyle değil. Ben sadece . . . Bana ilgi duyan biriyle tanışmadım." Bunu düşünürken omuz silkiyorum. "Belki de sıkıcıyımdır?"

Sırt üstü uzanıyor. "Belki de sadece bir fiyaskoyla yatmışsındır ve henüz orgazm bağımlısı değilsindir."

"Belki."

"Belki de bu yolculuk senin iznin olacak ve sen de nihai seks tavşanı hobag'e dönüşeceksin."

Kıkırdıyorum. "Belki."

"Neden ayrıldınız?" diye soruyor.

Bir an düşündüm. "Bilmiyorum."

Cevabımı beklerken başını kaşıyor.

"Son kız arkadaşın kimdi?" Konuyu değiştirmek için sordum.

Başını hafifçe sallıyor. "Bunun
hakkında konuşmak istemiyor
musun?"

"Hiç kız arkadaşım olmadı."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ne ... asla. Neden?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sanırım hiçbir zaman bana göre olmadı. İhtiyacım olduğunu hissettiğim bir şey değil."

"Bu çok garip. Kaç yaşındasın
sen?" "Fosil odasındayım."

Kıkırdıyorum. "Bu doğru." Bir an düşünüyorum. "Belki de bir terapiste görünmelisin," diye cevap veriyorum.

"Anneme sorun; size ne kadar olduğunu söyleyecektir."

İkimiz de gülüyoruz ve onunla bu şekilde konuşmak iyi hissettiriyor. Aramızda sessiz bir onaylama geçiyor. Ortada romantik bir şey yok, bu yüzden gerçekte ne olduğunu mahvetmeye gerek yok.

Eğlenceli bir şey bulmuş gibi tavana doğru gülümsüyor.

"Ne?"

"Sanırım Bodie sana karşı bir
şeyler hissediyor." Yüzümü
buruşturdum. "Hayır, gerçekten
mi?"

"Sanırım öyle."

"Kimberly bana müsait olup olmadığını sordu."

Sanki bu ihtimali değerlendiriyormuş gibi dudaklarını büküyor. "Aslında oldukça seksi."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bir an düşündüm. "Harika göğüsler."

O da bunu düşünerek başını sallıyor. "Birlikte seyahat edeceksek muhtemelen iyi bir fikir değil. Garip bir on iki ay geçirmemize neden olur." Burnunu kırıştırıyor.

Hem Kimberly'den hem de Bernadette'ten kaçtığını hayal ediyorum ve kıkırdıyorum. "Yine de benim için harika bir seyirlik olurdu."

Bana gülümsüyor. "Sen havalı bir hatunsun, Suratsız." "Biliyorum."

"Vibratörün için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Çok iyi gidiyordun." Ona bir yastık fırlatırken nefes nefese kaldım.

Bir kahkaha patlattı ve ben de güldüm. Belki de o kadar kötü değildir.

OceanofPDF.com

Christopher

Hostelin barına oturdum ve iş bulma bölümüne göz attım.

Hemen bir iş bulmalıyım.

Taksi şirketindeki üç günlük mesaim bitti ve hafta sonları Barselona'da çalışıp hafta boyunca farklı yerlere seyahat etmeye karar verdik.

Pazartesi, San Sebastián'a gidiyoruz.

Bu büyük bir sorun çünkü 300 dolarım var. Aslında, bu biradan sonra 297 dolar.

İnsanlar parasız nasıl yaşıyor? Bu çok boktan.

"Hey." Bir ses duydum ve kafamı kaldırdım. Çocuktu. Bu geceki vardiyası için geldi. Barın arkasına geçti ve önlüğünü giydi.

"Merhaba." Gülümsüyorum.

"Geçen gece için teşekkürler," diyor etrafı karıştırıp temizlemeye başlarken.

"Sorun değil."

Bir süre onu izledim. Bana bakmıyor. "Bil diye söylüyorum, onu dövdüğümde
Dışarıda," diye ekliyorum.

Bardakları üst üste dizerken sırıtıyor. "Dövüşmeyi nerede öğrendin?"

Omuz silkiyorum. "Her zaman haklı olduklarını düşünen üç ağabeyim var. Suratlarına yumruk atmak doğal geliyor."

İşlerini yapmaya devam ederken gülümsüyor. "Buralarda mı yaşıyorsun?"

Ona soruyorum.

Başını salladı. "Çok uzak değil." Süpürgeyi eline alır ve süpürmeye başlar.

"Burada ne kadar süredir çalışıyorsun?" diye sordum. "Hmm ... iki yıl kadar."

"On iki yaşındayken mi başladınız?"

"Evet." Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi omuz silkiyor.

Görmüş olması gereken şeyler.

Çalışırken onu izliyorum. Bu çocuk ilgimi çekiyor. Çok yetenekli ve bağımsız.

"Ailenle mi yaşıyorsun?" diye sordum.

"Büyükannemle."

Ailesinin nerede olduğunu merak ediyorum. "Kardeşin var mı?" "Hayır."

"Oh . . ." Sessizliğe gömülüyoruz ve o çalışmaya devam ediyor. "Londra'da yaşıyorum," diyorum ona.

Başını sallıyor ama cevap vermiyor.

"Aslen New Yorklu."

Gözleri yukarı fırladı. "Nasıl bir yer?"

"New York mu?"

Başını sallıyor.

"Dünyanın en iyi şehri."

Gülümsüyor. "Bir gün oraya gideceğim." Cebinden telefonunu çıkarıyor ve bana göstermek istediği fotoğrafa gelene kadar fotoğraflar arasında geziniyor. Alacakaranlıkta New York'un ufuk çizgisi fotoğrafı.

Ona bakarken gülümsüyorum. "Buna bayılacaksın." Telefonunu ona geri veriyorum, o da cebine koymaya çalışıyor ama ıskalıyor ve yere düşüyor.

Onu almak için çabalar ve yüzü düşer. "Olamaz," diye haykırır. Ellerini havaya kaldırır. "Ekranı kırdım."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Göster bana."

Görmem için bana uzatıyor ve ekran paramparça oluyor.

Elindekini tezgâhın üzerine çarparak bırakıyor ve çaresizlik içinde iki elini saçlarına götürüyor.

Telefona bakıyorum. Çok eski, çok eski. Çalışması bile bir mucize.

"Sorun yok," diyorum ona. "Bu sadece bir telefon ekranı." "Bu telefon için iki yıl boyunca para biriktirdim," diye ağlıyor.

Burun delikleri açılmış ve gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Oh . . ." Onu elime aldım. "Belki ekranı tamir ettirebiliriz?" Onu daha iyi hissettirmeye çalışıyorum.

"Bu telefon için parça bulamazsınız. Çok eski." Tencereyi tezgaha çarptı. Gerçekten yıkılmış.

"Eddie," diye sesleniyor bir adam ön taraftan. Yukarı bakıyor.

"Dükkandaki su şişelerini kaldırın. Daha fazla stokla gelen bir kamyonum var."

Başını salladı. "Tamam."

"Acele edin," diye sesleniyor adam.

Soğuk emirleri dinlerken kaşlarımı çatıyorum.

Çocuk stokları taşımak için ön tarafa koşuyor ve ben sessizce oturuyorum, onun dünyasının ağırlığı göğsümde ağır bir şekilde oturuyor. Bir köpek gibi çalışıyor ve boktan bir telefon için iki yıl boyunca para biriktirmek zorunda.

Zavallı çocuk.

"Bize bir iş buldum," diyor Basil yanımdaki tabureye çökerken.

"Ne? Nerede?"

"Bir İtalyan restoranı. Üç personel arıyorlar. Pencerede bir tabela gördüm ve içeri girdim, bana hemen teklif etti. Ona seni ve Hayden'ı sordum, o da ikinizi de getirmemi ve hep birlikte deneme yapabileceğimizi söyledi."

"Harika."

"Bu gece başlıyoruz."

"Bu gece mi?" Kaşlarımı çattım. Aç sikimi bu gece halletmeyi planlıyordum. Etrafta sürekli bir ereksiyonla dolaşıyorum.

"Uh-huh."

"Tamam." İç çektim. "Teşekkürler."

Görünüşe göre benim için daha çok duş aşkı var. Düşüncesi bile iç karartıcı.

Sikimin emilmesini istiyorum.

Tişörtümü elime alıyorum ve yürürken kokluyorum. "Bu lanet tişörtü bana ödünç vermeden önce yıkadı mı?"

"Dün yıkadığını söyledi," diye yanıtlıyor Hayden.

"Hangi çamaşır tozunu kullandı, ıslak köpek?"

"Muhtemelen çamaşır tozu için çok dar," diyor Basil ön taraftan.

Dehşete kapılarak olduğum yerde durdum. "Ne yani, pudra kullanmadığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bu geceki duruşmamız için ihtiyacın olan düz siyah bir gömleği sana ödünç verdi. Sana bir iyilik yaptı," diye homurdandı Hayden. "Prenses gibi davranmayı bırak."

"Prenseslik yapmıyorum," diye çıkışıyorum. "Hijyenik oluyorum. Buralarda o kelimenin anlamını bilen var mı?"

Basil ve Hayden birbirlerine gözlerini devirirler.

Uzun yola bakarken "Gördüm," diye tersliyorum. "Nerede bu restoran? Bangkok'ta mı?"

Sessiz kalıp önden yürümeye devam ediyorlar.

Keşke.

Sikimi becermek gerçekten isteyeceğim bir iş gibi geliyor.

"Belki de jigolo olmalıyım?" Onlara söyledim. "Bir taşla iki kuş vurabilirim."

Hayden gözlerini deviriyor. "Vücut kokusundan senin kadar nefret eden biri olarak, tüm o pis kokulu müşterileri seveceğini tahmin ediyorum."

Yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum.

"İğrenç." Omuz silkiyor. "Sadece söylüyorum."

"Evet, ama yapma. Şu anda kötü bir görüntü alıyorum."

"Ne yani, kokuşmuş bir kız bir saat boyunca ona oral seks yapmanı mı istiyor?" Dönüyor ve bana tatlı tatlı gülümsüyor. "Kulağa mükemmel geliyor. Kesinlikle buna bakmalısın."

İrkildim. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Müşterilerimi seçerdim," diye cevap veriyorum. "Belli ki."

"Çünkü seksi kızlar seks için her zaman para öder," diye yanıtlıyor Basil.

Yürümeye, yürümeye ve yürümeye devam ediyoruz.

"Nerede bu lanet restoran?" Öfkelendim. Telefonuma bakıyorum. "Beş dakika önce orada olmamız gerekmiyor muydu?"

"Burada. Beş dakika gecikmenin bir önemi yok."

"Fark etmez mi?" Ağlıyorum. "Geç kalan insanlardan nefret ederim," diyorum.

Biz yürürken. "Daha önce de beş dakika geç kaldığım için uyarı mektubu vermiştim. Ya zamanında gelirsin ya da defolup gidersin."

Hayden dönüp bana bakıyor, görünüşe göre şok olmuş. "Bir okul çocuğuna mı?"

"Oh . . ." Kahretsin, bu doğru. Ben bir öğretmenim. "Çocuklarımdan hiçbir bok almam."

"Onlara deodorant mı sürüyorsun?" Basil soruyor.

"Her zaman," diye yanıtlıyorum. Bu bir yalan değil. Eğer ben bir

Öğretmenim, her puştun kokusu giderilirdi.

"Eminim sen de kirli ayakkabılardan nefret

ediyorsundur," diyor Basil.

"Kirli ayakkabılardan nefret ederim," diye katılıyorum. "Birinin kendine ne kadar saygı duyduğunu her zaman ayakkabılarının durumundan anlayabilirsiniz."

İkisi de gözlerini devirir.

"Sen tanıdığım en tuhaf insansın," diye cevap veriyor Hayden.

"Ben normalim," diye açıklıyorum. "Neden, ne iş yapıyorsun?" Ona soruyorum.

"Hayvan yetiştiriciliği," diye yanıtlıyor önden yürürken.

Kaşlarımı çattım. "O da ne?"

"Ben inekler için tüp bebek uzmanıyım."

"İngilizce konuş. Bu ne anlama geliyor?"

"I toplamak Meni gelen Boğalar ve inekleri hamile bırakır."

Basil de ben de şok olmuş bir halde ona bakarken olduğumuz yerde kalakalıyoruz.

"Sen otuzbirci boğalar mısın?" Nefes nefese kaldım.

"Hayır." Yürümeye devam ediyor. "Onları işlerini yapmaya hazırlıyorum."

"Nasıl? İnek pornosu mu izliyorlar?" Kaşlarımı çatıyorum, büyülenmiş gibiyim.

Hayden gülüyor. "Hayır, onlara ateşli küçük bir düve ayarlıyorum ve sonra altmış üç santigrat dereceye kadar ısıtılmış ve K-Y Jelly ile doldurulmuş sahte bir vajinamız var ve işlerini orada yapıyorlar. Büyük boy bir prezervatif onu yakalıyor."

Ağzım açık kaldı. "Boğa Fleshlight'ın mı var?"

"Sanırım öyle de diyebilirsiniz." Omuz silkiyor.

"Sonra ne olacak?" Nefes nefese kaldım. "Boğa spermini ne yapıyorsun?"

"Boğa spermi." Basil gülüyor. "Bu çok komik. Bunu bir tişörte basmalısın." Elini havaya kaldırıyor ve gökkuşağı şekli yapıyor. "Profesyonel boğa jizzer."

"Onu laboratuvarıma geri götürüyorum ve bir dişiyi hamile bıraktığımda kullanmak üzere donduruyorum."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordum. Bu şimdiye kadar duyduğum en rastgele şey.

"E l i m d e bir alet var ve bunu ineğin rahmine enjekte ediyorum."

"Bunu yapmak için bir ameliyat mı yapıyorsunuz?" "Hayır."

"O zaman nasıl?"

Kolunu havaya kaldırıyor ve bir şeye soktuğunu gösteriyor.

Gözlerim dehşet içinde açılıyor. "Sen ... değilsin." Başını sallayarak gülümsüyor.

"Evet, var."

"Bütün elin mi?"

Kolunun üst kısmını karate ile kesiyor. "Bütün kolum."

Basil'in ve benim ağzımız şok içinde açık kaldı. Onun işi için söylenecek söz yok.

"Bu ne lan, adamım," diye nefes nefese kalır Basil.

"Birini tanıdığını sanıyorsun," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sorar. "Ne yapacağımı düşünüyordun?"

"O değil," diye hayıflandım. "Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum." Bir süre daha yürümeye devam ediyoruz. "Seni hemşire sanmıştım."

"Hemşire mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Evet, sende şu sağduyu olayı var. Hemşire olduğunu sanıyordum."

"Hayır."

"Hmm . . ." Yürümeye devam ediyoruz. "Boğalar ineği becermediklerini biliyorlar mı?"

"Hayır, bunun gerçek olduğunu düşünüyorlar."

"Hmm . . . belki l gerekir satın al kendim Fleshlight mı?" Yüksek sesle düşünüyorum. "Yani, eğer boğalar severse."

Hayden, "İnekleri sikmeye devam et," diye cevap

verir.

"Benim zamanımda kesinlikle birkaç tane vardı," diye katılıyorum.

Bir restorana gittiğimizde Basil, "İşte bu," diyor. "Umalım da işi alalım." Kapıyı iterek açıyor ve garson tarafından karşılanıyor. "Merhaba. Bu gece işe başlamak için mi buradayız?"

Kız gülümsüyormuş gibi yapar ve Hayden'a yukarıdan aşağıya bakar. Hmm . . . Ondan şimdiden hoşlanmadım. "Merhaba." Gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Arka taraftan mutfağa gidin," diye talimat verdi.

Büyük restorana doğru yürüyoruz ve etrafa bakıyorum. Burada iki yüz masa olmalı. Burası devasa bir yer. Çift kapıdan geçip şimdiye kadar gördüğüm en büyük mutfağı buluyoruz. İnsanlar karınca gibi etrafta koşuşturuyor.

"Buna saat kaç diyorsunuz?" diye bağırıyor iri yarı bir adam.

Saatine dokunuyor. "Geç kaldın!"

"Özür dilerim," diye kekeliyor Basil. "Kaybolduk. Bir daha olmayacak."

Güçlü bir İtalyan aksanıyla "Vaktimi boşa harcamayın," diye bağırıyor. Eliyle birini yanına çağırır. "Maria size ne yapacağınızı gösterecek." Bize ters ters bakıyor. "Benim restoranımı karıştırmayın. Beni duyuyor musunuz?"

Bu herif kim olduğunu sanıyor?

"Tamam." Hayden başını salladı. Konuşmam gerektiğini hatırlatmak için bacağıma vuruyor.

"Elbette," diye yanıtlıyorum. Bu adamdan zaten hoşlanmıyorum.

Maria geliyor. "Merhaba, ben Maria. Daha önce otelcilikte çalıştınız mı?"

Basil ve Hayden "Evet," diye cevap verirler.

Hayatım boyunca milyonlarca restoranda yemek yedim. Ne kadar zor olabilir ki? "Evet," diye yalan söyledim.

"Harika." Etrafına bakınırken gülümsüyor. "Aranızda bar deneyimi olan var mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor Basil.

"Tamam, sen bardasın," diyor ona. "Ve siz ikiniz garsonluk yapacaksınız."

"Elbette."

"Bunları giy ve ..." Bana bakıyor. "Adın ne?" diye soruyor.

"Christo," diye cevap veriyorum.

"Adın ne?" diye sorar Hayden'a. "Hayden."

"Tamam. Bunları giyin." İkimize de siyah-beyaz çizgili önlükler verdi.

"Cosmo, sen ön tarafı hallet ve Helga, sen de arka köşeyi hallet." Birkaç not defteri çıkarmak için arkasını döner.

"Helga," diyorum Hayden'a. Gözlerini kocaman açıyor ve gülmemeye çalışıyor.

"Bir zil sesi duyduğunuzda, siparişiniz hazır demektir ve siparişinizi masaya götürürsünüz."

"Tamam." İkimiz de başımızı salladık. Kulağa yeterince kolay geliyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Yürüyüp gidiyor. "Helga," diye fısıldıyorum mutfağa doğru yürürken. Bacağıma vurdu. "Kapa çeneni, Cosmo." Zil çalıyor. Bir adam "Siparişiniz var" diye sesleniyor.

Yiyecekler, sıcak tutmak için üzerinde ısı lambaları bulunan yüksek bir bankın üzerine yerleştirilmiştir. Çalışanlar her yerde vızır vızır dolaşıyor.

"Merhaba." Hayden şefe gülümsüyor. "Ben yeniyim, yani . . ."

Şef başını sallar, umursamayacak kadar meşguldür. "Bu, bu ve bu kırk numaralı masaya." Üç tabak uzattı. Hayden ikisini alıyor, ben de diğerini almaya gidiyorum. "Bir kişi, üç tabak," diye bağırıyor.

"Sakin ol," diye mırıldandım.

Hayden bir tür hokkabazlık yapıyor ve iki tabağı bir elinde, diğer elinde taşıyor. Restorana doğru yürümeye başlıyor.

Zil tekrar çalıyor. "Zili neden çalıyorsun? Ben buradayım," diyorum.

"Konuşmak yok," diye bağırıyor şef.

I vida yukarı benim Yüzünü. "I değildi. konuşma yapmak."

Üç tabak uzatıyor. "Masa kırk."

Tabaklardan ikisini aldım.

"Her seferinde üç tane" diye bağırıyor.

"Ben ahtapot değilim," diye çıkıştım. "Diğeri için geri döneceğim."

"Yeterince iyi değil," diye sesleniyor arkamdan. Kanım kaynamaya başladı.

Şerefsiz.

Restorana doğru yürüyüp Hayden'ı aradım. Köşede durmuş, tabakları masalara götürüyordu. Hangi masanın kaç numara olduğunu nereden biliyordu? Oraya doğru yürüdüm. Masada on adam oturuyordu ve hepsi de çakırkeyifti. "Makarna?" Masanın etrafına bakarken soruyorum.

"Hangi makarna bu?"

Kaseye baktım. Hmm . . . Hiçbir fikrim yok. "Spagetti."

"Ne spagettisi?"

"Bilmiyorum, sen sipariş ettin."

Hayden başını hafifçe sallıyor. "Ne tür bir makarna bu?" diye havlıyor adam. "Sen ne sipariş ettiysen o," diye karşılık veriyorum. "Şarabı bırak ve konsantre ol."

Hayden kaseyi benden aldı ve içine baktı. "Karides mi?"

"Ben," diyor biri. Kadın kaseyi yere bırakıyor ve adam konuşmaya devam ediyor.

"Teşekkür ederim," diye düzeltiyorum. Yukarı baktı.

"Görgü kuralları bedava," diyorum.

"Siktir git, dostum," diye cevap verir. "Ne dedin sen?"

Hayden tabağı elimden kapıp yere bırakıyor. "Bu taraftan," diye fısıldıyor beni dirseğimden tutup çekerken. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor sahte bir gülümsemeyle.

"Bu iş boktan."

"Sen neden bahsediyorsun? Bu harika bir iş."

"İnekleri yumruklayan birinden geliyor Yaşamak, bunu söyleyebilecek nitelikte olduğuna inanmıyorum," diye fısıldıyorum öfkeyle.

Restoranın etrafına bakar. "Sadece etrafta dolaş ve masaları temizle."

"O da ne?"

"Bunu daha önce yaptığını söylemiştin?" "Yalan söyledim."

"Lanet olsun," diye fısıldıyor. "Kirli tabakları toplayın ve mutfağa götürün."

"Tamam." Başımı salladım. "Bu iyi bir plan."

Bir masaya doğru yürüyorum. Bir adam ve kadın konuşuyor, adamın tabağı özenle toplanmış. Onun tabağını aldım. "Daha bitirmedim." Tabağı elimden kaptı.

"Peki çatal ve bıçağın neden böyle bir arada?"

"Konuşuyordum."

"Az konuş, çok ye. Bütün gece seni bekleyemem, biliyorsun değil mi?" Yürüyüp gidiyorum.

"Affedersiniz," diye sesleniyor biri ben geçerken.

Bütün hafta boyunca gördüğüm en ateşli kadını görmek için döndüm. Gülümsüyorum. Sonunda bu restoranla ilgili iyi bir şey. "Evet."

"Beni orgazm edebilir misin?"

"Hiçbir fikrin yok," diye cevap veriyorum kendimi onu masanın üzerinde domaltırken hayal ederken.

Göz kırpıyor. "Kokteyl gibi mi?"

"Oh . . . değil mi?" Sahte bir gülümseme takındım. Bunu biliyordum. Lanet olsun, biriyle yatmam lazım.

Bara doğru yürüyüp Basil'in yanına gittim. "Saat ikide Bayan Salacious için bana bir Orgazm hazırlar mısın lütfen?"

Ona bir bakış atıyor. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Bunu daha önce yaptığını

söylemiştin?" "Yalan söyledim."

"Lanet olsun. Google'da ara."

"Çoktan denedim. Servisim yok."

"Bu çok büyük bir hata," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Etkilemeye çalıştığım tek kişi sensin ve sen bunu benim için tamamen mahvediyorsun."

"Git ve ona orgazmın ne olduğunu sor."

"Sikim, işte bu. Çok ateşli." İkimiz de ona bakıyoruz, dar siyah elbisesi ve uzun siyah saçlarıyla orada oturuyor. Barın arkasında çalışmak için başka bir adam geliyor. "Orgazm kokteylinin içinde ne var?" Ona soruyorum.

Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

"Ne?" Yüzümü buruşturuyorum. "Nasıl bilmezsin? Sen barmen değil misin? Arkada bir kılavuz falan yok mu?"

"Var ama İtalyanca yazılmış," diyor adam. "Ne yaparsan yap. Kimse kötü kokteyllerden şikâyet etmez."

"Evet, haklısın." Başımı salladım. "Sadece aranızda halledin. Ama iyi olsun çünkü onun masasına en az on kez gitmek istiyorum."

"Cosmo," diye sesleniyor Maria. "Tabaklar."

"Evet, evet, geliyorum cadı," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, tekrar yere doğru yürürken. "Bunlarla işiniz bitti mi?" İki kişiye soruyorum.

"Evet," diye tersliyor adam.

Ona ters ters baktım. Neden insanlar burada bu kadar kaba davranıyor?

Domuz şehri gibi.

Tabakları mutfağa geri götürüyorum ve Hayden'ın dışarıda yemek beklediğini görüyorum. "Bunlarla ne yapacağım?" Ona soruyorum.

"Sıyırıp çöp kutusuna atın, sonra durulayın ve bulaşıkçının yapması için bir kenara istifleyin."

"Tamam."

Onları kazıyorum ve sonra tavandaki büyük siyah bir borudan çıkan kocaman bir şeye bakıyorum. Ucunda içki tabancasına benzeyen gümüş renkli büyük bir başlık var. Düğmeleri okumaya çalışıyorum.

Musluk bu mu?

Etrafa bakıyorum. Bu nasıl musluk?

Tabağı lavaboya tutup düğmeye basıyorum ve bir savaş sığınağını yıkabilecek güçte bir su jeti tabağa çarpıp üzerime ve tüm mutfağa su püskürtüyor. Sıcak tabaklar su çarptıkça cızırdıyor. "Ahh." Kapatmaya çalışıyorum ama daha da sertleşiyor. Hortum kontrolden çıkmaya başlıyor ve her yere sıçrarken etrafa savruluyor. Herkes çığlık atıyor ve saklanmak için eğiliyor.

"Ne yapıyorsun sen? Musluğu kapat, seni aptal!"

"Eğer bir musluk olsaydı, yapardım," diye bağırıyorum yoldan çıkan suyla savaşırken. "Bu lanet olası bir yangın hortumu. Daha iyi ekipman al, aptal."

Hayden koşuyor ve kontrolden çıkmış musluğu uçarken yakalamaya çalışıyor. İkimiz de sırılsıklam olduk. Bir garson mutfağa giriyor ve suda kayarak tabak tepsisini düşürüyor. "Özür dilerim," diye seslendim. "En kötü haliyle iş güvenliği."

Hayden kahkahayı patlattı, ben de öyle. Bu çok saçma.

"Mutfağımdan defolun," diye bağırıyor ev sahibi. "Sizi aptallar!"

Önlüğümü çıkarıyorum ve Hayden'ın gözleri açılıyor. "Buradan gidiyoruz."

"Ne?"

Onu kendimden uzaklaştırıp önlüğünü çıkarıyorum ve elini tutuyorum. "Hadi gidelim." Restorana doğru koşuyoruz ve Basil bizi görünce gözleri açılıyor. Ne yapacağından emin değilmiş gibi etrafına bakınıyor ve sonra o da koşmaya başlıyor. Sokağa koşuyoruz ve kahkahalar atıyoruz, tamamen doymuşuz ve boğulmuş fareler gibi görünüyoruz.

"Size ne oldu böyle?" Basil bizi bir aşağı bir yukarı süzerken nefesi kesiliyor.

"Yangın hortumu."

Gözleri açıldı. "Sana yangın hortumuyla su mu sıktı?"

"Evet," diye yalan söyledim.

"Lanet olsun," diye bağırıyor. "Onu birine ihbar etmeliyiz. Bu çok yanlış dostum... Talimatların İngilizce olması gerekiyor."

O kadar çok gülüyorum ki ayakta zor duruyorum ve Hayden da öyle.

"Şimdi ne yapacağız?" Basil gözlerini kocaman açarak soruyor. "Dışarı çıkıp parti yapacağız."

Uykumdan uyanırken derin bir nefes alıyorum. Hmm . . . Odama geri dönmeliyim.

Her iki kolumun altında çıplak bir kadın var, bacaklarımız çarşafın içinde birbirine dolanmış. Güzel bir geceydi.

Buna ihtiyacım vardı.

Kımıldıyorum ve ikisi de bana yapışıyor. "Nereye gidiyorsun?" diye fısıldıyor biri.

"Eve." Doğrulup yataktan çıkıyorum ve ikisinin de tekrar uykuya dalmasını izlerken gülümsüyorum. Eğildim ve

ikisini de yanaklarından öptüm ve elimi çıplak kalçalarında gezdirdim.

Sıcak.

Pansiyona geri dönüyorum ve duşa giriyorum; sıcak, buharlı su başımdan akıyor ve onları üzerimden yıkarken kendimi sabunluyorum.

Çok yoruldum. Çok uzun bir gün oldu.

Kimberly'i yatağımda bulmak için odama gizlice girdim. Ne oldu?

Onun burada ne işi var? Burası onun odası değil.

Lanet olsun, burada bir yatağım olmadığını bilseydim olduğum yerde kalırdım. Karanlık odaya baktım. Siktir et. Grumps'ın yanına tırmanacağım.

Yanına kayıyorum ve battaniyenin altına giriyorum. Hâlâ uyuyor, yer açmak için sırtı bana dönük bir şekilde yana kayıyor. Yan dönüyorum ve kolumu arkadan ona doluyorum. Saçlarının tatlı kokusunu içime çekiyorum ve kolumun altında kıvrımlarını hissediyorum.

Ve sonra, İspanya'daki en sevdiğim insanla yatakta, kendimi nihayet rahatlamış hissediyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

HAYDEN

Koridorda çarpan bir kapının sesi beni uyandırıyor ve gözlerimi ovuşturuyorum.

Biri benimle yatakta, vücudu arkamdan benimkine sarılmış ve onun cennet gibi kokusundan kim olduğunu tam olarak biliyorum. "Neden benim yatağımdasın?" Boğuk bir sesle fısıldıyorum.

"Şşş, az konuş, çok uyu," diye mırıldanıyor gözleri kapalı.

Kaşıklarken tekrar uyukluyoruz ve itiraf etmeliyim ki biriyle yakın fiziksel temas kurmak güzel. Bir hafta önce buraya geldiğimden beri hiç sarılmamıştım.

Bir hareket duyuyorum. "Olamaz," diye nefes nefese kalıyor Bernadette. "Oda arkadaşlarıyla hanky-panky yok demiştin." Üst ranzasından Christopher ve bana bakıyor.

Ugh . . .

Christopher kıpırdanır. "Bu o Uyuyorum, Bernadette. Hanky-panky yok."

"Oh," diyor rahatlamış gibi. "Benimle yatabilirdin."

"Yardım et," diye fısıldıyor beni kollarının arasına çekerken ve ben sırıtıyorum.

"Yarın gece seninle uyuyacak Bernie," diye cevap veriyorum. Örtünün altından beni çimdikliyor ve ben kıkırdıyorum.

Birbirimizin kollarında yatmaya devam ediyoruz ve o daha da sokuluyor. Büyük kolu belime dolanıyor ve vücutlarımız ve

Çıplak bacaklar birbirininkine değiyor.

"Bakın kim doygun ve sevimli," diye fısıldıyorum. "Sanırım dün gece iyi geçti?"

"Şşş." Bana daha çok sarılıyor. "Artık sinir bozucu olmaya başladın."

Kıkırdıyorum.

Telefonundan bir mesaj sesi geliyor ve kontrol etmek için sırt üstü dönüyor. "Hmm." Mesajı okurken mırıldanır. "Nihayet."

"Ne?"

Beni çevirip göğsüne çekti. Kolunu omuzlarıma doladı. "Yeni kartım bankada."

Hmm, hala yarı uykuluyum.

"Onu almaya benimle gelir

misin?" "Hayır."

"Siz ikiniz çenenizi kapatır mısınız?" diye tersledi Bodie. "İnsanlar burada uyumaya çalışıyor."

"Ben de onlardan biriyim." Alnımı Christopher'ınkine çarpıyorum ve onun üstümde gülümsediğini hissediyorum.

Anlaşmayı tatlıya bağlamaya çalışıyor. "Eğer benimle gelirsen, sana öğle yemeği ısmarlarım."

"Hmm." Elimi göğsüne götürüyorum ve üzerindeki siyah kılları fark ediyorum. "Senin bütçenle ne yiyoruz, 2 Minute Noodles mı?"

"O da ne?"

Yüzüne bakarken kaşlarımı çattım. "2 Minute

Noodles?" "Onun ne olduğunu bilmiyorum."

Bodie üst ranzasından, "Herkes lanet olası 2 Dakikalık Erişte'nin ne olduğunu bilir," diye cevap veriyor.

"Uyuduğunu sanıyordum," diyor Christopher ona.

"Herifin biri beni aptalca sorularla uyandırıyor.

2 Minute Noodles hakkında."

Christopher kıkırdıyor ve parmaklarını düşüncesizce kolumda gezdiriyor. "Hadi, Suratsız, benimle gel."

"Hmm, canım istemiyor." Yüzümü buruşturuyorum. "Yorgunum ve akşamdan kalmayım."

"Ben de." Oturuyor. "Hadi gel."

"Neden yalnız gidemiyorsun?"

"Kişisel korumam olarak sen varken neden yalnız gitmek isteyeyim ki?"

"Dün geceki civciv kuşlarını çağır," diyorum kuru bir sesle, gözlerim hâlâ kapalı. "Gidecekler."

"Onlarla takılmıyorum," diyor sanki bu öneriden iğrenmiş gibi. Yataktan kalkıyor. "Döndüğümüzde Basil'le ben çamaşırlarımızı yıkayacağız. Değil mi Baz?"

"Siktir git," diye homurdanıyor Basil yastığının altından. "Kim sabahın köründe bu boku düşünür ki? Sabun için bu kadar azan biriyle hiç tanışmamıştım. Çamaşır yıkamıyorum; onları geçen hafta yıkadım."

"Her giydiğin şeyi yıkıyorsun." "Bunu kim yapar ki?" Basil alay ediyor.

"Sevişen erkekler, işte onlar."

Gülümsememi saklayamıyorum. Bu adam nasıl bu kadar sevimli olabiliyor? Onunla ilgili her şeyden nefret etmeliyim. "Sabundan bahsetmişken, duş almam lazım."

Christopher kolunu kapıya doğru uzatıyor. "Beş yıldızlı spanız hazır ve bekliyor."

Kıkırdıyorum. Boktan yurt tarzı banyo kesinlikle hazır değil ya da beklemiyor.

"Eşyalarımızı dolaplardan alayım," diye teklif ediyor. "Peki..." İç çekiyorum.

Koridorda gözden kayboluyor ve ben üstümdeki yatağa doğru aptalca gülümsüyorum.

Bernadette, "Sabahları bu kadar neşeli olmasından nefret ediyorum," diyor.

Kimberly, "Çünkü dün gece iki sersemletici tarafından takıma alındı," diye yanıtlıyor.

O iki kızla birlikte çarşafların içinde yuvarlandığını görüyorum ve yüzüm düşüyor.

Kıskançlık midemi bulandırıyor. Acaba onları tekrar görecek mi?

Tabii ki yapacak. O böyle biri.

Kes şunu.

Aramızdaki öyle bir şey değil, kendime hatırlatıyorum. Kime ne isterse yapabilir.

Kapı tekrar açılır ve kafasını kapıdan içeri sokar. "Uyanık mısın diye bakıyordum."

"Tanrım," diye çıkıştım. "Çok sinir bozucusun." "Hemen gitmeliyiz."

"Neden?"

"Çünkü yemeğe ihtiyacım var."

"Öğle yemeği için dışarı çıkmıyor muyuz?"

"Kahvaltı da var. Sen ödüyorsun." Kapı kapanıyor ve ben yine sırıtıyorum.

Dick.

İşlek bir yolun kenarında duruyoruz. Trafik hızla akıyor.

Christopher önce sola, sonra sağa, sonra tekrar sola bakar. "Hadi gel." Elimi tutuyor ve beni yolun karşısına çekiyor.

"Banka nerede?" diye sordum.

"Hemen şurada." Telefonunu kaldırıyor ve haritayı takip ediyor.

"Kartını yine nasıl kaybettin?" diye sordum.

"Oh . . ." Gözlerini deviriyor. "Bilmek istemezsin."

"Nasıl?"

Beni elimden tutup çekiyor. "Buradaki ilk gecemde tatsız bir hayvanat bahçesi deneyimi yaşadım diyelim."

Yürürken kaşlarımı çatıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bir kızla eve gittim ve soyunduğunda o kadar kıllıydı ki bir gorille birlikte olduğumu sandım ve kardeşimi arayıp çıldırmak için banyoya gittim ve oradan ayrıldığımda kızın kartımı çaldığını ve banka hesabımı temizlediğini öğrendim."

Gözlerimi kırpıştırdım, dehşete düştüm.

"Biliyorum." Başını sallıyor.

"Bir kadının saçının nesi var?" Sürüklenirken soruyorum.

"Aman Tanrım..." Gözlerini deviriyor. "Sen de mi?"

"Eee?"

Omuz silkiyor. "Hoşuma gitmiyor... ve kişisel olarak hoşuma gitmemesi benim ayrıcalığım."

"Ne?" Çığlık atıyorum. "Ne demek beğenmedim?" "Yani, normal saç... iyi. Hiç kesmedim, hiç ağda yapmadım. . . . bir-sebze-yamasını-bacaklarının-aşağı-tarzında-büyütmek,

Hayatta olmaz."

Kıkırdıyorum ... Tanrım, aklıma geldi, tıraş olmam lazım. Hmm, makas alsam iyi olacak.

Belki bir ev ağda seti?

Bankaya vardık ve içeri girip gişeye doğru yürüdü. "Oturun." Sandalyeyi işaret etti.

"Ben de geleceğim." Veznedarla konuşurken yanında duruyorum. "Merhaba, kartımı kaybettim ve yenisini sipariş ettim. Bir kartım var.
Bu sabah mesaj atarak bu şubede olduğunu ve alınmaya hazır olduğunu söylediler." diyor.

"Tamam." Gülümsüyor. "Kimlik lütfen."

Onu kaydırıyor ve kadın bilgileri bilgisayarına giriyor. Bekliyor ve sonra kaşları havaya kalkıyor. Sanki bir şeye şaşırmış gibi, onunla ekran arasına bakar. "Bay Miles?"

Adam onun sözünü kesti. "Evet. Kart
lütfen." "Bir dakika." Yürümeye
başladı.

"Hesabında ne sorun var?" Fısıldıyorum.

"İçinde para olmadığı için utanıyor," diye fısıldıyor.

Kıkırdıyorum. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

Bana yan gözle bakıyor.

"Ne de olsa kahvaltı parasını ben ödüyorum." Gözlerimi ona diktim.

Gülümsüyor. "Bu doğru, öylesin." Dudaklarını yuvarlıyor. "Ve sonra sana öğle yemeği için beş dakikalık erişte alacağım."

Bu Bayan geliyor geri ve başlariçin tip üzerinde Bilgisayarını tekrar.

"İki," diye fısıldadım. "İki ne?"

"İki dakikalık erişte."

"Oh . . ." Başını sallıyor. "Harika pazarlama." Kaşlarımı çattım.

"Nasıl?"

"Ne olduğunu hemen anlıyorsun."

"Anında değil," diye fısıldadım. "İki dakika."

Kıkırdıyor ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekiyor. Kadın kartını uzattı. "Burayı imzalayın lütfen." İmzalıyor ve sonra kadın ona imzalaması için başka bir şey veriyor. "Burayı imzalayın." Kadın ona kocaman bir gülümseme veriyor. "İşte bu kadar. Siz iki aşk kuşuna iyi günler."

"Teşekkürler." Gülümsüyor. "Alacağız."

Bankadan çıktık; kolu hâlâ bana sarılıydı. Garip değil, tuhaf da değil. Aslında bana dokunması çok doğal geliyor. Bu da kendi içinde garip çünkü ben düzenli olarak dokunaklı bir insan değilim.

Belki de bunun sadece arkadaşlık olduğunu ve daha fazlası olmadığını bildiğim içindir.

Devasa alışveriş bölgesinden geçiyoruz; kolum onunkine bağlı. Tüm zamanların en güzel gününü geçirdik. Öğleden sonra oldu ve bir şekilde Christopher ve ben saatlerimizi boşa harcadık. Kahvaltı ettik, sonra alışverişe çıktık ve ikimiz de birer kitap aldık.

Christopher, "Beş dakikalık eriştelerin tadının nasıl olduğundan emin değilim ama öğle yemeğimizin daha iyi olduğuna eminim" diyor.

"Kesinlikle öyleydi."

"Biliyor musun" -bana baktı- "ilk kez bir kadın bana öğle yemeği ısmarlıyor."

"Hayır..."

"Doğru."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Öğle yemeği randevularına gitmiyor musun?" "Her zaman."

"Ve kadınlara her zaman öğle yemeği ısmarlarsınız?" "Evet."

"Neden?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Sadece biliyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Tanrım, aptallarla çıkıyor olmalısın." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Kendi masraflarını karşılamak kendine saygı duymakla ilgilidir." Sözlerimi düşünürken kaşlarını çattı.

"Sokakta dilenci ya da milyoner olmanız fark etmez; eğer bir kadın kendi masraflarını karşılamayı teklif etmiyorsa, sizinle doğru nedenlerle birlikte değildir."

Biz yürürken kaşlarını kaldırıyor ve sessizliğini koruyor.

"Sence de öyle değil mi?" Ona soruyorum.

Bir bahane sunuyor. "Ama birinin diğerinden daha fazla parası varsa ..."

"Fark etmez Christopher," diye hayıflanıyorum. Bu kadınların ondan bu şekilde faydalanmasından nefret ediyorum. "Vücutlarını sana bir tepside sundukları için her şey için para ödemen gerektiğini düşünüyorsan... onlarla çıkmıyorsun. Onlara seks için para ödüyorsunuz. Bu gün gibi ortada. Bunu nasıl göremiyorsunuz?"

Biz yürürken dudaklarını büküyor, hâlâ bir şey söylemiyor.

Acaba onunla işler böyle mi yürüyor? Nazik olduğu için mi ondan faydalanılıyor?

"Oh, buraya bakmak istiyorum." Beni bir dükkana çekti. "Çabuk olacağım."

Kapının üstündeki tabelaya bakıyorum.

TELEFON DÜNYASI.

"Merhaba," diyor mağaza görevlisine.

"Merhaba."

"... için ekran tamiri yapıyor musunuz?" Telefonundaki fotoğraflara hızlıca bakıyor ve sonra göstermek için telefonu kaldırıyor. "Bu telefon mu?"

Adam resmi incelerken gözlerini kısar. Yüzünü buruşturur. "Hayır, hayır, çok yaşlı. Parça alamam," diyor ağır bir İspanyol aksanıyla.

"Oh." Christopher'ın yüzü düştü. "O telefon kimde?" diye sordum. "Eduardo'da."

"Kim?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Bardaki çocuk."

"Oh . . ." Bunu nereden biliyor ki?

Christopher cam dolabın içinden tüm yeni telefonlara bakıyor. "Bu ne kadar?"

Kaşlarımı çatıyorum. Ne yapıyor bu? "Bin dokuz yüz avro."

Christopher yüzünü buruşturdu.

"Ahh."

Bacağına vuruyorum. Bunun için parası yok. "Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Telefonu için iki yıl para biriktirdi," diye fısıldıyor. "Ben kırdım."

"Nasıl?"

"Ona geri verdiğimde düşürdü."

Onu daha iyi hissettirmeye çalışıyorum. "O zaman sen kırmadın." "Evet, ama kendimi bok gibi hissediyorum. Bunu düşünmeden duramıyorum."

Camın arkasından telefonu işaret ediyor. "Bunu alayım, lütfen."

"Tamam." Adam paketlemeye başladı ve ben şok içinde ona baktım. Beş parasızdı ve burada hiç tanımadığı bir çocuğa yeni bir telefon alıyordu.

"Chris," diye fısıldadım. "Bunu karşılayamazsın."

"Sorun değil, birikimlerimden aktarırım," diye fısıldıyor. "Bu hafta başka bir iş bulacağım, merak etme."

Ama endişeleniyorum çünkü tüm bu oyuncu saçmalıklarının altında insanların faydalandığı iyi, nazik bir adam olduğunu biliyorum.

O ve mağaza görevlisi garanti ve talimatları gözden geçiriyor. "Ben dışarıda bekleyeceğim," dedim.

"Tamam."

Dışarı çıktım ve birinin adımı söylediğini duydum.

"Hayden."

Dün gece tanıştığım bir adamı görmek için döndüm. Bizimkinin aşağısındaki bir sırt çantalı pansiyonda kalıyordu. "Selam, Zack." Bir saatten fazla konuştuk. Gerçekten iyi birine benziyordu.

"Bütün gün seni düşündüm." Gülümsüyor.

"Gerçekten mi?" Midem küçük bir takla atıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Arkadaşımı bekliyorum, oda arkadaşımı. Telefon alacak."

"Ah, doğru." Bana gülümsüyor.

Aramızdaki hava çatırdarken ben de gülümsüyorum.

Christopher elinde bir alışveriş çantasında telefonuyla kapıdan çıktı. Zack ve bana baktı.

Onları tanıştırıyorum. "Christopher, bu Zack."

"Merhaba," diyor el sıkışırlarken.

"Yani onunla aynı odayı mı paylaşacaksın?" Zack kocaman bir gülümsemeyle söylüyor. "Şanslı pislik."

Christopher'ın çenesi sanki sinirlenmiş gibi gökyüzüne doğru eğiliyor. "Nerede kalıyorsun?" diye soruyor kırpılmış bir ses tonuyla.

"Rubens Backpackers'da." Zack dikkatini bana çevirdi. "Hayden, bu gece dışarı çıkmak ister misin... randevu gibi mi?"

"Onun planları var," diye cevap veriyor Christopher, ben daha ağzımı açıp cevap vermeye fırsat bulamadan.

"Oh." Zack'in gözleri Christopher ve benim aramda gidip geliyor. "Ama istersen bizimle dışarıda buluşabilirsin?"

Teklif ediyorum.

Zack genişçe gülümser. "Kulağa harika geliyor." Cebinden telefonunu çıkarır. "Sana numaramı vereceğim. Nerede olduğunu bana mesaj at."

"Tamam."

Christopher ona ters ters bakarken numaramı verdim. Onun sorunu ne?

"Bu gece görüşür müyüz?" diye sordum.

"Sabırsızlanıyorum." Zack gülümsüyor.

Christopher elimi tutarken "Hoşça kal," diye tersliyor. "Gitmeliyiz, Hayden."

Kaşlarımı çattım. Adımı ilk kez söylediğini hatırlıyorum.

"Kim o?" Biz uzaklaşırken Christopher tersliyor.

"Onunla dün gece tanıştım. Saatlerce konuştuk."

"Ne zaman?" Alay ediyor. "Onu hayatımda daha önce hiç görmedim."

"Sen haremini eğlendirirken." Gülümsüyorum. Zack'in diğer yöne doğru uzaklaşmasını izlemek için başımı çeviriyorum. "Sevimli, ha?"

"Ondan hoşlanmıyorum," diye tersledi. "Onu tanımıyorsun bile."

"Peki, ne iş yapıyor?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorum da ne demek? Bu bilinmesi gereken bir bilgi, Hayden."

"Neden birdenbire bana Hayden diyorsun? Şimdi de Suratsız mı oldun?"

"Kapa çeneni," diye alay ediyor biz yürürken. "Nereden geliyor bu?"

"Hawaii."

"Hawaii," diye tersliyor. "Neden burada olsun ki? Bütün yıl boyunca tatilde değil mi?"

"Neyin var senin?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Hiçbir şey." Belli ki sinirlenmiş bir halde ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Bana çıkmadığınızı söylemiştin, hepsi bu."

"Çıkmadığımı hiç söylemedim; tanımadığım biriyle vücut sıvılarımı paylaşmakla ilgilenmediğimi söyledim."

Gözlerini deviriyor. "Kaba olma."

"Ne?" Öfkelendim. "Tencere dibin kara, seninki benden kara. Her ikinci şey sen söyle o Cinsel.

Senin isim o

Christopher Crass."

"Şirin olmaya çalışma," diye tersliyor önümde yürürken. "Bunu Zack'e sakla."

"Tamam." Yürümeye devam ediyorum.

"Geleceğim... ve ayrıca-" Sözümü kesti.

"Benimle konuşma."

Ellerimi kalçalarıma koydum. "Kıskandın mı?"

"Hayır. Kıskanç falan değilim. Ben kıskanmam." "Her neyse." Gözlerimi deviriyorum.

Tekrar geri döner. "Seninle yattığımı ve yatakta kaşıklaştığımızı biliyor mu?"

Kaşlarımı çatıyorum. Ne haltlar dönüyor burada? "Umm ... bilgin olsun, aşık çocuk, iki kızla seks partisi yaptıktan sonra yatağıma düştün. Pek romantik bir an sayılmazdı."

"Grup seks falan yoktu," diye bağırıyor yürümeye devam ederken. "Sadece iki kişilerdi."

"Oh." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Şehirdeki her kadınla yatmak senin için sorun değil. Bir kulüpte bir adamla buluşuyorum ve sen domuz pirzolası gibi devam ediyorsun."

"Ne yaptığın umurumda değil," diye tersliyor. "İyi," diye karşılık veriyorum.

Sessizce eve yürüdük. Böyle harika bir gün nasıl olur da çocukça bir öfke nöbetiyle sona erer? Hulk gibi tepiniyor.

"Biliyor musun, sinirliyken çok tatlı oluyorsun," diye takılıyorum. "Kapa çeneni." Şeytanın ta kendisi gibi bana geri dönüyor.

"Daha hızlı yürü. Randevun için hazırlanmalısın."

Alışveriş çantamdan tıraş bıçağımı çıkarıp havaya kaldırıyorum. "Haklısın, öyle." Kaşlarımı oynatırken gülümsüyorum.

Gözleri yuvalarından fırladı. "Onunla yatmıyorsun, Hayden. Bunu hemen aklından çıkar. Sen lanet birde kalıyorsun."

"Senin sorunun ne?" diye sordum. "Hiçbir şey." Yürümeye devam ediyor.

"Senin bir haremin var, Christopher. Beni neden umursuyorsun ki?"

"Kendini övme," diye tersledi. "Etmiyorum."

"Peki, tamam." Pansiyonumuza varıyoruz ve merdivenlerden yukarı çıkıyoruz.

"İyi," diyor. "Git amını tıraş et."

Öfkelenmeye başladım. Ciddi mi lan bu? "Yapacağım."

OceanofPDF.com

Christopher

Hostelin barında oturuyorum. Hazırlandım ve doğruca buraya geldim. O sinir bozucu kadının yakınında olmak istemiyorum. Birayı dudaklarıma götürüp başımı arkaya eğiyorum. Demek istediğim, eğer etrafta sikişmek istiyorsa
. ..o zaman onun suçu. Ama parlak zırhlı şövalyesi bir sik kafalı çıktığında bana gelip ağlayamaz.

Meşgul olacağım.

Ön kapıdan giren küçük bir insan görüyorum ve gülümsüyorum. İşte geliyor.

"Hey," diyor mutlu bir
şekilde. "Selam."

Bir önlük giyiyor.

"Telefonunu tamir ettirmek nasıl gitti?" diye sordum. Bardakları toplayıp bulaşık makinesine yerleştirmeye başlarken omuz silkiyor. "Tamirciye gitmedim.
mağaza henüz."

"Oh . . ." Bir süre onu izledim. "Bugün bir tanesine girdim ve tamir ettirmenin ne kadara mal olacağını sordum."

"Ne dediler?"

Bir adam geliyor ve barda duruyor. "Bir dakika," diyor Eduardo bana. Adamın yanına gidiyor. "Was wird es sein?" (Çeviri: Ne olacak?)

"Pilsner."

"Drei Euro." Bir bira alır, açar v e uzatır.

Adam parasını ödüyor ve gidiyor. Eduardo bana geri dönüyor ve bardakları tekrar doldurmaya başlıyor.

"Kaç dil biliyorsun?" Ona sordum. Omuz silkiyor. "Birkaç tane. Sadece burada öğrendiklerim." "Her neyse, telefonun hakkında."

O tutar yükleme ve Bardaklar, Görünüşe göre ilgisiz.

"Adam bana tamir edilemeyecek kadar eski olduğunu söyledi.
Parçaları bulamıyorlar."

Gözleri yukarı kayıyor. "Biliyordum." Omuzları yenilgiyle çöktü.

Kutuyu kaydırıyorum. "Sana bir şey getirdim."

Kaşlarını çattı. Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Neden?"

"Sadece"-omzumu silktim-"dikkatini dağıttığım ve telefonunu düşürdüğün için kötü hissettim."

Bardakları doldurmaya devam ediyor. "Dikkatimi dağıtmadın."

Kutuya dokunuyorum. "Aç şunu." "Ben iyiyim."

"Aç şunu," diyorum.

Derin bir nefes verir ve kutuyu açar. Yepyeni bir iPhone ona bakmaktadır.

Ağzı açık kalıyor ve gözleri yukarı kayıyor.

Genişçe gülümsüyorum. "Sürpriz."

Yüzü düşüyor ve elini bana çarpıyor. "Ben öyle biri değilim, tamam mı?"

"Ne gibi?" Kaşlarımı çatıyorum. Neden bahsediyor bu?

"Telefonunu lanet kıçına sok." "Ne?" Ayağa kalktım, alındım.

Beni geçip mutfağa doğru fırladı.

Ben ne yaptım ki? Heyecanlanacağını düşünmüştüm.
Sonra kafama dank etti.

Bunun için iyilik istediğimi sanıyor.

Üzüntü çöktü üzerime. Bu zavallı lanet çocuk. Burada ne görmesi gerekiyor?

Tiksintiyle gözlerimi kapatıyorum.

Tekrar dışarı çıkar ve bardakları çarpmaya başlar.

"Karşılığında hiçbir şey istemiyorum. Bu bir rüşvet değil. Sadece nazik davranıyordum, hepsi bu. Ben de öyle biri değilim."

Tezgahı o kadar sert siliyor ki ikiye bölmediğine şaşırıyorum. Ben onu izlerken masalara doğru yürüyor ve bardak altlıklarını yerleştiriyor.

Sikeyim.

Bunu nasıl düzeltebilirim?

"Tamam, eğer kabul etmiyorsan, bunu halledebilirsin." Kulakları diken diken oldu ama hâlâ bana bakmıyor.

"Yardıma ihtiyacım olan işler var ve size saatlik ücret ödeyebilirim."

"Ne gibi?"

Siktir. . .

"İspanyolca çevirmene ihtiyacım var." Kaşlarını çatıyor, ilgisini çekiyor.

"Bir iş bulmam gerekiyor ve benim için tercümanlık yapacak birine ihtiyacım var." İlgilendiğini söyleyebilirim. "Tüm oda arkadaşlarımın da yardıma ihtiyacı var. İş bulmamıza falan yardım edebilir misin?" Omuz silkiyorum. Burada tamamen kafama göre takılıyorum.

"Kaç oda arkadaşın var?" diye soruyor.

"Biz altı kişiyiz, kızlar ve erkekler." Teslim olmak için iki elimi havaya kaldırdım. "Yemin ederim düşündüğünüz gibi değil. Sadece bir çevirmene ihtiyacımız var. Hepsi bu, başka bir şey değil. Saatlik bir ücret belirleyeceğiz ve siz de bunu çalışarak karşılayacaksınız. Tamamen profesyonelce."

Dudaklarını büküyor ve teklifle ilgilendiğini görebiliyorum.

"Her neyse, bunu bir düşün." Telefonu tekrar kendime doğru kaydırdım ve yerine koydum. Çantaya geri koyarken gözleri onu takip ediyor.

Alman masasından alçak bir ıslık sesi duyuyorum ve başımı kaldırıp bakıyorum. Hayden az önce bara girdi.

Her kıvrımını gösteren daracık siyah bir elbise giyiyor. Uzun bal rengi saçları açık ve dolgun ve çok lezzetli görünüyor. O yürürken sikim anında takdirle seğiriyor.

"Bana öyle bakma," diye fısıldıyor. "Ne gibi?"

"Sanki bir sonraki yemeğinmişim gibi."

Gözlerim onunkilere dikiliyor. "Belki de öylesindir."

OceanofPDF.com

Bölüm 9

HAYDEN

Birbirimize bakıyoruz. Aramızdaki hava çatırdıyor ve cevap vermek için ağzımı açıyorum ama hayatımda ilk kez sessizliğe gömülüyorum.

Bunu öylesine söylemedi.

"Hayden, Eduardo ile tanış." Barın arkasında çalıştığını fark etmediğim genç bir çocuğu işaret etti. Sanırım geçen gece kavga ettiği çocukla aynı kişi.

Utanarak döndüm. "Merhaba."

Gülümsüyorum. "Eduardo yeni çevirmenimiz olacak."

İkisinin arasına bakarken kaşlarımı çattım. Doğru mu duymuştum? "Pardon?"

"Telefonunu kırdım, o yüzden yenisini aldım, ama"-etki için duraklıyor-"bunu kapatmak zorunda," diye sert bir şekilde cevap veriyor. "Yani ... oda üyelerimize yardım edecek."

Gülümsüyorum, yaptığı anlaşma zihnimde şekilleniyor. "Tamam, kulağa harika bir plan gibi geliyor. Yardıma gerçekten ihtiyacımız olabilir," diyorum.

Eduardo aramızda dolaşıyor, heyecanlı görünüyor. "Size iş bulacağım," diyor güçlü bir İspanyol aksanıyla. "Barselona'da bir sürü insan tanıyorum." Sanki beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi kekeliyor.

"Bu heyecan verici." Gülümsüyorum. Gözlerim Christopher'a kayıyor ve o da bana hafifçe göz kırpıyor.

Christopher ona, "Ama hepimiz iş sahibi olana ve sen de borcunu ödeyene kadar telefonu alamazsın," diye hatırlatıyor.

"Tamam." Başını sallıyor. "Bunu pozitif olarak kazanacağım."

Christopher sırıtıyor. "Kelime kesin. 'Kesin olarak kazanacağım.'"

Eduardo kendini düzeltir. "Bunu kesinlikle hak edeceğim."

Müzik yüksek sesle çalıyor ve kulüp hareketleniyor. "Ne kadar . . . ." diyor Zack.

Onu duymak için konsantre olurken yüzümü buruşturuyorum. "Özür dilerim, ne dedin?"

Kulağıma doğru eğiliyor ve kulağıma konuşabilmek için elini belime koyuyor. "Dedim ki, ne zamandır seyahat ediyorsun?"

"Oh, sadece iki hafta. Bu işte çok yeniyim. Peki ya sen?"

"Bu benim sekizinci ayım."

"Vay canına." Gülümsüyorum, sonra Christopher'a bakıyorum, bütün gece olduğu gibi bardan bana ters ters bakıyor.

Arkadaş olduğumuzu sanıyordum?

Ne zaman arkamı dönsem, onun öfkeli yüzünü görüyorum. Ben bittim.

o.

Ben de t e r s ters bakıyorum. Dürüst olmak gerekirse, onun için zamanım yok.

çocukça bir öfke nöbeti. Dün gece iki kadınla yattı ve sonra bir erkekle konuştuğum için bana kızma cüretini gösterdi.

Şaka gibi.

Bu şekilde manipüle edilmeyeceğim. Büyümesi lazım.

Zack, "Sadece tuvalete gidiyorum," diyor.

"Tamam."

O yürüyüp gitti, ben de içkimi yudumladım.

"Konuşmak istiyorum," diye homurdanıyor Christopher. "Hayır."

Yüzünü buruşturuyor. "Ne demek hayır?"

"N-O." Onun için heceliyorum.

"Dinle," diye tükürdü dişlerini sıkarak.

"Hayır. Sen dinle," diye bağırıyorum. "Beni takip etmek gibi bir niyetin olmadığını ikimiz de biliyorken kıskanç davranarak zekama hakaret etme."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Dışarıda. Şimdi."

"Tamam." Kapıya doğru fırladım. Kızgınım.

Bu ne cüret?

Kulübün ön kapısından içeri daldık ve sokağa çıktık.

"Senin derdin ne? Ne zaman arkamı dönsem bana pis pis bakıyorsun."

"Ona güvenmiyorum."

"Onu tanımıyorsun bile," diye tükürdüm.

"Onun tipini biliyorum. Bütün gece onu analiz ettim."

"Ha." Patladım. "Peki bu nasıl bir tip Christopher? Kadınları sadece seks için isteyen bir adam mı? Size haberlerim var bayım. Birini tespit etmek için biri gerekir." Bir adım öne çıkıp göğsüne sertçe vuruyorum. "Eğer bir şeyi analiz etmek istiyorsan, neden beklentilerinin bu kadar düşük olduğunu anlamaya çalışmıyorsun?"

"Benim kadınlardan beklentilerim düşük değil," diye bağırıyor. "Erkeklerden beklentileriniz çok yüksek."

"Kim kadınlar hakkında bir şey söyledi?" Bağırıyorum. "Kendinden beklentilerin düşük."

"Bu çok saçma!"

"Bu doğru." Ellerimi tiksintiyle havaya kaldırıyorum. "İşte bu yüzden bedenini bu kadar kolay veriyorsun. Kendine değer vermiyorsun."

"Siktir git."

"Nasıl görmezsin?" "Neyi göremiyorum?"

"İçten içe kimsenin seni sen olduğun için sevemeyeceğini düşünüyorsun."

Yüzü düşüyor.

"Nedenmiş o?" Yumuşakça sordum. "Çünkü bana hiç mantıklı gelmiyor."

Gözleri benimkileri arıyor ve sinirlerime dokunduğumu anlıyorum.

"Neden sert ve hızlı olmanın güvenli olduğunu düşünüyorsun? Kendinden saklanmayı ne zaman bırakacaksın? Sen bir yetişkinsin. Büyü artık."

Yüzünü tiksintiyle buruşturuyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bu konuda sana yardım edemem, Christopher. Sevişmek istiyorsan, bu harika. Git yap. Ama seni önemseyen insanlar değerli biriyle tanıştığında 'zavallı ben' diye ağlama."

"Aman ne önemli. İyi vakit geçirmeyi severim. Benim hiçbir sorunum yok," diye tükürüyor.

"Kendine bunu söylemeye devam et."

"Biliyor musun, siktir et." Arkasını döner ve karanlığa doğru yürür.

"Yarayı bulmadan iyileştiremezsin Christopher," diye sesleniyorum arkasından.

"Git onu becer. Umurumda bile değil," diye karşılık verir.

Onun tek başına karanlığa doğru yürüyüşünü izliyorum ve omuzlarım çöküyor. Uzun ve titrek bir nefes alıyorum. Lanet olsun.

Bu nasıl bu kadar kontrolden çıktı?

Kendimi içeri sürüklüyorum ve Zack'e geri dönüyorum. "Özür dilerim," diye özür diliyorum. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu."

"Sorun değil. Gece daha yeni başlıyor." Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor, ben de yalandan gülümsüyorum.

Christopher'ı eve yalnız yürürken hayal ediyorum ve kendimi bok gibi hissediyorum.

Gerçek bir arkadaş onunla giderdi.

Odaya döndüğümde saat gecenin 2'siydi.

Bütün gece aklımda Christopher varken, Zach ile işler planladığım gibi gitmedi. Pansiyon terk edilmişti,

Herkes hala dışarıda parti yapıyordu. Eşyalarımı dolabımdan çıkardım ve uzun, sıcak bir duş aldım, pijamalarımı giydim ve odama girdim.

Işığı açıyorum ve Christopher'ın sırtı bana dönük bir şekilde yatakta kıvrılmış olduğunu görüyorum. Işığı hızla kapatıyorum ve arkasına geçiyorum. Sırtına sokuldum ve omzunu arkadan öptüm.

"Yapma," diye mırıldanıyor.

Sırtına doğru gülümsüyorum.

"Seninle konuşmuyorum," diye mırıldanıyor. "İyi, çünkü uyumaya gidiyorum." "Duş aldın mı?"

"Duş almak istediğim için, seks yaptığım için değil."

Sessiz kalıyor ve ben ona daha sıkı sarılıyorum.

"İyi geceler," diye fısıldıyorum. Bana cevap vermiyor.

"İyi geceler diyecek misin?" diye sordum.

"Konuşmaya devam edersen seni yataktan atarım." Karanlığa gülümsüyorum.

Sıcak bedeni ve cennet kokusu etrafımı sararken, harikalar diyarına sürükleniyorum.

Bang, crash, boom!

"Özür dilerim." Bernadette gülüyor. Ayağı birinin ayakkabısına takıldı.

Basil ranzaya kafa üstü düşer ve zıplayarak yere düşer. Oda kıkırdama krizine girer. Herkes eve yeni gelmiştir ve kör kütük sarhoşturlar.

Christopher'ın kolu arkamdan bana sarılmış, vücutlarımız birbirine yapışmış durumda.

"Hey." Bernadette yüksek sesle soluyor. "Oda arkadaşları arasında hanky-panky yok, unuttun mu?"

Christopher sabırsızca, "Yatağına git Bernadette," diye tersliyor.

Basil merdivenden yatağına tırmanmaya çalışır ve herkesin histerik kahkahaları arasında muhteşem bir şekilde yere düşer.

Bodie herkesi susturmaya çalışır. "Şşş."

Uykulu gözlerimi açtığımda gündüz olduğunu görüyorum. "Saat kaç?"

Christopher telefonunu açar. "Sabah dokuz."

"Bütün gece neredeydiniz?" Kaşlarımı çattım. "Plaj partisi."

"Okyanusta düzüştüm," diye mırıldanıyor Bodie.

"Bir deniz canavarıyla birlikte," diye ekler Basil. Hepsi tekrar kahkahalara boğulur.

Sırtımda sert bir şey olduğunu fark edecek kadar odaklanıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Dick. Dışarı. Of. Geri," diye homurdanıyorum. "Şimdi."

"Özür dilerim." Christopher benden uzaklaştı. "Sabah oldu."

Bir süre uzandık. "Acıktım," diyorum. "Eğer şimdi yemezsek, bedava kahvaltıyı kaçıracağız."

"Hmm." Christopher inliyor.

"Hadi gel." Yataktan kalktım ve saçlarımı topladım. Dolabımdan kıyafetlerimi almak için kapıdan çıkıyorum ve Eduardo koridorda sabırla bekliyor.

Gülümsüyor. "Merhaba."

"Merhaba." Kaşlarımı çattım. "Ne ..." Etrafıma bakındım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bay Christo'ya yardım etmek için buradayım."

"Oh." Gülümsüyorum. Tanrım, çok tatlı. "Onu getireceğim. Burada bekle."

Odaya geri dönüyorum ve yatağın üzerinde dizlerimin üzerine çöküyorum. "Dışarıda seni bekleyen küçük bir arkadaşın var."

Christopher kaşlarını çattı. "Ha?"

"Eduardo dışarıda Bay Christo'ya yardım etmek için bekliyor." Yüzünü buruşturuyor. "O değil."

"Öyle. Ayağa kalk."

Christopher yataktan çıkar ve koridora doğru yürür. Saçları darmadağınıktır ve üzerinde sadece boxer şort vardır. "Hey, dostum." Kaşlarını çattı. "Neler oluyor?"

"Sana yardım etmek için buradayım," diye hevesle yanıtlıyor Eduardo. "Bugün ne yapmamı istersiniz?"

İzlerken gülümsüyorum. Aşırı şirinlik.

Christopher başını kaşırken "Oh," diye cevap verir. "Umm . . . tamam." Sanki ne diyeceğini şaşırmış gibi bana bakıyor.

"Neden bize hazırlanmamız için on dakika vermiyorsun, sonra konuşabiliriz?" Cevap veriyorum.

"Pekala."

"Restoranda buluşalım mı?" Ona sordum. Başını sallıyor ve mutlu bir şekilde uzaklaşıyor.

Christopher onun kayboluşunu izliyor. "Bu çocuğa yaptıracak hiçbir işim yok," diye fısıldıyor.

"O zaman biraz uydursan iyi olur."

Bir saat sonra, kahve aramak için caddede yürüyoruz.

Sadece üçümüz.

Christopher, Eduardo'ya "Yarın Perşembe gününe kadar San Sebastián'a gidiyoruz," diyor. "O zaman dört günlüğüne dönmüş olacağız. Hafta sonları için bize bir iş bulmaya çalışırsan harika olur. Yani, baskı falan yok."

"Tamam." Yürürken dikkatle dinliyor. "Garsonluk yapabilir misin?"

"Hayır," diye araya giriyorum. "O berbat bir garson."

Christopher gözlerini deviriyor. "Kabul ediyorum, iyi bir garson değilim."

Çocuk gülümsüyor.

"Ve Hayden," diyor Christopher.

"Hayz. . ." Eduardo söylemeye çalışırken kaşlarını çatıyor. "Hayzzz."

"Bana Hazy de. Evde herkes öyle der," diyorum ona.

"Tembel Puslu," diye yanıtlıyor Christopher. "Kulağa doğru geliyor." "Kapa çeneni." İçimi çektim.

"Bir işe ihtiyacı var, balıkçılık gibi bir şey," diye devam ediyor Christopher.

Kıkırdıyorum. "Balık yok."

Çocuk da gülümsüyor. "Bana Eddie de." "Pekâlâ, böylesi daha kolay."

Bir kafeye girdik ve Christopher ona biraz para uzattı. "Gidip iki cappuccino ve bir sıcak çikolata alabilir misin lütfen?"

Eddie başıyla onaylar ve parayı alıp içeri girer. Christopher onu izlerken sırıtıyor.

"Dün gece hakkında konuşacak mıyız?" diye soruyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor, gözleri hâlâ Eddie'ye sabitlenmiş.

"Yani, çok iyi noktalara değindim." "Bunu tartışmıyoruz. Bırak artık."

"Onu öpmedim bile."

"Umurumda değil."

"Gerçekten birazcık bile umursamıyor musun?" "Kapa çeneni, Suratsız."

Gülümsüyorum. Bana Suratsız derdi. Affedildiğimi biliyorum. Eduardo bir tepsiyle döndü ve tepsiyi uzattı.

Christopher sıcak çikolatayı çıkarıp ona uzatıyor. "Senin için."

Eddie'nin yüzü düşer ve Christopher'a sanki az önce ona bir spor araba vermiş gibi bakar.

Kalbim göğsümde sıkışıyor . . . oh.

"Ama ben ... ." diye kekeliyor. "Ben hiç ..."

"İç şunu," diye emrediyor Christopher. "Dikkatli ol, çok sıcak."

Dönüp pansiyona doğru yürüyoruz ve Eddie'nin yüzündeki ifade beni çok duygulandırıyor. Sıcak çikolatasını içtiği için çok gururlu.

Christopher'la göz teması kuramıyorum, yoksa gözyaşlarına boğulabilirim.

Onun bir oyuncu olduğunu ve bana aşık olacak türden bir adam olmadığını biliyorum ya da tam tersi, ama belki de yüzeyin altında ilk başta düşündüğümden daha fazlası vardır.

Belki de gerçekten gevşememe yardım edebilecek türden bir insandır.

Hayır. O gerçekleşmeyi bekleyen bir kalp kırıklığı.

Unut gitsin.

Christopher'ın Eddie'yi sıcak çikolatasıyla gururla gülümserken izlemesini izliyorum ve kalbim göğsümde taklalar atıyor.

Bu seyahatte, hatta belki de şimdiye kadar yaptığım her şey arasında, Eddie'nin ilk sıcak çikolatası için burada olmak listenin başında yer alıyor.

Otobüsün tekerlekleri dönüyor da dönüyor. Bir tur otobüsüyle San Sebastián'a doğru yol alıyoruz.

"Burada yazıyor ki" -Christopher seyahat broşüründen okuyor- "Baskça, Euskara olarak da bilinir, dünyanın en büyüleyici dillerinden biridir, izole bir dildir."

"İzole nedir?" Otobüsün penceresinden dışarı bakarken cevap veriyorum. Bu adamın tuhaf bir bilgi açlığı var; her şeyi okuyor.

"Yani var olan başka hiçbir dille ilişkisi yok." Kaşlarını kaldırıyor, etkilenmiş gibi. "Ve kökenleri bilinmese de, çoğu bilim insanı bunun Avrupa'daki son istila öncesi dil olduğuna inanıyor." Bana doğru bakıyor. "Hmm ... büyüleyici, değil mi?"

"Uh-huh." Pencereden dışarı bakıyorum.

Yüksek sesle düşünüyor. "Yani bu, kelimenin tam anlamıyla tarih öncesinde konuşulduğu anlamına geliyor..."

Tekrar ona baktım.

"Ne?" diye sordu.

"Tuhafsın."

"Bunu ilginç bulmuyor musun?"

"Ben buluyorum."

"Peki ben nasıl tuhafım?"

"'Kelimenin tam anlamıyla tarih öncesi ...'" Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

Başını hafifçe sallayarak derin bir nefes veriyor. "Eğer bilmiyorsan, sana söylemeyeceğim."

Aptal aptal manzara izlemeye geri döndüm. "Akşam yemeğinde patates kızartması yiyebilir miyiz?"

Bana doğru baktı. "Ve ben garip olan mıyım?"

"C a n ı m ç e k i y o r ." Bu akşamki lezzetli yemeğimi hayal ediyorum. "Bir hamburgerle."

"Evet! Hamburger," diye sesleniyor Basil arkadaki koltuktan. "Ben varım."

"San Sebastián'da kışın sıcaklığın beş santigrat dereceye kadar düştüğünü biliyor muydunuz?" Christopher cevaplıyor.

Daha fazla bilgi.

Kollarımı kavuşturuyorum ve uyumak için omzuna sokuluyorum. "Artık biliyorum."

İnsanların İspanya'da San Sebastián hakkında konuşmasının bir nedeni var.

Canlı, renkli ve şimdiye kadar gittiğim en güzel yerlerden biri.

Kıyıya kurulmuş, her şeye sahip. Bugün kasabayı gezdik, Monte Urgull'daki Kutsal Kalp dev İsa heykelini ziyaret ettik. Öğleden sonra sahilde yüzmeye gittik ve şimdi akşamın erken saatleri. Akşam yemeği için bir yer arıyoruz.

"Burada mı?" Kimberly soruyor. Hepimiz tıklım tıklım dolu bara bakıyoruz. "Popüler görünüyor." Bodie omuz silkiyor. "Bu i ş görür." Hepsi

İçeri girdiğimde Christopher'ın omuzlarının çöktüğünü fark ettim. "Altı kişilik bir masa alabilir miyiz lütfen?" Kimberly soruyor.

"Elbette." Garson kız gülümsüyor. "Bu taraftan." Kalabalık restoran boyunca onu takip ediyoruz ve avluda bir yere oturuyoruz.

"Neyin var?" Arkasından yürürken Christopher'a fısıldıyorum.

"Yok bir şey." Kolunu belime doladı ve beni takip etti.

"Bir sorun varmış gibi görünüyorsun."

"Boktan yemeklerden bıktım artık," diye fısıldıyor masaya geldiğimizde.

"Oh." Kaşlarımı çattım. Bütçemize göre harika yemekler yediğimizi sanıyordum.

Sandalyemi çekti, ben de oturdum. İçki siparişi verdik ve menüye baktık.

"Ne yiyorsunuz?" Herkese soruyorum.

Hepsi seçenekleri tartışıp sohbet ediyor ve ben Christopher'ın sönük bir şekilde menüye baktığını görüyorum.

"Bunların hiçbirini beğenmedin mi?" Ben soruyorum.

Gülümsemeye zorluyor. "Sorun yok. Merak etme." Beni rahatlatmak istercesine iri eliyle kalçama vuruyor.

Her zaman akışına bırakır. Nereye gideceğimizi hiç seçmedi. "Dünyada her şeyi yiyebilseydin ne yerdin?" Diğerleri duymasın diye ona alçak sesle soruyorum.

Gözleri menüde sabit kalıyor. "Başlangıç olarak daikon ve zencefilli mavi yüzgeçli orkinos sashimi alacağım. Istakoz ve adaçayı tereyağı soslu Beluga havyarı."

Kaşlarımı çattım.

"Ardından bir kadeh Macallan viskisi ve tatlı olarak Beyaz Trüflü Bliss."

"Oh . . ." Menüye bakıyorum. Bu yemeklerin hiçbirini yemedim. "Bu garip bir yemek."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Öyle mi?"

"Uh-huh . . ." Menüye bakmaya devam ediyorum. "Kendini egzotik hissetmek istiyorsan belki de pizzanın üzerine ançüez koymalısın?"

Bana geniş, güzel bir gülümseme veriyor ve masanın üzerinde duran elimi tutup kendi eliyle sıkıyor. "Belki." Bir süre beni izliyor. "Evde ne tür yemekler yiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Hiç dışarıda

yemek yemem." "Neden?"

"Yalnız yaşıyorum." Yine omuz silktim. "Bilmiyorum. Yemek yapmayı seviyorum sanırım."

"Ne tür şeyler pişiriyorsun?" diye soruyor.

"Pek çok şey." Dikkatle dinlerken ona gülümsüyorum. "Aslında oldukça iyiyimdir. Eve döndüğümüzde bir gün beni ziyarete gelmelisin, sana yemek yaparım."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Bu hoşuma giderdi."

"Ne alırsınız efendim?" diye sorar garson kız.

"Ben ançüezli Sierra pizza alacağım," diye cevap veriyor. Bana bakıyor ve seksi bir göz kırpıyor.

"Bay Egzotik," diyorum.

Garson kızla konuşurken kıkırdıyor. "Ne viskiniz var?" diye sorar.

"Ev viskisi."

Yüzünü buruşturuyor. "Tamam, bir bardak kırmızı şarap alacağım."

Etrafımda dönerken yüksek sesle gülüyorum. San Sebastián'daki son gecemiz ve bunu şık bir şekilde kutluyoruz.

Hafta boyunca güneşlendik, yüzdük ve güldük. Gün boyunca gezdik ve sabahın erken saatlerinde bilinçsiz bir uykuya dalana kadar gece boyunca dans ettik. Eğer önümüzdeki on iki ay böyle geçecekse beni de yazın. Hiç bu kadar eğlenmemiştim.

Tanıştığım yeni arkadaşlar çok eğlenceli ve tuhaf bir şekilde şimdiden küçük bir aile gibi hissediyorum. Hepimiz kendi işimizi yapıyoruz ama

Her zaman birbirlerini kollarlar ve her gecenin sonunda güvenli bir şekilde aynı odaya geri dönerler.

Rod Stewart'ın "Da Ya Think I'm Sexy" şarkısı hoparlörlerden yükseliyor ve Christopher beni döndürüyor ve sonra dans ederken vücudumu kendine çekiyor. Gülmekten karnım ağrıyor.

Bu adam. Bu güzel adam.

Komik, zeki ve tuhaf bir şekilde gerçekçi edebiyata takıntılı. Bütün haftayı birlikte geçirdik. Mükemmeldi.

Doğruyu söylemek gerekirse, ona oldukça aşığım. Bunu asla kabul etmeyeceğimden değil.

Aşık olabileceğim türden bir adam değil. Nasıl biteceğini zaten biliyorum.

Çok bağlandığım bir arkadaşımı kaybedecektim.

Baktığı ve konuştuğu kadınları görüyorum. Onlar benim tam tersim. O zayıflardan hoşlanıyor; ben kıvrımlıyım. Süper model, bakımlı tiplerden hoşlanıyor. Ben sadeyim. O flörtöz ve eğlenceli tiplerden hoşlanır, ben sessiz ve utangacım. O önüne gelenle yatmayı seviyor, bense uzun zamandır seks yapmadım.

Çok uzun.

Nerede olursa olsun, ilgi odağı o. Herkes onunla birlikte olmak istiyor ama ben duvarların arasına karışmak istiyorum.

Tebeşir ve peynir.

Daha farklı olamazdık.

Gerçekliği berbat, çünkü aramızda ifade edilmemiş garip bir bağ var. Birbirimize karşı alınganız ve her zaman grubun en arkasında, ikimizin arasında konuşuyoruz.

Yatakta sırtıma sarılıyor ve ona olması gerekenden daha fazla güveniyorum.

Ama aramızda bir şey olursa tüm bunların sona ereceğini biliyorum. Anında

onun değerli arkadaşı değil, siktiği hayranlarından biri ol.

Christopher Miles gibi bir adamı uzun süre tutamazdım.

Ve ben sessizce onun gibi biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederken ... Bu fikri aklımdan bile geçiremeyeceğimi biliyorum.

Son kalp kırıklığımı hâlâ atlatamadım ve üzerinden iki yıl geçti. Bir daha olursa ömür boyu evde kalmış bir kız olacağımı biliyorum. Bu geziye kalp kırıklığını atlatmak için geldim, yeni bir tane başlatmak için değil. Ama Christopher benim arkadaşım. Bu konuda ona güvenebileceğimi biliyorum.

Beni tekrar döndürüyor ve ben yüksek

sesle gülüyorum. "Hadi yüzmeye gidelim."

Gülümsüyor.

"Şimdi mi?" Nefes nefese kaldım. "Saat sabahın

üçü." "Uh-huh."

"Peki ya köpekbalıkları?"

Beni elimden tutup bardan çıkarırken, "Köpekbalıkları endişeleneceğin en son şey," diye cevap veriyor.

Beş dakika sonra sahildeydik ve tişörtünü başının üzerinden çıkarıp boxer'ına kadar soyundu.

Lanet olsun.

Karanlık suya giriyor ve bana doğru dönüyor. "Hadi, Suratsız." Suyu bana doğru sıçratıyor. "Su çok güzel."

"Mayom yok." "Yani?"

I bak yukarı ve aşağı ve Sahil.

Orada vardır insanlar her yerde.

"Bu kadar gergin olmayı bırak."

O haklı. Çok gerginim ve bu özelliğimi değiştirmek istiyorum. Böyle olmaktan hoşlanmıyorum.

Aman Tanrım.

Umutsuzca suya girmek isteyerek suya girdim.

"Haydi," diye seslenir. "Benimle yüzmeye gelmeni istiyorum, hepsi bu."

Hepsi bu kadar.

Tamam. Bunu yapabilirim. Sikeyim. . .

"Arkanı dön," diye sesleniyorum.

"Ne?" Gülüyor. "Seni milyonlarca kez iç çamaşırınla gördüm."

"Sadece arkanı dön."

Dönüp denize bakıyor ve ben elbisemin eteğinden tutup başımın üzerine kaldırıyorum. Kendime bakıyorum. Üzerimde siyah bir sütyen ve külot takımı var.

Tanrıya şükür.

Etrafıma bakınırken suya giriyorum. "Eğer bir köpekbalığı tarafından yenirsem," diye sesleniyorum.

"Seni kurtaracağım." Bana doğru yüzüyor.

"Diğer tarafa bakıyor olman gerekiyordu," diye sesleniyorum.

"Da na . . . da na . . . da na . . ." Şarkı söylemeye başlar Bana doğru yüzerken çene müziği çalıyor. "Kes şunu," diye bağırıyorum.

Beni kaldırıp havaya fırlatıyor ve suya inip derinlere dalıyorum. "Ahh," diye ağlıyorum yukarı çıkarken. "Seni aptal." Panik içinde etrafıma bakıyorum. "Köpekbalıklarını uyandırıyorsun."

Beni tekrar kucağına alıyor ve kollarıyla beni sıkıca sararak ikimizi de suya atıyor.

Yüzeye çıktık, hala kol kolayız.

Aramızdaki hava değişiyor ve bana bakıyor. Vücut vücuda, karanlıkta yalnız.

Birbirimize bakarken kafası karışmış gibi kaşları çatılıyor. Ağır çekimde başparmağını kaldırıyor ve alt dudağımın üzerinde gezdiriyor.

"Öp beni," diye fısıldıyor.

Ben de istiyorum.

"Chris. . ."

"Ben sadece ..." Bana bakarken yüzümü ellerinin arasına alıyor. Vücutlarımız o kadar yakın ki, ereksiyonunun karnıma doğru büyüdüğünü hissedebiliyorum.

"Yapamayız," diye
mırıldandım. "Neden?"
"Çünkü sahip olduklarımıza
değer veriyorum." "Bu hiçbir şeyi
değiştirmeyecek."
"Bu her şeyi değiştirecek."
Bana bakıyor, göğsü karanlıkta inip kalkıyor. "Neden?"
"Çünkü sonunda ben kırık bir kalple kalacağım ve sen de bu konuda kendini bok gibi hissedeceksin."
Bana bakıyor ve haklı olduğumu bildiğini biliyorum.
"Sen kalıcı bir şey istemiyorsun, ben de sıradan bir şey istemiyorum." Yüzünü avuçlarımın arasına alırken ona gülümsüyorum. "Ama sorun değil..." Onu kucaklamak için çekiyorum. "Zaten sahip olduğumuz şeyi seviyorum."
"Mavi toplar mı?"
Kıkırdıyorum. "Git taşaklarınla ilgilenecek başka birini bul."
"Ya da bana vurduğun için seni boğabilirim." Beni yakalıyor ve ben ondan uzaklaşmaya çalışırken ciyaklıyorum. Beni kaldırıyor ve tekrar havaya fırlatıyor. "Gelin ve onu alın, köpekbalıkları," diye bağırıyor. "Ona bir ders verin."
Öksürürken ve sıçrarken yüksek sesle gülüyorum.
Bana doğru yüzüyor ve karşılıklı dururken ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Bana bir söz ver" diyor.
"Tamam."
"On yıl sonra, bu gün, dünyanın neresinde olursak olalım, kiminle evli olursak olalım, bu saatte bu sahilde buluşacağız ve karanlıkta birlikte yüzeceğiz."
Gözlerim doluyor, çünkü lanet olsun, bu bir veda için çok romantik.
"Söz veriyorum."
Beni kucaklıyor ve suyun içinde birbirimizin kollarında duruyoruz.
Pişmanım ama aramızdaki dürüstlük için minnettarım.

Aklıma bir düşünce gelince gülümsedim. "Yine de kocam senden hoşlanmayacak."

Yüksek sesle gülüyor ve beni tekrar havaya fırlatıyor. "Çünkü seni ondan çalacağım."

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Barselona'daki pansiyonumuza giden merdivenleri çıkıyoruz. "Orayı çok seviyorum," diye iç geçiriyor Bodie.

"Ben de," diye katılıyor herkes. San Sebastián inanılmazdı. Hayatımızın en güzel zamanını geçirdik ama şimdi gerçekliğe döndük. Aslında pek sayılmaz. Hâlâ İspanya'da sırt çantamızla geziyoruz ama demek istediğim Pazartesi günü tekrar yola çıkmadan önce hafta sonu işimize döndük.

Bugün Cuma gecesi ve bir kez daha dışarı çıkıyoruz. Parti hiç bitmiyor: her zaman gidilecek bir yer ve görülecek bir şey var.

Odamıza dönüp gece için hazırlanıyoruz ve Eduardo'yu görmek için bara gidiyoruz.

"Selam." Christopher gülümser. "Merhaba," diyor Basil.

"Merhaba, Bay Basil, Bay Christo." Eddie heyecanla gülümsüyor. "İyi iş çıkardım."

Sandalyeme kayıyorum.

"Merhaba." "Merhaba, Hazen."

Adımı söyleyememesine gülümsüyorum. Çok şirin.

"Hepinize iş buldum." Gururla gülümsüyor.

"Öyle mi?" Christopher gülüyor. "Yapacağını biliyordum."

Birisi barın diğer ucunda duruyor ve o da onlara hizmet etmek için oraya gidiyor. Farklı insanlara hizmet ederken dillere girip çıkmasını izliyoruz.

Christopher onu izlerken "Çok zeki," diyor. "Mafya için muhasebeci falan olabilir."

"Bundan hiç şüphem yok," diye katılıyor Basil.

Eduardo'nun mafya için muhasebeci olarak çalıştığını hayal ettikçe kıkırdıyorum.

Sonunda bize geri döndü. "Bayan Hazen, bir otelde çalışıyorsunuz." Bana üzerinde adres ve yarın işe başlama saatimin yazılı olduğu bir kart uzattı. Sabah ve gece olmak üzere iki vardiya.

"Eddie, gerçekten mi?" Karta bakarken gülümsüyorum. "Çok teşekkür ederim."

"Bay Basil, siz bir teknede çalışıyorsunuz."

Basil kartı Eddie'den alır ve ona bakar. "Bir tekne mi?"

"Evet, evet. Çok iyi iş."

Tezgâhın üzerinden Christopher'a bir broşür uzatıyor ve hepimiz ona bakarken kaşlarımızı çatıyoruz. Üzerinde kaygan kaydırakların ve sahte dağların resimleri var. "Nedir bu?" Christopher soruyor.

"Eğlence parkında çalışıyorsun," diye yanıtlıyor Eddie. "Ne?"

"Eğlence parkı, tüm çocuklarla birlikte."

Christopher yüzünü tiksintiyle buruşturuyor. "Çocuklardan nefret ediyorum, dostum... falan filan." Titreme numarası yapıyor.

Ona donuk donuk bakıyorum. "Siz öğretmen değil misiniz?" "Evet." Dudaklarını yuvarlıyor.

"Evet, öyleyim."

Basil broşürü dikkatle inceler. "Gemide olduğuma sevindim."

Basil'i bütün gün güneşin altında bir teknede hayal ederken gülümsüyorum. "Yani başlayacağım saat bu mu?" Kartın arkasında yazılı olan saati işaret ederken Eddie'ye soruyorum.

"Evet." Christopher'a döner. "Yarın on iki saatlik vardiyan var. On birde başlıyorsun."

"On iki saat mi?" Christopher'ın nefesi kesildi. "Bu yasadışı değil mi?" Eddie barı silerken, "Tembelsin," diye cevap verir.

"Ben tembel değilim... on iki saat çok uzun bir süre."

Başka biri bara doğru yürür ve Eddie bir kez daha dilin içine girip çıkarak onlara hizmet eder.

Christopher önündeki broşüre bakıyor. "On iki saat

boyunca burada ne halt ediyor olabilirim ki?

Düz mü?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Belki de hediyelik eşya dükkanında falan olmalısın?"

Bunu düşünürken başını sallıyor. "Sanırım bu iyi olurdu. On iki saat boyunca klimanın altında oturmak, bunu kesinlikle yapabilirim."

Kimberly içeri zıplıyor. "Hadi, Hazy."

"Nereye gidiyoruz?" Ona soruyorum.

"Bernadette bir adamla buluşacak, biz de onun ekürisiyiz." Beni sandalyeden çekti. "Sonra görüşürüz çocuklar?" diyor beni bardan çekerken.

"Güle güle," diye sesleniyor çocuklar.

Kızlarla eve yürürken saat sabahın üçüydü. Bernadette'in İsveç'ten gelen yeni arkadaşlarının çok komik olduğu ortaya çıktı. Harika bir geceydi.

"Hey, sen," diye sesleniyor Kimberly caddenin karşısında ters yönde yürüyen bir grup erkeğe. Başımı kaldırıp baktığımda Basil ve Bodie'nin daha önce görmediğim bir grup adamla konuşup gülüştüklerini görüyorum.

Christopher grubun ortasında. Onlar yürürken omuzlarında oturan bir kız var.

Açık mavi dar kot şort ve küçük siyah bir bralette üst giyiyor. Başında bir beyzbol şapkası ve saçında iki uzun siyah örgü var. Çok güzel ve bacakları adamın başının etrafında açılmış bir şekilde adamın omuzlarında oturuyor. Onu sıkıca tutarken iki büyük eli baldırlarının üzerinde.

Gördüğüm manzara karşısında midem bulanıyor. Bu hafta okyanusta neredeyse öpüştüğümüzden beri benden gözle görülür bir şekilde geri adım attı.

. . . ve bundan nefret ediyorum.

Kendimi milyonlarca kez tekmeledim. Keşke oraya gitseydim.

Onu öpmeliydim.

Keşke tedbiri elden bırakıp bunu yapsaydım. Zaten şimdi benden uzaklaştı, ne anlamı vardı ki?

Christopher kafasını kaldırdı ve beni gördü. Dünyayı umursamadan genişçe gülümsüyor ve el sallıyor.

Gülümseyip el sallıyorum.

Nereye doğru yürüyorlarsa oraya doğru yürümeye devam eder. Omuzlarındaki kız bir şeyler söylüyor ve hepsi yeniden kahkahalara boğuluyor. Sönüklük içimi dolduruyor.

Bu kadar komik olan ne söyledi?

Yürümelerini ve köşede kaybolmalarını izliyorum. Bu saatte nereye gittiklerini merak ediyorum.

İşte bu kadar... IMAX çözünürlüğünde çizilmiş kumdaki çizgi. Artık gerçekten umursamadığından eminim. Ben o sırada sadece en yakın sıcak bedeniydim.

Azgındı.

Keşke oraya gitseydik diyorum ama gitmediğimize de memnunum.

Karanlıkta uzanıyorum ve odanın diğer ucundaki Christopher'ın boş yatağına bakıyorum.

Omuzlarında o kızla olan görüntüsü aklımdan geçiyor.

Bir kurşundan kurtuldum. Minnettar olmalıyım. O benim arkadaşım, ne eksik ne fazla ve en ufak bir rahatsızlık duymamalıyım.

Neden olduğumu sikim bilir.

Yarın yeni bir gün ve yeni insanlarla tanışmak için daha fazla çaba göstereceğim ... özellikle de erkeklerle.

Gözlerim boş yatağın üzerinde geziniyor ve midemde gergin bir girdap dans ederken derin bir nefes veriyorum. O evdeyken kendimi daha iyi hissediyorum.

Saatime baktım. Sabahın beşi.

Nerede o?

OceanofPDF.com

Christopher

Martıların kavga sesleriyle uyanıyorum ve dirseklerime yaslanırken kaşlarımı çatıyorum.

Hangi cehennemdeyim ben?

Etrafıma bakarken gözlerimi odaklamaya çalışıyorum. Sahil sabah egzersizlerini yapan yürüyüşçülerle dolu.

Saat kaç lan?

Ceplerimi karıştırıyorum ve telefonumu buluyorum: Sabah 7:22.

Kahretsin.

Hayden'ın sekizde işte olması gerekiyordu. Onunla işe kadar yürüyecektim. Ayağa kalktım ve etrafımdaki kumların üzerinde uyuyan insanlara baktım. En az on kişi olmalılar.

Ne çılgın bir gece.

Sonra hatırladım. Olamaz. Bugün hediyelik eşya dükkanında 12 saatlik bir vardiyada çalışmam gerekiyor. Çok kötü durumdayım. Dışarı çıkarken bile ne düşünüyordum ki?

Bir dakika önce zararsız tekila shotları içiyorduk; bir dakika sonra bir plajda uyanıyordum.

Sahilden yürümeye başladım. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor bir kız.

Kumların üzerinde yatarken gözlerim onun üzerinde geziniyor. Omuzlarıma oturduğu belli belirsiz bir anı zihnimde dolaşıyor. Hmm ... bu oldu mu?

"Eve. Güle güle."

Yürümeye başlarken Hayden'ın numarasını çevirdim. Cevap yok.

"Siktir."

Daha hızlı yürüyorum. Onu tekrar aradım. Cevap vermiyor.

Olabildiğince hızlı bir şekilde pansiyona geri dönüyorum ve tam yaklaştığımda, o ön merdivenlerden aşağı iniyor.

"Suratsız," diye sesleniyorum.

Beni görünce yüzü düştü. "Merhaba." Dönüp caddeye doğru yürümeye başlıyor, ben de ona yetişmek için koşuyorum.

"İşe kadar seninle yürüyeceğim."

"Gerek yok," diye yanıtlıyor. "Ben iyiyim." "Geri geldim-"

Sözümü kesti. "Ben iyiyim, Christopher."

"Neyin var senin?" Kaşlarımı çattım. "Yok bir şey," diye kestirip atıyor daha hızlı yürürken.

Ona yetişmek için neredeyse koşmam gerekiyordu. "Bugün gerçekten adının hakkını veriyorsun."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Evine git ... ya da az önce sürünerek çıktığın kayanın altına geri dön."

Kaşlarımı çatıyorum. Ne oldu? Bana kızgın.

Bir süre sessizce yürüdük, o acele ediyordu ve ben ona yetişmek için yarı koşuyordum. "Bir şey mi oldu?" Ona soruyorum. "Kızlardan biriyle aranız mı bozuldu yoksa?"

"Aman Tanrım..." Gözlerini deviriyor. "Lütfen git buradan. Bugün senin oyuncu saçmalıklarını dinleyecek havada değilim."

Oracıkta durdum. Ne?

Oyuncu saçmalığı . . .

Ne sikimden bahsediyor bu şimdi?

Bir otobüs yanaştı ve o da otobüse bindi. Kapılar yüzüme kapanıyor ve uzaklaşmasını izliyorum.

Bu çok garipti.

Bugün gerçekten çok huysuz. Dönüp pansiyona geri dönüyorum ve odaya giriyorum. Herkes hâlâ yarı uykulu.

"Hey." Yatağıma uzandım.

"Dün gece sana ne oldu böyle?" Bernadette soruyor.

"Çok fazla şey var." İç çektim. Ona doğru bakıyorum. "Hayden iyi mi?"

"Evet, neden?"

"Tüm zamanların en kötü ruh hali içinde."

"Hayır, değil." Omuz silkiyor. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Sadece bana kızgın görünüyordu, hepsi bu."

"Oh." O düşünüyor için a bir an.

"Muhtemelen dün gece birlikte olduğun kız yüzünden."

"Dün gece bir kızla birlikte

değildim." "Evet, birlikteydiniz.

Seni gördük." Dehşete kapıldım.

"Hayden'ın önünde bir kızla birlikte miydim?"

"Uh-huh. Omuzlarınızda onunla caddede yürüdünüz."

"Oh . . ." Bir an düşündüm. "Ama Hayden benden böyle hoşlanmıyor."

Bernadette kaşını kaldırır. "Bundan emin misin?"

"Yani ..." Cevabı düşünürken kaşlarımı çatıyorum. "Oldukça eminim."

"Erkekler çok aptal." "Bu

ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey."

Basil gözleri hâlâ kapalıyken, "Her zaman onun üzerindesin, dostum," diyor.

"Çünkü biz arkadaşız," diye savunmaya geçiyorum. "Benimle o şekilde ilgilenmiyor."

Bernadette gözlerini deviriyor ve yastığı başının üzerine çekiyor. "İşte bu yüzden ev arkadaşlarıyla hanky-panky yapılmaz, seni lanet olası aptal."

"Hanky-panky falan yapmayacağım," diye

çıkıştım. "Kaşıklaşmak hanky-panky'dir."

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım ve öfkeyle ayağa kalktım. Burada yatıp buna katlanmak zorunda değilim. "Kaşıklamak hangi evrende hanky-panky?"

"Tüm evrenler," diye tersliyor Bernadette.

"Kadınlar kafayı yemiş." Kapıdan çıkıyorum ve sonra çok önemli bir bilgiyi hatırlıyorum. Başımı tekrar köşeye koydum. "İnan bana, benimle sevişmek kaşıklaşmaktan çok daha iyi hissettiriyor." Hışımla banyoya girdim. Duş almadan uyuyamam, o yüzden bu bana gayet uygun.

Kendi kendime mırıldanırken bedenimi canla başla yıkıyorum. "Beni öpmek istemeyen oydu . . . tam tersi değil. Bu yüzden beni başka biriyle gördüğünde ağlama."

Çileden çıktım.

"Ne bekliyor ki?" Cildimi neredeyse çiğ olana kadar ovalıyorum. "Benim sekse ihtiyacım var; onun yok. Şimdi benden ne istiyor? Rahip olmamı mı?" Ovalamaya devam ediyorum. "Zaten o kızla yatmadım bile, Tanrı aşkına... ama yattıysam da kimin umurunda? Benim değil, orası kesin." Saçımı yıkıyorum. "Sahile geri dönmeli ve bir şeyi kanıtlamak için o kıza kumun üzerinde vermeliyim."

Kendimi yıkamaya devam ediyorum.

"Lanet olası Hayden Whitmore. Rahibe. Normal olduğum için bana kızmaya nasıl cüret eder?" Bunu düşündükçe daha da çileden çıkıyorum.

Duştan çıkıyorum ve tıraş olurken havlumu belime sarıyorum. Bugün on iki saat boyunca lanet olası bir eğlence parkı hediyelik eşya dükkanına gitmek zorunda olduğuma inanamıyorum.

Diş macunu tüpünü sıkıyorum ve sıkışıyor, ben de daha sert sıkıyorum ve macun fışkırıyor ve her yere dağılıyor.

"Tanrı aşkına," diye bağırıyorum. "Bugün bu saçmalık için vaktim yok." Birkaç kâğıt havlu kaptım ve

Dağınıklık. Kıyafetlerimi giyip banyodan çıktığımda Eduardo'nun yatak odamın kapısında dikildiğini görüyorum.

Beni görünce yüzü aydınlandı. "Merhaba, Bay Christo."

"Merhaba." Gülümsemeye zorladım.

"Bugün bana ne ihtiyacın olduğunu görmeye geldim." "Hiçbir şey, dostum." Omzuna vurdum. "Git ev."

Yüzü düşer. "Ben ..." Kendini durduruyor ve gerginmiş gibi parmaklarını birbirine geçiriyor.

"Ne oldu?"

"Bir dakika telefona bakabilir miyim lütfen? Sadece ... çabuk?"

"Oh . . ." Omuz silkiyorum. "Evet, tabii. İçeri gel." Yatak odamın kapısını açıyorum ve o da etrafta uyuyan herkese bakıyor. Yatağımın altındaki çekmeceye gidip telefonu çıkarıyorum. Hâlâ kutusunda duruyor ve ona uzatıyorum.

Kutuyu inceliyor ve ters çevirip altına bakıyor.

"Otur dostum," dedim. "Kutusundan çıkar ve onunla oyna. Ben biraz uyumaya çalışacağım. On bire kadar başlamıyorum. Şuradaki Hazy'nin yatağı. İstersen karşısına otur."

Gülümser ve yere yığılır. Heyecanla kutuyu açar ve her şeye ayrıntılı bir şekilde bakmaya başlar.

Yatağıma uzanıp onu izlerken kendi kendime gülümsüyorum.

Bu çocuk İspanya'daki en havalı şey.

Fısıltılı bir ses beni uyandırdı. "Bay Christo." Kaşlarımı çattım.

"Bay Christo," diye fısıldıyor yine. "İşe gitmeniz gerekiyor, efendim."

"Ha?" Bir sıçrayışla uyandım. Eduardo üzerime eğilmişti.

"Saat kaç?" Aceleyle doğruldum.

"Saat on."

"Oh." Gözlerimi ovuşturuyorum. "Sanki gözlerimi sadece bir saniyeliğine kapatmışım gibi." Yavaşça kalkıp etrafıma bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Herkes hâlâ uyuyor.

Oda tertemiz.

Giysiler düzgün bir şekilde katlanmış, herkesin ayakkabıları sıraya dizilmiş ve Hayden'ın yatağı hazırlanmıştır. Su şişelerinin hepsi doldurulduu ve lavabonun yanında düzgün bir sıraya yerleştirildi. Telefon kutusuna geri kondu ve dikkatlice yatağımın ucuna yerleştirildi.

"Bunu sen mi yaptın?" Etrafıma bakınırken ona soruyorum. Gururla gülümsüyor ve ben de gülümsüyorum.

"İyi iş, dostum."

İçimden bir ses, "Muhtemelen bir şeyler çalmıştır" diyor. Hayır, böyle düşünmeyeceğim. Benden daha az parası olması, benden daha az parası olduğu anlamına gelmez.

Onunla ilgili içgüdülerime güveniyorum. Bana onun iyi bir çocuk olduğunu söylüyor.

"Hazırlanmam gerek." Dolabıma doğru yürüyorum ve o da beni takip ediyor. Sırt çantamı çıkardım ve karıştırmaya başladım. "Ne giyeceğim?" Ona soruyorum.

"Giysiler."

"Hadi canım, Sherlock," diye mırıldandım. "Şimdi ne yapıyorsun?" Ona soruyorum.

"Saat dörtte başlayana kadar buralarda takılacağım."

Ona bakıyorum. "Arada eve gitmeyecek misin?"

"Hayır."

"Büyükannen bu kadar çok dışarıda olmana ne

diyor?"

Omuz silkiyor. "O meşgul."

"Hmm, tamam."

Zavallı çocuk.

"Çalışırken istersen çamaşırlarını yıkayabilirim?" diye teklif ediyor.

Gülümsüyorum. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde telefonunu almaya çalışıyor. "Tamam, bu harika olur." İçinde San Sebastián'dan getirdiğim kirli kıyafetlerimin olduğu plastik torbayı çıkarıp ona uzatıyorum. "Teşekkür ederim."

"Bayan Hazen'ın çamaşırları var mı? Onunkini de ben yıkarım."

Bunu düşündüm ve sonra irkildim. "Kadınların kirli çamaşırlarında tuhaf şeyler olur... en iyisi bunu yapmak için ondan izin istemek."

Başını sallıyor.

Kıyafetlerimi giyip saçımı tarıyorum. "Bana şans dile." Gülümsüyorum.

"İyi şanslar."

"Bana bu işi ayarladığın için teşekkürler." Saçını karıştırıyorum, o da elimi itiyor.

"Kovulma," diyor kayıtsızca.

"Ha . . . ben, kovulmak mı? Beni sevecekler."

Yarım saat sonra lunaparkın resepsiyon bölümüne girdim. "Merhaba, bugün burada işe başlıyorum. Saat on birde burada olmam söylendi."

Resepsiyondaki sıkılmış adam beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bir dakika." Telsizi açıyor ve İspanyolca bir şeyler söylüyor. Birisi de ona bir şeyler söylüyor, o da gülüp telefonu kapatıyor. "Oturun. Biri hemen gelecek."

Salonda oturdum ve etrafa bakındım.

Bu iyi görünüyor, aslında.

Bir kadın dışarı çıkıyor. Yaşlı ve sert görünümlü. Kimseye bulaşmayan bir kadın. "Merhaba. Sen

Christo olmalı?"

"Evet." Gülümsüyorum ve ayağa kalkıyorum. Elini sıkmak için elimi uzattım ve kaşlarını çattı.

Oh . . . Onu bir kenara koyuyorum. "Ben Christo."

"Merhaba Christo," diyor alaycı bir sesle. "Bu taraftan." Yürür ve çift kanatlı bir kapıdan geçer.

Dudaklarımı yuvarlıyorum. Ondan zaten hoşlanmıyorum. Onu parka kadar takip ediyorum. Su kaydıraklarından inen çocukların çığlık sesleri kulakları sağır ediyor. Oyuncaklar, hız trenleri, hayvanlar ve milyonlarca lanet insan var. Balonlar ve yiyecek tezgahları. Yanıp sönen ışıklar ve çan sesleri.

IMAX'te her şey büyütülmüştür.

Burası benim en kötü kabusum. Umarım hediye dükkanı ses geçirmezdir.

Bir binaya giriyoruz ve soyunma odasına gelene kadar bir dizi koridordan geçiyoruz.

"Tamam, sen Ayı Binky'sin." Bir elbise askısını tavandan sarkan bir tel halat boyunca kaydırıyor. İpten kocaman bir ayı kostümü sarkıyor.

"Affedersiniz?" Kaşlarımı çattım.

"Anlamıyorum." "Sen tak."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

Gözlerini açıyor ve kocaman ayı kafasına dokunuyor. "Sen Ayı Binky'sin. Kostümünü giy ve dışarı çık."

"Ve ne yapacaksın? Ormana mı sıçalım?" Nefes nefese kaldım. "Lanet ayıların ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Etrafta dolaş ve çocuklarla oyna."

"Bunu yapacak nitelikte değilim," diye alay ediyorum. "İşi istiyor musun, istemiyor musun?" diye tersliyor. Hayır... hayır, istemiyorum.

"Şu lanet takımı giy ve parkta dolaş."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra bir mola verirsin, sonra da bunu giyersin." Tavandan bir askı daha çekiyor. Kocaman, iğrenç bir kostüm ortaya çıkıyor.

"Kahverengi taytı ve kahverengi çorabı başınızın üzerine giyiyorsunuz, kostüm de elbise gibi."

"Bir parça kusmuk gibi giyinmeyeceğim," diye çıkışıyorum.

"Pizza," diye düzeltti beni.

"Ve başıma çorap geçirme konusunda sınırı çiziyorum. Böyle bir şey olmayacak. Hayatta olmaz. Ben lanet bir kedi hırsızı değilim."

Ağır ağır nefes veriyor. "Pekala, prenses."

Bu zorbaya gözlerimi kısıyorum. "Ben prenses değilim."

"Aynen öyle," diye yanıtlıyor dev ayı kafasını kollarıma iterken. "Sizler Binky Bear ve Pete Pizza'sınız." Kapıya doğru yürüyor. "Acele edin. Çık dışarı." Çıkıyor ve kapı arkasından çarpıyor.

O aptal kocaman kafaya bakıyorum ve duvara sert bir tekme atıyorum. "Bu pislik işten nefret ediyorum." Eduardo'yu aradım.

"Alo?" diye cevap veriyor.

"Eddie, ben hediye dükkanında değilim. Lanet olası bir ayı gibi giyinmek zorundayım."

"Oh . . ." Sustu. "Um ... ne yapacağım?"

Ne yapıyorum ben? Bu onun suçu değil.

"Yok bir şey," diye çıkıştım. "Sadece bunun ne kadar berbat olduğunu bilmeni istiyorum, ama her şey yoluna girecek. Hoşça kal." Telefonu aceleyle kapattım.

Başımı kaşıdım ve bir süre oturup elbiseye baktım. Kahretsin... Şimdi ne yapacağım?

Eddie bana bu işi ayarladı. Bunu berbat edemem.

Elbisenin fermuarını açıp içine bakıyorum. "Ew, bu hiç yıkandı mı?" İçime çekiyorum ve irkiliyorum. "Oh hayır... kıç gibi kokuyor." Yüzümdeki kanın çekilmeye başladığını hissediyorum.

Bunu yapamam.

Kapılar patlayarak açılır ve tiran içeri girer. "Bu bir çocuk."

Ona ters ters baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Kostümünü giymene yardım etmeye geldim." "Bu hiç hijyenik değil," diye mırıldandım.

Alttan. "Kuduz aşısı olmam lazım."

Derin bir nefes veriyor ve beni kendisinden uzaklaştırıp fermuarını çekiyor.

Kıyafet kocaman ve kollarımı büyük aptal pençelerine sokuyorum. "Bu ayı çok çirkin," diye homurdanıyorum.

"Biliyorum."

"Eğer çocuk olsaydım, bu beni travmatize ederdi."

"Evet." Omuzlarımdan yukarı çekip fermuarını çekti.

yukarı.

"Aslında bir yetişkin olarak travma yaşıyorum," diye devam ediyorum.

Kocaman kafayı kaldırıp takıyor. Görüşüm aniden bir tünele dönüşüyor ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Duvarlar üzerime kapanmaya başladığında, "Burası çok sıcak," diye bağırıyorum.

"Buna alışacaksın," diyor sakince.

"Alışmak mı?" Nefes nefese kaldım. "Kimse buna alışamaz."

Elimi tuttu ve beni dışarı çıkardı. "Giysiye alışana kadar bir süre yanında biri olacak." Ayaklar kocaman ve kendimi kocaman kayaklarla ya da Ay Çizmeleriyle falan yürüyormuşum gibi hissediyorum.

"Burası leş gibi kokuyor," diye bağırıyorum. "Biliyorum."

"Madem biliyorsun, neden şu lanet şeyi yıkamıyorsun?" Sesleniyorum. "Bu kadar tembel olma."

"Dinle," diye homurdanıyor. "Sadece parkta dolaşın ve dramatik hareketlerinizi minimumda tutun."

"Dramatizmim haklı," diye bağırıyorum.

Kızgın güneşin altında yürüyorum ve terlemeye başlıyorum.

Olamaz.

Sıcak... sıcaktan daha sıcak. Tereyağı eritme sıcağı.

Zorlukla görebildiğim halde birini tanıtıyor. "Bu Diego." Sanırım genç bir çocuk.

Büyük aptal patimi tutuyor. "Bu taraftan." Beni yönlendiriyor.

Çocuklar çığlık atmaya başladı. Dışarıda neler olduğunu zar zor görebiliyorum. Tökezleyip düşüyorum ve ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum. "Ne yapıyorsun Diego?" diye bağırdım.

"Tüh, pardon," diyor kalkmama yardım ederken.

Çocuklar çığlık atıyor, bağırıyor ve etrafımda yaygara koparıyor. Ebeveynler nerede?

Bir telefon sesi duyuyorum ve Diego elimi bırakıyor. "Bir dakika," diyor.

"Ne demek bir dakika?" Çocuklar etrafımda toplanıyor, bağırıyor ve bacaklarıma sarılmaya çalışıyorlar. Kurnazca onları üzerimden itiyorum. "Yapmayın," diyorum onlara. "Sakin olun."

Tünel görüşüm sayesinde Diego'nun telefonda konuştuğunu görüyorum, tamamen dikkati dağılmış.

"Telefonu kapat," diye çıkıştım.

Gözlerini deviriyor ve bana sırtını dönüyor. Şerefsiz.

Kaval kemiğime hızlı bir tekme hissediyorum ve aşağı baktığımda bir çocuk görüyorum. Altı yaşlarında. "Dikkat et," diye uyarıyorum onu.

Bana tekrar tekme atıyor ve ben onu nazikçe itiyorum.

Etrafımda bir milyon çocuk dolaşıyor ve bu kıyafetin Şeytan'ın kıçından daha seksi olduğu sonucuna vardım.

Terden sırılsıklam oldum. Bu şeyin içinde hava yok. Nefes alamıyorum.

Yardım edin.

Diego'ya bakıyorum. Ne yapıyor bu herif?

Kıçıma bir şeyin sıkıştığını hissediyorum. "Ahh." Arkamı döndüğümde daha önce beni tekmeleyen aynı çocuğu gördüm. "Siktir git, çocuk," diye bağırıyorum. Onu sertçe itiyorum ve o da uçarak geri gidiyor.

Ayağa kalktı, çileden çıktı. Sonra bana saldırdı. Onu geri itiyorum. "Diego," diye bağırıyorum.

Diego hâlâ diğer tarafa bakıyor ve elini yaklaşma işareti olarak kaldırıyor.

Çocuk beni tekrar itiyor, tökezliyorum ama kendimi tutuyorum. Tekrar üzerime geliyor ve kıçıma tekme atıyor, ben de kendimi kaybediyorum. Pençelerimle onu boğazından yakalıyorum. "Beni rahat bırak," diye hırlıyorum. "Diego," diye bağırıyorum. "Bir sorunumuz var."

Başka bir çocuk sırtıma atlıyor ve ayının kafasını yumruklamaya başlıyor, sonra bir başkası ve bir başkası ve ben her bacağımda on çocukla sendeliyorum. Ellerim ilk çocuğun boynunda, "Bırakın beni, sizi pislikler," diye bağırıyorum. Kaçıyor ve taşaklarıma yumruk atıyor, ben de kopuyorum.

Ayı kafasını koparıyorum. "Diego. Bırak şu lanet telefonu," diye bağırıyorum.

Çocukların hepsi çığlık atar ve saklanmak için kaçarlar.

"Sen!" Şeytan çocuğa bağırıyorum. "Annen nerede?"

Bir ses duydum. "Kovuldun." Elleri kalçalarında, öfkeli görünen zorbayı görmek için dönüyorum.

"Beni kovamazsınız, çünkü istifa ettim," diye bağırıyorum. Ayı kafasını kalabalığın içine atıyorum ve çocuklar çığlık atıyor. "Ve takım elbisene işedim," diye bağırdım.

Pek sayılmaz. Ama geriye dönüp baktığımda yapmalıydım.

Diego'ya doğru fırladım ve telefonunu kaptım.
"Seni boğmadan önce beni bu takım elbiseden çıkar!"

OceanofPDF.com

Hayden

"Bugün harikaydın, Hayden." Maria, yeni patronum, gülümsüyor. "Yarın görüşür müyüz?"

"Teşekkürler." Gülümsedim. "Harika bir ilk gün geçirdim." Ben de öyle.

Bu iş bir rüya.

Ön kapıdan çıkıp sokağa giriyorum ve kaldırımda gölgeler içinde duran bir adam görüyorum ve adımlarım titriyor. Gece yarısı, insanların öylece durduğu bir zaman değil.

Tanıdık bir ses duyuyorum. "Benim, Suratsız."

"Christopher." Kaşlarımı çattım. "Burada ne işin var?"

diye sordum. "Seni eve bırakmaya geldim."

"Buna gerek yoktu."

Bana bir şey uzattı. "Nedir bu?"

"Hırkanı getirdim. Çok havalı."

Oh.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

"Yani"-sanki aptal gibi duraksıyor-"Sadece düşündüm ki... Eve yürürken üşüyebileceğini düşündüm."

Uzattığı elindeki hırkaya bakıyorum.

Çok düşünceli. Kahretsin, bütün gün ondan nefret ediyordum ve şimdi gidip tatlı bir şey yapıyor. "Teşekkürler." Ondan aldım ve giydim. "Gelip beni almana gerek yoktu."

Yanımda yürürken "Burası yarım yamalak," diye cevap veriyor. Sessizleşiyoruz ve aramızda normalde olmayan bir gariplik var. Christopher ve ben pek çok şeyiz; birbirimizden rahatsız olmak hiçbir zaman bunlardan biri olmadı. "Gidip bir şeyler içmek ister misin? Akşam yemeği?" diye soruyor.

Acıktım. "Tabii."

Küçük bir bar ve restoran bulana kadar yürüyoruz. "İki kişilik masa lütfen?" diye soruyor garsona.

Garson etrafına bakınır. "Sadece cam kenarındaki bankta yerimiz var."

Eliyle işaret ettiği iki katlı pencerelere bakıyorum. Sokağa bakan yüksek bir tezgah var. Christopher onay için bana bakıyor.

Başımı salladım. "Kulağa harika geliyor." Oturuyoruz.

"Teşekkürler." "Size içecek bir şey getireyim mi?"

Hemen içki menüsünü aldım. Lanet olsun. Birinin yüzüne karşı yalan söyleyeceksem, en azından bunu iyi bir içkiyle yapmalıyım. "Bir margarita alayım, lütfen."

"Patrón tekilanız var mı?" Christopher soruyor.

"Evet."

"O zaman iki olsun."

"Bu gece hava serin." Hırkamı üzerime sarıyorum. "Hırkamı getirdiğin için teşekkürler."

Gülümsüyor. "Sorun değil."

"İşin nasıl gitti?" diye sordum.

"Oh, o ..." Gözlerini deviriyor. "Ben buna iş demezdim. Daha çok bir işkence odası gibi."

"Neden? Ne oldu?"

"Şey." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını büküyor. "O kadar kötü kokan bir takım elbise giymek zorunda kaldım ki, Şeytan'ın kıçından daha sıcak olması bir yana, insanlık dışı bir şeydi, sonra da aletime öyle bir yumruk yedim ki taşaklarımdan biri hâlâ yemek borumda duruyor."

Gözlerim büyüdü. "Sen gerçek misin?"

"Ölümcül." Omuz silkiyor. "Ayı Binky olmak kesinlikle en iyi anlarımdan biri değildi."

Bir kahkaha patlattım. "Sen Binky Bear mıydın?" "Sahip oldukları en iyisiydim."

"Anlamıyorum. Sana kim yumruk attı?"

"Çocuğun teki. Merak etme, onunla ilgilendim ve sonra da bu yüzden kovuldum."

"Nedenini hayal bile edemiyorum." Dört yaşında bir çocuğun ona saldırdığını hayal ettiğimde kıkırdıyorum. "Kovuldun mu?"

"Uh-huh."

"Paraya ihtiyacın vardı, peki ya zavallı Eddie? Sana o işi o buldu."

"Geriye dönüp baktığımda kendimi bok gibi hissediyorum."

"Onun için dayanmalıydın." Omuzları çöktü. "Biliyorum."

"Paranız olmadığında, her iş işinizi görür."

"Biliyorum." Nefes veriyor. "Bir dahaki sefere dayanırım, ama cidden, bu bir iş değil, bir saldırıydı."

Hayal ederken kıkırdıyorum. "Keşke orada olup görebilseydim."

Sırıtıyor. Bana bakarken işaret parmağı şakağı boyunca

dikilmiş ve bana bakma şekli

Bir ajandası olduğu çok açık. "Ne?"
diye sordum.
"Bu sabah hakkında konuşacak mıyız?"
Sıradan davranıyorum. "Ne hakkında?"
"Bana kızgındın."
"İçkileriniz." Garson iki içkimizi önümüze koydu.
Biz
. "Teşekkür ederim," diye cevap veriyoruz.
Sakin ol.
"Hayır, değildim,"
diye yalan
söylüyorum. Kaşlarını
çatıyor.
"Sadece yorgun ve huysuzdum."
"Benimleyken huysuzlaşmazsın."
"O zaman neden bana Suratsız diyorsun?"
Kaşları etkilenmemiş gibi yukarı kalkıyor.
"Sadece söylüyorum."
Margaritasından bir yudum alır. "Fena değil." Yuvarlıyor
Dudaklarım tuzun tadına bakıyor ve sessizliğe gömülüyoruz.
"Onunla yatmadım."
Siktir. . . o biliyor.
Gözlerimi açtım. "Yapmış olman
umurumda değil." "Gerçekten mi?"
Seksi gözleri benimkileri tutuyor. "Ne
yapıyorsun?" Tersliyorum.
"Ne demek istiyorsun?"
"Sanki beni bir şey için kışkırtıyor gibisin... Ne
istiyorsun?"
"Cevaplar." "Neyin
cevapları?"
"Burada neler oluyor?" diyor.
Aptal gibi davranıyorum. "Ne demek istediğini
anlamıyorum." "Bernadette benden hoşlandığını
söyledi."
Lanet Bernadette.
"Bunu nereden çıkardığını bilmiyorum," diye yalan
söylüyorum.
"Yani benden hoşlanmıyorsun. ?" Yüzü elinin üzerinde,

sanki bu konuşmayı her gün yapıyormuş gibi cinsel bir rahatlıkla duruyor.

"Senden hoşlanıyorum Christopher, ama birlikte olmak isteyeceğim türden bir adam değilsin, eğer kastettiğin buysa."

"Neden olmasın?"

Bir an düşünürken ona bakıyorum. "Tipim değilsin."

"Ben herkesin tipiyim."

Gülümsüyorum. "Ve işte orada." "Bu ne anlama geliyor?"

"Herkesin tipini aramıyorum."

"Yanlış söyledim." Kendisine kızmış gibi dudaklarını yuvarlıyor. "Kötü kelime seçimi. Yani, ben nasıl senin tipin değilim? Bunu bana açıkla."

"Bak . . ." İfadelerimi doğru anlamaya çalışırken duraksıyorum. "Sen Bay Eğlenceli, Bay Herkesi Rahatlatan ve Bay İyi Zaman Geçirmek İsteyen birisin. Bay Görünüşe ve Popüler Olmaya Düşkün ve son derece iyi anlaşmamıza rağmen-"

Sözümü kesti. "Sadede gel." "Sen sadece ..." Omuz silkiyorum.

"Neyi yapmıyorum?"

"Aradığım duygusal zekaya sahip değilsin."

Şaşkın şaşkın bana bakıyor. Devam et. Kendime koçluk yapıyorum.

"Bu da ne demek şimdi?" diye tersliyor, sinirlenerek.

Tekrar ona taktım. "Bunu bana neden soruyorsun? Benden hoşlandığını mı söylüyorsun, yoksa kafamda ne olduğunu anlamak için beni bulmaya mı çalışıyorsun?"

Sessiz kalıyor.

"Çünkü duygusal açıdan zeki bir erkek bana nasıl hissettiğini söyler, seçeneklerini değerlendirmek için benim ne düşündüğümü öğrenmez."

Küstahça arkasına yaslanır.

"Ben senin normalde hoşlanacağın türden bir kız değilim, Christopher. Kabul et bunu."

"Açıkça itiraf edeceğim. Değilsin."

"Ve sen başkalarıyla seks yapmayı bırakmaya hazır değilsin. Belki de hiç hazır olmayacaksın. Belki de tek eşlilik senin geleceğinde yoktur."

Dudaklarını büküyor ve haklı olduğumu anlıyorum.

Kahretsin, öyle olmaktan nefret ediyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Deneyebilirim." Kaşlarımı

çattım. "Neyi deneyebilirsin?"

"Başka biriyle yatmamak için ..." Omuz silkiyor. "Nasıl gideceğini görebiliriz."

Pek romantik bir aşk ilanı sayılmaz. Hüzünle gülümsedim. "Vay be."

"Ne?"

"Bir erkeğin bana, nasıl gittiğini görmek için yatmamayı deneyebileceğini söylemesi ... benim için bir arkadaşlığı mahvetmek için yeterli değil."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Peri masalı mı

istiyorsun?" "Peri masalını hak ediyorum."

Gözleri içkisine kayıyor ve başını sallıyor. "Haklısın, öyle."

İkimiz de kendi düşüncelerimizin içinde kaybolurken sessizliğe gömülüyoruz. "Bir gün bir kadınla tanışacaksın ve

Birlikte olmak istediğin kişinin o olduğundan emin ol." Perili gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Ya b i l m i y o r s a m ?

Ya tüm işaretleri kaçıracak kadar berbat durumdaysam?"

"Sonra bekârlar diyarında mutlu mesut yaşayacaksın. Muhtemelen birkaç farklı kadından birkaç çocuk sahibi olacak ve sonra her iki hafta sonunda bir gördüğün çocuklarla yaşlanacaksın."

Tahminim karşısında şok olmuş gibi

kaşlarını çatıyor. "Bunu istemiyorum,"

diye fısıldıyor.

Masanın üzerinden elini tutuyorum. "Sana bu konuda yardım edemem bebeğim."

"Ama çok iyi anlaşıyoruz," diye fısıldıyor.

"Var." Elini kendi elimle sıkıyorum. "Ve sonuna kadar

senin arkadaşın olacağım, ama Prens'i beklemek istiyorum.

Büyüleyici." Umutla gülümsüyorum. "Benim için geliyor, biliyorum."

Bana bakıyor. "Nasıl bileceksin? Onunla tanıştığında nasıl anlayacaksın?"

Ben zaten biliyorum.

"Çünkü başka biriyle yatmamak için uğraşmak zorunda kalmayacak... Beni o kadar çok sevecek ki başka biriyle yatma düşüncesi midesini bulandıracak. Çünkü aşk budur. Başka birini her şeyin üstünde tutmak. Kendini tamamen ona teslim etmek. Sevdiğin kadına kalbini emanet etmek."

Gözlerindeki şaşkınlığı görüyorum. Ne anlattığımı bile anlayamıyor.

"Bunun bir gün senin için de olacağına inanıyorum." Gülümseyerek içkimi yudumluyorum.

Derin bir nefes veriyor. "Keşke ben de aynı iyimserliği paylaşsaydım."

"Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, gelecekteki girişimler için, bir kadına yatmamayı deneyebileceğini söylemek muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en romantik olmayan şeydir."

Bana güzel, geniş bir gülümseme veriyor ve aramızın iyi olacağını biliyorum. "Aslında oldukça iyi olduğunu düşünmüştüm."

Gülüyorum. "Seni salak."

"Bana karşılık verdiğine inanamıyorum, Suratsız." Kaşlarını çattı. "Ben bir avım, biliyor musun?"

"Biliyorum. Çılgınca, değil mi?"

"Peki bundan sonra nereye gideceğiz?" diye soruyor.

"Arkadaş kalmaya devam ediyoruz ve sen de birine nasıl aşık olunacağını pratik ediyorsun."

Yüzünde kaş çatma izi beliriyor. "Bunu nasıl

yapabilirim?" "Gardını indiriyorsun."

"Ben-"

Sözünü kestim. "Biliyorum. Yapması kolay bir şey değil."

Başını elinin üzerine koymuş, dirseğini masaya dayamış oturuyor. "Erkek arkadaşından neden ayrıldın?"

"Başka biriyle yatmamaya çalıştı ... ve başarısız oldu."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Bu süreçte kalbimi kırdı." "Seninle ilgili değildi," diyor usulca.

"Biliyorum." Kalbimin ne kadar kırıldığını hatırladıkça içkimi yudumluyorum.

Tekrar sessizliğe gömülüyoruz ve aklıma bir düşünce geliyor. "Bu geziye neden geldin?"

Omuz silkiyor. "Pek çok nedeni var." "En önemlisi neydi?"

"Kim olduğumu bulmaya çalışmak için." "Peki ne keşfettiniz?"

Bardağının sapını tutarak masanın üzerinde durduğu yerde döndürüyor, gözleri bardağa odaklanmış. "Her zaman olduğum kişiyi sevmiyorum."

"Ne zaman gibi?" "Şimdi olduğu gibi."

Kalbim sıkışıyor. Ne istediğimi biliyor ve bunu bana veremeyeceğini de biliyor.

Sevgim tek taraflı, tıpkı düşündüğüm gibi. Ouch . . .

Nerede durduğumuza dair kesin bir cevap almak için bastırdım ve aldım.

Devam edin.

"Yorgunum." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Hadi gidelim."

OceanofPDF.com

Christopher

Pansiyona dönüş yolu sessizlik içinde yürünüyor. Hayden'ın kolu benimkine bağlı ve her zaman yaptığımız gibi yürüyoruz ... tek fark, onunla normalde olduğu gibi rahat bir sessizlik içinde değilim. Kafamda ışık hızıyla akan milyonlarca soru var.

Aradığım duygusal zekaya sahip değilsin.

Herkes bana duygusal zekam olmadığını söyleyip duruyor, ama neden?

Açıkça kaçırdığım nokta nedir?

Duygusal olarak zeki bir adam ne yapar? Çünkü burada neyi yanlış yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Pansiyona vardık ve o merdivenlerden yukarı çıkarken onu geri çekip kendime doğru döndürdüm. "Hayden ... bekle."

"Ne?"

Boğazımdaki gergin yumruyu yutuyorum. "İstediğin türden romantik bir adam olmadığımı biliyorum."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Ama benim için bir şey yapabilir misin?"

"Ne yapabilirim?"

"Bana veda öpücüğü

ver." "Chris. . ."

"Sadece bir kez."

Bilmem gerek.

"Tek i s t e d i ğ i m bu, sonra sadece arkadaş olacağız ve her şey normale dönecek."

Bir şey söyleyecek oluyor ve onu usulca öperken sözünü kesiyorum. Tadı çok tatlı ve ...

Lezzetli.

Kollarımı ona doluyorum ve bu sefer düzgünce öpüyorum, dilim ayrık dudaklarının arasından kayıyor. O da beni öpüyor ve beklenmedik bir şekilde tüylerim diken diken oluyor.

Sikim güm güm atmaya başladı.

Oh . . .

Vücudu benimkine mükemmel bir şekilde oturuyor ve tekrar öpüşüyoruz. Ölçülü, yavaş ve baştan çıkarıcı... hiç de beklediğim gibi değil. Gözlerim çırpınarak kapandı.

Bu da ne böyle?

Öpücükten kurtuldu ve benden uzaklaştı. Gözleri benimkileri tutuyor. "Güle güle, Christopher."

Dönüp merdivenlerden yukarı sıçrıyor ve binanın içinde kayboluyor. Şok olmuş, tahrik olmuş ve kafası karışmış bir şekilde onu izliyorum.

Hmm . . . ilginç.

Pantolonumdaki ereksiyona bakıyorum. "Neye bakıyorsun lan sen?" Ona öfkeyle fısıldıyorum. Ellerimi tiksintiyle saçlarımda gezdiriyorum. "Unut gitsin. Ona sahip olamazsın."

Dirseğime yaslanıp pembe pijamalarının içindeki baştan çıkarıcı kadına bakıyorum; yorganın altında rahat ve gevşemiş görünüyor.

Tamamen sikilebilir.

Hayden Whitmore.

Hayat tarihinde bundan daha sinir bozucu, daha çileden çıkarıcı bir ayartma olmuş mudur?

Hiç sanmıyorum.

Beni öylesine öpmesinin üzerinden bir hafta geçti, bir hafta boyunca onu domaltmayı hayal ettim, bir hafta boyunca duşta neredeyse kan gelene kadar otuzbir çektim. Ve onu bir köpek yavrusu gibi takip ettiğim çok uzun bir hafta.

Fark edeceğinden değil. Tamamen kendi içine kapanık ve kesinlikle benden hoşlanmıyor.

Sanırım yanıyor olsaydım farkına bile varmazdı, ki bu ironik çünkü aletim gerçekten yanıyormuş gibi hissediyorum.

Herkes plajda ve biz odamızda yalnızız.

Şöyle bir bakıyor. "Kitap nasıl gidiyor?"

Küçümseyerek dudağımı kıvırıyorum.

Başlığa bir göz attım:

DUYGUSAL ZEKA

"Sorun değil, sanırım."

Bu kitap tam bir saçmalık. Bunu yazan kişi duygusal açıdan zeki değil; düpedüz aptal.

"Sana o kitabı aldıran neydi?" diye soruyor. Gülümsüyormuş gibi yapıyorum.

Merak ediyorum.

Bilerek sırıtıyor ve kitabına geri dönüyor. "Bunu okuyor olman hoşuma gitti."

Kapa çeneni. Kapa çeneni.

"Bu gece dışarı çıkacağım," diyorum ona.

"Tamam." Kitabının sayfalarını çeviriyor, gözleri metne yapışmış durumda.

"Geliyor musun?" Ben soruyorum.

"Hmm." Burnunu kıvırıyor. "Muhtemelen hayır."

Kaşlarımı çattım. "Neden? Ne yapıyorsun?"

"I met bazı insanlar alt katta son Gece. Onlarla yemeğe çıkmamı istediler."

Gözlerimi kısıyorum. "Hangi insanlar?"

Alarmdayım. Romantik bir herif gelip güzel sözler ve vaatlerle onu benden çalacak ... ... alyanslar.

Ona sahip olduğumdan değil ama yine de.

"Bazı adamlar," diye mırıldanıyor ilgisiz bir şekilde. "Hangi adamlar?"

"Hollanda'dan gelenler."

Sarışın piçler . . . ugh, kanım kaynıyor. Sarışınlardan hoşlanıyor.

"Keyfin bilir," diye çıkıştım.

O başını sallar olarako tutar Okuyorum, tamamen etkilenmemiş.

"Neden buraya gelmiyorsun? Sen kitap okurken ben de sırtına sarılayım."

"Ben iyiyim." Yuvarlanır ve sırtını Ben.

İyi olduğunu biliyorum. İyi olmakta İğne delici pislik.

Hiç utanmadan kalktım ve onun yatağına girdim. Onunla yatakta kaşıklamaya iznim var; bu her zaman yaptığımız bir şey.

Ama şimdi nasıl bittiğini biliyorum.

Onunla kollarımda uzanıyorum ve onu becerebileceğim milyonlarca yolu hayal ediyorum; tahrik oluyorum; kitabını okumaya devam ediyor - içinde bu kadar ilginç ne olduğunu sadece Tanrı biliyor - sonra duşa gidiyorum ve aletimi tek başıma çekiyorum.

Kolumu arkadan doladım ve onu kendime çektim. Kokusunu içime çekiyorum ve dünya yok olurken saçlarına gülümsüyorum.

Üzerimde sakinleştirici bir etkisi var. Kollarıma girer girmez, dünyada her şey yoluna giriyor.

Okumaya devam ediyor... ve okumaya... ve okumaya.

Burada olduğumu biliyor mu?

"O aptal kitapta bu kadar ilginç ne olabilir ki?" Öfkelendim.

"Her şey," diye mırıldanıyor, dikkati dağılmış bir halde. "Sadece iyi kısmına geliyorum."

"Ben ... .." "Şşş."

"Az önce beni susturdun mu?" "Susturdum, bebeğim. Hadi uyu."

"Çileden çıkarıyorsun, biliyor musun?"

"Şşş."

"Yani..."

"Christopher," diye tersliyor. "Kitap okuyorum. Eğer uyumayacaksan, kendi yatağına dön."

"Birçok kadın beni yatağına almak için ölür, biliyor musun?" Öfkelendim.

"O zaman neden gidip nerede olduklarına bakmıyorsun?" diye mırıldanıyor sayfayı çevirirken.

"Dışarı çıkıyorum," diye uyarıyorum. "Tamam."

Lanet kadın beni fıçının üzerine yatırdı ve bunu biliyor.

"Kadınlarla tanışmak için dışarı çıkıyorum," diye tekrar uyarıyorum. "Tamam." Kolumu öpüyor. "İyi eğlenceler."

Siktir et bunu. Kadınlarla tanışmak için dışarı çıkıyorum ve bu gece seks yapacağım.

Artık Hayden Whitmore yavru köpek devriyesi yok. Oturuyorum.

"Eğer dolaba gidecekseniz, beyaz elbisemi çıkarabilir misiniz?" diyor.

Gözlerimi kısıyorum. Görür görmez taş gibi sertleşmeme neden olan o beyaz elbiseyi biliyorum.

"Hayır, onu bensiz giyemezsin." "Neden giymeyeyim?"

"O şerefsizleri tanımadığımız için mi?" "Ne piçleri?"

"Hollanda'dan gelenler," diye ç ı k ı ş ı y o r u m . "Kim bilir ne tür sapıklar olabilirler."

"Oh . . ." Okumaya devam ediyor.

Yataktan çıktım. "Bernadette ya da Kimberly seninle geliyor mu?"

"Onlara sormadım." "Neden sormadın?"

"Korumaya ihtiyacım yok, Christopher."

"Bu elbiseyle, katılmıyorum."

Başını çeviriyor. "Sırtıma sarılıp uyuyacak mısın yoksa çene çalmaya devam mı edeceksin?"

"Sana ağzının payını vereceğim." Onu arkadan agresif bir şekilde kollarıma çektim. "Neden s e v i ş m i y o r u z ?" Ben öneriyorum.

"Sakin ol kalbim," diye fısıldıyor okurken. "Eğer azgınsan, git ve oynaşacak bir kız bul. Sinir bozucu olmaya başladın."

"Kitap okumak yerine ..." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum çünkü şu anda kelimeler kifayetsiz kalıyor.

"Evet," diye tersliyor. "Aslında yapardım." "İhtiyaçlarım var, Suratsız."

"O zaman git ve onlarla tanış. Biz sikişmiyoruz, Christopher. Ne şimdi, ne de başka zaman. Bunu önermeyi bırak. Beni kızdırmaya başlıyorsun."

Doğru. İşte bu kadar. Burada kalıp bu kötü muameleyi çekmek zorunda değilim. Bir hışımla yataktan kalktım. "Ben dışarı çıkıyorum."

"Tamam."

"Beni aramaya gelme."

"Aramayacağım."

Öfkelenmeye başlarken ona bakıyorum. Beni gerçekten istemiyor.

Nasıl?

Dışarı çıktım ve öfkeyle dolabıma gittim. Bu gece giymek için eşyalarımı çıkardım.

Siktir et.

Bir daha asla ona yaklaşmayacağım! Onun köpeği olmaktan bıktım.

Çantasını karıştırıp beyaz elbisesini alıyorum ve çantamın en altına yerleştiriyorum. Onu burada asla bulamaz. Bu elbise sadece benim gözlerim için.

Hayden Whitmore ile işim bitti.

OceanofPDF.com

İki hafta sonra

HAYDEN

"Mutlu yıllar bebeğim," diye fısıldıyor Christopher'ın yumuşak sesi.

Gözlerimi açtığımda yastığımın üzerinde kırmızı kurdeleli beyaz bir kutu görüyorum. "Ha?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bana hediye mi aldın?"

Arkamdan yanağıma bir öpücük konduruyor. "Tabii ki sana bir hediye aldım. Bugün senin doğum günün."

"Ama hiç paramız yok." Yatakta doğrulduğumda kaşlarımı çattım. "Senin için sol taşağımı bile satarım."

"Yerinde olsam bunu yapmazdım." Değerli hediyeyi alıp kulağıma doğru sallarken kıkırdıyorum. "Bir gün buna ihtiyacın olabilir."

O da kıkırdıyor. "Aç şunu."

O izlerken hediyeyi yavaşça açıyorum. Bir kolye. İnce bir zincir ve gümüş bir disk. Gülümsüyorum. "Bu mükemmel."

Kutunun içinde ters çeviriyor. "Kazınmış."

Kelimeleri okudum:

GHW
DAIMA
C

Gözlerim ona doğru kayıyor. "GHW? O da ne?"

"Huysuz Hayden Whitmore." Beni vücuduna doğru çekiyor ve sıkıca sarılıyor.

Kıkırdıyorum. "Ya da Muhteşem Hayden Whitmore."

"Goofy Hayden Whitmore." Kaburgalarımı dürttü.

Kutusundan çıkarırken gülüyorum. "Bayıldım buna." Uzattım. "Bana takabilir misin?" Ayağa kalkıyoruz ve o saçlarımı dikkatlice boynuma doluyor ve bana takıyor. Göğsüme otururken onu tutuyorum. "Christopher, bu çok özel." Gerçekten çok özel. Buna parasının yetmeyeceğini biliyorum.

Bana güzel ve geniş bir gülümseme veriyor. "Kızım için sadece en iyisi."

Kız arkadaşı.

Hava aramızda dönerken birbirimize bakıyoruz. "Paranı benim için harcamamalıydın." Gülümsüyorum. "Sorun değil." Omuz silkiyor. "O cevize ihtiyacım yoktu."

Sarılıyor

daha sıkı sarıldım. "Bizim için kahvaltıda doğum günü pastasıyla başlayan dolu dolu bir gün planladım. Sonra yüzmeye gideceğiz ve piknik yapacağız, ardından da bu gece şehirde dans edeceğiz."

Gülümsüyorum, heyecanlıyım. Birlikte her zaman çok eğleniyoruz. "Sabırsızlanıyorum."

Yan masadaki telefonum çalıyor ve ekranda bir isim beliriyor.

Regi

Ne?

Eski erkek arkadaşım. Doğum günümde beni ne diye arıyor ki?

"Onu alacak mısın?" Christopher soruyor.

Bir an düşündüm. Beni mutlu eden her şeye burada sahipken neden onunla konuşmak isteyeyim ki? Kendimi yetersiz, güvensiz ya da Regi'nin bana hissettirdiği şeylerin hiçbiri gibi hissetmiyorum.

Yeni bir şeyin farkına varırken Christopher'a bakıyorum. Regi'yi unuttum. Sonunda onu aştım.

Bu ne zaman oldu?

"Hayır." Güzel, güvenilir arkadaşıma, bana hiç yalan söylemeyen adama gülümsüyorum. Beni her gün önemseyen adama.

her gün.

"Hayır, değilim." Aceleyle doğruldum. "Hadi gidip şu doğum günü pastasını yiyelim."

Beni döndürüyor ve kahkahasının sesiyle dönüyorum ve sonra beni tekrar vücuduna çarpıyor.

Christopher Miles ile dans etmek asla eskimeyecek. Dünyayı dans ederek dolaşıyoruz.

Christopher dans etmeyi seviyor ve ben de onun sonsuza dek sadık dans partneriyim.

Beni tekrar döndürüyor ve sonra kuvvetle kendine çekiyor ve ben onun kollarındayken ve bana şarkı söylemesini dinlerken, başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi geliyor.

Herkes dinlemek için sessizliğe gömülürken DJ kürsüsünden "Bir ricam var" diye sesleniyor.

"Bu şarkı Huysuz Whitmore için," diye sesleniyor.

Christopher şok olmuş gibi yaparken ağzı açık kalıyor ve ben de ona aptalca gülümsüyorum.

DJ yazılı mesajı okurken bir kart uzatıyor. "Burada şarkının yaşayan en seksi adamdan geldiği yazıyor."

Yüksek sesle gülüyorum.

Christopher sahnedeymiş gibi ellerini kaldırıp selam veriyor ve herkes onun olduğunu anlayarak gülüyor.

Beyoncé'nin "Halo" şarkısı çalıyor ve beni kollarına alan cennetten çıkma dans partnerime gülümsüyorum. "Bu senin şarkın, Suratsız."

"Bu nasıl benim şarkım oluyor?"

"Çünkü senin bir halen var." Beni kendine yakın tutarken şakağıma bir öpücük konduruyor. "Benim meleğim."

"Haleye sahip olan sensin, sevgilim," diye fısıldıyorum.

"Haklısın, öyle. Bu şarkıda kesinlikle sevişmeliyiz."

Beni sertçe döndürdü ve ben yüksek sesle güldüm.

"Her şeyi mahvediyorsun."

Dans ederken bana gülümsüyor ve garip bir his kaplıyor içimi... sıcaklık, aidiyet ve hayatımda ilk kez güvenlik. Kelimeler üzerimizde yuvarlanırken birbirimize bakıyoruz.

Belki de bu şarkıyı gerçekten sikmeliyiz.

Altı hafta sonra

Saatime bakıyorum. Onu görmeme bir saat var.

Hafta sonları çok yavaş geçiyor.

Daha bu sabah gördüğün birini nasıl bu kadar özleyebilirsin? Hiç mantıklı gelmiyor, bana bile.

Christopher, Basil ve ben çalışabilmek için her hafta sonu Barselona'ya dönüyoruz.

Hepimizin burada harika işleri var ve sadece iki on iki saatlik gün için neredeyse tam zamanlı bir ücret alıyoruz. Geri dönmeye değer, ayrıca Christopher'ın gizliden gizliye Eddie'nin yanında kalmak istediği gerçeği de var. Henüz onu terk etmeye dayanamıyor. Ekibin geri kalanı Portekiz'de ve onlarla Pazartesi günü tekrar buluşacağız.

Her yere gittik: Almanya, İtalya, İsviçre ve şimdi de Portekiz. Dünya çok güzel bir yer... O yanımdayken daha da güzel.

Christopher'la aramızda garip bir şey var. Beni okyanusta ilk öpmeye çalıştığında ve ben onu reddettiğimde, geri çekildi. Bir hafta sonra tartıştık ve bana istediğim türden bir ilişki için yetersiz olduğunu söyledi.

Sonra öpüştük ve o anda daha fazlasını istediğimi anladım.

Bir hafta bile peşini bırakmadı ve sonra pes etti, tıpkı yapacağını bildiğim gibi.

Birkaç aylığına arkadaş bölgesine geri döndük.

. . . ama sonra bana geri döndü.

Ve bir şeyler değişti.

Bunun tam olarak ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini anlayamıyorum, çünkü teknik olarak hala sadece arkadaşız ve aramızda hiçbir şey olmadı.

Ama bu farklı.

Tek bildiğim, onunla birlikteyken başka hiçbir şeyin önemi olmadığı.

Bu da şu anda hayatı oldukça güzel kılıyor, çünkü her zaman birlikteyiz.

Vardiyamı bitirip temizlik yapıyorum ve nihayet paydos vakti geliyor. "Hoşça kalın. Herkese iyi haftalar," diye sesleniyorum giderken.

Köşeye doğru yürüyorum ve orada gölgelerin içinde onu görüyorum, karanlıkta sessizce durmuş beni bekliyor.

Hırkam elinde.

Kalbim daralıyor çünkü onun zihninde nasıl romantik olunacağını bilmiyor.

Keşke bilseydi.

Onda gördüğüm şeyi kendinde de gördüm.

Her şey orada, derinlerde... sadece dışarı çıkmayı bekliyor. "Merhaba." Gülümsüyorum.

Kocaman gözleri benimkileri tutuyor. "Hey, bebeğim," diye fısıldıyor beni kucaklamak için kendine çekerken.

Sanki bir aydır birbirimizi görmemişiz gibi birbirimizin kollarında duruyoruz. Bugün onu özlediğimi söylemek istiyorum ama söylemeyeceğim.

Çünkü oynadığımız oyun bu değil.

Yürümeye başladığımızda "Günün nasıl geçti?" diye soruyor. Elimi tutuyor ve parmak uçlarımı öpüyor.

"Uzun ... cehennem gibi." İç çektim.

"Karnın nasıl? Bu sabah hasta olduğun için endişelendim."

Kaburgalarını dürtüyorum. "Regl ağrısından endişe edeceğini hiç düşünmüş müydün?" Alay ediyorum.

Kıkırdıyor. "Kesinlikle hayır."

"Eczaneler hâlâ açık mı?" Ağrıyan karnımı tutuyorum. "Bir yerlerde ısı paketi bulmam lazım."

"Hâlâ acıyor mu?" Kaşlarını çatıyor.

"Sadece biraz parasetamol aldım. Kısa bir süre içinde iyi olacak."

Birkaç eczaneye gittik ama hepsi kapalıydı.

"İyi olacağım. Haplar işe yaramaya başladı bile. Hadi eve gidelim."

"Emin misin?" diye sorar.

Gülümsüyorum. Oyuncu arkadaşımın bu kadar şefkatli olacağını kim bilebilirdi? Tüm o popüler saçmalıkların altında, çok tatlı biri.

Pansiyona dönüp odamıza yerleşiyoruz. Basil bu gece çalışıyor ve geç saatlere kadar eve gelmeyecek.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Ben soruyorum.

"Hayır." Kaşlarını çatıyor. "Ama ... dışarı çıkmak ister misin?" "Hayır, duş alıp yatacağım." "Bana uyar."

Banyoya girip duş alıyoruz. Pijamalarımı giyip odaya geçiyorum.

Christopher çoktan yatağıma girdi ve midem küçük bir takla attı.

Son zamanlarda birlikte uyuyoruz, çarşafların altında birbirimize dolanıyoruz. Vücutlarımız birbirine sarılıyor.

Ve kendimi ona o kadar yakın hissediyorum ki. Bunu açıklayamam. Garip bir durum.

Yanına tırmandım ve o da yan yattı. "Bir ısı paketi buldum."

"Yaptın mı? Nerede?"

Büyük elini karnımın alt kısmına koyuyor. "Bu nasıl?" diye fısıldıyor.

Karanlıkta birbirimize bakıyoruz, aramızda elektrik çatırdıyor.

"Daha iyi," diye nefes alıyorum.

Odamızda ilk kez yalnız kaldık. Genellikle yanımızda dört kişi daha olur, hepsi sohbet eder ve

Gülüyorum.

Bu gece farklı.

Havada bir şey var. Daha fazlası.

Yüzü yüzümden milimetrelerce uzakta, kocaman sıcak eli karnımı koruyor ve içime bir aidiyet duygusu yayılıyor.

"Burada benimle ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum. "Dışarıda kız peşinde koşuyor olmalıydın."

"Sen benim tek kızımsın," diye

fısıldıyor. Birbirimize bakıyoruz.

Ve umutsuzca ona inanmak istiyorum ... ama kendimi oraya bırakacak kadar cesur muyum bilmiyorum. Ama istiyorum.

"Chris. . ."

Eğildi ve beni öptü. Yumuşakça... şefkatle.

Mükemmel bir şekilde.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

Geri çekiliyor ve gözleri onay bekler gibi benimkileri arıyor. Dudakları tekrar benimkileri alıyor, ama bu sefer kendime engel olamıyorum. Ben de onu öpüyorum. Dilim hafifçe onunkinin etrafında kıvrılıyor, ellerim güçlü omuzlarına doğru kayıyor.

Tekrar tekrar öpüşüyoruz ve beni sırtüstü yatırıp bacağımı beline doluyor. Vücudunun yarısı benimkinin üzerine eğiliyor ve boxer'ının içindeki büyük ereksiyonun kalçama doğru büyüdüğünü hissedebiliyorum.

Oh . . .

O kadar kaslı, iri ve ... lanet olsun, hiç böyle bir adamla birlikte olmamıştım.

Öpüşmelerimiz derinleşiyor, kızışıyor, cehennem sıcaklığına ulaşıyor ve kontrolümüzü kaybediyoruz.

Bacağımı agresif bir şekilde yukarı çekiyor; dudakları boynuma inerken dizim şimdi göğsüne yakın.

Beni ısırıyor ve dudaklarını tenimde gezdiriyor, ereksiyonu külotuma sürtünüyor. Lanet olsun.

Dişleri alt dudağımı hafifçe çekiştiriyor ve ben bunu cinsel organımın derinliklerinde hissediyorum.

Evet.

Üstüme gelecek şekilde dönüyor, vücudu bacaklarımın arasına giriyor ve biz öpüşürken yavaşça tatlı noktamın üzerinde aşağı yukarı kaymaya başlıyor.

Bacaklarım beline dolanıyor, aramızda durdurulamaz bir güç oluşuyor. Patlamayı bekleyen bir atom bombası. Buna ihtiyacım var.

Siktir, buna ihtiyacım var.

Boxerının kemerini tutup aşağı kaydırıyorum.
Büyük siki serbest kalıyor ve sonra hatırlıyorum.

Olamaz.

Ayın o zamanı... Bu da ne? Bu şimdiye kadarki en kötü zamanlama!

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Her şey yolunda," diye mırıldanıyor beni öperken dudaklarıma karşı. Hiç de unutmamış.

Bir şey yapamayacaksam neden donunu çıkardım?

Seni salak.

Pijama üstümü başımın üzerinden çekip çıkarıyor ve göğüslerime bakarak gülümsüyor. Eğildi ve meme ucumu ağzına aldı. Gözleri kendinden geçerek kapandı. "Evet," diye fısıldıyor. Elleri sanki önce nereye dokunacağını bilemiyormuş gibi vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, kalçaları kendi kendine hafifçe pompalıyor.

İzlerken kalbim boğazıma düğümleniyor. Onu böyle görmek heyecanın yeni bir seviyesi. Anın içinde o kadar kaybolmuş, o kadar tahrik olmuş ki yemin ederim sadece onu izleyerek bile boşalabilirim. Ne kadar iyi hissettiğini bir kenara bırakın.

Pijamamın kemerini tutuyor ve aşağı çekmeye çalışıyor.

"Chris," diye fısıldadım. "Biz değiliz."

"Rahatla bebeğim. Sadece oynuyoruz," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. Boksörlerimi aşağı kaydırmaya devam ediyor ve onları çıkarıyor.

Tamam. Bu da ne?

İkimiz de çıplağız. Bu tehlikeli bir oyun.

Sakın oraya gitme.

Öpüşüyoruz ve parmak uçlarını kasık kıllarımın arasında gezdiriyor. "Hmm." "Sana böyle dokunmayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin." diye fısıldıyor usulca. Öpüşürken parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdiriyor, öyle ki tüylerim diken diken oluyor.

Olamaz.

"Aylardır tek düşündüğüm seni boşaltmak," diye fısıldıyor. "Vücudunun beni ne kadar tahrik ettiğini bilemezsin."

Uyarılma anında içimin derinliklerinde oluşuyor.

Parmakları tam doğru basınçta ve ağzım açık kalıyor.

Tam yeri nasıl biliyor? Sanki elinde bir harita var. Başım geriye düşüyor. Bunu çok iyi yapıyor.

Lanet olsun ona ve çapkınlık tecrübesine. Sakin davranmak için hiç şansım yok.

Nefesi boynumda, parmak uçları hafifçe daireler çiziyor, ereksiyonu bana karşı.

Bacaklarımı kapalı tutmak neredeyse imkansız bir iş.

Ürperiyorum ve boynuma doğru kıkırdıyor, bana neredeyse hiç dokunmadığını ve patlamak üzere olduğumu çok iyi biliyor.

Hayır.

Çok utanıyorum.

Saptırmam gerek. Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama beni tekrar aşağı itiyor. "Kımıldama," diyor beni sabit tutarken.

Onun baskınlığı bir sonraki seviyeye ulaştı ve benim uyarılmam ateş perdesine ulaştı.

İstesem de istemesem de bu gece geliyorum.

Uzandım ve onun sert uzunluğunu elime aldım ve bu da ne?

Büyük.

Elimi ona zorlukla dolayabiliyorum. Boğazımdaki gergin yumruyu yutuyorum.

Bacaklarımı geriye, kalçalarımı göğsüme doğru itiyor ve üzerime yuvarlanıyor.

"Christopher," diye uyarıyorum. "Oynuyorum," diye tersliyor.

Bu oyun gibi hissettirmiyor. Beni yatağa çivilemek üzereymiş gibi hissettiriyor. "Ama . . ."

"Kapa çeneni, Suratsız," diye fısıldar.

Kıkırdıyorum. Bu, o anın sıcaklığında duymayı beklediğim bir şey değildi.

Aletini öyle ayarlıyor ki içime girmeden, kendini seksimin dudaklarına sürtüyor. Yavaşça ileriye ve klitorisimin üzerine doğru sürüyor.

Bu iyi hissettiriyor.

Oh lanet olsun. . .

Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor ve başını çevirip baldır kaslarımı yalıyor. Dili kalın ve güçlü. Yıldızlar görüyorum ve kendimi tutamayarak titriyorum.

Oh, dehşet.

Ben iki pompalı bir aptalım.

"İçeri girmek için çok eğlenceli olacaksın, Suratsız," diye mırıldanıyor. Yüzümü iki elinin arasına alıyor ve beni derinden öpüyor. "Em. Benimkini. Sikimi."

Gözlerim açılıyor.

Tanrım. Edepsizce konuşuyor.

Birden kendimden emin olamadım. Kendimi küçük bir kız gibi hissediyorum, deneyimsiz ve olgunlaşmamış.

Çok fazla geliyorum.

Beni derinden öpüyor ve saçlarımdan bir tutam tutup vücudunun aşağısına doğru yönlendiriyor.

İşte gidiyorum. Daha önce de kafa vermiştim ama bir ustaya hiç vermemiştim.

Ucunu yalıyorum, dilimi ucunda gezdiriyorum. Arkasına yaslanıyor ve gözleri benimkilere kilitlenmiş halde derin derin nefes alıyor.

Bu hoşuna gidiyor.

Tepkisi beni teşvik ediyor ve onu yavaşça ağzıma alıyorum. Nefesi titriyor ve onun da yakın olduğunu biliyorum. Onu elime alıyorum ve emerken okşuyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve bacaklarını daha geniş açıyor.

Beni içeri davet ediyor.

Onu daha sert alıyorum ve daha sert emiyorum ve inlerken gözleri dalgalanıyor. "İşte bu kadar."

Onun için daha fazlası olmak istiyorum. Beklenmedik bir şey söylemek istiyorum.

"Ağzımı sik," diye fısıldıyorum onun etrafında.

Gözleri kararıyor ve saçlarımdan iki avuç tutup boğazımın derinliklerine doğru kayıyor.

Hayır. Çok uzak.

Cüssesi karşısında öğürüyorum ve o da saçlarımı yüzümden geriye itip bana gülümsüyor. "Muhtemelen bana bunu yapmamı söylememelisin, Suratsız."

Piç kurusu.

Bunu daha iyi yapmaya kararlıyım, onu tekrar ağzıma alıyorum. Bir ritim tutturuyorum, o da inleyip başını geriye atıyor ve lanet olsun, keşke onu eve götürüyor olsaydım diyorum.

Bu gece, tüm jokeylerin jokeyi olacağım.

Saçımı tutuşu sıkılaşıyor, titriyor ve ben kendimi destekliyorum.

"Boşalacağım." "Suratsız." diye inliyor. Eğer yutmak istemiyorsam bana bir çıkış yolu veriyor.

Kuralların canı cehenneme. Bir seks tanrısıyla yataktayım. Kuralların olduğu yerde, kural yoktur.

"Yap," diye meydan okuyorum ona.

Gözlerinde ateş parlıyor ve bacaklarını daha geniş açıp kendini derinlere tutuyor. Boğazımdan aşağı hızla boşalıyor.

Oh . . . Tanrım . . . Bu kısmı unutmuşum . .

. aah. Ugh . . .

Kes şunu.

Kendimi bıraktım ve acele etmeden onu içtim. Onu yalıyorum. Gözlerim onunkilere kilitlenmişken, üzerinde hala o olan kendi parmaklarımı yalıyorum.

Bana bakıyor. Alnı kırış kırış ve göğsü inip kalkarak nefes almaya çalışırken, etkilendiğinden mi yoksa dehşete mi kapıldığından emin değilim.

Belki ikisinden de biraz.

Aletini öpüyorum ve vücuduna tırmanıp göğsüne sokuluyorum.

Hareketsiz yatıyor, o kadar hareketsiz ki ona bakıyorum.

"Ne?"

Şaşırmış gibi yanaklarına hava üflüyor. "Bu . . . çok iyi."

Altımdaki göğsünü öpüyorum.

Öyleydi.

Kollarında uykulu bir şekilde gülümsüyorum, sıcaklığına sarılıyorum ve anahtar kapıda ç a l ı y o r .

Kahretsin, bu Basil.

"Siktir," diye fısıldıyor Christopher. "Bu kadar erken saatte evde ne işi var?"

Doğrulup yerden pijamalarımızı alıyorum ve tam kapı açılırken tekrar yorganın altına giriyorum.

"Selam," diyor Basil içeri girerken kayıtsızca. Bize bakmıyor bile.

"Merhaba," diye cevap veriyoruz ikimiz de. Kalbim hâlâ hızlı atıyor.

"Bugün neler olduğuna inanamazsınız." Konuşmaya başlıyor, biz de uzanıp dinliyoruz ama söylediği her kelimede Christopher'ın uzaklaştığını hissediyorum, gerçi kaçmaya çalışanın Basil mi yoksa ben miyim emin değilim.

Basil sonunda, "Duş alacağım," dedi.

Kapı kapanır kapanmaz Christopher yataktan fırlıyor ve boxer şortunu giyiyor. Pijamalarımı bana fırlatırken, "Giyin," diye fısıldıyor. "Çabuk ol. O bilmemeli."

Kaşlarımı çattım. Ne?

Neden bilemiyor?

"Ben hızlıca bir duş alacağım." Aceleyle odadan çıkıyor ve ben şaşkınlıkla kapının arkasına bakıyorum.

Aylardır bunun etrafında dans edip duruyoruz. Basil neden bilmiyor? Bunun dünyaya haykırmaya değer bir şey olduğunu düşünürdüm.

Belki de değildir.

Giyinip tuvalete gidiyorum ve geçen her dakikada içimi bir korku kaplıyor. Pişman mı? Düşündüğüm gibi davranmıyor.

Bu büyük bir felaket olabilir.

Odaya döndüğümde Christopher'ı tekrar yatağımda buluyorum. Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve yorganı geri çekiyor.

İçimi bir rahatlama kapladı.

Tamam, her şey yolunda. Olmayan şeyleri hayal ediyorum.

Sürünerek içeri giriyorum, kolunu bana doluyor ve başımı göğsüne koyuyorum. Beni kendine yakın tutarken şakağıma bir öpücük konduruyor. "İyi geceler, benim seksi Suratsızım."

Parmaklarımı koyu renk göğüs kıllarının arasında gezdiriyorum. Sonunda ona bu şekilde dokunabilmek çok iyi hissettiriyor. "İyi geceler."

Ağzını kulağıma dayadı ve fısıldadı, "Harika baş veriyorsun."

Karanlığa gülümsüyorum. Kriz önlendi. Aramızdaki yakınlık geri geldi.

Basil odaya geri dönüyor ve konuşmaya başlıyor. Her gece yaptığı gibi gününün en küçük ayrıntısına kadar anlatmaya devam ediyor.

Sessizce uzanıp dinliyoruz. "Sana hiç sözel ishal olduğunu söyleyen oldu mu?" Christopher ona soruyor.

Christopher'ı kaburgalarından dürtüyorum.

"Hayır, neden? O da ne?" Basil hiçbir ipucu vermeden cevap veriyor. Christopher'ı tekrar dürtüyorum. "Yapma," diye fısıldıyorum.

"Sadece ortalıkta dolaşan bir böcek," diye yalan söylüyor Christopher.

"Umarım bana bulaşmaz," diye yanıtlıyor Basil. "Kulağa hiç de iyi gelmiyor."

Christopher kuru bir sesle, "Çeneni kapalı tutarsan tutmayacağını garanti ederim," diye mırıldandı.

"İyi fikir," diye yanıtlıyor Basil yatağa tırmanırken. Kıkırdıyorum. "İyi geceler, Baz."

"Suratsız," diye fısıldıyor bir ses.

Gözlerimi açtığımda Christopher'ın tamamen giyinmiş ve yatağımın üzerine eğilmiş olduğunu görüyorum. "Neyin var?" Kaşlarımı çattım.

"Gitmek zorundayım."

"Nereye?"

"Ev."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Kardeşlerimle bazı evrakları imzalamam gerekiyor." Ne oluyor be?

Doğruldum ve gözlerimi ovuşturdum. "Ne demek istiyorsun?" "Ailemin mirasıyla ilgili evraklar var ve Kardeşlerimle birlikte aynı gün imza atmam gerekiyor."

Göz kırpıyorum.

Dün bundan hiç bahsetmemişti. "Ne zaman döneceksin?" Kaşlarımı çattım.

"Birkaç gün."

"Gelmemi ister misin?"

"Hayır," diye cevap veriyor, çok hızlı bir şekilde. Beni dudaklarımdan hızlıca öpüyor. "Sen burada eğlen. Diğerleriyle birlikte Portekiz'e git."

Bir an düşündüm. "Aslında burada kalıp bir hafta çalışacağım. Maria hasta ve onun vardiyalarını bana önerdiler." Şöyle bir bakıyorum, dolu sırt çantası kapının yanında duruyor. "Sırt çantanı burada bana bırak."

"Sorun değil."

Gözlerim onu arıyor. Geri gelmeyecek.

"Ben iyiyim," diye tersliyor.

Ama ona hiçbir şey sormadım. İyi değil. Çıldırıyor.

"Tamam mı?" Gülümsüyor. "İyi miyiz?" Sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını sallıyor. "İyi miyiz? Her şey yolunda." Sözcüklere takılıyor ve aceleyle ayağa kalkıyor.

Yataktan kalktım ve onu izledim. Etrafta telaşla dolaşıyor ve benden başka her yere bakıyor.

"Christopher."

Çantasına bir şeyler koyup fermuarıyla oynayıp duruyor.

"Christopher," diyorum daha sert bir şekilde. "Bana bak." Gözleri benimkilere dikiliyor.

"Sorun yok."

"Evet, çok tatlı." Kendini ikna edercesine başını sallıyor. "Biliyorum. Tamamen tatlı."

"Tatlı" onun kullandığını duyduğum bir kelime değil. Bana daha önce hiç yalan söylemedi.

"Güle güle." Beni çabucak öpüyor ve sırt çantasını alıp arkasına bakmadan kapıdan dışarı fırlıyor.

Sessizliğe gömülmüş bir halde arkasına bakıyorum. Az önce ne oldu öyle?

"Birlikte yattınız, değil mi?" Basil kuru bir sesle söylüyor. Derin bir nefes veriyorum.

"Hayden, hiçbir şey öğrenmedin mi?" İç çekiyor. "Oda arkadaşlarıyla hanky-panky yok."

Gözlerim yaşla doldu. Sadece oda arkadaşı olduğumuzu düşünseydim, düşünmezdim.

Daha fazla olduğumuzu sanıyordum.

OceanofPDF.com

CHRISTOPHER

Çantamı bagaja attım ve taksinin arkasına bindim. "Havaalanı, lütfen."

"Tamam." Şoför sakince arabayı kenara çeker ve trene biner.

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor ve dönüp arka pencereden pansiyona bakıyorum.

Elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum. Siktir. Sikeyim. Sikeyim. Sikeyim.

Telefonumu çıkardım ve Eddie'yi aradım. İlk çalışta cevap verdi. "Merhaba, Bay Christo."

"Selam dostum. Dinle, bir süreliğine şehir dışına çıkmam gerekiyor. Benim için Bayan Hazen'a göz kulak olur musun lütfen?"

"Nereye gidiyorsun?"

"Evde bazı evrakları imzalamam gerekiyor." Yalan söylemiyorum. Bazı belgeleri imzalamam gerekiyor ama bunu gelecek haftaya kadar yapmam gerekmiyordu ama çocukların bu hafta New York'ta olduğunu biliyorum. Eve gitmem gerekiyor.

"Geri dönecek misin?" diye soruyor usulca.

Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Lanet olsun. "Elbette öyleyim."

"Ne zaman?"

"Birkaç gün." "Hangi gün?"

"Henüz bilmiyorum," diye tersliyorum. "Benim için ona göz kulak olabilir misin, olamaz mısın?"

"Tamam."

"Güzel. O çok güveniyor ve ben sadece-" Sözümü kesti.

"Hallediyorum."

"Teşekkür ederim."

Başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyor ve ben de derin bir nefes alıyorum. En güvendiğim kişinin geceleri bir barda çalışan on dört yaşında bir çocuk olduğu garip bir dünya.

Ter tenimin tozunu alıyor ve alnımı siliyorum. Kahretsin, o kadınla yatmak -ya da neredeyse yatmak- beni tam bir çöküşün eşiğine getirdi. Hiç bu kadar dengesiz hissetmemiştim.

Pencereden dışarı bakarken derin bir nefes alıyorum. Gitmemeliydim.

Ama kalamam.

Duvarlar etrafımı sarıyor ve bütün gece uyuyamadım.

Bunun peşine düştüm. Bunu

istedim. Peki ya şimdi?

Lanet olsun. Ne yaptım ben?

Kardeşlerimle biraz zamana ihtiyacım var.

Pencereden dışarı bakarken parmaklarımı kirli sakallarımın üzerinde gezdiriyorum.

Geri dön.

Bunu mahvetme. O senin başına gelen en iyi şey.

Geri dön.

"Sadece ..."

Şoförün gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor.

"Boş ver." Kendimi düzeltiyorum. "Beni dış hatlar terminaline bırakın lütfen."

Saat 19:00'da JFK Havaalanı'ndan çıkıyorum. Siyah limuzin kaldırımın kenarında beni bekliyor.

Şoförüm Brandon başını sallayarak sıcak bir şekilde gülümsüyor. "İyi akşamlar Bay Miles."

Gülümsüyorum ve elini sıkıyorum. "Merhaba Brandon. Seni gördüğüme sevindim."

Bagajı açtı, sırt çantamı içine koydum ve arka koltuğa geçtim.

Arabayı trafiğin içine çekti ve ben şaşkınlıkla memleketime baktım. Sanki ilk kez görüyormuşum gibi.

Çok meşgulüm.

Her yerde sarı taksiler var ve dengemin geri geldiğini hissederken gülümsüyorum.

"Birini alacak mıyız, efendim?" Brandon soruyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Normalde insanları biz mi alırız? Sanırım öyle.

"Hayır, bu gece olmaz."

New York'tan geçerken arkada sessizce oturuyorum. Telefonumdaki saate bakıyorum. İspanya'da saat gece 1:00 olacaktı.

Hayden'ı arayıp ona sağ salim indiğimi söylemeliyim... ve sonra ne diyeceğim?

Konuşmanın nasıl geçeceğini hayal ediyorum ve derin bir nefes veriyorum.

Üçüncü derece için havamda değilim. Telefonumu cebime geri sokuyorum.

On beş dakika sonra binamın önünde durduk. "Evim güzel evim." Brandon gülümsüyor.

"Evet." Gülümsüyorum. "Burayı özlemişim."

"Çantanızı sizin için yukarı taşıyayım, efendim," diye teklif ediyor.

"Hayır. Ben hallederim, teşekkürler." Kocaman sırt çantasını omzuma atıyorum.

"Ne zaman yola çıkacaksınız Bay Miles?"

Kaşlarımı çatıyorum. Bu doğru. Buradayken her gece dışarı çıkıyorum.

"Bu gece evde kalıyorum. Eve gideceğim. Bu gece izinlisin."

Brandon'ın kaşları şaşırmış gibi yukarı kalkıyor.

"Beni almaya geldiğin için teşekkürler."

Kaşlarını çatıyor.

Gülümsüyorum ve fuayeye doğru ilerliyorum.

Kapıcıların hepsi beni ağır çantamla görünce koştu. "Bay Miles, sizi görmek ne güzel efendim. Şunu alalım."

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum. Neden hepsi koşuyor?

Etrafıma bakıyorum. Her şey mermer ve aşırı lüks. Her yerde kocaman taze çiçek demetleri var ve personelin hepsi siyah takım elbiseli. Zemin o kadar cilalı ki ayna gibi görünüyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Hep böyle lüks müydü? Daha önce hiç fark etmemiş miydim?

Hmm . . .

Asansöre bindiğimde operatör Harold sessizce duruyordu. "Merhaba, Bay Miles." Gülümsüyor.

"Merhaba, Harold." Ön tarafa dönüyorum. "Günün iyi geçti mi?" diye sordum.

"Evet, efendim." Gülümsüyor. "Öyle mi?"

Omuz silkiyorum. "İyiydi," diye yalan söyledim. Tüm zamanların en boktan gününü geçirdim.

Çatı katıma çıkmaya devam ediyoruz ve aklımdan bir düşünce geçiyor. Bütün gece asansörde durup insanları katlarına çıkarmak için mi bekliyor?

"Ne kadar zamandır asansörde çalışıyorsun, Harold?"

"On yedi yıl, efendim."

Ona bakıyorum.

Genişçe gülümsüyor. "Ve bu gece bana ilk kez ismimle hitap ettin."

Göz kırpıyorum. Ne oldu?

Benim katıma geldiğimizde kapılar çınladı. Kapılar açıldı ve ben dehşetle ona baktım.

"Harika bir gece geçirin efendim."

"Sen de," diye cevap veriyorum usulca, şaşırmış bir halde. Elbette bu doğru olamaz, ancak içten içe doğru olduğunu biliyorum.

Ben bir pisliğim.

Asansörden çıkıp özel fuayeme giriyorum. Parmak izimi okutuyorum ve çift kapının kilidi açılıyor. Kapıları iterek açıyorum ve tavandan tabana pencerelere, muhteşem New York manzarasına giriyorum.

İçim burkularak sırt çantamı bırakıyorum ve pencereye doğru yürüyüp şehre bakıyorum. Aşağıda New York uğulduyor; hayatım boyunca gördüğüm, hatta kanıksadığım bir manzara.

Bu gece, yabancı hissettiriyor. Çok yabancı.

Dönüp büyük daireme bakıyorum. Çok büyük ve iki kata yayılıyor. Hımbıl deri koltuklar, cilalı beton zemin ve duvarlarda asılı parlak soyut resimler.

Mutfağa giriyorum ve etrafa bakıyorum. Sanki her detayı ilk kez görüyormuşum gibi. Şık aletler ve geniş mermer tezgahlar. Bir kapıyı açıp içeri bakıyorum. Şerit aydınlatma, çoğu insanın oturma odasından daha büyük olan soğutulmuş odaya inen bir merdiveni aydınlatıyor. Yüz binlerce dolarlık egzotik şarapları sakladığım şarap mahzenim.

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı.

Kapıyı kapatıyorum ve iç asansörün yanındaki büyük çift merdivenden yukarı çıkıyorum.

Koridorda ilerliyorum ve ben yürüdükçe yerdeki sensörlü aydınlatma yanıyor.

Hmm, buna neden ihtiyacım var ki? Ne zamandan beri bir düğmeyi açmak bu kadar zor oldu?

Yatak odama varıyorum ve kapıda durup büyük boy kral yatağa bakıyorum.

Burada sahip olduğum kadınlara, partilere, seks partilerine dair zihnimde milyonlarca görüntü dolaşıyor.

Hem alınan hem de verilen orgazmlar.

Sönük bir şekilde banyoya girdim ve duşu açtım. Tavana bakıyorum. Süslü pirinç armatürleri olan üçlü bir duş. Her gün görmeme rağmen daha önce hiç fark etmemiştim. Bu benim kanıksadığım bir şeydi. Neden üçlü bir duşum var ki?

Nedenini biliyorsun.

İçinde genellikle üç kişi olur.

Etrafa taze gözlerle bakıyorum. Mermerler beyaz, armatürler pirinç. Bir duvar boyunca uzanan mermer bir koltuk ve zeminde gömme bir spa küveti var. Kabarık lacivert havlular raflarda mükemmel bir şekilde katlanmış, dört lacivert bornoz da duvardaki pirinç kancalara mükemmel bir şekilde asılmış.

Dört cübbe.

Bu dairede her şeyin en iyisinin en iyisi var, ağzına kadar lüksle dolu ... ama bir şekilde boş.

Çok boş.

Sönük bir şekilde duşa giriyorum ve sıcak suyun altında duruyorum. Kalbim hızla atıyor ve bugün onuncu kez duvarların üzerime kapandığını hissediyorum. Yemin ederim, kendimi kaybediyorum.

Kendimi evimde gibi hissetmiyorum ve tüm bunlar bana yabancı geliyor ... ki bu berbat bir durum çünkü ben evimdeyim.

New York her zaman ait olduğum tek yer olmuştur.

Eğer burası eviniz gibi hissettirmiyorsa, o zaman neresi?

Londra'da.

Londra'daki çatı katımda olsaydım, eminim daha farklı hissederdim.

Evet, işte bu. Londra'dan.

Kendimi sakinleştirmeye çalışırken derin nefes alıyorum. Tabii ki sinirliyim ve kendimi kötü hissediyorum. Dün gece gözümü bile kırpmadım ve çok yorgunum. Hatta jet-lag oldum. Ben değilim

Bu gece buluşmak için kardeşlerimi arayacağım. Kendimi çok dengesiz hissediyorum.

Duştan çıkıp kurulandım ve akşam yemeği yiyemeyecek kadar yorgun bir şekilde yatağa girdim.

Karanlık sessizlikte tavana bakıyorum.

Bu yatak o Çok büyük, ve çarşaflar vardır Net, ve her şey çok temiz ve steril hissettiriyor.

Yalnız.

Hayatım karmakarışık.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

En üst kat, Miles High Binası. Asansör kapıları açıldı ve ben dışarı çıktım.

"Günaydın, Sammia." Gülümsedim. Tanıdık bir yüz görmek güzel.

"Christopher." Nefes nefese kaldı. "Aman Tanrım." Ayağa kalkıyor ve ben de masanın üzerine eğilip yanağından öpüyorum. "Beni özledin mi?" diye sordum.

"Kesinlikle hayır." Sırıtıyor.

Sammia ve benim güçlü bir arkadaşlığımız var. Yıllardır flört ediyoruz. "Hâlâ evli misin?"

"Evet, Christopher." Gözlerini deviriyor.

"Çok yazık," diye cevap veriyorum yanından geçerken. "Bu günlerden birinde," diye sesleniyorum uzaklaşırken.

Kıkırdadığını duyuyorum ve koridordan Jameson'a doğru gidiyorum. İçeri girdiğimde telefonla konuşuyordu. Yukarı baktı ve cümlenin ortasında durdu. "Seni sonra ararım." Cevap beklemeden telefonu kapatıyor ve hemen ayağa kalkıyor.

Kıkırdıyorum ve kollarımı uzatıyorum, o da bana doğru koşuyor ve sarılıyor. Duygu seline kapıldım. Bu ana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. "Cuma gününe kadar gelmeyeceğini sanıyordum?" diyor kendini toparlayıp benden uzaklaşırken.

"Planlar değişti."

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken daireler çiziyor.

"Sikeyim
. . . şu haline bak."

"Peki ya ben?"

Gülümsüyorum.

"Bronzlaşmış."

Ellerimi gururla kalçalarıma koydum.

"Kilo almışsın."

"Siktir git, ben yaptım."

Masasına geri oturuyor, gözleri bir dakika bile benden ayrılmıyor ve ofis telefonunu açıyor. "Buraya gel. Sana bir sürprizim var."

Üç kardeşimin de New York'ta olduğunu biliyordum. Saat dokuzda yönetim kurulu toplantısı var ve herkesin katılımı zorunlu.

Bara doğru yürüyorum ve bir türlü alamadığım alkol çeşitlerine bakıyorum. "Çok mu erken?" diye soruyorum.

"Bir yerlerde saat beş," diye cevap veriyor kayıtsızca. Kendime bir viski dolduruyorum ve şişeyi kaldırıyorum. Başını hafifçe sallayarak sırıtıyor. "Ben bekleyeceğim. Burada saat beş."

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ sıkıcı." İçkimi yudumluyorum ve sonuna kadar yanarken gülümsüyorum. "Ahh." Bardağı kaldırıyorum ve kehribar rengi sıvıya bakıyorum. "İşte bu."

Kapı pat diye açıldı ve Tristan ile Elliot göründü. İkisi de kahkahalarla gülüyor ve bana sarılıyorlar. Elliot beni olması gerekenden biraz daha uzun süre tuttu. "Bırak beni, seni ürkütücü pislik." Kollarından çekilirken gülümsüyorum.

Bana sert bir yumruk attı. "Tanrıya şükür bitti." "Beni özledin mi?" diye sordum.

"Hayır. Sadece senin işlerini yapmaktan bıktım."

Gözleri şefkatle yüzümde geziniyor ve onu bir kez daha kucaklıyorum. "Seni özledim."

"Londra sensiz berbat bir yer."

Tristan üç bardak viski doldururken, "Bana her şeyi anlat," diyor.

Jameson yüzünü buruşturuyor. "Bu sekiz otuz içinde sabah."

Tristan kadehleri uzatırken, "Sıkıcı olmayı bırak," diye homurdanıyor. Kadeh kaldırmak için kendi kadehini havaya kaldırıyor ve biz de kendi kadehlerimizi kaldırıyoruz. "Birlikte."

Gözlerim yaşla doldu. Hay sikeyim. Onları gerçekten özledim.

Ait olduğum yer burası, kardeşlerimle birlikte şirketimizi yönetiyorum.

"Hep birlikte" diye tekrarlıyoruz.

"Yani . . ." Tristan gülümser. "Bize her şeyi anlat. Sisin içindeki gorillere neler oluyor?"

Bir kahkaha patlattım. "Lanet olsun, cehennemden bir geceydi ve üstüne üstlük cadı kredi kartımı çaldı."

Hepsi kıkırdar.

"Taksi şoförü." Jameson sırıtıyor. "Sen. Bir taksi şoförü. Bu hayatımda duyduğum en iyi hikâye. Ve o herif arabada kustuğunda, sen de sempati içinde kustun."

"Olamaz." Hepsi inliyor.

"Hatırlatmayın bana."

Çekiniyorum.

"Bir ayıyken taşaklarına yumruk yediğinde."

Bunu hayal ettiklerinde üçü birden kahkahalara boğulur.

"Evet, evet. İstediğin kadar gül." Gözlerimi deviriyorum. "Hâlâ kanın tadını alabiliyorum."

Daha çok gülüyorlar ve ben de bardağımı boşaltıyorum. "Gitmemiz gerek. Toplantı on dakika içinde. Yarın güven belgelerini imzalayabilir miyiz? Şimdi ne alıyoruz?"

"Beşinci Cadde'de bir gökdelen. Avukatı arayıp randevu alacağım. Yarın buralarda mısın?"

"Evet, evet, kulağa hoş geliyor," diye cevap veriyorlar. "Bu akşam yemek ve içki?" Ben soruyorum.

"Sıra sende." Tristan sırtıma tokat atıyor, Elliot saçımı karıştırıyor ve Jameson bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Evde olmana sevindim. Artık saçma sapan fikirler yok."

"Biliyorum." Gülümsüyorum. "Evde olmak güzel." Toplantı odasına doğru yürümeye başladık.

Sadece saçma değildi; harikaydı.

Muhtemelen hayatımın en güzel zamanlarıydı.

Bana farklı bir yaşam biçimi gösterildi; kim olursam olayım sorun olmayacağı bir yaşam biçimi.

Beklenti yok, teslim tarihi yok. Sadece ben ve o.

Hüzün sızlıyor ve yüzüm düşüyor. Elliot onu yakalıyor ve kaşlarını çatıyor. "Sorun ne?" diye fısıldıyor yürürken.

"Hiçbir şey."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Bırak onu." Yanından geçip gidiyorum.

Onun psikopatça saçmalıklarını dinleyecek havada değilim.

OceanofPDF.com

HAYDEN

"Onunla yattın mı?" Bernadette çığlık atıyor.

"Hayır." Onu geçip duşa giriyorum. Kızlar Portekiz'den beklenmedik bir şekilde döndüler. Sırt çantalı gezginlerin kaldığı pansiyon elektrik arızası nedeniyle kapanmış ve hiç elektrik yokmuş. Hiçbir yere giremedikleri için buraya geri dönmüşler.

"O zaman neden gitti?" Beni takip ediyor.

"Evde bir şey imzalaması gerekiyordu," diye cevap veriyorum. "Onu öptün mü?"

Tereddüt ediyorum.

"Sen yaptın." Nefes nefese kaldı. "Biliyordum."

"O geri gelmeyecek. Bunu b i l i y o r s u n , değil m i ? " diyor Kimberly kabindeki duşu açarken.

Başımı suyun altına sokarken "Geri dönecek," diye söylendim.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Bernadette arar. "Çünkü . . . Onu tanıyorum."

"Onu öpmeden önce gideceğini biliyor muydun?"

"Çıldıracağını biliyordum, eğer kastettiğin buysa."

"O zaman neden onu öptün?" diye soruyor. Öpüştüğümüz için kızgın. Christopher'a tapıyor. Ona göre, onu kendimden uzaklaştırdım.

"Çünkü bunun başka bir yolu yok. Bunu aşmak ve kendi özgür iradesiyle geri dönmek zorunda."

"Ya yapmazsa?"

"Yapacak."

"O kadar emin değilim."

"Onu benim kadar tanımıyorsun."

"Aptal olma. Gitti ve her şeyini aldı. Şu anda kendini duyabiliyor musun?"

"Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama elimizde bir şey olduğunu biliyorum. Ve bu gerçek... ve ben buna güveniyorum," diye sesleniyorum.

"Haklısın, bu kulağa aptalca geliyor. Bir erkek bir kadınla yattığında onu bir daha görmek istemiyorsa kaçmaz. İstediğini aldı ve şimdi buradan gidiyor."

Aptal mıyım ben?

Hayır.

Ona güveniyorum. Bize güveniyorum.

"Birlikte yatmadık ve halletmesi gereken bazı sorunları var, hepsi bu."

"Seni aradı mı?" "Hayır."

Neden beni aramadı?

"Ya o yokken başka biriyle yatarsa?" Bernadette soruyor.

Kalbim sıkışıyor çünkü bunun gerçek bir olasılık olduğunu biliyorum. Korkmuş insanlar aptalca şeyler yapar. "O zaman aramızdaki her şey bitti." İç çekiyorum. Bu düşünce midemi bulandırıyor. "Yaptıysa bana söyleyecektir. Christopher pek çok şeydir. Yalancı bunlardan biri değil. Boku yediğinde bunu anlayacak ve bana söyleyecektir. O adi bir herif değil."

"Tabii onu bir daha görürsen." "Geri döneceğini biliyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Eddie burada."

"Yani?"

"Veda etmeden onu asla terk etmezdi." "Ama ... seni terk ederdi . . ."

"Bırak artık Bernadette," diye çıkışıyorum son sabrımı da kaybederken. "Bunu daha fazla tartışmayacağım."

"Kırık kalp hemen geliyor," diye mırıldanıyor Kimberly.

"Doğru," diye onaylıyor Bernadette.

Derin bir nefes alıyorum. Umarım yanılıyorlar.

Tanrım, umarım yanılıyorlar.

Duş almak için yatak odasından çıktım. "Günaydın, Bayan Hazen."

Döndüğümde Eduardo'nun sabırla kapımın önünde beklediğini görüyorum. "Günaydın, Eddie." Gülümsüyorum. Kahretsin, bu çocuk gelmiş geçmiş en sevimli insan. "Ne yapıyorsun?" Dolabıma doğru yürürken soruyorum.

"Bugün size yardım etmek için buradayım."

"Buna gerek yok, tatlım. Git ve rahatla. Yardıma ihtiyacım yok."

Yüzü hayal kırıklığına uğramış gibi düşüyor ve parmaklarını önünde gergin bir şekilde çeviriyor.

Kendimi düzeltiyorum. "Yapacak başka bir işin varsa tabii. Ben markete gidiyorum. İstersen gelip bana eşlik edebilirsin?"

Yüzü aydınlandı. "Tamam, bunu yapabilirim."

"Duş almam için bana on dakika ver ve gidelim."

"Seni nerede bekleyeceğim?" diye sorar

heyecanla. "Nerede istersen."

Bana kocaman güzel bir gülümseme veriyor ve kalbim küt küt atıyor. Christopher'ın bu çocuğa neden bu kadar aşık olduğunu biliyorum. Ben de ona vurulmuş durumdayım.

Duş alıp giyiniyorum ve dışarı çıktığımda Eddie'yi kapımın yanında yerde otururken buluyorum. "Yerde oturmak zorunda değilsin tatlım," diyorum. "Salonda bekleyebilirdin."

Ayağa kalkarken omuz silkiyor. "Yere aldırmam."

Doğruyu söylüyor. Hiçbir şeyi umursamıyor ve asla şikayet etmiyor. O tanıdığım en çalışkan, en zeki çocuk. Büyükannesi onunla gurur duyuyor olmalı.

O kadar da küçük değil ama ne demek istediğimi anladınız.

Pansiyondan çıkıp caddeye doğru yürüyoruz. Güneş parlıyor, hava sıcak ve ılık. "Güzel bir gün, değil mi?"

"Uh-huh." Etrafına bakarken gülümsüyor.

Bir süre sessizlik içinde yürüyoruz. "Bugün biraz taze meyve, biraz domates ve marul almak istiyorum."

"Bunları taşıyabilirim," diye öneriyor.

"Tamam," diye cevap verdim. "Bu harika olur." İçten içe gülümsüyorum; onunla geçirdiğim her dakika beni daha da büyüsü altına alıyor.

"Muhtemelen biraz elma ve muz da almalısın" diyor.

"Sanırım yapacağım." Gülümsüyorum.

Telefonu çalar ve cebinden çıkarır. "Ben Bay Christo," diyor.

"Burada değilim," diye kekeliyorum. "Benimle değilmişsin gibi davran."

"Yalan söyleyemem."

"Evet, yapabilirsin," dedim. "Yap o zaman."

"Merhaba," diye cevap veriyor. Dinliyor ve sonra genişçe gülümsüyor. Ayağa kalkıyorum ve onu yeni süslü iPhone'undan izliyorum.

"Evet, iyiyim." Eddie gülümsüyor. Ben bir şahin gibi dinlerken tekrar yürümeye başlıyoruz.

"Bayan Hazen?" Eddie'nin gözleri bana kayıyor. "O iyi." Tekrar dinliyor. "Hayır, Portekiz'e gitmedi. Diğerleri de buraya döndü. Yurtları kapandı."

Eddie tekrar dinliyor ve kaşlarını çatıyor. "Dün gece mi? Dün gece ne yaptığını bilmiyorum."

"Dışarı çıktım," dedim.

"Dışarı çıktı," diye yalan söylüyor. Gözleri tekrar bana kayıyor. "Kiminle?" Christopher'ın sorusunu tekrarlıyor.

"Erkekler," diyorum.

Eddie elini kaldırırken kaşlarını çatıyor. "Hangi adamlar?" diye karşılık verir.

"Hepsi," diyorum.

Eddie sonunda oyunu anlayarak başını sallar. "Büyük bir grup adam. Hem de yakışıklı adamlar."

Dinlerken aptalca gülümsüyorum.

O önemsiyor.

"Ne giyiyordu?" Eddie soruyu tekrarlarken kaşlarını çatıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Beyaz elbise," diyorum.

Eddie yine benim için yalan söylüyor. "Bilmiyorum, beyaz bir elbise." Eddie dinliyor ve sonra gözlerini deviriyor. "Onun elbisesini kesmeyeceğim."

Gülmemek için elimi ağzıma götürdüm.

"Emin değilim," diye yanıtlar Eddie. Biraz dinler. "Tamam, ben
den
eyin "Ne?" Ağzımı açtım.
." Elini endişelenme anlamında sallıyor.

"Ben iyiyim." Gülümsüyor. "Hayır, hava güneşli." Tekrar dinliyor.
"Üçte başlıyorum. Bu sabah meyve almak için Bayan Hazen'la birlikte pazara gideceğim." Kaşlarını çatıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ona aradığını söylemeyecek misin? Neden söylemeyeyim?"

Cevabı beklerken kalbim sıkışıyor.

"Oh . . . Anlıyorum." Dinliyor ve sonunda gülümsüyor. "Tamam, güle güle." Telefonu kapatır.

"Ne dedi o?" Ağzımdan kaçırdım.

"Seni aradığını söylememi."

"Neden olmasın?"

"Bilmiyorum... Unuttum," diye yalan
söylüyor. "Onu mu koruyorsun?"
Nefesim kesildi. "Seni arayacak,
merak etme."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum."

"Peki, seni geri arıyor mu?" Ona sordum.

"Beni yarın arayacağını söyledi."

"Oh . . ." Umutsuzca tüm bunların ne anlama geldiğini çözmeye çalışarak yaptıkları konuşmayı gözden geçiriyorum

ve bir süre sessizce yürüyoruz.

"Senden hoşlanıyor," diyor.

Gözlerim yukarı kayıyor. "Bunu sana o mu söyledi?" "Söylemesine gerek yoktu."

"Peki o zaman, nereden biliyorsun?"

"İnsanlar bunları bilir ... ve ayrıca, nasıl bilmez ki?"

Gülümsüyorum. Bu sevimli genç adam her şey ve daha fazlası. Kolumu onunkine doluyorum, arkadaşlığı için minnettarım. "Eve dönerken dondurma da alalım."

Eddie genişçe gülümsüyor. "Tamam."

OceanofPDF.com

Christopher

Restoran kalabalık ve hareketli, yüksek sesli müzik çalıyor ve tipik New York tarzında, Pazartesi gecesi herkes dışarıda.

Hiç uyumayan şehir.

Kardeşlerim gülüyor, sohbet ediyor ve onlarla geçirdiğim her an kendimi biraz daha fazla hissediyorum.

Jameson elini tutup yumruk yapıyor. Bugün bunu birkaç kez yaptığını gördüm.

"Elinin nesi var?" diye sordum.

"Kim bilir." Elini açıyor ve tekrar yumruk yapıyor. "İki orta parmağım ağrıyor, sızlıyor."

Viskimi yudumluyorum. "Onları yaraladın mı?"

"Hayır." Elini tekrar açıyor. "Parmak eklemimde, parmaklarımın içinde ve avucumun içinde."

Elliot yüzünü buruşturur. "Bu iyi bir şey olamaz."

"RFI," diye cevaplıyor Tristan bardağına doğru kayıtsızca. "RFI nedir?" Ben soruyorum.

"Tekrarlayan parmak yaralanması."

İçkimi burnuma çektim. "Ne?" Öksürüyorum.

"Yok artık," diyor Tristan tüm ciddiyetiyle. "Bu kadınları memnun etmek zor iş."

"Doğru," diye kabul ediyor Jameson. Yumruğunu açar ve tekrar kapatır.

Tristan iki orta parmağını uzatıyor ve parmaklama hareketini taklit ederek onları kıvırıyor. "Bu acıtıyor mu?"

Jameson yapar ve yüzünü buruşturur. "Evet. Öyle." Gözleri masanın etrafında gezinir. "Bende var amına koyayım," diye tersliyor, dehşete düşmüş bir halde.

"Buradan sonrası yokuş aşağı," diyor Elliot. "Isınma zincirinde bir kopukluk olursa bir daha asla sevişemezsiniz."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Jameson nefesinin altında. "Isınma zinciri, evimde kirasız yaşayan üç sik engelleyici tarafından çoktan ve gerçekten mahvedildi."

"Yani ... çocuklarınız mı?" Elliot kuru bir sesle mırıldanır.

Jameson bir parça buzu çıtırdatırken gözlerini kısar.

Sırıtıyorum, eğleniyorum.

"Seni duyuyorum dostum. Kocaman bir kilidim var ... şimdi içeri dalmak yerine dışarıda durup 'Kapıyı aç!' diye bağırıyorlar." Tristan tiksintiyle dudağını kıvırıyor. "Ve şimdi, ısınma zincirindeki RFI bükülmesiyle ... . Resmen boku yedim."

"Ve doğru şekilde değil." Elliot gülümsüyor.

Jameson gözlerini deviriyor ve bardağını boşaltıyor. "Bu broşürde yoktu."

Masadakiler kahkahalara boğuluyor ve ben de masanın etrafından mutlu bir evliliği olan üç kardeşime bakıyorum. "Broşürde ne vardı?" Onlara sordum.

"Ne demek istiyorsun?" Tristan sorar.

"... ile tanıştığını nereden biliyordun?"

Durakladım. "O kişi mi?" Elliot soruyor.

"Evet." Omuz silkiyorum. "İlgi çekmek için."

"Hmm." Jameson geçmişi düşünürken parmaklarını kirli sakalının üzerinde gezdiriyor. "O zamanlar gerçekten bilmiyordum. Yani, bildiğimde şimşek gibi bir an yoktu."

"Evet, ben de," diye katılıyor Tristan. "Ama onda farklı bir şeyler vardı."

"Ne gibi?" İlgimi çekerek sordum.

"Sanırım..." Tristan duraksıyor. "Benden çok daha havalı olan ve umutsuzca becermek istediğim bir arkadaş gibiydi."

Kıkırdıyorum.

"Benim için farklıydı. Ben ..." Jameson düşünürken dudaklarını büzüyor. "Sadece sürekli onun yanında olmak istiyordum. Ona takıntılıydım ama farklı bir takıntıydı."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"O yokken eve gitmekten nefret ederdim ve ne pahasına olursa olsun bundan kaçınırdım."

Dikkatle dinliyorum. Bunların hepsi benim için yeni şeyler. Kadınlarıyla tanıştıkları gün evlenmek için ilkel bir dürtü duyduklarını sanıyordum.

Jameson, "Onun küçük dairesinde kendimi çatı katımda hissettiğimden daha fazla evimde hissettim," diye ekliyor.

Ne?

"Ben de," diye katılıyor Tristan. "Onu özledim. Onunla birlikte olmadığım zamanlarda onu özlüyordum. Kendimi eve gidip ona yemek pişirmek ve kanepesinde televizyon izlemek için acele ederken buldum ... ve aniden, bir şekilde, artık seksle ilgili değildi."

"Artık RFI ve kapıda işe yaramaz bir kilit olduğu için bu çok yardımcı oluyor." Elliot bardağını Tristan'a doğru kaldırır.

Tristan kıkırdar. "Gerçekler."

"Yani seks hayatının boktan olduğunu mu söylüyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Hiç de değil," diye yanıtlıyor. "Seks gülünç derecede iyi, ama bundan daha fazlası, onunla konuşmak istedim çünkü beni gerçekten dinleyen ilk kişi oydu. O hayatımda olduğu için hayatım daha iyi oldu."

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Tanıdık geliyor.

"Sanırım benim için en büyük şey"-Elliot araya giriyor-"Başka kimseyle yatmak istemiyordum. Bir gecede diğer kadınlara karşı tüm çekiciliğimi kaybettim."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. İki aydır seks yapmadım.

Sanki dürtü bedenimi tamamen terk etmiş gibi. Başka bir kadınla seks yapmaktansa yatağıma uzanıp Hayden'in kitap okumasını izlemeyi tercih ederim. Çoğu günü duşta mastürbasyon yaparak ve sonra mutlu bir şekilde ona sarılarak bitiriyorum.

Sikeyim.

"Neyin var? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun," diyor Tristan.

"Her şey yolunda." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum.

Sohbetin konusu değişiyor ve onların bilgece sözleri kafamda dönüp dururken kıpırdamadan oturuyorum.

O hayatımda olduğu için hayatım daha iyi oldu.

Elliot'ın bakışlarının bana sabitlendiğini görmek için başımı çeviriyorum. Bir kaşını kaldırıyor ve ben de gözlerimi kaçırıyorum.

Yapma bile.

"Christopher?" Bir kadın sesi duyuyorum. Masamıza yaklaşan Heidi'yi görmek için başımı çeviriyorum. Nicki de onunla birlikte.

En sevdiğim iki kız.

Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor ve ayağa kalkıyorum. "Heidi." Yanağından öpüyorum ve dönüp Nicki'yi öpüyorum. "Merhaba."

"Döndünüz mü? Neden bizi aramadın?" Heidi seksi bir şekilde gülümsüyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Kızlarla aramızda bir şey var, çok iyi bir şey. Vardı, kendimi düzeltiyorum.

"Daha yeni geldim." Onlara aptalca gülümseyen kardeşlerime bakıyorum. Evet, evet. Anladım: muhteşemler. "Bunlar benim kardeşlerim, Jameson,

Elliot ve Tristan."

Heidi şakacı bir hareketle seksi bir el sallıyor. "Beyler, hakkınızda çok şey duydum."

"Merhaba." Sanki Afrodit'in ta kendisiymiş gibi hepsi ona gülümsüyor.

"Sonra ne yapacaksın?" diye soruyor. "Arayı kapatalım mı?"

"Ah . . ." Beni zor durumda bıraktığı için kaşlarımı çatıyorum. "Bu gece olmaz." Kardeşlerime işaret ediyorum. "Ben seni ararım?"

"Söz veriyor musun?" Eğilip dudaklarıma bir öpücük kondururken gülümsüyor.

Ondan bir adım geri çekiliyorum. "Elbette."

Dönüp kalabalığın arasından yürüyorlar ve hepimiz arkalarından bakakalıyoruz. Heidi sıcak pembe dar elbisesi ve ölmeye değer fiziğiyle hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Nicki ise yürüyen bir ıslak rüya, her erkeğin fantezisi.

Sönük bir şekilde koltuğuma geri çöktüm.

"Ne halt ediyorsun sen?" Tristan fısıldıyor. "Git ve onları barın üzerine yatır, hemen şimdi."

"Kesinlikle," diye katılıyor Jameson.

Başımı kaşıyorum, telaşlıyım. İçkimi elime aldım ve bardağın tamamını boşalttım.

İyi görünüyorlardı.

Sikeyim.

Göz ucuyla bakıyorum ve Elliot yine kaşlarını

kaldırıyor. "Ne?" Öfkeyle tersliyorum.

Teslim olmak için iki elini havaya kaldırdı. "Hiçbir şey."

"Havamda değilim, tamam mı?"

Gözlerini açıyor ve hassas bir noktaya değindiğini fark ediyor.

Tristan'ın telefonu masanın üzerinde çalar ve cevap verir. "Selam dostum. Evet, hazırım." Saatine bakar. "Geçerken beni al." Dinliyor. "Tamam, görüşürüz o zaman." Telefonu kapatır. "Harrison az önce işini bitirdi. Eve giderken beni alacak."

Jameson hesabı ödemek için elini kaldırırken, "Evet, benim de gitmem gerekiyor," diyor.

"Bir tane daha içelim," diyor Elliot.

Başımı sallıyorum, kendimi her zamankinden daha dengesiz hissediyorum. "Bütün şişeyi getir."

Jameson'ın gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve kaşlarını çatıyor. "Neyin var senin? Tuhaf davranıyorsun."

"Evet," diyor Tristan. "Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum."

"Hiçbir şey," diye çıkıştım.

Elliot sandalyesinde arkasına yaslandı. Bilgili gözleri benimkileri tutuyor ve garsona işaret ediyor. Garson geliyor. "İki viski daha alalım lütfen."

Hayden bir margarita içerdi.

"Aslında" - sözünü kestim- "Bir margarita alacağım . . . iki olsun."

"Margarita." Elliot yüzünü buruşturdu. "Senin derdin ne lan?"

Garsona "Dört" dedim.

"Viski yok mu?" diye soruyor Elliot. "Hayır," diye cevap veriyorum onun yerine.

Jameson kıkırdar ve ayağa kalkan Elliot'ın sırtına bir tokat atar. "Bu konuda iyi şanslar. Christopher damak tadını İspanya'da bıraktı."

Tristan da ayağa kalkar. "Şükürler olsun ki kalmıyorum. Bu saçmalıkla başa çıkamam." Ceketini giyiyor. "Yarın sözleşmeleri ne zaman imzalıyoruz?"

"Dokuz," diye yanıtlıyor Jameson.

"Görüşürüz o zaman." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Restoranın içinden geçip gidiyorlar ve gözlerim tekrar Elliot'a dönüyor. Şimdi elinin üzerine eğilmiş, parmağını şakağına dayamış, bakışlarını bana dikmiş.

"Kim o?"

"Hiç kimse," diye yalan söyledim.

"Kes şu saçmalığı. O kim lan?"

"Bırak onu."

"Benimle konuşmazsan sana yardım edemem." Sessiz kalıyorum.

"Dinle, sik kafalı ... bana yalan söyleme. Sana bir şeyler olduğunu biliyorum ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Dört margarita." Garson onları önümüzdeki masaya koydu.

"Teşekkürler." Elliot onunkini alır ve bir yudum alır. Yüzünü buruşturur. "İlki her zaman çok serttir." Dudaklarındaki tuzu yalıyor. "Yüce Tanrım," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Tadı bok gibi."

Ağır ağır nefes veriyorum. "Adı Hayden Whitmore."

"Güzel isim." Bir yudum daha alırken sırıtıyor. "Jane Austen kitaplarından bir karaktere benziyor."

Sırıtıyorum ve ben de bir yudum alıyorum. "Öyle."

Beni izliyor ve detaylandırmamı bekliyor. "Nazik, sevgi dolu, masum ve ..." Duraklıyorum. "Tanıdığım kadınlardan farklı. Kıvrımlı ve tatlı, zeki ve esprili. O mükemmel."

"Peki sorun nedir?"

"Bilmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum da ne demek?"

"Gerçekten bilmiyorum." Başımı arkaya eğdim ve Margarita bardağımı boşalana kadar boşaltacağım.

Bir yudum daha alıyor ve içkisini kaldırıp inceliyor. "Tadı şimdi daha iyi. O ilk birkaç lokma . . ." Titreme numarası yapıyor.

"Öyle."

"Onu nereden tanıyorsun?"

"O benim pansiyondaki oda arkadaşlarımdan biri. Üç aydır birlikte seyahat ediyoruz."

Başını sallıyor. "Peki ne zamandır onunla yatıyorsun?" diye soruyor.

"Onunla yatmadım."

Şaşkınlıkla yüzünü buruşturuyor. "Ne?"

Omuz silkiyorum ve diğer bardağımı boşaltıyorum. "Biliyorum."

"Yani... doğru anlamış mıyım? Bu kadınla hiç yatmadın mı?"

Başımı sallıyorum.

"Yani onunla birlikte değil misin?" "Şey ... teknik olarak hayır."

"Bu cümlede teknik olarak nasıl bir şey var?"

"Çünkü onunla birlikteyim. Her günün her dakikasını bu kızla geçiriyorum ve onu bir köpek yavrusu gibi takip ediyorum ve o etrafta yatıp kalkmıyor ve benimle hiç ilgilenmiyor, sonra öpüştük ve oynaştık ve ben çıldırdım ve eve geldim."

Bana bakıyor. "Dalga geçmeyi tanımla."

Yanaklarıma hava üflüyorum. "İşin içinde bir kafa işi vardı."

Gözleri dehşet içinde büyür. "Onun seninle yatmasını sağladın ve sonra da kümesten mi kaçtın?"

"Hayır," diye kekeledim. "Onun için iyi bir zaman değildi ve ..." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Evet."

Bana bakıyor.

"Biz arkadaşız, en iyi arkadaş gibiyiz ve tek düşünebildiğim o, sonra da gidip her şeyi berbat ettim," diye geveledim.

"Neden siktin onu?"

"Çünkü ben ..." Doğru terminolojiyi bulmaya çalışıyorum. "Ben."

O da bardağını boşaltır ve elini kaldırarak daha fazla içki istediğini işaret eder. "Bu konuşma için daha fazla tekilaya ihtiyacım var."

Bir süre sessizce oturduk.

"Yani ... onu istemiyor musun?" "Sorun da bu zaten. Ben istiyorum."

Yüzünü buruşturuyor. "Peki neden bunun peşinden gitmiyorsun?"

"Çünkü her şeyi berbat edeceğimi zaten biliyorum ve o da zarar veremeyeceğim tek kişi."

"Neden böyle söylüyorsun?" Kaşlarını çatıyor. "Onun için yeterince iyi değilim."

"Bu çok saçma," diye alay ediyor.

"Öyle mi?" Cevap veriyorum. "Bu konuyu uzun uzun düşündüm ve gerçek şu ki Elliot -ve ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz- bir ilişkiyi bir hafta bile sürdüremiyorum. Sıkılıyorum. Gözlerim dalgın. Hiçbir zaman bir şeyi bir sonraki seviyeye taşıyamadım." Kendimi daha iyi ifade etmeye çalışıyorum. "Ben tek bir kadınla birlikte olmak için yaratılmadım. Kimsenin bana bağlı olmasını istemiyorum."

"Çünkü sen daha önce hiç aşık olmadın," diye tersliyor.

Ne?

Yüzüm düştü.

"Korkuyorsun."

"Korkmuyorum amına koyayım," diye karşılık veriyorum.

"Saçmalık. Bu kıza aşık oldun ve çok korkuyorsun."

"Ona aşık değilim," diye öfkelendim. "Aşık olamam.
Birlikte uyumuyoruz bile."

Diğer margaritamı da içiyorum.

"Ve yine de ..." Elini bana doğru uzattı. "Kendine bir bak."

Elimi tiksintiyle yüzümde gezdiriyorum.

"Bak, bana her zaman evlenme zamanı geldiğinde birini seçeceğini ve bunu yapacağını söylediğini biliyorum. Ama sana bir sır vereyim, küçük kardeşim... Bu öyle olmuyor. Bu bilinçli olarak verdiğin bir karar değil. Bir gün bir kadın seni öylesine derinden etkileyecek ki, kalbinin sesini dinlemekten başka çaren kalmayacak."

Ona bakıyorum, kafam karmakarışık. "Boşanamam, Elliot."

Yüzü düştü. "Bunu neden söyledin ki?"

"Çünkü yapamam." Endişe göğsümde sıkılaşıyor. "Boşanmaktansa ölmeyi tercih ederim. Başarısız bir evlilik kendimi affedemeyeceğim bir şey. Eğer bu işi doğru yapamayacaksam, hiç yapmak istemiyorum."

"Bu çok saçma." Yüzünü buruşturuyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Garson önümüze dört margarita daha koydu.

"Teşekkürler." Elliot başını sallıyor. İkimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuş bir halde sessizliğe gömülüyoruz.

"Ne olacağını düşünüyorsun?" diye soruyor. "Eğer bunun peşinden gidersen, ne olacağını düşünüyorsun?"

"Ne olacağını biliyorum." "Ne?"

"Her şeyi berbat edeceğim ve o beni terk edecek. Kalbim kırılacak ve çocuklarımı her iki hafta sonunda bir göreceğim. Bunlar onun sözleriydi, benim değil."

"Ama ..."

"Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diye çıkışıyorum. "Hayden'la oraya gitmeyeceğim. O benim sahip olamayacağım bir hayaldi. Londra'ya geri dönüyorum. Sırt çantalı gezginlik günlerim sona erdi. İnan bana, bensiz daha iyi."

"Sen lanet olası bir aptalsın," diye tersliyor.

Bir bardak daha boşaltıyorum ve masaya çarpıyorum. Kendimin bulanıklaştığını hissediyorum. "Daha az konuş." Bir tur daha için elimi kaldırıyorum. "Daha çok içelim."

Dört saat sonra Elliot ve ben bardan tökezleyerek çıktık ve bekleyen arabamızın arkasına yuvarlandık.

Elliot şoförümüze "Ben margarooted," diye bağırıyor.

Çok güldüm. "Doğru, öyle." Arka koltukta gülmeye devam ediyoruz ve sonunda araba Elliot'ın dairesinin önünde duruyor.

Kapıyı açıyor ve ayağımı arkasına koyup onu arabadan dışarı atıyorum. Kaldırıma doğru tökezledi ve ben güldüm. "Sür," dedim şoföre.

Arabayla yola çıktık ve on dakika sonra binamın önünde durduk. Dışarı çıkıp tökezleyerek içeri giriyorum ve fuayeden geçerken kapıcı gülümsüyor. "İyi akşamlar Bay Miles."

"Merhaba." Gülümsüyorum.

"Misafirleriniz barda bekliyor, efendim."

"Ha?"

Özel salon alanını işaret ediyor ve içeri girdiğimde Heidi ve Nicki'nin beklediğini görüyorum. Beni gördüklerinde gözleri parlıyor ve olduğum yerde duruyorum.

İkisi de bana doğru koşuyor ve kollarını bana doluyor. Heidi ayak parmaklarının üzerine eğildi ve boynumu öptü. "Seni özledik, sevgilim."

İki güzel kadının arasına bakıyorum ve sikim karıncalanıyor.

Uzun zaman oldu.

"Bunu yukarı çıkaralım mı?" Karanlık bir şekilde gülümsüyor. Gözlerim dudaklarına kayıyor.

"Evet, yapalım."

OceanofPDF.com

Bölüm 14

Görevliler bizi fark etmemiş gibi yaparken fuayeden geçip asansöre biniyoruz. Yüzümü kapılara dönüyorum ve kendi katımın düğmesine basıyorum.

"Tanrım, Londra'da sensiz olmak çok sıkıcı." Kızlar model ve benim gibi Londra'da yaşıyorlar ama sık sık New York'a gidiyorlar.

Gülümsüyorum, eğleniyorum. Onların eğlenceli doğasını özlediğimi söylemeliyim; tamamen anı yaşıyorlar ve bu çok ferahlatıcı. "Eminim sana eşlik edecek zavallı, masum piçler bulmuşsundur."

Heidi elini arkamda gezdiriyor ve sıkıyor. "Ama hiçbiri senin gibi değil patron."

"Sen kendi ligindesin." Nicki gülümsüyor. Ayak parmaklarının üzerine uzanıp öpmek için yaklaşıyor ve ben başımı çeviriyorum. "Yavaş ol," diye uyarıyorum onu. "Benim daireme gelene kadar bekle."

Sahte bir somurtkanlıkla alt dudağını büzüyor.

"Suratını öyle asma, yoksa ağzını yıkarım." Kaşımı kaldırıyorum. "Ve ne ile olduğunu biliyorsun."

Koyu renk gözleri benimkileri tutarken dudaklarını yalıyor. İşte bu.

Sikim sertleşiyor, bacaklarımın arasında donuk bir ağrı oluşuyor.

Kötü kızlarımı özledim.

En üst kata çıktık ve parmak izimi tarattım. Nicki hiç vakit kaybetmeden eğildi ve parmak izini aldı.

Önümde yürürken elbisesini başının üzerinden çıkarıp yana fırlatıyor. Gözlerim onun cehennem gibi ateşli vücuduna ve kasıla kasıla giydiği siyah G-string'ine takılıyor.

"Sütyen yok mu?" Ona sordum.

"Sana zaman kazandıracağımı düşündüm." Bir striptizci gibi eğilir ve düz bacaklarıyla G-string'ini çıkarır.

Bana doğru sapanla fırlatıyor, ben de yakaladığımda sırıtıyorum. "Çok düşüncelisin."

Heidi de aynı şeyi yapıyor. Gömleğinin düğmelerini açıyor ve yavaşça kaydırarak çıkarıyor. Gözlerim siyah dantel sütyeninin içindeki iri göğüslerinde geziniyor.

Hmm . . .

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım.

Bu çok garip bir şey. Nicki'nin vücudu bana her zaman daha çekici gelmiştir ama bu gece Heidi'nin kıvrımları beni benden alıyor. Neden birdenbire kıvrımları sevmeye başladım?

Hayden.

Fark ettiğim şeyle irkilerek boğazımı temizliyorum. "Bize bir içki getireyim." Tökezleyerek bara giriyorum; bir içki daha ihtiyacım olan son şey. Bir kadeh doldurup fondip yapıyorum. Diğer odaya baktığımda iki kızın artık tamamen çıplak olduğunu görüyorum.

Heidi kanepemde dört ayak üzerinde, kıçını havada sallıyor.

Sikeyim.

Bardağı o kadar hızlı dolduruyorum ki içkim kenarlardan taşıyor ve başımı arkaya eğip bardağı tekrar boşaltıyorum.

Kendine gel, dostum.

Üç bardak dolduruyorum ve derin bir nefes alarak odaya geri döndüğümde Heidi'yi sırtüstü yatmış, bacaklarını açmış ve Nicki'yi de yanında yatarken buluyorum. Nicki'nin parmakları Heidi'nin seks dudaklarını benim için ayırıyor, pembe ve ıslak. Hazır

ve bekliyor.

"Gel ve al, patron." Karanlık bir şekilde gülümsüyor.

Sikeyim.

Midem bulanıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Ne?

Bir süre ikisine de bakıyorum ve eğer bunu yaparsam, bunun Hayden ve benim sonum anlamına geleceğini biliyorum.

"Ne bekliyorsun patron?" "Bana öyle demeyi kes."

"Ne?"

Sikerim böyle işi.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. "Gitmen gerek," diye cevap veriyorum.

"Ne?" Heidi dirseklerinin üzerine oturur, görünüşe göre şok olmuştur.

"Saçmalama." Nicki dizlerinin üzerinde bana doğru sürünmeye başlarken gülümsüyor. Eğildi ve fermuarımı açtı. Öne doğru eğiliyor ve boxerımın üzerinden sertleşmiş sikime sıcak hava üflüyor.

Sıcaklık kanımı ısıtıyor . . . lanet olsun.

Hayden.

Ondan bir adım geri çekiliyorum. "Şimdi." Fermuarımı çekip ön kapıya doğru yürüdüm ve aceleyle açtım.

"Senin derdin ne be?" Heidi tersliyor. "Her şey," diye bağırıyorum. "Ve bu kadar Günah. Buraya geri gelme."

"Ayartma mı?" Heidi'nin yüzü düşer. "Biriyle birlikte misin?"

Kim bilebilir ki? Ben değil, orası kesin.

Dudaklarımı yuvarlayarak sessiz kalmayı seçiyorum, çünkü vereceğim her cevap yalan olacak.

"Ne olmuş yani? Ne olmuş yani?" diye fısıldıyor Nicki yanıma yaklaşırken. "Sana sahip olduğum sürece evlenip evlenmemen umurumda değil. Evlenmezsen söylemem," diye fısıldıyor kravatımı çözerken seksi bir şekilde. "Bir sır saklayabiliriz .

Değil mi Heids?"

Ona bakıyorum. Ona sahip olmak o kadar kolay olurdu ki... ve o haklı: kimse asla bilemezdi.

Hayden.

Elinden kurtuluyorum ve kıyafetlerini toplayıp ona fırlatıyorum. "Giyin."

"Ne?" diye bağırıyorlar.

Diğer odaya geri dönüyorum ve içkileri lavaboya döküyorum. "Gidin. Şimdi," diye sesleniyorum.

"Bizi görmek istemiyorsan neden buraya kadar getirdin?" Nicki arıyor.

"Beyin şaklaması," diye karşılık veriyorum. Dick snap, daha çok.

Nicki tekrar dener. "Seni daha iyi hissettirebilirim."

"Tanrı aşkına Nicki," diye bağırıyorum sabrım tükenirken, "yeter." Kapıyı işaret ediyorum. "Çık dışarı. Hemen şimdi." Heidi'nin elbisesini kapıp ona fırlatıyorum ve G-string'i alıp eline sıkıştırıyorum. "Lütfen, özür dilerim." Telaşlıydım ve kelimelerimin arasında bocalıyordum. İlk kez böyle bir şey yapıyorum. "Sadece ... gerçekten gitmen gerekiyor."

Nicki hışımla kapıdan çıkar ve Heidi geride kalır. "İyi misin?" diye sorar usulca.

Ona bakarken burun deliklerim alevlendi.

İyi görünüyor muyum?

"Hoşça kal, Heidi."

Gözleri benimkileri olması gerekenden bir an d a h a uzun süre tutuyor ve gerçekten önemsediğini anlıyorum.

Hayden.

Dönüp pencereye doğru yürüyorum ve aşağıdaki şehre bakıyorum. Kapının sessizce kapandığını duyuyorum ve pişmanlık midemin derinliklerinde yüzüyor. Kendimden utanarak gözlerimi kapatıyorum. Neyim var benim böyle?

Kendimi kaybediyorum.

Saat tam sekiz buçukta ofise girdiğimde Jameson ve Elliot resepsiyonda duruyorlardı. "Günaydın."

Jameson beni görünce irkildi. "Bok gibi görünüyorsun."

"Margarooted." Yanlarından geçip gidiyorum. "Seni sorumlu tutuyorum," diyorum Elliot'a.

Elliot kıkırdıyor. Koridorda yürüyüp ofisime girdim. Koltuğuma yığıldım.

Siktir, kötü hissediyorum.

Baş ağrısı, mide bulantısı ... utanç. Kalp hastası.

Heidi ve Nicki, dün geceki şakalarım hakkında ne düşünüyorlardır acaba?

Tak, tak sesleri geliyor kapıdan.

"İçeri gel," diye sesleniyorum.

Kapı açıldı ve annem göründü. "Merhaba, hayatım."

Ve işte orada, New York'un en göz alıcı kadını. Deve rengi tasarım bir elbise ve topuklu ayakkabılar giymiş, saçları mükemmel bir şekilde yapılmış, sırtı dümdüz. Gülümsedim. "Merhaba anne." Ayağa kalktım ve yanağından öptüm. "Çok güzel görünüyorsun."

Bana gülümsüyor. "Seni kahvaltıya götürmeye geldim."

Lanet Elliot.

"Bugün çok meşgulüm anne."

"Saçmalık." Gülümsüyor. "Döndüğünden beri seni sadece iki saat gördüm. Daha fazla zamana ihtiyacım var, tatlım."

"Ben zaten yedim."

"Gel." Az önce ona söylediğim her şeyi görmezden gelerek ofisimden çıktı. "Ben çalıyorum

Christopher," diye kardeşlerime seslendiğini duyuyorum.

Koridorda ilerlerken Elliot ve Jameson'ın hâlâ resepsiyonda takılıp sohbet ettiklerini görüyorum ve gözlerimi Elliot'a dikiyorum. "Boku yedin," diyorum yanından geçerken.

Gülümsüyor ve parmak uçlarıyla el sallıyor. "İyi eğlenceler," diye karşılık veriyor.

Elliot'ın beni dövdüğü apaçık ortada ve bugün bunun için havamda değilim.

Asansöre bindik ve kolunu benimkine doladı. "Bana seyahatinden bahset."

"Harikaydı."

"Öyle miydi?" Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bu geri dönmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır."

"Hmm." Asansörün kapıları açılıyor ve resepsiyona doğru yürürken kolunu benimkine bağlı tutuyor.

"Nerede kahvaltı etmek istersin?" Ben soruyorum On

u. "Lamberts'te bir masa ayırttım."

"Orası çok uzak. Hadi yolun karşısındaki kafede."

"Tanrım, hayır. Oradaki kahvenin tadına baktın mı?" Şoförü siyah Mercedes'inin arka kapısını açar ve kadın içeri girer. "Teşekkür ederim, Roger." Gülümsüyor.

Derin bir nefes veriyorum ve arkasından biniyorum. Mesele şu ki, annemle tartışamazsınız. Her şeyin patronu o. Atla diyor ve hepimiz soruyoruz, ne kadar yükseğe?

Yirmi dakika sonra, en sevdiği kahvaltı restoranında oturuyoruz ve pembe ve altın renkli ince çin fincan ve tabağından kahvesini içerken ona gülümsüyorum.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve bilerek gülümsüyor. "Yani ... sevgilim."

Gözlerimi deviriyorum. İşte başlıyoruz. "Tükür onu."

"Ben tükürmem. Ben deve değilim, Christopher."

Genişçe gülümsüyorum ve işte orada, onun iğrenç zekası. Sanırım biz çocuklar babamıza benzediğimizden daha çok ona benziyoruz.

"Elliot bana birkaç sorun yaşadığını söyledi." "Hayır," diye yalan söyledim.

"Yanlış anlamış."

"Şimdi, sevgilim." Bana bakıyor, acımasızca. "Bunu konuşana kadar bu restorandan ayrılmıyoruz."

"Tartışacak bir şey yok anne."

"Tanıştığın küçük servet avcısı hakkında konuşmak istemiyorsun."

"O bir servet avcısı değil," diye çıkıştım. "Benim tek kuruşum olmadığını düşünüyor."

"Ve işte orada." Tatlı tatlı gülümsüyor. "Bunun tükürmene neden olacağını biliyordum. Bana her şeyi anlat."

Gözlerimi kısıyorum. Bu hesapçı kadına lanet olsun. "Yani beş parasız olduğunu mu düşünüyor?"

"Evet."

"Ve duyduğuma göre o kadar da çekici değilmiş."

"Ne?" Alay ediyorum. "Çok güzel bir kız." "Dil,"

diye hatırlatıyor bana bilmiş bir tavırla Gülümse.

İkimiz de kahvelerimizi yudumlarken bir süre sessiz kalıyoruz.

"Biliyorsun" -süslü pembe fincanını tabağına koyuyor- "o senin için uygun kız değil."

Sinirlerimin tepeme çıktığını hissediyorum. "Sana bunu söyleten ne?"

"Sırt çantasıyla pis pansiyonlarda kalıyor ve seni hafife alıyor. Eğer eve koşarak gelmek zorunda kaldıysan, belli ki seni bir şekilde incitmiş. Muhtemelen seninle yatıp kalkıyordur ve bahse girerim bir ilişkiye de bağlı kalmayacaktır."

"Tam tersi anne," diye çıkışıyorum. Yüzüm düştü. "Bekle. Sırt çantamla gezdiğimi biliyor musun?" diye soruyorum.

"Gerçekten dün doğduğumu mu düşünüyorsun?" diye cevaplıyor beni izlerken. "Paris'teki sahte kursunla ilgili hikâyeler çok etkileyici. Babanı ve beni kesinlikle güldürüyor."

"Lanet olsun." Ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum.

Bütün bunları beni yakalamak için söyledi.

"Konuş benimle tatlım," diye ısrar ediyor.

Gözlerim onunkileri tutuyor ve dudaklarımı yuvarlıyorum, yetişkin hayatımda gözyaşlarına en çok yaklaştığım an.

"Her şeyi berbat ettim anne." "Ne oldu?"

Omuz silkiyorum.

"Bilmiyorum." "Neden gittin?"

"Bilmiyorum." Son birkaç ayı gözden geçirirken restoranın diğer ucuna bakıyorum. "Arkadaştık ve o sadece ... çok güzel ve tatlı ve benim olmadığım her şey, sonra öpüştük ve ..." Omuz silkiyorum.

Beni izlerken usulca gülümsüyor.

"Her neyse." Sandalyemde doğruluyorum. "Artık bitti."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Öyle mi?" "Bitmesini istiyorum."

"Bazı şeyleri seçemezsiniz. Onlar sizi seçer."

Kahvemi yudumluyorum. Söyleyecek başka bir şeyim yok.

"Seni okuldan aldığım ve bir yıl boyunca baban ve benimle evde kalıp Salı günleri konuşma terapisti

Bayan Theresa'ya gittiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Belli belirsiz."

"Onunla ne hakkında konuştuğunuzu hatırlıyor musunuz?"

"Pek sayılmaz."

"Sizinle sorunlarınız ve korkularınız hakkında konuşurdu."

Kaşlarımı çattım. "Bayan Theresa psikiyatrist miydi?"

Çantasından bir kitap çıkarıyor. "Okumak ister misin?"

Ondan aldım ve baktım. Bu bir defter ve içine daktiloyla yazılmış mektuplar yapıştırılmış. Ön sayfadaki tarihi kontrol ediyorum. Bu yazıldığında on yaşında olmalıydım.

> **Christopher'ın mükemmeliyetçilik özellikleri yaşadığına inanıyorum.**

Sonraki kısım annemin yazısıyla karalanmış, sanki mükemmeliyetçilik kelimesini araştırmış gibi.

Perfectionism in psychology is a broad personality style characterized by a person's concern with striving for flawlessness and perfection and is accompanied by critical self-evaluations and concerns regarding others' evaluations.

Traits that Christopher readily displays:

All-or-nothing attitude.

Being highly critical of himself and others.

Feeling pushed by fear.

Having unrealistic standards.

Focusing only on results.

Feeling depressed or terrified by unmet goals.

Fear of failure.

Procrastination.

Defensiveness.

Although he does not display the usual low self-esteem, he does rely heavily on his brothers, which may indicate a codependent relationship. Christopher feels that to be accepted he needs to excel in all areas of his life.

Failure isn't an option.

Ne?

Kaşlarımı çatıyorum ve okumaya devam ediyorum. Bir sonraki paragraf terapistten.

İleriye dönük olarak, Christopher'ın terapisine devam etmesini öneririm, çünkü tedavi edilmezse, yetişkinliğe yaklaştığında ve kişisel ilişkilere girdiğinde bu özelliklerin daha da kötüleşmesini beklerim.

Kitabı kapatıyorum ve sinirli bir şekilde ona geri veriyorum. "On yaşındaydım."

Annemin bilen gözleri benimkileri tutuyor.

"Bütün on yaşındakiler tuhaftır." Rahatsız hissederek sandalyemde dönüp duruyorum. "Ben mükemmeliyetçi değilim."

Sessiz kalıyor.

"O aptal kitabın ne dediği umurumda değil. Ben lanet bir mükemmeliyetçi değilim."

Kahvesini yudumluyor.

"On yaşındayken beni neden psikiyatriste götürdün ki?" Tersledim.

"Sen yeni bir şey yapmazsın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer bir konuda iyi olamayacağınızı düşünüyorsanız, o işe kalkışmayı bile reddediyordunuz."

"Ne gibi?"

"Her şey sınıfta başladı. Cebir yapmayı reddettin." Kaşlarımı çattım. Bunların hiçbirini hatırlamıyorum.

"Sen ve öğretmenin yumruk yumruğa geldiniz. Topuklarını sıktın ve reddettin. O da beni aradı. İşte o zaman, her zaman senin küçük tuhaflıkların olarak gördüğümüz şeylerin farkına varmaya başladık."

Ona bakıyorum.

"Tatlım." Masanın üzerinden elimi tuttu. "Miles'ın en küçük kardeşi olmak, senin gibi mükemmel olmak için üzerinde bu kadar baskı varken büyümek kolay değil."

"Baskı altında hissetmiyorum anne."

"Ailemiz içinde değil ama kadınlarla olan kişisel ilişkilerinizi etkiledi. Otuz bir yaşındasın ve hiç kız arkadaşın olmadı. Nedenini hiç merak etmiyor musun?"

Ona baktım, dehşete düşmüştüm.

"Bunu yapabilirsin, Christopher." Elimi kendi eliyle sıkıyor. "Yapabileceğini biliyorum ama başarısız olursan da sorun olmayacağını bilmelisin."

Hayır, değil.

Boğazımda bir yumru var.

"Birini sevmek korkutucudur; bunu biliyorum," diye fısıldıyor. "Ama bir gün kontrolü birine devretmek zorunda kalacaksın. Şu anda vermen gereken tek karar şu. Bu kız kalbini emanet edeceğin kişi mi olacak, yoksa kaçıp giden kişi mi?"

Hayden.

Gözlerim yaşla doldu.

Annem kitabı bana uzattı. "Bunu eve götür tatlım ve oku. Üzerinde çalış. Daha da iyisi, git ve bir terapiste görün. Kendi kalbini kırdığını görmek istemiyorum."

"Artık çok geç." Üzüntüyle iç çektim. "O gitti."

OceanofPDF.com

HAYDEN

Pansiyonumuzun dışındaki bankta oturuyorum. Saatime bakıyorum. O nerede? Bir saat içinde işe başlayacağım. Genelde şimdiye kadar burada olurdu.

Bir on dakika daha bekliyorum ve sonunda sokağa bakıp onu görüyorum ve el sallıyorum. Kocaman, güzel kahverengi gözler bana gülümsüyor. "Merhaba, Bayan Hazen."

"Selam, Eddie." Nefesimi tutuyorum. "Aradı mı?"

Eddie'nin yüzü düşüyor ve başını sallıyor.

"Hayır." Kalbim sıkışıyor.

Christopher gideli sekiz gün oldu ve lanet olsun. Yanlış anlamışım.

Geri gelmeyecek.

Dört gün önce Eddie'yi aramayı bıraktı ve şimdi Eddie de en az benim kadar üzgün.

Bu üzücü, gerçekten üzücü.

Diğerlerinin hepsi Pazartesi günü Almanya'ya gitti. Onlarla gitmeyi kendime yediremedim. Ya geri gelirse ve ben burada olmazsam? Sadece veda etmek için bile olsa.

Umarım iyidir.

Mesele şu ki, onun önemsediğini biliyorum. Birçok şeyi yanlış anlıyorum ama aramızdaki duyguları hayal etmedim. Başından beri berbat durumda olduğunu biliyordum. Sanırım ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim.

Kendimi neredeyse çıldırtana kadar bu konuyu aşırı analiz ettim.

Ve varabileceğim tek sonuca vardım. Belki de vücudum onun için yeterli değildi. Takıldığı kızları gördüm ve ben onların stratosferinde bile değilim. Belki de benim ne olmadığımı gördü ve kaçmaya karar verdi.

Düşüncesi iç karartıcı, gerçekliği iç karartıcı ve işte dünyanın öbür ucundayım ve tek istediğim annemin bana sarılması.

Eddie beni otobüs durağına kadar götürüyor ve ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuş bir halde sessizce bekliyoruz.

"Bu gece kaçta işin bitiyor?" diye soruyor. "Sekizde."

"Seni o saatte alamam. Hâlâ çalışıyorum." "Sorun

değil." Gülümsedim ve kolumu tatlı sevgilime doladım. küçük fedai. Christopher'ın yerini kişisel korumam olarak aldı, geç saatlere kadar çalıştığımda beni almaya geliyor. "Daha hava kararmadı bile. Bana bir şey olmaz."

Otobüs yanaşıyor ve ben onun yanağından öpüyorum. "Benimle otobüs durağına kadar yürüdüğün için teşekkürler." Gülümsüyorum. "İşte iyi eğlenceler."

"Yapmayacağım." Gözlerini deviriyor. "Sen de."

"Ben de kesinlikle gitmeyeceğim." Otobüse tırmanıp oturuyorum ve uzaklaşırken el sallıyorum.

Eddie'yi seviyorum.

Dört saat sonra

Dokuz numaralı masayı temizledim ve sildim. Tüm bulaşıkları toplayıp tepsiye koyuyorum ve mutfağa geri dönmek için dönüyorum ve olduğum yerde duruyorum.

Christopher restoranın önünde duruyor; iri gözleri benimkileri arıyor.

Yumuşakça gülümsüyorum, o da öyle. Bana doğru yürüyor, ben de tabak tepsisini yere bırakıp ona doğru yürüyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyor beni kollarının arasına alırken.

Duygu s e l i n e k a p ı l ı y o r u m . "Tatlı zamanını aldı," diye fısıldıyorum.

"İnan bana, tatlıdan başka bir şey değildi." Beni usulca öpüyor ve dudakları benimkilerin üzerinde oyalanıyor.

"Kendiniz için söyleyecek neyiniz var?"

Bana kocaman güzel bir gülümseme veriyor. "Hadi yapalım şu işi."

OceanofPDF.com

Bölüm 15

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor, dilinin mükemmel bir hareketiyle rahatlama ve mutluluk karışımı bir öpücük. Birbirimizin dudaklarına gülümsüyoruz ve tekrar tekrar öpüşüyoruz. "İyi misin?" Fısıldıyorum.

"Şimdi öyleyim." Beni tekrar öptü.

"Bu senin ilk ve son şansındı," diye mırıldandım.

"Doğru karar." Öpücüğü derinleşiyor ve nerede olduğumuzu unutuyoruz.

var

dır. "Hey," patronum arıyor. "Çalışıyor."

"Gitmem gerek." Geri adım atmaya çalışırken gülümsüyorum.

Christopher yüzümü kendine doğru tutuyor.

Git. "Henüz değil." Beni tekrar öpüyor ve ben bunu iliklerime kadar hissediyorum. "Ne zaman bitiriyorsun?"

"Sekiz."

"Seni alayım mı?"

"Tamam." Ondan bir adım geri çekiliyorum.

"Çıkacak mıyız?" diye soruyor umutla.

Gülümsüyorum. "Tamam."

"Tamam," diye tekrarlıyor bana bakarken. "Tamam . . ." Sanki kendine güveniyormuş gibi başını sallıyor.

"Bunu zaten söylemiştin."

"Tamam." Kaşlarını çattı. "Yaptım, değil mi?" Çatal bıçak standına doğru geri adım atıyor. "Özür dilerim," diyor onun bir insan olmadığını fark etmeden önce. Utanarak kıkırdıyor. "Sekiz mi?"

Gergin.

"Tamam." Gülüyorum.

"Bir sürü okey var," diye yanıtlıyor.

"Şunu keser misiniz?" diye sesleniyor patronum.

Christopher'ın gözleri gözlerimi tutuyor ve ben de aşırı bir gülümseme t a k ı n ı y o r u m . "Akşam görüşürüz."

O dönüp neredeyse sıçrayarak restorandan çıkıyor, ben de gururla mutfağa doğru dönüyorum.

Geri geldi.

OceanofPDF.com

Christopher

Caddede hızlı adımlarla yürüyorum ve saatime bakıyorum. Öğleden sonra dört.

Sikeyim.

Sadece dört saatim var.

"Bir kızı randevuya nereye götürürsün?" Bir an düşünüyorum ve sonra tanıdığım tek romantik insan olan Elliot'ı arıyorum.

"Nasıl yaptın?" diye cevap veriyor.

"Şaşırtıcı derecede bağışlayıcıydı."

Gülüyor. "İyi haber."

"Ona bu gece çıkacağımızı söyledim." "İyi fikir."

"Öyle miydi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Çünkü şu anda romantizm aklımdaki en son şey."

"Hmm. İyi kısma geçmek için randevu kısmını geçmeniz gerekiyor."

"Hadi canım, Sherlock," diye çıkıştım. "Hazırlanmak için dört saatim var, böylece onun aklını başından alabilirim. Ne yapacağım ben?"

"Tamam . . . um." Bir an düşünür. "Ne yapmak istiyorsun?"

"İlk gecemizi boktan bir ortak odada geçirmeyeceğimiz kesin."

"Bir otel odası ayırtın."

"Beş parasız olduğumu düşünüyor."

"Söyle ona ..." Bir an düşünür. "Ona büyükbabanın otel sahibini tanıdığını ve asla kullanamayacağı bazı ücretsiz gece kuponları olduğunu, bu yüzden onları sana verdiğini söyle."

"Aslında" -planı kafamda dönüp dururken başımı sallıyorum- "fena değil."

"O zaman onu yemeğe çıkar."

"Uh-huh."

"Ama çok fazla içmeyin, yoksa seks yaparken sıçıp batırırsınız."

Kaşlarımı çattım. "Sıçıp batırmayı mı tanımlıyorsun?" "Çok sert olmak."

"Bu lanet bir şey mi?" Nefes nefese kaldım, dehşete kapıldım.

"Evet. Bu bir şey. Uzun zamandır seks yapmamış güzel kızlar senin gibi sevişmezler. Onu eğitmelisin. İlk birkaç turda nazik ve kolay."

"Ne?" Çığlık attım. O kadar dikkatim dağılmıştı ki yanımdan geçen yaşlı bir kadına çarptım. Topallayarak uzaklaşmasını izlerken "Çok özür dilerim," diye sesleniyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Büyükanneleri devirmek. Ne demek nazik ve kolay? Nasıl nazik ve kolay sikişiyorsun ve daha da önemlisi, neden biri bunu istesin ki?" Terlemeye başladım. "Bunu kesinlikle mahvedeceğim."

"Sorun değil."

Çıldırmaya başladım. "Bu kötü bir fikir. . . . Neden bilmiyorum. Ne düşünüyordum ki?" Ağlıyorum.

"Sakin ol."

"Sakin ol." Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Sakinleşmek mi? Sen sakin ol," diye bağırıyorum. "Bu bir felaket."

"Sizin için bir otel ayarlayacağım."

"Tamam." Olduğum yerde duruyorum ve adım atmaya başlıyorum. Kendimi sakinleştirmeye çalışırken derin nefes alıyorum. "Spa'sı olan güzel bir yer."

"Tamam, sana adresi mesaj atarım."

Hayden'la bir spa banyosunda çıplak olmayı hayal

ediyorum ve sinirlerim midemde kaynıyor.

Sikeyim.

Olduğum yerde duruyorum, bu gecenin önemi şimdi her zamankinden daha belirgin.

Elliot sanki yaklaşan çöküşümü hissetmiş gibi sakince, "Sorun yok dostum. Sen halledersin. Sadece kafanı dağıtma, iyi olacaksın."

Başımı salladım.

"Aklından bile geçirme. Sana otelin adresini mesaj atarım. Gecelik bir çanta hazırla ve her zamanki gibi gidip onu işten al, bir şey olmaz."

"Tamam." Başımı salladım. O haklı.

"Belki bir eczanenin önünden geçip biraz kayganlaştırıcı alırız."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Dinliyor musun?"

"Evet," diye tükürdüm. "Bu konuşmayı seninle yapmayacağım." Telefonu aceleyle kapattım.

Pansiyonun merdivenlerinden çıkıp doğruca dolabıma yürüyorum. Eddie için aldığım hediyeyi çıkardım. O küçük piçi çok özlemiştim.

Bar alanına doğru yürüdüm. Diğer tarafta servis yapıyordu ve beni fark etmedi. Bir tabureye çöktüm. Bir profesyonel gibi dillere girip çıkıyor ve ben hayranlıkla izliyorum. Dönüp beni fark ediyor, yüzü aydınlanıyor ve midem bulanıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Neydi o?

"Selam." Gülümsüyor.

"Adamım benim." Gülüyorum.

"Hangi cehenneme gittin sen?"

"Evde yapmam gereken işler vardı." Ona hediyesini uzattım. "Sana bir şey aldım."

Beyzbol şapkasına kocaman gözlerle bakıyor. Lacivert ve önünde beyaz NY harfleri var. "Bu New York anlamına geliyor," diyorum ona.

Ağzı açık kalıyor ve sanki ona kutsal bir aile mücevheri bahşetmişim gibi hissediyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor. "Bu inanılmaz." Bana geri uzatıyor. "Ama bunu kabul edemem. Bu çok fazla."

"Senin almanı istiyorum."

"Bana zaten çok şey verdin." "Giy şunu," diyorum.

Onu giyiyor ve eğilip parlak buzdolabı kapağındaki yansımasına bakıyor. Gururla gülümsüyor. "Nasıl görünüyorum?"

"Harika." Gülümsüyorum. Mutluluğu bulaşıcı. Kahretsin, bu çocuğu seviyorum.

"Çok teşekkür ederim." Elini barda benimkinin üzerine koyuyor ve ben ona sarılmak istiyorum. Ama yapmayacağım, çünkü ürkütücü görüneceğim ve o sadece barın arkasında sarılmak istememem gereken bir çocuk.

"Bayan Hazen." Nefes nefese kaldı. "Evet, onu bu gece göreceğim."

"Senin geri dönmeni bekliyordu."

Tanrıya şükür.

"Bu gece onu özel bir yere götüreceğim." Telefonum bir mesajla bipledi. Elliot.

Bella Donna İki gece.

Kahretsin, iki gece. Bu biraz küstahça, değil mi? Kim iki gece üst üste nazik olabilir ki?

Hepsi bu.

Sanırım kulağıma göre oynayacağım. Zaten yarın çöplükte olabilirim. Kaplıca banyosu kendimi boğmak için kullanışlı olacak.

Eddie'nin onlara servis yapmasını bekleyen insanlar var. "Bira ister misiniz?" diye sorar.

"Um." Kaşlarımı çatıyorum ve Elliot'ın sözleri aklıma geliyor. "Hayır, ben iyiyim. Sonra görüşürüz, dostum."

Gülümsüyor. "Şapkam için teşekkürler. Asla çıkarmayacağım."

OceanofPDF.com

HAYDEN

Restoranın etrafında yıldırım hızıyla uçuyorum. Temizlik hiç bu kadar acil olmamıştı.

Saatime bakıyorum. Her an burada olabilir. Avuçlarımı önlüğüme siliyorum, ıslak ve nemli. Kahretsin. Gerginim. Ve olmamalıyım. Sadece Christopher, ama onun gergin olduğunu görmek - gergin olmasını gerektirecek hiçbir şey olmayan biri - şimdi beni gergin yaptı. Gergin olmalıyım.

Binlerce insanla yatmadım ve tamamen deneyimsizim, uğruna öleceğim bir figürüm yok ve lanet olsun, son öpüştüğümüzde tepelere kaçtı.

Ön pencereden dışarı bakıyorum ve onun caddede buluşma noktamıza doğru yürüdüğünü görüyorum. Onu daha iyi incelemek için gözlerimi kısıyorum. Güzel bir gömlek ve kot pantolon giymiş ve yanında bir gece çantası var.

Ha?

Bir yere mi gidiyoruz?

Olamaz. Duş almalıyım, bacaklarımı tıraş etmeliyim ve lanet olsun, ilk randevumuzda bana bir gece sürprizi yapamaz. Aklıma başka bir düşünce geliyor. Kahretsin, kıyafetlerimi almak için sırt çantamı karıştırmış olmalı ve orada kirli çamaşırlarım var ve ... ugh.

Onun bizim için her gün çamaşır yıkayan talim çavuşu yöntemleri olmadan, bunu hiç yapmıyordum. Kalbim kırıkken aklıma gelen en son şey ev işidir.

Eminim bütün çamaşırlarımı yıkamıştır. Lanet olsun.

Neden bu kadar düzgün?

Eminim yatağımı yapmış ve odamı temizlemiştir ve erkeğin başının etini yiyen klişe kadına ne oldu? Ya o işi ben isteseydim? Yani, istemiyorum . . . ama yine de.

"İyi geceler, Hayden," diye sesleniyor patronum. "Bugün için teşekkürler."

"Tamam." Midem bulanıyor. "Gelecek hafta sonu görüşürüz."

Mutfağa gidip ellerimi yıkıyorum ve banyoya gidiyorum. Aynada saçımı düzeltmeye çalışıyorum ve gözlerimin altındaki maskarayı siliyorum.

Tamam. Omuzlarımı düşürüyorum. Sorun değil.

Çantamı alıp dışarı çıkıyorum ve caddeye doğru ilerliyorum. Ona yaklaştığım her adımda biraz daha gerginleşiyorum. Elinde bir gecelik çantayla sabırla bekliyor.

"Merhaba." Gülümsüyorum.

"Merhaba." Eğiliyor ve beni usulca öpüyor, dudakları dudaklarımın üzerinde kalıyor.

Onu özledim.

"Çantada ne var?" diye sordum.

"Düşündüm ki... eğer sorun olmazsa" -sözcüklere takılıyor- "bu gece için bir otelde yer ayırttım."

"Oh . . ."

"Ama bu kesin bir şey olduğum anlamına gelmiyor," diye ekliyor. "Aklınıza bir şey gelmesin."

"Doğru." Kıkırdıyorum. Elimi tutuyor ve yola doğru yürümeye başlıyoruz. "Yine de emin misin?" diye soruyorum.

"Kesinlikle." Bana göz kırparak seksi bir gülümseme veriyor.

"Otelde kalmamıza gerek yok. Bu çok pahalı ve diğerleri burada bile değil."

"Rezervasyon yaptırdığımda bunu bilmiyordum." Duraksıyor. "Şey . . . kardeşim elindeki bazı kuponlarla rezervasyon yaptırdı." "Hangi kardeşin?"

"Elliot."

Dinlerken gülümsüyorum.

"Yani otel bok gibiyse, onu suçlamalıyız."

"Güzel, yapacağım." Gülümsedim. Bir süre sessizce yürüdük. "Bana bir şeyler hazırladın mı?"

"Evet."

"Çamaşırlarımı yıkadın mı?"

"Belki ..." Gözleri benimkilerle buluşmak için kayıyor.

"Ben bizim
Yıkama."

"Daha bugün geldin," diye cevap
verdim. "Yıkamam gereken
şeyler vardı."

"Yatağımı sen mi yaptın?"

Kaşını kaldırıyor. "Muhtemelen."

Dudaklarımı yuvarlıyorum.

"Kendimi savunmak için söylüyorum, çarşaflardaki kokun eşliğinde yatağında otuz bir çektim. Orgazm sonrası bir parıltıyla yatağı minnettarlığımdan yaptım."

Bir kahkaha patlatıyorum ve o da gülüyor. Gözlerimiz birbirine takılıyor ve kalbim eriyor. Eğiliyor ve beni öpüyor. "Seni özledim, Suratsız."

"Seni özlediğim kadar değil."

Çantayı bırakıp beni kollarına alıyor ve sokakta, herkesin ortasında yavaş ve şefkatli bir şekilde öpüşüyoruz.

"Bugün çok öpüşüyorsun." Ona gülümsedim.

"Öyleyim, değil mi?" Kaşlarını çatıyor. "Bunun üzerinde
çalışmam gerekecek."

Tekrar elimi tutuyor ve yürümeye başlıyoruz. "Nerede kalıyoruz?" diye sordum.

"Bilmiyorum, bir otel." "Lütfen
bana banyosu olduğunu söyle."

"Banyoları sever misin?"

"Banyo yapmayı seviyorum ve üç aydır banyo yapmadım. Hostellerde nefret ettiğim tek şey bu."

Yüzünü buruşturuyor. "Ama gerçekten de pansiyonda kalan ahlaksız pis heriflerle birlikte banyo yapmak ister miydin?"

"Şey, ben işteyken oda arkadaşım yatağımda otuzbir çekiyor, yani ..." Omuz silkiyorum ve yüksek sesle gülüyor.

Oh, bu çok iyi hissettiriyor ... ve normal, gülmek ve kendimiz olmak. Aramızdaki ilişkinin değişeceğinden endişeleniyordum. Şimdiye kadar değişmediği için çok rahatladım.

"Bu akşam yemeğe çıkıyoruz." Gülümsüyor. "Kutlamak için."

"Tamam."

Heyecan midemde kabarcıklar oluşturuyor.

"Uzaktayken ne yaptın?" diye sordum. "Bir şeyler."

Göz ucuyla baktım. "Eşyalar mı?"

"Sıkıcı şeyler. Bu akşam ne yemek istersin?"

Konuyu değiştiriyor. "Baharatlı bir şeyler."

"Baharatlı mı?" Kaşlarını çatıyor. "Bunu tavsiye etmem." "Neden tavsiye etmiyorsun?"

"Aynı banyoyu paylaşıyoruz."

Kıkırdıyorum. "İyi noktaya değindin."

Telefonundaki haritalara bir göz atıyor. "Aslında otel buradan çok uzakta. Bir Uber yakalayacağız."

"Tamam." Koordinatlarımızı giriyor. "Burada bekleyeceğiz." Beni kaldırıma çekti ve duvara doğru itti.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum. İnsanlar bize bakmaya başladı.

"Sevgilimi sokakta öpmek. Neye benziyor?" Dudakları benimkileri alıyor.

Kız arkadaşı.

Dudaklarına karşı gülümsüyorum; gece şimdiden büyük bir başarıya ulaştı.

Yirmi dakika sonra Uber hayatımda gördüğüm en gösterişli otelin önünde duruyor ve ben camdan dışarı bakıyorum. "Burası olduğuna emin misin?"

"Uh-huh." Taksiden iniyor ve bana yardım ediyor. "Çok süslü görünüyor," diye fısıldadım kapıcılar koşarak gelirken bize yardım etmek için.

"İşe yarar." Omuz silkiyor.

Resepsiyona girerken gülümsüyorum. Kapıcıların hepsi kapıyı açık tutmak için koşuyor.

"İyi akşamlar Bay Miles." Biri başını
sallar. Hah.
"Adını nereden biliyor?" Fısıldıyorum. "Bu
havalı yerlerin nasıl olduğunu biliyorsun."
"Hayır, aslında bilmiyorum."
Zarif görünümlü bir oturma alanını işaret ediyor. "Ben giriş işlemlerimizi yaparken buraya oturun."
"Hayır, ben geleceğim."
Beni kanepeye itti. "Otur." Tanrım.
"Tamam."
O resepsiyona gidiyor, ben de kapıcıya ve tüm personele bakıyorum, hepsi siyah takım elbise giymiş ve İspanya'da şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha seçkin görünüyorlar.
Beş dakika sonra asansörle odamıza çıkıyoruz. "Bana ne paketledin?" diye sordum.
"Tahmin et." Sırıtıyor.
"Beyaz elbisem."
"Bingo."
"O eski beyaz elbiseyi görmekten bıkmadın mı?" "Asla.
İstersen onunla evlenebilirsin." Onun
Kaşları havaya kalktı, az önce ağzından çıkanlar karşısında dehşete kapıldı. "Bunu söylemem çok garip... Beni görmezden gel." Yine kelimeleri birbirine karıştırmaya başladı. "Yani, ben ... ... lanet olsun."
"Sakin ol, ne demek istediğini biliyorum. Elbiseyi beğendin, anlıyorum." Gülümsememi durdurmak için dudaklarımı yuvarlıyorum. Çok komik.
Bizim kata çıkıyoruz, koridorda yürüyoruz ve o kapıyı açıyor. İçeri giriyoruz ve hava ciğerlerimi terk ediyor. "Bu da ne böyle?" Nefes nefese kaldım. "Bu bir kupon olmalı."
Güzel sanat eserleri ve lüks mobilyalarla dolu bir daire. Yatak odasına doğru yürüyoruz ve odanın ortasında sayvanlı bir yatak ve büyük bir spa küveti var. "Vay canına," diye soluk soluğa kaldım. "Bu ..."
Christopher etrafına bakarken gözlerini kısar. "Zekice, Elliot," diye mırıldanıyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Pencereye doğru yürürken sordum.

"Hiçbir şey. Kardeşim lanet olası bir aptal, hepsi bu," diye tersliyor.

Hala gelinlik yorumundan dolayı telaşlı.

"Duş almak istiyorum; hazırlanmam için bana yarım saat verebilir misin?" Ona sordum.

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Neden alt kattaki bara gidip bize bir restoran ayırtmıyorsun ve beni beklerken bir şeyler içmiyorsun? Ben de aşağı inip seninle orada buluşurum."

"Tamam, bir içki iyi olur." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve neredeyse apartmandan kaçacaktı. Zavallı piç kurusu bana evlenme teklif ettiğini falan sanıyor.

Doğru.

Ateşli piliç operasyonu.

Çantamın fermuarını açıyorum ve bugün aldığım elbiseyi çıkarıyorum. Küçük bir top haline getirilmiş. Neyse ki esnek ve ütü gerektirmiyor. Christopher bugün işe geldikten sonra, öğle tatilinde aceleyle dışarı çıktım ve bir randevu elbisesi aldım. Seksi iç çamaşırları bile aldım. Bütçeme uygun değildi ama boş ver, bu özel bir durum.

Bana getirdiği eşyaların olduğu çantayı karıştırıyorum ve tuvalet çantamı buluyorum. Hızlıca göz gezdirdim ve bir tıraş bıçağı bulunca rahatladım.

"Tanrıya şükür."

Panik içinde saatime baktım. "Tamam, hadi yapalım şunu. Kendimi tamamen karşı konulmaz kılmak için yirmi sekiz dakikam var."

Otuz iki dakika sonra

Aynadaki yansımama bakıyorum. Fena değil. Saçlarım yukarıda, isteyerek değil. Ne yazık ki biri düzleştiricimi yanına almamış ama olsun. Makyajım minimal ve ben

içimden heyecanlı bir parıltı sızıyor. Dönüp arkama bakıyorum. Yine fena değil. Üç dakika içinde bu kadar güzel bir elbiseyi nasıl bulduğumu asla bilemeyeceğim. Vücuda oturan, dantelli, spagetti askılı ve en güzel leylak renginde. Normalde alacağım bir şey değildi ama seçim yapabileceğim tek bir mağaza ve karar vermek için yedi dakikam vardı. Gururla gülümsedim. Hoşuma gitti.

Derin bir nefes alıyorum. İşte bu, beklediğim gece ve lanet olsun, gerçekten iyi geçmesini istiyorum. Gerçekten elimizde bir şey olduğuna inanıyorum.

Parlak bir ruj sürdüm ve yaltaklandım. Ew, striptizci gibi görünüyorum. Bir mendil alıp sildim ve bir tane daha sürdüm. "İğrenç." Onu da siliyorum ve sonunda doğal bir parlatıcıda karar kılıyorum. "Bu iş görür." Ayakkabılarımı giyiyorum: bu elbiseyle giyeceğim ayakkabılar değil ama neyse... neyse o. Christopher bu ayakkabıları seviyor gibi görünüyor. Giymem için sürekli onları çıkarıyor.

"Tamam." Gözlerimi kapatıyorum. "Lütfen iyi geçsin."

Otelin restoranına inip etrafa bakıyorum ve onu barda otururken görüyorum. Tam onu gördüğüm anda dönüyor ve gözleri vücudumda aşağı yukarı dolaşırken bana en güzel geniş gülümsemesini veriyor.

Gergin bir şekilde ona doğru ilerliyorum. "Merhaba."

"Merhaba," diye mırıldanırken elini arkama doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Çok seksi görünüyorsun, Suratsız." Beni usulca öpüyor.

"Teşekkürler." Omuz silktim, utandım. "Bu gece gelinliğimi giymek istemedim."

Kıkırdıyor. "Tanrıya şükür." Hava aramızda dönerken beni tekrar öpüyor. Boş ver randevuyu, hemen yukarı çıkalım. "Sana bir içki aldım."

Barın üzerinde iki margarita görmek için aşağı bakıyorum. "En sevdiğim," diye cevap veriyorum yanındaki tabureye kayarken.

Gözleri benimkileri tutuyor, çenesini elinin üzerine yaslamış bana hülyalı bir şekilde gülümsüyor. "Sen benim favorimsin."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden gergin bir şekilde içkimi yudumluyorum. "Ne yiyoruz?"

"Ne yediğimi biliyorum." Karanlık gözleri benimkileri tutuyor.

Sikeyim.

"Yemek demek istedim."

Etkilenmemiş gibi bir kaşını kaldırıyor ve içkisini yudumluyor. "Bilmiyorum, sanırım yürüyüşe çıkacağız. Buralarda restoran ismi bile bilmiyorum."

"Tamam." İçkimi elime aldım ve bir yudum aldım. "Hmm, bir fincandaki cennet." Gülümsüyorum.

"Senin şerefine eve gittiğimde özellikle büyük bir margarita gecesi geçirdim."

"Yaptın mı?"

"Elliot ve ben margaroot yaptık." Kıkırdıyorum.

"Margarooted?"

"Uh-huh."

"Bana Elliot'tan bahset." Gülümsüyorum. "İkiniz yakın görünüyorsunuz."

"Hmm, aslında" -bir an düşünüyor- "sana çok b e n z i y o r . "

"Nasıl yani?"

"O trajik bir romantik, huysuz. Güvenilir ve sadık."

Gülümsüyorum. "Öyle mi?"

"Uh-huh."

"Ve üç erkek kardeşin mi var?"

"Ben biliyorum. Jameson en büyükleri, Tristan sonra, Elliot ve sonra da ben."

"En küçük çocuk sen misin?"

Başını sallıyor.

"Hepiniz aynı mısınız?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Zıt kutuplar. Jameson azimli ve huysuzdur. Tristan ve ben birbirimize çok benziyoruz. Hatta birbirimize benziyoruz. Sanırım Elliot üçümüzün iyi bir karışımı."

Gülümsüyorum. Ailesi hakkında bir şeyler duymak hoşuma gidiyor. "Peki ya sen?" diye soruyor.

"Ben tek çocuğum."

Yüzü düştü. "Tek çocuk mu?"

"Annem benim doğumum sırasında kanama geçirmiş ve hayatını kurtarmak için tam bir histerektomi ameliyatı olmuş. Benden sonra başka çocuk olmadı."

"Oh." Dikkatle dinliyor. "Kardeşsiz büyümek nasıldı?" Kaşlarını çatıyor. "Hayal bile edemiyorum."

"Farklı bir şey bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Yani." Dikkatle dinlerken başını sallıyor.

Sessizliğe gömüldük ve içkilerimizi yudumladık. Odada ikimizin de konuşmaktan kaçındığımız bir fil var.

Bu konuyu açan ben olmak istemiyorum. O açmalı. "Bu hafta Almanya, ha?" Gülümsüyorum.

"Evet." Başını sallıyor. "Ya da bir süre daha burada kalabiliriz. Barmenlik kursu var, hiç fena olmaz. Çoktan araştırdım ve önümüzdeki hafta boş bir pozisyon var."

"Gerçekten mi?" Şaşırarak kaşlarımı çattım. "Barmen mi olmak istiyorsun?"

"Şey ..." Omuz silkiyor. "Önümüzdeki dokuz ay boyunca ne yapabileceğimi düşünüyordum ve gerçekten ilgilendiğim sadece iki şey var."

"Nedir onlar?"

"Senin asistanın olmak ve kokteyl yapmak." "Asistanım mı?" Kaşlarımı çattım.

"Pussy attendant."

Kıkırdıyorum. "Bu kulağa hoş geliyor."

"İkramiye ödüyor musunuz?" diye soruyor.

"Orgazm olarak ödüyorum."

Kıkırdıyor ve bardağını benimkiyle tokuşturuyor. "En sevdiğim para birimi."

"Tamam." Omuz silktim. "Barmenlik kursunu tamamla, sonra gideriz sanırım."

"Anlaştık." Gülümsüyor. Elini masanın altından kalçamda gezdiriyor ve ben içkimi yudumluyorum. Neden gittiğiyle ilgili bir şey söyleyecek mi?

Yine sessizliğe gömüldük.

"Evdeyken başka ne yaptın?" diye sordum. "Bir şey imzalaman gerektiğini söylemiştin."

"Evet, yaptım." Omuz silkiyor. "Bu ve neredeyse zihinsel bir çöküş yaşadım."

"Ne
hakkında?"

"Senin
hakkında."

Gözlerim onunkileri arıyor. "Neden
gittin?" "Panikledim."

"Ne hakkında?" Elimi onun elinin üzerine koyarken fısıldıyorum. "Neden? Sadece benim."

"Sadece sen ... çok fazla."

Yüzüm düştü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey." Sanki söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalışıyormuş gibi içkisini yudumluyor. "Ben hiç ..." Ağır ağır nefes veriyor, kelimeleri bulamıyor.

"Christopher," diyorum ona, "benimle konuşabilirsin. Biz her şeyden önce arkadaşız."

Gözleri benimkileri arıyor. "Birlikte daha fazlasını istediğim ilk kız sensin."

Eğildim ve onu usulca öptüm.

"Sen sadık olduğum ilk kızsın." "Daha yeni birlikte
olduk."

"Birkaç aydır kimseyle birlikte olmadım."

Ne?

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ben
istemeden yapıyor. Her şey yerli yerine oturuyor.

Omuz silkiyor. "Yapamadım... ve ben... Bunu mahvetmek istemiyorum."

Güzel erkeğime gülümsüyorum. "Yapmayacaksın." Onu tekrar öpüyorum.

"Nereden biliyorsun?" diye sorar.

"Çünkü açık bir şekilde iletişim kurduğumuz sürece, işleri berbat edemezsiniz."

Bana bakıyor.

"Kaçmak her şeyi berbat etmektir."

"Özür dilerim, sadece çok ... ve ..." Gözleri benimkileri tutuyor; söyleyecek söz bulamıyor.

"Seninle bir anlaşma yapacağım," diyorum. "Neymiş o?"

"İşler çok ağırlaşırsa ve kendinizi çıldırmış ya da rahatsız hissederseniz, bana sadece 'Bir dakikaya ihtiyacım var' deyin."

Kaşlarını çatıyor.

"Sonra neler olduğunu anlayacağım ve bir süreliğine geri çekilip uyum sağlamana izin vereceğim."

"Etrafımda parmak uçlarında dolaşmak zorunda kalmanı istemiyorum," diye yanıtlıyor.

"I olmaz be. Soruyorum için bazı uzay o bir ilişkide tamamen sağlıklı. Bize güvenmeyi öğrenmelisin."

Başını sallıyor, görünüşe göre derin düşüncelere dalmış.

"Ne kadar büyük bir bebek olduğunu bildiğim için şanslısın," diyorum içkimi yudumlarken.

Sahte bir korkuyla ağzı açık kalıyor ve ben de ortamı yumuşatmak istiyorum.

"Belki de sadece iyi bir cezaya ihtiyacın vardır. Bu gece seni tokatlayacağım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Benim hakkımda da bilmediğin birkaç şey var," diye cevap veriyorum yüzümü asmamaya çalışarak.

"Mesela."

"Christopher." Ciddi davranarak elini elime alıyorum. "Ben bir dominantım ve seni bağlamak, kemerle kırbaçlamak ve takma dildoyla götünden sikmek istiyorum."

Burnundan margarita çekiyor ve boğuluyor. "Ne oluyor lan?" Öksürüyor.

"Ve . . . Anal boncuk takmanı istiyorum," diye devam ediyorum. "Sana biraz aldım. Büyük olduklarını biliyorum ama bu boyuta kadar gerilmeni istiyorum."

Dehşete düşmüş gözleri benimkileri tutuyor.

"El çantamda var. İçine koyarım," diye ciddiyetle cevap veriyorum, bir yandan da oyuna devam ediyorum. "İçeri girebiliriz

İsterseniz banyoya gidip şimdi yapabilirsiniz. Sadece eğilmen ve ayak parmaklarına dokunman gerekiyor. Biraz kayganlaştırıcım var ve sadece bir an için rahatsız edici olacak, ama sevmeyi öğreneceksin
. . . benim için."

"Kesinlikle olmaz." İçkisini öfkeyle tezgâha çarptı. "Böyle bir şey olmayacak. Hayden, şu lanet şeyi hemen kafandan çıkar," diye bağırıyor.

Bu numarayı daha fazla sürdüremeyerek kahkahayı patlattım. Onunla dalga geçtiğimi anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin sen?" diye soluk soluğa kaldı. "Az önce kalp krizi geçirdim."

Kıkırdıyorum.

"Yapma," diye ağlıyor. "Karındeşen Jack'le falan çıktığımı sanıyordum."

Ben çok gülüyorum ve o da gülüyor. Rahatlamış bir şekilde başımın arkasından tutup beni kendine çekiyor ve öpüyor. "Burada kıçından sikilecek tek kişi sensin," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Aah ... bu hayır demek." Öpücükten çekiliyorum. "Bu bana göre değil. Bunu daha önce hiç yapmadım bile."

Gözleri hayretle açılır. "Yani ... hepsi benim mi?" diye fısıldıyor hayretle.

"Hayır," diye cevap verdim. "Aslında o benim."

Gözleri alev alev yanıyor ve lanet olsun, neden bir cinsel sapkınla bu konu hakkında şaka yaptım ki? Bu geri dönecek ve beni kıçımdan ısıracak ... kelimenin tam anlamıyla.

Barmen geldi. "Siz ikiniz bir şey peşinde misiniz?"

Christopher'ın gözleri bana kayıyor. "Başka bir yere mi gitmek istiyorsun?"

"Hayır." Gülümsüyorum. "Burada sahip olduğum şeyle mutluyum."

Otel odasının kapısından içeri daldık. Dudaklarımız kilitlendi.

Aramızdaki arzu tavan yaptı.

Daire karanlık, sadece lambalarla aydınlatılıyor.

Buranın havası cinsel ama belki de yanımdaki arkadaştan kaynaklanıyordur.

Christopher Miles seksidir.

Geç oldu. Otelden ayrılmadık bile. Aşağıda içtik, yedik, güldük ve şimdiden hayatımın en güzel gecesi oldu.

Christopher eğilip elbisemi başımın üzerinden kaldırıyor ve oda sessizliğe gömülüyor.

Koyu renk gözleri vücudumda geziniyor. Beni içine çekerken dudaklarını yalıyor.

Dantel iç çamaşırı ve yüksek topuklu ayakkabılardan başka bir şey giymeden önünde duruyorum.

"Sana böyle dokunmayı ne kadar çok istediğimi biliyor musun?" diye mırıldanıyor dudakları dudaklarımı kavrarken. Dili dudaklarımın arasından şefkatle geçiyor ve gözlerim kapanıyor.

Oh . . .

"Senin olduğunu hayal ederek kaç kez mastürbasyon yaptım?" Öpüşürken dudaklarına karşı gülümsüyorum.

Sütyenimi çözüyor ve yavaşça çıkarıyor. Gözleri dolgun göğüslerime kayıyor ve keskin bir nefes alıyor. Onları ellerinin arasına alıyor. Beni öperken başparmakları sertleşmiş meme uçlarımın üzerinde ileri geri gidip geliyor.

Yere düşüyor ve stilettolarımı çıkarıyor. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, kalçamı yalıyor ve ben izlerken destek için omuzlarını tutuyorum.

Beni oradan öpüyor. . .

Nefes alamıyorum.

Güm, güm, güm, kalbim atıyor.

Tanrım, şu işi halledebilir miyiz? O kadar gerginim ki bayılmak üzereyim.

Külotumu kenara çekip kalın ve güçlü diliyle beni yalıyor ve ben ürperiyorum.

Uzun zaman oldu.

"Hmm," diye içime doğru inliyor. Sanki teşvik edilmiş gibi ayağa kalkıyor ve elimi tutup beni yatak odasına götürüyor. Oda sadece lambayla aydınlanıyor. Buradaki ambiyans mükemmel.

Beni yatağa yatırıyor, sonra külotumu indiriyor ve bacaklarımı açıyor.

"İşte bu," diye fısıldıyor. Sesi derin ve boğuk. Normalde kulağa geldiğinden farklı.

Elini yüzümde, göğüslerimin üzerinde ve bacaklarımın arasında gezdiriyor. Hiç tereddüt etmeden parmağını içimin derinliklerine kaydırıyor ve keskin bir nefes alıyor. "Lanet olsun, çok iyi hissediyorsun," diye nefes alıyor.

Etrafında kenetleniyorum ve gözlerinde tahrik edici bir parıltı beliriyor. "Bunu tekrar yap."

Tekrar yapıyorum ve çenesinde tikler oluşuyor. Aceleyle ayağa kalkıyor ve ayakkabılarını tekmeliyor. Sonra gözleri benimkilere kilitlenmişken gömleğinin düğmelerini çözüyor ve güzel vücudu ortaya çıkıyor: geniş bronzlaşmış göğüs, kaslarla dalgalanan karın ve kot pantolonunun üst kısmında kaybolan siyah saç izi.

Kot pantolonunun fermuarını indirip kot pantolonunu ve boxer'ını aşağı kaydırıp çıkarırken nefesimi tutuyorum ve gözlerim dehşetle açılıyor.

Ne?

O.

Sikeyim.

Aleti kocaman ve kızgın görünüyordu... Daha önce gördüğüm hiçbir alete benzemiyordu. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı.

Aklımdan geçenleri okuyarak gülümsüyor ve ellerini gururla kalçalarına koyuyor. "Eee?"

"Umm . . ." Tabak büyüklüğündeki gözlerim şaşı oluyor. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Senin yok." Üstümde sürünürken gülümsüyor.

"Cidden..." Çıldırmaya başladım. "Bu ..."

"Senin."

Kalbim göğsümde takla atıyor ve ona gülümsüyorum.

Benimkini.

"Öp beni," diye nefes alıyor.

Bu iki kelimeyle korkum yok oluyor ve eğilip onu öpüyorum. Acele etmiyoruz, yavaşça öpüşüyoruz, burada olmanın ve birbirimizle anın tadını çıkarıyoruz. Birçok gece birlikte yattık ve şimdi buradayız, bunu yapıyoruz, çıplak ve tahrik olmuş bir halde.

Bu gerçeküstü.

Vücudumdan aşağı doğru inmeye başladı ve ben onu durdurdum. "Hayır."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Beni öper misin? Beni öptüğünde daha iyi hissediyorum."

İlk seferinde bana oral seks yapması için çok heyecanlıyım. "Tamam." Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Bunu yapabilirim, bebeğim."

Mesele şu ki, onun bir oyuncu olduğunu ve muhtemelen tanıdığımdan daha fazla insanla yattığını biliyorum ... ama bu özel hissettiriyor.

Parmaklarının vücudumda çalışmasını, mükemmel basıncı, mükemmel derinliği izliyor.

Altında kıvranıyorum, daha fazlası için yalvarıyorum. "Şimdi," diye inliyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var, şimdi."

Kendini tabanda tutuyor ve ucunu dudaklarıma sürtüyor. "Prezervatif," diye fısıldıyorum.

"Gerçekten mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Doğum kontrol hapı kullanmıyorum, bebek istemiyorsan tabii?"

"Siktir et hayır." Bir dakika içinde yataktan fırladı ve gece çantasını karıştırdı. Geri dönüyor ve yatağın üzerine diz çöküyor. Bir tanesini yuvarlamasını izliyorum ve sonra üzerime sürünüp bacaklarımın arasına uzanıyor. Öpüşmelerimiz umutsuz bir hal alıyor ve ellerim kaslı sırtında bir aşağı bir yukarı dolaşıyor.

Kahretsin, o mükemmel.

İlerlemeye çalışır ve direnişle karşılaşır.

Ow.

Beni daha derin öpüyor ve tekrar ileri itiyor. Gerginlik yakıyor.

"Ahhhh," diye inliyorum.

"Sorun yok bebeğim," diye mırıldanıyor boynuma karşı. "Ben buradayım." Boynumu ısırıyor. "Rahatla. Bırak gireyim."

Başımı sallıyorum. Deniyorum, gerçekten deniyorum, ama lanet olsun... bu nasıl bir sik böyle?

Büyük bir tane.

Öpüşü çılgınca bir hal alıyor ve kontrolünü kaybetmeye başladığını anlıyorum. Kendini tutmaya çalışırken nefes alış verişi zorlaşıyor.

Beline sarılmak için bacaklarımı kaldırıyorum ve o da beni yatağa yapıştırıyor. Yakıcı bir acı beni sarıyor ve inliyorum.

"Şşş, şşş," diye fısıldıyor kulağıma. "Ben varım." Boynuma karşı gülümsediğini hissediyorum. "Ben de varım, bebeğim." Beni öpüyor. "Bunun ne kadar ateşli olduğu hakkında bir fikrin var mı, Grumps?"

Kıkırdıyorum. "Ne ... sıkı olduğumu mu?"

"Sıkıdan da sıkısın." Karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Mükemmel." Bacağımı göğsüne doğru kaldırıyor ve başını çevirip açık ağzıyla bileğimi öpüyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum onu.

Gözleri ateş saçıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Beni gevşetmek için yavaşça bir o yana bir bu yana dönüyor. "Benim için rahatlamana ihtiyacım var," diye fısıldıyor. Altında çırpınıyorum, yanma çok iyi geliyor. "Hayden," diyor, beni o ana geri getiriyor. "Bana bak."

Gözlerimi onunkilere dikiyorum.

"Sakin ol yoksa canını yakarım. Anladın mı?" Başımı salladım.

"Çok sert davranırsam bana söylemelisin." "Ben iyiyim."

Gözlerimiz kilitliyken, çekiliyor ve tekrar içeri kayıyor. Genişçe uzandım.

Tanrım. Çok, çok iyi.

Hiç böyle sikilmemiştim.

Tekrar içeri kayıyor ve ben de nemlenip biraz gevşiyorum. "İşte böyle," diye beni yönlendiriyor. "Aferin kızıma, aynen böyle."

Boğuk sesi beni etkiliyor ve bacaklarımı yatağa doğru açarak ona tam erişim izni veriyorum. Güçlü kolları vücudunu benimkinden yukarıda tutarken gözleri yuvalarından fırlıyor. Bana daha iyi binebilmek için dizlerini açıyor ve ben de meydan okuyorum. Bir süre yavaş gidiyoruz. Ölçülü ve nazik pompalar ve her çekilişinde biraz daha cesur oluyorum.

Bedenim onunla buluşmak için yataktan kalkmaya başlıyor ve gözleri kapanırken inliyor. "Siktir. . çok iyi." Biz sertleştikçe o da pantolonunu indiriyor.

Çok geçmeden sertleştik. Yatak duvara çarpıyor ve ben yıldızlardan başka bir şey göremiyorum.

Zor nefes alıyorum, çok güzel.

"Hayden," diye inliyor. "Oh . . . Boşalacağım." İnliyor. "Çok sert."

Onun boğuk, tahrik edici sesini duymak bana bir şeyler yapıyor ve kontrolden çıkıp öldürücü bir orgazma doğru ilerlerken vücudum kasılıyor. "Ahhh," diye haykırıyorum.

"Siktir." Bana sert ve hızlı bir şekilde çarparken inliyor ve sonra kendini derinlere tutuyor. Vücudumun derinliklerine boşalırken sarsıldığını hissediyorum.

Birlikte hareket ederken öpüşüyoruz, bedenlerimizi tamamen boşaltıyoruz ve o başını göğsüme bırakıyor. Nefes nefese kaldığımızda tenimiz terden ıslanıyor. Gülümsediğini hissediyorum.

Çok yakın, çok mükemmel.

Dehşet içinde tavana bakıyorum.

Biraz zamana ihtiyacım var.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

Büyük kahverengi gözleri görmek için gözlerimi sürükleyerek açıyorum. Christopher yan yatmış ve dirseğine yaslanmış, beni izliyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?"

"Manzarayı seyrediyorum." Gülümsüyor ve eğilip beni öpüyor. "Günaydın."

"Hmm, günaydın," diye homurdanıyorum gözlerim kapalı. Bu kadar erken saatte neden bu kadar neşeli?

Tekrar uyumaya başlıyorum ve hala beni izlediğini hissediyorum ve bir gözümü açıyorum. Evet, hâlâ bakıyor. "Uyumaya devam et."

"Acıktım."

Bu saçmalık için çok erken. Yuvarlandım ve sırtımı ona döndüm. "Minibarı yağmala."

"Hayır."

Onu görmezden geliyorum.

"Hadi kahvaltıya gidelim." Parmağıyla omzuma vurdu.

Omuz silkiyorum. "Yapma."

O yok o tekrar ve tekrar kadar o yapıyor sürekli olarak.

"Neden bu kadar sinir bozucusun?" "Burada açlıktan ölüyorum."

"Açlıktan ölmüyorsun, Christopher. Dün gece yemek yedik." "Fazla bir şey yemedim."

"Pekala, Bu senin aptal hata." I dene için uyumaya devam et.

"Hayır, bu senin hatan" diye yanıtlıyor. "Nasıl benim suçum olur?"

"Dün bütün gün pek bir şey yemedim çünkü gergindim."

Yastığıma gülümsüyorum. Üzerime eğilip beni tekrar kollarına çekiyor, dudakları şakağımda. "Besle beni."

"Yarım saat uyumama izin ver."

"Hayır." Beni sırtüstü çeviriyor ve üst bacağımı vücudunun üzerine çekiyor ve parmak uçlarını nazikçe seksimin dudaklarında gezdiriyor. "Bu sabah nasılsın?"

Sırıtıyorum. "Ayrıntılar?"

"Hizmetimdeyim" -cinsiyetime dokunuyor- "ve göreve hazır mısın?" "Kesinlikle hayır." Bacaklarımı kapatıyorum. "Benim detaylarım yok edildi ve savaşacak durumda değil."

Kıkırdıyor. "Pısırık." Eğiliyor ve beni oradan öpüyor. "Ya daha iyi öpersem?"

Gülümsüyorum. "Hayır."

"Tamam, ikincilik ödülüne razı olurum." "İkincilik ödülü nedir?"

"Kahvaltı randevusu."

"Hmm." Gözlerim hala kapalı. "Neden gidip iyi bir çocuk gibi duşta otuz bir çekmiyorsun?"

"Artık masturbasyon yok." Eğildi ve arkamdan ısırdı. "Artık kendime ait bir seks bebeğim var." Beni tekrar ısırdı. "Ve bir iblis gibi sikişiyor."

"Onun ne kadar şeytani olabileceğini görmek üzeresin," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum.

Beni sırtüstü çeviriyor ve kollarımı başımın üzerinde tutup bana bakıyor. "Yemeğimizi yedikten sonra günün geri kalanında ne istersen yapabiliriz."

Koyu renk saçları yüzüne dökülüyor. İri kahverengi gözleri oyuncu ve eğlence dolu.

Ona gülümsedim. "Dün gece harika bir gece geçirdim."

Beni usulca öpüyor ve bana karşı sertleştiğini hissediyorum. "Ben de."

"Bu şey hiç aşağı iner mi?"

"Ara sıra." Beni tekrar öperken gülümsüyor.

Seks yapamıyorum. Cidden ağrım var.

"Kahvaltı için dışarı çıkmıyor muyuz?" Ben soruyorum.

"Evet, ama şimdi başka bir şeye açım." Dudaklarımı yalıyor ve ben bunu taa aşağıda hissediyorum.

"Ne sıklıkla seks yapmaktan hoşlanırsın?" Ben soruyorum.

"İçinde Bu durum"-o pompalar Ben ile onun kalçalar-"Günde iki kez hayal ediyorum."

"Sen bir seks manyağısın." Sırıtıyorum. "Nedir bu durum?" "Kendime ait bir oyuncak bebek gibi."

Aptalca gülümsedim. Onun sikik bebeği olarak anılmaktan hoşlanacağım kimin aklına gelirdi ki? Üç ay önce bunu düşünmek bile beni öldürürdü. Şimdi bunu bir sevgi ifadesi olarak görüyorum.

"Kız arkadaş mı demek istiyorsun?"

Kıkırdıyor. "Kız arkadaş son yılların modası. Ben terimi tercih ederim
Sikik bebek. Çok daha çeşitli."

Kıkırdıyorum. "Peki sikiş bebeğinle birlikte gelen şartlar ve koşullar neler?"

Cevabını düşünüyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Şey . . . Onu iyi besleyeceğim ... tabii ki horozla." Kalçalarıyla beni pompalıyor.

"Bu cevabın geleceğini tahmin etmemiştim." Gülümsedim. O da kıkırdıyor. "Ve onun kıyafetlerini yıkayacağım." "Yatağında otuzbir mi çekeceksin?" Ciddi davranıyorum.

"Tabii ki."

"Ona dağınıklık hakkında ders mi vereceksin?" Ben soruyorum. "Saat başı."

Kıkırdıyorum. "O zaman değişen bir şey yok gibi görünüyor."

Beni usulca öpüyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor ve ben bir uyarılma dalgası hissetmeye başlıyorum.

"Peki ya diğer oyuncak bebekler?" diye sordum. "Peki ya onlar?" Gözleri

gözlerimi tutuyor. "Sen söyle."

"Eğer sorduğun buysa, başka sikiş bebekleri olmayacak."

Adamıma gülümsüyorum.

"Tabii bir ara üçlü yapabiliriz.
Sen de oradaysan sorun yok, değil mi?"

Gözlerim dehşet içinde açılıyor.

Kaburgalarımı dürtüyor. "Yakaladım seni," diye
alay ediyor. "Bu hiç komik değil," diye tersliyorum.

"Gerçi bugün seks shop'a gidiyoruz," diyor beni elimden tutup yataktan çekerken.

"Ne için?"

"Sana bir vibratör almalıyım."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "İkimize de yetecek kadar penisin var."

Beni banyoya çekerken kıkırdıyor. "Sorun da bu zaten. Bir ısınma alet çantasına ihtiyacım var."

O duşu açarken ben ona bakıyorum.

"Isınma alet kutusu nedir?" diye
soruyorum.

"Anın içinde kaybolmadığım zamanlarda seni esnetmek için oynayabileceğimiz oyuncaklar." Beni suyun altına çekip ellerini sabunluyor ve sırtımı yıkamaya başlıyor.

Ne oluyor be?

"Anın içinde kaybolmanın nesi yanlış?" Omuzlarıma arkadan masaj yaparken soruyorum.

Kulağımı öpüyor. "Bugün ne kadar ağrın
olduğunu görüyor musun?" "Evet."

"Deponun yaklaşık yüzde beşini kullanıyordum."

Gözlerim açıldı. Bu yüzde 5'ti. . . ne oluyor lan?

Kıkırdıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Sert aletini sırtımda hissediyorum. "Sana yüzde yüzünü vermek için sabırsızlanıyorum bebeğim," diye kulağıma nefes veriyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Parmakları aşağı kayıyor ve onları arka giriş kapımın üzerinde gezdiriyor, yapmaması gereken yerlerde beni nazikçe yokluyor. "Tüm namlular, iki tank da." Serçe parmağının ucunu içeri itiyor ve ben öne doğru sıçrayıp duyularım aşırı hızlanırken fayans duvara tutunuyorum. "Çok ateşli olacak,

Suratsız," diye fısıldıyor bana masaj yaparken karanlık bir şekilde. "Sabırsızlanıyorum."

Tanrım.

Can havliyle fayanslara tutunurken boğazımdaki gergin yumruyu yutuyorum.

Siktir. . . Sapık bir sapkın için gerçek hayattaki bir seks bebeğiyim.

Eğitim başlasın.

Sabah gazetesini okurken kahvesini rahatça yudumlayışını izliyorum... Sanki dünyası temelinden sarsılmamış gibi.

Belki de sadece ben böyleyimdir.

Kahvaltı yaptığımız kafe kalabalık ve hareketli. Christopher omlet yedi, ben de krep yedim. Ve o tamamen sakin ve doygunken, masanın diğer tarafında tamamen farklı bir hikaye var. Ben kızarmış, ısınmış, doymuş, onun ahlaksızlığından hoşlandığım için şok olmuştum ve lanet olsun

. . . hatta biraz utandım.

Bu sabah seks yapmadık. İhtiyacımız da yoktu.

Duşta neler kaçırdığımı bana gösterirken inlemelerimi dinlemeye geldi.

Hoşuma gittiği için dehşete düşerek boşaldım.

Kahvesini yudumluyor, koyu renk gözleri benimkilere dikiliyor ve yüzümün kızardığını hissediyorum.

Soru sormak için bir kaşını kaldırıyor.

"Ne?" "Hiçbir şey." Utangaç bir şekilde gülümsüyorum.

Bilerek gülümsüyor ve kâğıdına geri dönüyor, hiç etkilenmemiş ve tamamen muhteşem.

Restorandaki masalarda oturan insanlara göz gezdiriyorum. Ne yaptığımızı anlayabiliyorlar mı?

Kendimi yeniden bir genç gibi hissediyorum, her şeyi ilk kez deneyimliyorum.

Christopher Miles'la seks sadece seks değil... tarihte bir kıyamet olayıdır.

Kadınlar için bir vahiy. Kim

bilebilirdi ki . . .

"Bugün ne yapıyoruz, Suratsızlar?" diye soruyor rahatça.

Aptalca gülümsüyorum. Biraz daha lütfen. "Bilmiyorum. Cennette bir gecemiz daha var, bu yüzden hostelden birkaç kıyafet almam gerekecek ve sonra"-omzumu silkiyorum-"ne yapmak istersin?"

"Belki sahilde yüzerim." Dudaklarını büküyor. "Okuyacak yeni bir kitaba ihtiyacım var ve bir seks dükkânı bulmak istiyorum."

"Şşşt," diye fısıldıyorum etrafıma suçlulukla bakarken. "Sesini alçalt."

Utancıma sırıtıyor. "Seks dükkanı," diyor.

"Hangi kitabı almak istiyorsun?" Konuyu değiştirmek için sordum.

"Henüz bilmiyorum. Beni neyin yakalayacağını göreceğim." Telefonu masanın üzerinde vızıldar ve ekranda Elliot ismi belirir. Cevap verir. "Merhaba." Kıkırdıyor ve dinlerken parmağıyla masanın üzerinde bir daire çiziyor. "Mükemmel."

Dikkatle dinliyorum.

"Hayır, iyiydi." Gülümsüyor. "Düzenlediğin için teşekkürler." Otel odası hakkında konuşuyorlar.

"Hayden"-gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi-"inanılmazdı." Bana tarihteki en iyi "gel beni becer" bakışını atıyor.

Yüzümün kızardığını hissediyorum.

Tanrım. Kardeşine her şeyi anlatmak zorunda mı?

"Hı-hı," diye cevap veriyor ve sonra bir kez daha yüksek sesle gülüyor. Bu kadar komik olan ne?

Garson kız tabaklarımızı almak için geldi. Christopher'a doğru eğiliyor ve gözleri Christopher'ın üzerinde biraz fazla uzun süre kalıyor. Masayı siliyor ve onun fark etmesini beklerken şakacı bir şekilde gülümsüyor.

Ha?

Tam burada oturuyorum, sürtük.

Ondan tamamen habersiz bir şekilde sohbet etmeye devam eder.

Mesele şu ki, Christopher'ın kadınların ne kadar ilgisini çektiğini biliyorum ve bunu anlıyorum - o son derece muhteşem. Daha önce onunla flört eden kadınların bu kadar yüzsüz olması beni rahatsız ediyordu, ama şimdi onunla gerçekten yattığım için, bu düpedüz çileden çıkarıcı.

Onunla göz teması kurmasını bekleyerek oyalanıyor ve oyalanıyor.

Ne oluyor be?

Kadın tekrar ona doğru eğiliyor ve adam yukarı bakıyor. Ona seksi bir gülümseme veriyor ve adamın kaşları çatılıyor. O da fark etmiştir.

Tamam, bu kadar.

"Erkek arkadaşımı süzebilmek için bilerek mi zaman ayırıyorsun?" Ona soruyorum.

Bana döndü, ürkmüştü.

Christopher sırıtıyor ve onun arkasından başını sallıyor. "Ben sadece ..."

"Masamız temiz," diye cevap veriyorum, etkilenmemiş bir şekilde.

"Tabii ki." Koşarak mutfağa geri döndü. "Üzgünüm."

Yaptığı için mi üzgün yoksa yakalandığı için mi?

Aptal salak.

"Git, Suratsız." Christopher gülümser. Neler olduğunu soran Elliot'ı dinler. "Hayden burada mağara adamı gibi davranıyor ve kızlara el sallıyor," der kardeşine, sonra tekrar güler.

"Ne oluyor be?" Öfkeyle fısıldadım. "Bunu ona söyleme."

"Gitmem gerek," diyor. "Sürüklenmek üzereyim taşaklarımdan odaya geri dön." Gülüyor. "Sadece umut edebilirim." Telefonu kapatır.

"Kardeşine kızlara el s a l l a d ı ğ ı m ı söyleme. Psikopat olduğumu düşünecek."

"Ona el mi sallıyordun?" diye soruyor.

"Mesele bu değil," diye çıkışıyorum. "Peki neden kardeşine seni eve sürüklediğimi söyledin?"

"Çünkü onları emmeden ve kıç yanaklarına vurmadan hemen önce öyle olduğunu umuyorum." Bana şakacı bir göz kırpıyor.

"Bir dakikalığına ciddi olur musun?" Öfkeyle fısıldıyorum. "Top emme ya da tokatlama olmayacak."

Sanki omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi ağır ağır nefes veriyor. "Sanırım onun yerine gidip bir kitap almak istiyorsun?"

Kıskanç ve eğlence karşıtı küçük patlamamdan utanarak sırıtıyorum. "Hayır," diye açıklıyorum. "Beni seks dükkanına götüreceğini sanıyordum?"

Gözleri parlıyor ve ellerini neşeyle birbirine sürtüyor. "İşte şimdi konuşmaya başladık."

Beş saat sonra otel lobisinden el ele çıkıyoruz. Bu gece için biraz daha kıyafet almak üzere hostele gidiyoruz.

Ve ... Christopher'ın tahmin ettiği gibi, seks dükkanına gittik, odamıza geri döndük ve son iki saatimizi yatakta geçirdik. Hem emme hem de tokatlama olduğunu doğrulayabilirim. Ayrıca adamın bir hayvan olduğunu da doğrulayabilirim. Aslında ben de kendimi oldukça hayvani hissediyorum.

Kızarmış, heyecanlı ve tamamen sikilmiş hissediyorum.

"İyi günler," der Christopher kapıcılara. Hepsi de "İyi günler efendim," diye cevap verir.

Etrafına bakınıyor. "Yürümek ister misin, Suratsız?" "Biraz uzak, değil mi?"

"Güzel bir gün." Dudaklarını büküyor. "Uber o zaman?" "Sanırım."

Kapıcılardan biri, "Bisikletlerimiz var efendim," diye yanıtlıyor. "Var mı?"

"Evet, efendim. Yan sokaktaki diğer girişte kullanabileceğiniz bisikletlerimiz var."

Christopher'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Bisiklete binmek ister misin?" Sırıtıyorum. Bütün gün bisiklet sürdüm.

"Elbette."

"Harika, teşekkürler." Diğer kapıya doğru yürüdük ve bisikletlerin hepsi sıraya dizilmişti.

Parlak sarı renkte ve büyük, sarkık gidonlarıyla klasik tarzda.

Görevliye "İki bisiklet alabilir miyiz lütfen?" diye sorar.

"Elbette." Görevli iki bisikletin kancalarını açtı ve kasklarımızı takıp bindik.

İterken yalpalıyorum. "Yıllardır bisiklete binmedim." Gülüyorum.

Christopher konsantre olurken "Aynen," diye yanıtlıyor. "Woo." Sallanmaya başlar ve kaldırıma çarpar. Düşmeden önce atlamak zorunda kalır.

O kadar çok gülüyorum ki gidonu kırıyorum ve ben de düşüyorum. O ve görevliler beni kaldırırken kıkırdayarak yan sokağa uzandım.

Christopher beni elimden tutup yukarı çekerken, "Bu geceki randevumuz hastanede olabilir," diyor.

"Biliyorum." Kıkırdıyorum. Oh, bu çok eğlenceli.

Görevli endişeli görünüyor. "Size bir taksi çağırabilir miyim, efendim?" Christopher mutlu bir şekilde, "Hayır, sorun değil," diye cevap verir. "Hepiniz değil mi, Grumps?"

"Uh-huh." Tekrar itiyorum, bu sefer gidonu düz tutmaya odaklanıyorum. Pedal çevirirken ayağa kalkıyorum, o da öyle yapıyor. İkimiz de ilk kez bisiklete binen küçük çocuklar gibi yüksek sesle gülüyoruz. Kavşağa varıyoruz ve iki tarafa da bakıyoruz. Sağ taraf tam bir trafik karmaşası, sol taraf ise ıssız.

Birbirimize bakıyoruz. "Sola," diyoruz birlikte. İtiyoruz ve yüzlerimizde kocaman şapşal gülümsemelerle gün batımına doğru yol alıyoruz ... ama gün batımı yok.

Sırt çantalı gezginlerin kaldığı hostel yeni yolcularla tıklım tıklım dolu. Koridorlarda kahkaha sesleri yankılanıyor ve havada belirgin bir vücut kokusu var.

Odamda birkaç şey topluyorum ve Christopher beni beklerken kapıyı açık tutuyor. Koridora bakarken "Burası tam bir delik," diye mırıldanıyor.

Adamın biri koridorda tuvalete doğru yürüyor ve Christopher'ı bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Senin derdin ne lan?" Christopher diyor ki.

Adam homurdanıyor ve yürümeye devam ediyor. "Kaba herif," diye homurdanıyor Christopher.

Gülümsüyorum ve hemen yatağımı yapıyorum.

"Cidden, sırt çantasıyla gezme günlerimiz neredeyse sona erdi," diyor bana.

"Evet, şey ..." Çarşafı yukarı çekiyorum. "Başka nereyi karşılayabiliriz?"

Dudaklarını yuvarlıyor, etkilenmemiş. "Buradan daha iyi bir yerde, bundan eminim."

Bardan gelen sarhoş adamların kahkaha sesleri koridorda yankılanırken Christopher iğrenerek başını sallıyor. "Eddie'nin burada çalışmak zorunda olmasından nefret ediyorum."

"Eddie işini seviyor," diye cevap veriyorum, dikkatim dağılmış bir halde.

"Ama öyle mi? On dört yaşında ve büyükannesine destek olmak için çalışmak zorunda; bu çocukluk değil."

"Ayrıca ... yargılamak sana düşmez."

"Hmm." Saatine bakar. "İki saat içinde başlayacak. Umarım o sarhoş herifler o zamana kadar gitmiş olurlar."

"Olmazsa, onlar gidene kadar takılabiliriz," diye cevap veriyorum, eğer yapmazsak bütün gece endişeleneceğini biliyorum.

"Tamam." Başını sallıyor.

"Neden onu arayıp bizimle sahile gelmesini istemiyorsun?" Ben söylerim.

"Öyle mi?" Şaşırmış bir şekilde gülümsüyor. "Senin için

sorun olmaz mı?"

"Neden umursayayım ki? Ben de Eddie'yi seviyorum."

"Tamam." Onu çağırmak için koridora çıktı ve ben de boktan odaya baktım. Christopher haklıydı. Sanırım manzara değişikliğinin vakti geldi.

Bisikletlerimizin üzerinde kaldırımda bekliyoruz. "İşte geliyor." Christopher heyecanla el sallıyor.

Eddie gülüyor ve NY şapkasını sıkıca takarak bizimle buluşmak için aşağıya doğru yürüyor. "Ne yapıyorsun, dostum?"

"Dil," diyor Christopher. Kaskını ç ı k a r ı p Eddie'ye uzatıyor. "Atla."

"Ha?" Eddie motosiklete bakarken kaskına tutunur. "Ne demek istiyorsun?"

"Gidonuma bin. Bizi sahile götüreceğim."

Eddie'nin gözleri benimkilerle buluşmak için kayıyor. "Bu şeyi kullanabilir mi?"

"Pek sayılmaz. Ben kaskı öneriyorum."

Eddie kıkırdar ve kaskını şapkasının üstüne takar. Christopher'ın gidonunun üstüne oturur. Sıska bacakları iki büklümdür.

Christopher itiyor ve fazladan ağırlıkla yalpalıyor ve Eddie gülüyor. "Daha hızlı," diye bağırıyor.

"Ben lanet bir eşek değilim," diye sesleniyor

Christopher. "Aynı fikirde değilim," diyorum.

Christopher'ın gözleri bu çifte anlam karşısında bana kayıyor.

"Sen zayıf bir eşeksin," diye bağırıyor Eddie rüzgâra karşı. "Daha hızlı. Daha hızlı git."

"Sana zayıf bir eşek vereceğim." Christopher ayağa kalktı ve güç pedalına basmaya başladı. Eddie kahkahalarla gülüyor, ben de pedalları sıkıca çevirip ayak uydurmaya çalışıyorum.

Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim.

Sokakta kol kola sendeleyerek ilerliyoruz. Saat gece yarısını geçti ve otelimize doğru yola çıktık. Çok güzel bir gün geçirdik. Öğleden sonra Eddie ile sahile gittik ve Christopher bizi saatlerce denizde gezdirdi.

Otelimize geri döndük ve sonra akşam yemeği için dışarı çıktık ve egzotik barlarda süslü içkiler içerek bir gece daha geçirdik.

"Aman Tanrım, o kadar çok para harcadık ki" diyorum yürürken.

"Kimin umurunda," diye yanıtlar Christopher. "Para için endişelenmeyi bırak."

"Sabah para için endişeleniyor olacaksın," diye hatırlatıyorum ona.

"Şu bar kursuna gidiyorum, sonra harika bir iş bulacağım ve o zaman kalacak daha iyi bir yer bulabiliriz." Kaşlarını çatıyor ve sonra biz kelimesini ağzına alıyor.

Onu kollarımda biraz daha sıkı tutuyorum. Döndüğünden beri çok iyi iş çıkardı.

Tek bir çıldırma bile yok. Buna hazır. Bizim için.

Bu çok açık.

Köşeyi dönüyoruz ve sokakta bir grup çalgıcı var. Davullu ve saksafonlu bir grup var. Çok havalı bir ortam. İnsanlar etrafta toplanıyor ve biz yürürken Christopher beni kollarına alıyor ve dans etmeye başlıyor. Beni döndürüyor, ben de kolumu dramatik bir şekilde havaya kaldırıyorum. O da başını geriye atıp kahkahalarla gülüyor.

Grup dans ettiğimiz için heyecanlanıyor ve daha yüksek sesle dans müziği çalmaya başlıyor ve birkaç çift daha dans etmeye başlıyor. Christopher beni etrafa fırlatıyor, gülüyor ve çok iyi vakit geçiriyoruz. Beni dışarı itiyor ve bir gümbürtüyle kendisine geri çekiyor. Beni döndürüyor, döndürüyor ve sonra bana sarılıyor. Onun güzel yüzüne bakıyorum, çok yakışıklı ve kaygısız.

"Bugün hayatımda yaşadığım en güzel gündü," diyor usulca.

Gözlerim onunkileri arıyor ve kocaman, mükemmel dudaklarını öpüyorum. En güzel günüm olduğunu ve onun kollarında geçirdiğim her günün bir rüyanın gerçekleşmesi gibi olduğunu söylemek istiyorum.

Bu . . . Onu seviyorum.

Ama yapmayacağım, çünkü o zaman ... çıldırır.

"Artık eve gidebilir miyiz?" Fısıldıyorum. Ona benim için ne anlama geldiğini göstermek istiyorum, bunu yüksek sesle söyleyemesem bile.

"Ve bu muhteşem dans pistini kaçırayım mı?" Beni geriye doğru yatırırken nefesi kesiliyor. Baş aşağı duran yolun tehlikeli bir şekilde yüzüme yaklaştığını görünce gülüyorum. "Asla olmaz." Dans etmeye devam ediyor, hayatının en güzel anlarını yaşıyor.

"İmkânı yok mu?" Gülüyorum.

"Suratsızlar, bu gerçekten karşılayabileceğimiz tek eğlence. Yarın bayat ekmek ve suya geri döneceğiz. Yapabiliyorken tadını çıkarmalıyız." Beni döndürdü ve geri çekti.

Erkeğime aptalca gülümsüyorum. "Seninle parasız kalmayı seviyorum."

Yüksek sesle gülüyor. "Buna alışma."

OceanofPDF.com

Bölüm 17

"Tamam, teşekkür ederim," dediğini duyuyorum Christopher'ın. Dans ederek banyoya giriyor ve ellerini çıplak kalçalarının üzerine koyuyor. "Bil bakalım kim bize geç çıkış yaptırdı?"

"Sen yaptın."

"Ben adamım." Göğsünü işaret ediyor. "Kenara çekil."

Derin köpüklerin içine giriyorum ve o oturduğunda sıcak banyo kenarlardan taşarak zemini sular altında bırakıyor. Biz üst üste yatarken o boynuna kadar suyun içinde kayıyor.

Saat sabahın onu ve biz cennetteki son dakikanın tadını çıkarıyoruz.

Banyo, hostelde erişemediğimiz bir lüks.

"Buradan ayrılmak istemiyorum," diye inliyorum.

Huzurlu bir mutluluk içinde gözlerini kapatıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Kursun hangi günlerde?"

"Cuma ve Cumartesi."

"Tamam." Bir an düşündüm. "Sanırım Pazar günü diğerleriyle buluşmak için Almanya'ya gideceğiz?"

Başını sallıyor.

"Sanırım restorandaki hafta sonu işimi bırakacağım."

"Neden?"

"Bu bizi geride tutuyor."

"Hayır, tutmuyor."

"Biz olmuştur seyahat etmek için üzerinde üç aylar ve bir şekilde hala başladığımız yerde, Barselona'da sıkışıp kaldık."

Bunu haklı çıkarmaya çalışıyor. "Her zaman değil. İstediğimiz gibi gelip gidiyoruz. Sadece hafta sonları dönüyoruz."

"Her hafta sonu buraya gelmek pahalıya mal oluyor." "O kadar da değil."

Bu konuyu aşmanın kolay bir yolu olmadığını biliyorum. "Eddie iyi olacak, Christopher."

Gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Büyükannesi ve işi var ve bu onun hayatı. Burada mutlu ve bu sizin normal hayatınız değil diye bunun onun hayatı olduğunu unutamazsınız."

"Biliyorum."

"Hostelde onun özel fedaisi olman hedeflerine ulaşmanı sağlamıyor. Hayatından on iki ay ayırdın çünkü dünyayı gezmek ve her şeyi görmek istiyordun. Her hafta sonu Barselona'ya dönmek ikimiz için de bunu başarmak anlamına gelmiyor."

Derin bir nefes veriyor ve göğsünün üzerinde duran ayaklarımı sabunlamaya başlıyor.

"Sadece bir düşünün, tek söylediğim bu."

"Peki, buraya gelmeye devam etmek istediğime karar verirsem ne yapacaksınız?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Her hafta sonu seninle gelmeyeceğim, sadece bazen sanırım."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Yani hafta sonlarını ayrı mı geçireceğiz?"

"Bebeğim." Üzüntüyle iç çektim. "Eve döndüğümde pişmanlık duymak istemiyorum. Bir yıl içinde her şey bitmiş olacak ve şansım varken daha fazlasını görmediğim için kendime kızacağım."

Başını sallıyor.

"Mesele şu ki, kendinizi de düşünmeniz gerekiyor. Üç ay içinde Eddie'ye bu kadar bağlıysanız, dokuz ay sonra bu sizi nereye götürecek? Tüm irtibatı kes demiyorum; sadece dünyanın neresinde olursanız olun onunla arkadaş olabileceğinizi söylüyorum. Onu arayın; mektup gönderin; yılda bir ya da iki kez ziyaret edin. Arkadaşlık

Barda birini korumak için. Ayrıca ikimiz de Eddie'nin senden çok daha sert olduğunu biliyoruz."

Dinlerken hüzünle gülümsüyor. "Doğru."

"Ona duyduğun bu hayranlık da neyin nesi?" diye sordum. "Muhteşem olduğu aşikâr olanın dışında tabii ki."

"Ona
hayranım."

Gülümsüyorum
.

"Tanıdığım en ilginç insanlardan biri." Hüzünle gülümsüyor. "Onun etrafında olmayı seviyorum. Zeki ve güçlü biri." Omuz silkiyor. "Bunu açıklayamam, gerçekten."

"Tamam," diye kabul ediyorum.

Bir süre sessiz kalır. "Ama haklısın." "Ne demek
istiyorsun?"

"Bu kursu tamamlayacağım ve ardından Pazar günü Barselona'dan temelli ayrılacağız."

Hüzünle gülümsüyorum, Eddie'ye veda etmekten şimdiden korkuyorum. "Bunu söylemem yanlış mı?" Ona soruyorum.

"Hayır, haklısın. Devam etmem gerekiyor."

Telefonu diğer odadan gelen bir mesajla bipliyor ve kaşlarını çatıyor. "Jameson."

"Ne?"

"Bu Jameson'dan bir mesaj. En büyük ağabeyim."

"Nereden biliyorsun?"

"Tüm kardeşlerim için farklı bir zil sesim var." Banyodan çıkıp telefonunu almaya gidiyor ve mesajı okuyarak banyoya geri dönüyor ve sonra genişçe gülümsüyor. "Aynen öyle."

"Ne?"

Telefonu bana uzattı ve ben de mesajı okudum.

Sana otelde dört gece daha yer ayırttım.
Doğum günün kutlu olsun.
Jay, x

Ağzım açık kaldı. "Bugün doğum günün mü?" Kıkırdıyor. "Sanırım öyle."

Dört gün, dört cennet gecesi.

Bu hayatımın en güzel haftasıydı.

Güneş, kahkaha, lüks bir otel ve Christopher Miles. Sanki evren bu yalnız zamana ihtiyacımız olduğunu biliyormuş gibi, bize bunu sağladı.

Her gün, her saat, her dakika onun büyüsüne daha fazla kapıldım. Her nefeste, biraz daha sert düştüm.

Dikkat dağıtıcı hiçbir şey olmadan ve tamamen yalnız bırakılarak, mümkün olduğunu bile bilmediğim bir şekilde bağlandık. Cinsel olarak, zihinsel olarak . . . yakınlaştık.

Çok, çok yakın.

Gösterişli otel odamızdaki son gecemiz. Christopher yarın bar kursuna başlıyor ve üç gün sonra İspanya'dan Almanya'ya gitmek üzere sonsuza dek ayrılıyoruz. Bizi nelerin beklediği konusunda heyecanlıyım, çünkü şu ana kadar hikâyemiz inanılmaz.

Televizyon arka planda hafifçe açık ve biz yatakta uzanıyoruz. Başucumdaki lamba açık ve odanın geri kalanı filtrelenmiş karanlıkta. Elimde kitabım var ve Christopher diğer tarafa uzanmış, başı ayaklarımın yanında, dirseğinin üzerine tünemiş, bana bakıyor. Derin düşüncelere dalmış gibi görünürken parmağı bacağımda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Düşünceleriniz için bir peni?" Ben soruyorum.

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor, gözleri tenimde gezinen parmaklarına sabitlenmiş. "Sadece merak ediyorum, nasıl oluyor da sana sahip oldukça . . . seni daha çok istiyorum."

Karanlıkta birbirimize bakıyoruz.

"Her zaman böyle midir?" Kaşlarını çatıyor. "Bu" - aramızdaki havayı işaret ediyor- "normal mi?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden. "Bu normal değil. Bu ... özel."

Tekrar sessizleşiyor ve beyninin dakikada bir milyon mil hızla çalıştığını görebiliyorum. Soruları var. Bu ilişki meselesi onun için çok yeni. "Ve?" Ona soruyorum. "Bana ne istersen sor."

"Erkek arkadaşın . . ."

"Sen benim erkek arkadaşımsın," diye düzeltiyorum. "Eski erkek arkadaşım..."

"Böyle değildi," diye yanıtlıyorum aklından geçenleri okuyarak. Kaşları çatılıyor. "Nasıl farklıydı?"

"Şey ..." Ona karşı ne kadar dürüst olacağımı düşünürken duraksıyorum. "Geriye dönüp baktığımda ve şimdi seninle tanıştığımda, onu gerçekten sevdiğimi bile sanmıyorum ... ya da onu beni, bu konuda."

"Neden?"

"Tanıştığımızda çocuktuk. Birbirimizin ilkiydik."

Dikkatle dinliyor.

Hatırladıkça gülümsüyorum. "Karanlıkta bir sürü beceriksizlik ve tatlılık vardı. Birbirimize değer veriyorduk elbette, ama bu bir savaşta dünyayı fethedecek kadar şiddetli bir aşk değildi."

"Bu da ne?" diye fısıldıyor.

Sevgiler.

"Ne olduğunu biliyorsun."

Beni seviyorsun.

Gözleri benimkileri arıyor.

"Savaşı kazanabilir ve dünyayı havaya uçurabiliriz."

Yumuşakça gülümsüyor ve eğilip ayağımı yalamadan önce öpüyor.

Aramızdaki seks yeni bir zirveye ulaştı. Değişti.

Artık her zaman sevişmiyoruz; bazen sevişiyoruz ve Christopher Miles'ın usta olduğunu söylemeliyim.

İhale.

Samimi ve kişisel ... öpücükler, bana gösterdiği özen, vücuduma tapınma şekli ... beni

var olduğunu bildiğimden daha yüksek bir yer.

Ayağımı açık bir ağızla öpüyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Ne kadar sürecek?" diye fısıldıyor.

İlaçlarımın etkisini göstermesini bekliyorduk. "Biz iyiyiz git."

Gözleri uyarılmış bir şekilde titriyor ve keskin bir şekilde nefes alıyor.

Gülümsüyorum ve bacaklarımı bir davet gibi açıyorum. "Sende
Bana vermek istediğin bir şey var mı bebeğim?"

"Aynen öyle." Ayağa kalkıyor ve aceleyle banyoya girip birkaç havlu ve bir şişe yağla geri dönüyor.

İki havluyu yatağın üzerine seriyor ve yatağın yanında dururken beni dizlerimin üzerine çekiyor. Beni öperken geceliğimi başımın üzerine kaldırıyor. Kaya gibi sertleşmiş ereksiyonunun üzerine biraz yağ döküyor ve elini benimkinin üzerine koyarak kendini okşuyor.

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. Pis piç.

Onu kavrayışımız sertleşirken öpüşüyoruz, sarsıntılar neredeyse şiddetleniyor ve onun içgüdüleriyle hareket ettiğini biliyorum. İçime boşalmak için duyduğu ilkel dürtü onu ele geçirdi ve artık kontrol onda değil.

Beni kendisinden uzaklaştırıyor ve dizlerimin üzerine çöktürüyor. Beni yalarken kirli sakalını arkamda hissediyorum.

Tanrım.

Kendimi ona daha fazla açmak için dirseklerimin üzerine düşüyorum.

Beni gerçekten yemeye başlıyor ve ben de elimdeki çarşafları altıma sıkıştırıyorum.

Ona ihtiyacım var. Onun tamamına içimde ihtiyacım var. Sessiz bir davetle kıçımı oynatıyorum. "Becer beni," diye fısıldıyorum.

Artık korkmuyorum. Artık bir profesyonel gibi sikine binebilirim.

Arkama yağ döküyor. Seksimin üzerinde çiseliyor ve şişmiş dudaklarıma sürüyor. "Siktir. . iyi görünüyorsun," diye mırıldanıyor. Parmağını içeri kaydırıyor ve sonra bir tane daha ve sonra bir tane daha, beni ısıtırken sonunda lezzetli

bir bükülme ile.

"Bana ne kadar sert üfleyeceğini söyle," diye nefes alıyorum.

Kıkırdıyor ve yanağıma sert bir tokat atıyor. Bir çığlıkla sıçradım. Tenim acıyor ve başımı eğip gülümsüyorum. Bu onun çok iyi yaptığı bir şey. Ne olup bittiğinden asla tam olarak emin olamıyorum. Verdiği zevkle birlikte her zaman bir acı da var.

Ah'ın bir tarafıyla çok iyi.

Kendini tabanda tutuyor ve sertleşmiş aletini seksimin üzerinde zıplatıyor ve sonra, uyarmadan, keskin bir hareketle eve kayıyor.

Hava ciğerlerimi terk ediyor ve cüssesine uyum sağlamama izin vermek için hareketsiz kalıyor. Bedenim onunkinin etrafında dalgalanıyor.

O inliyor ve ben karanlık bir şekilde gülümsüyorum. İşte bu... mükemmel ses.

Christopher Miles bir üst seviyeye çıktı.

İki kalça kemiğimi avucunun içine alıyor ve beni sert ve hızlı bir şekilde yatağa doğru itiyor.

Derilerimizin arasındaki yağ tokatları.

Onunla başa çıkmaya çalışmak için gözlerimi kapatıyorum. İri kaslı vücudundan sızan güç benimkini ele geçiriyor.

Güçlü, piston hızlı pompalar.

Derin ve ıslak, bedenimin onu emme sesi odada yüksek sesle duyuluyor.

Yatak duvara çarpıyor, tenlerimizin birbirine çarpma sesi kulakları sağır ediyor ve aman Tanrım.

Yıldızları görüyorum... tüm yıldızları, belki ayı bile.

Bir insan sekste nasıl bu kadar iyi olabilir? O bu konuda Oxford'da bir akademisyen, bir profesör, evrenin efendisi.

Eminim ki porno çekmiş olsaydı interneti kırıp geçirirdi.

İnlemelerinin sesi ve kalın, sert aletini içimde hissettiğimde kontrolümü kaybediyorum. Vücudum onunkinin etrafında kasılıyor ve sertçe boşalıyorum.

Arkama bir tokat atıyor ve kendini derinlere doğru tutarken beni takip ediyor. Aletinin derine sokuluşunun sarsıntısını hissediyorum ve yatağa doğru gülümsüyorum.

Nefes nefese kalırken başını arkaya doğru eğiyor ve terler tenini toz haline getiriyor.

Elleri şefkatle arkamı ve sırtımı ovuyor: az önce vücudunun benimkine attığı dayakla tam bir tezat. "Bu çok iyiydi," diye cevap veriyor boğuk ve tahrik edici sesiyle.

"Neredeyiz?" Nefes nefese kaldım.

Kıkırdar ve çekilir. "Oraya varıyorum." Kendini orada hissetmek için parmaklarını cinsel organımın dudaklarına sürtüyor. "Yüzde seksen." Beni oraya sürtmeye devam ediyor ve keskin bir şekilde nefes alıyor, baktığı şeye takılıp kalıyor. "Bunun ne kadar ateşli göründüğü hakkında hiçbir fikrin yok, Suratsız. Ben ... senin içindeyim." Bana göstermek için elini kaldırdı. Parmaklarından meni damlıyor. Parmaklarını emip temizlemeden önce "Çok ateşli," diyor.

Tanrım. . .

Ne oluyor be?

Adam iyi niyetli bir sapık.

OceanofPDF.com

Christopher

Pansiyonun koridorunda yürüyoruz. Sabahın erken saatleri. Bugün barmenlik kursum var ve gitmeden önce Grumps'ı pansiyona geri almak istedim.

Otele gitmeden önce çıkış yapmadık, bu yüzden hala aynı odadayız.

Kapıyı açıyorum ve anında alkol kokusuyla karşılaşıyorum.

Sikeyim.

Odamızda kalan başka insanlar da var. Yabancılar.

Yataklarda yatan dört kişiye bakıyorum, hepsinin üzerinde sadece iç çamaşırları var.

Hala yarı sarhoş.

İçlerinden biri çıplak, uyurken yumuşak aleti sergileniyor.

Sikeyim.

"Kapıyı kapatın," diye homurdanıyor içlerinden biri.

Hayden'a dönüyorum; etrafındaki çıplak bedenlere bakarken gözleri kocaman açılmış. Şimdiye kadar iyi, saygılı oda arkadaşlarıyla kutsanmıştık.

"Siktir et bunu." Onu elinden tutup odadan dışarı çektim. "Orada kalmayacaksın."

Onu ofise doğru sürüklerken "Mecburuz," diye cevap veriyor. Saatime bakıyorum. Siktir et, bu sabah bu saçmalık için vaktim yok. "Her şey yoluna girecek."

"Hiç de iyi değil," diye çıkışıyorum. Müdür Howard'ı görmek için ofise giriyorum. "Merhaba, Howard."

"Hey, Christo."

"Dinle, bir sorunumuz var. Hayden ve benim için üç gecelik özel bir odaya ihtiyacım var, lütfen."

Aramıza bakıyor. "Sonunda bir hamle yapacak cesareti buldun, değil mi?"

"Siktir git. Dinleyin. Odamızda bir grup sarhoş salak var ve Hayden'ı onlarla bırakamam. Tüm hafta sonu barmenlik kursum var ve gidecek başka yeri yok. Hepsi çıplak ve sarhoş. Ne yapsın?"

"Sadece sahile gidip kitabımı okuyacağım," diyor.

"Yağmur yağıyor," diye çıkıştım.

"Ben iyiyim," diye yanıtlıyor kızgınlıkla. "Ben zor durumdaki bir genç kız değilim, Christopher. Kendi başımın çaresine bakabilirim, biliyorsun."

Howard, "Hiç özel oda kalmadı," diye yanıtlıyor.

"Tamam. Otele geri döneceğiz." Hayden'ı ofisten sürüklemeye başladım.

"Otele geri dönmeyeceğiz. O parayı boşa harcamayacağız." Topuklarını sıkıyor. "Burada kalıyoruz," diye ısrar ediyor. "Ben prenses değilim."

"Hayır." Kırmızı görmeye başladım. "Howard, üç aydır her hafta sonu burada kalıyoruz. Tanrı aşkına, bize ayrıcalıklı davranılmalı."

Bana bakıyor.

"O barda senin için kaç kavgayı ayırdım?"

"Yarısına sen sebep oldun."

"Ciddiyim," diye bağırıyorum. Dersime geç kalacağım.

"Peki, bir şartla bir oda tutabilirsin." "Neymiş o?"

"Bar kursuna gideceğini söylemiştin?" "Evet, ne olmuş?"

"Sen için iş arkasında ve bar için bu gece bana."

"Henüz ne yaptığımı bile bilmiyorum."

"Bu olur olmak iyi pratik."

Hayden umutla gülümser.

Kahretsin, onu bugün takılacak bir yeri olmadan burada bırakamam. "Tamam. Ama oda anahtarlarını hemen istiyorum."

"Anlaştık."

Anahtarları uzattı, ben de elinden kaptım. "Ve bu gece için bana ödeme yapacaksın."

"Bahşişler sende kalabilir." Ofisten dışarı çıkıyoruz. "Oh, ve Christo."

"Ne?"

"Bu gece dolunay partisi var."

"Ciddi misin lan sen?" Havlıyorum. "Her erkek ve onun lanet köpeği burada olacak."

"Bu yüzden daha fazla bar personeline ihtiyaç var." Gülümsüyormuş gibi yapıyor.

Harika.

Hayden'ı koridordan hızla odaya sürüklüyorum ve kapıyı açıyorum. Odanın ortasında küçük bir çift kişilik yatak duruyor. "Burası tam bir bok çukuru," diye bağırıyorum.

"Sen sadece otele alışkınsın. O kadar da kötü değil." Hayden omuz silkiyor. "Bana mükemmel bir okuma yeri gibi geldi."

"Pansiyonlarla işim bitti." Onu çabucak öptüm. "Akşama görüşürüz."

"Hayır, çalışmayacaksın. Çalışıyorsun," diye dalga geçiyor. "Hatırlatma bana."

Sınıfta oturuyorum ve tahtaya bakıyorum. Öğretmen devam ediyor, devam ediyor, devam ediyor.

Bu hayatımda yaptığım en sıkıcı ve anlamsız kurs. Saatime bakıyorum: 11:00.

Sikeyim.

Tanrım... zaman tamamen durdu mu?

Burada yedi saat daha oturamam. Kelimenin tam anlamıyla uzun ve acılı bir şekilde öleceğim.

Nefes veriyorum ve odaklanmaya çalışırken kalemimi alnıma vuruyorum.

Suratsız'ın ne yaptığını merak ediyorum. Telefonumu cebimden çıkarıp kucağıma koyuyorum ve masanın altından ona mesaj atıyorum.

Selam
bebeğim,
nasıl gidiyor?

Cevabını bekliyorum.

Öğretmen konuşmaya devam ediyor ve ben sürekli telefonuma bakıyorum.

Neden cevap vermiyor?

Ona tekrar mesaj attım.

Sen iyi misin?

Cevabını bekliyorum.

I shuffle etrafında içinde benimsandalye. Neden? değil Cevap veriyor mu?

Bir saat geçti. Hala bir şey yok.

Yurttaki tüm sarhoş pislikler gözümün önüne geliyor ve terlemeye başlıyorum.

Ya bir şey olduysa? Ona tekrar
mesaj attım.

Suratsız,
Endişelenmeye başlıyorum.
Bana mesaj at!

Çalmasını beklerken masanın altındaki telefonuma bakıyorum.

Hayden . . . ara beni, siktir et. "Bay Miles," diye sesleniyor öğretmen. Başımı kaldırıp bakıyorum.

"Dikkatini dağıtıyorum, değil mi?"

Evet, aslında öylesin.

"Telefonu kapat. Hemen."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Özür dilerim." Telefonumu cebime geri koyuyorum ve tahtaya bakıyorum.

Bu kurs anlamsız. Alkol tüketim kuralları kimin umurunda?

Ben değilim, orası kesin.

Sonunda, Bu öğle yemeği Mola, ve I acele et gelen sınıfa girip telefonumu çıkaracağım.

Cevapsız arama yok. Mesaj yok.

I MART için ve KAFETERYA olarak I kadran Hayden'ın numarası.

Çınlıyor.

"Hangi cehennemde o?"

Numarasını tekrar çevirdim. Hala cevap yok. Kapatıyorum ve tekrar arıyorum.

Cevap yok.

Bu kadar. Ona mesaj atıyorum.

Beni hemen ara!

Bir sandviç alıp masaya oturuyorum ve tek başıma yiyorum. Terlemeye başlamıştım.

Ya ona bir şey olduysa?

Kafamda tüm olası senaryoları gözden geçiriyorum.

Uyuyor olabilir. Aptallar tarafından taciz ediliyor olabilir. Dükkanlara doğru yürürken saldırıya uğruyor olabilir. Belki de şu anda uyuşturulup tecavüze uğruyordur.

Sikeyim.

Onu tekrar aradım. Cevap vermedi.

Bütün gün kayıp bir kız arkadaş için endişelenmektense yapacak daha iyi işlerim var.

Aman Tanrım. Kayıp.

Onu tekrar aradım.

Saat beşte, taksi pansiyonun önüne yanaştığında kendimi dışarı atıyorum.

Çılgına döndüm.

Hayatımın en kötü gününü geçirdim. Hayden kayıp, muhtemelen bir çukurda öldü.

Şoföre parasını verip içeri koşuyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. İçerisi beyazlar giymiş insanlarla dolu.

Aptal dolunay partisi.

Koridordan aşağı koşup odamıza daldım.

Boş.

Göğsüm sıkışıyor... Kahretsin, nerede o?

Bara koştum ve panik içinde etrafa bakındım. Eddie'yi gördüm. "Hayden nerede?" Kekeliyorum.

Etrafına bakınır ve köşeyi işaret eder. Hayden bir grup insanla oturmuş, gülüyor ve hayatının en güzel anlarını yaşıyor. Rahatlamış ve eğleniyor.

Beyaz elbisesiyle gökyüzü kırmızıya döner.

Göz göze geldik ve ben dönüp öfkeyle odaya doğru yürüdüm.

Duşa girdim ve o kadar öfkeliydim ki doğru düzgün göremiyordum bile.

Duş alıp odaya döndüğümde Hayden'ı yatakta yatarken buluyorum. "Selam, bebeğim." Mutlu bir şekilde gülümsüyor. "Nasıl geçti?"

"Neden lanet telefonuna cevap vermiyorsun?" Avazım çıktığı kadar bağırıyorum.

Yüzü düştü. "Ne?"

"Seni arayıp durdum. Bütün gün, çok endişelendim." "Ne demek istiyorsun?"

Telefonunu eline aldı.

ve ekranı okurken kaşlarını çatıyor. "Kırk iki cevapsız arama mı?" Bana bakıyor. "Sorun nedir?"

"Bir çukurda öldüğünü sanmıştım," diye ağlıyorum.

Kaşları kalktı. Ses tonuma şaşırdı. "Bana bağırma, Christopher."

"Sana bağırma!" Patladım. "Bütün gün endişeden hasta oldum. Ne kadar sorumsuz olduğunu biliyor musun?"

"Ne?"

"Beni duydun."

"Kitap okurken telefonum sessizdeydi, sonra bara gittim ve onu odada bırakmış olmalıyım. Her hareketimi izleyen bir köpek timi beklemiyordum."

"Köpek timi!" Bağırıyorum. "Sana lanet olası köpek takımını vereceğim."

"Endişelendiğin için üzgünüm ama beni aramanı beklemiyordum." Gözlerini devirdi.

"Bu kabul edilemez," diye karşılık veriyorum. "Bana patronluk taslama."

Gözlerini deviriyor. "Drama kraliçesi gibi davranıyorsun.

Ben bara geri dönüyorum."

"Ciddi misin sen?"

Bağırıyorum.

"Evet. Ve şu anda dışarıda çalışıyor olmanız gerekiyordu... hatırladınız mı?"

Kapıyı gösteriyorum. "Çık dışarı!"

Aptalca gülümsüyor, kızgınlığımdan hiç etkilenmemiş. "Tamam." Dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve gidiyor. Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Tartışmanın ortasında çekip gitmedi. . . Çileden çıktım.

Kan basıncım tavan yaptı.

Dolabıma gidip sırt çantamı çıkarıyorum ve koridordan sarhoş bir çift geliyor. Sevişmeye başladılar ve kız geriye doğru yürürken benim üzerime düştü.

"Ne yaptığına dikkat et," diye homurdandı adam bana.

Kaşlarımı kaldırıyorum, öfkem tehlikeli bir şekilde yüzeye yakın kaynıyor. Kızın kalkmasına yardım ediyorum. "Beni görmediğiniz için özür dilerim."

Gülüyor ve her yere düşüyor. "Hey, yaptığıma sevindim," diye flört ediyor.

Adam gözlerini bana dikiyor ve ben de ona ters ters bakarken çenemi sıkıyorum.

Hadi, sikik . . . dene beni . . . Seni hemen çözme havasındayım.

"Partiye geliyor musun?" Kız seksi bir şekilde gülümser.

Gözlerimi deviriyorum ve sırt çantama dönüyorum. Oraya gitme.

Sırt çantamda bir şey arıyorum. Aptal beyaz giymek zorundayım.

Kahretsin, sadece beyaz kolsuz bir tişörtüm ve şortum olduğunu fark ettim. Barın arkasında çalışmak için ideal değil ama idare eder.

Giyindim ve aynaya baktım. Kahretsin, bir pozcu gibi görünüyorum. Kollarım kolsuz için çok büyük. İşe yaramak zorunda; başka alternatifim yok. Bara doğru yol alıyorum.

"Hey." Eddie heyecanla gülümsüyor. "Bu gece seninle çalışacağım."

"Harika." Başımı salladım. "Beni nerede istiyorsun?" Hayden'ı ararken bakışlarım odanın içinde dolaşıyor.

"Oh . . . çok seksisin." Bir kız bayılır. "Orgazm olacağım." Gülümsüyor.

"Şunu iki yapalım." Arkadaşı güler.

"Birden fazla. Eminim sen de zamanında bunlardan birkaç tane vermişsindir," diye ekliyor ilk kız ve ikisi de kahkahayı basıyor. "Ve sırada biz varız."

Harika. Azgın sarhoş kızlar. Tam ihtiyacım olan şey.

Onlara sırtımı döndüm. "Kokteyl kitabı nerede?" Eddie'ye soruyorum.

Bana uzatıyor ve servise geri dönüyor. İnsanlar on kişi ayakta servis edilmeyi bekliyor.

Dolunayın insanların sarhoş olmasıyla ne ilgisi var? Bilmek istediğim bu.

Orgazm talimatlarını okudum. Elimden gelenin en iyisini yapıp teslim ediyorum. Tadının bok gibi olacağı garanti. "Al bakalım."

"Sonra ne yapacaksınız?" diye mırıldanıyor kız karanlık bir sesle. "İyiliğinin karşılığını vermeyi ve gerçekten çoklu yapmayı çok isteriz."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Meşgulüm."

Gözlerim kalabalığı tarıyor, asi kız arkadaşımı bulmaya çalışmakla meşgulüm. Hangi cehennemde şimdi o?

"Ben bir Corona alacağım," diyor adamın biri.

"Elbette." Corona'yı almak için dönüyorum ve Hayden'ın bir grup kızla dans ettiğini görüyorum.

İşte orada.

Birkaç kişiye daha hizmet ediyorum, gözlerim sürekli Hayden'ın üzerinde g e z i n i y o r.

Dans ediyor ve hayatının en güzel anlarını yaşıyor, hiç etkilenmemiş. Seksi beyaz elbisesiyle.

Bu kadar yenilebilir görünmesinden nefret ediyorum.

Bir adam ona yaklaştı ve ben yaptığım şeyi bıraktım.

Adam kolunu ona doluyor ve kadın geri adım atıyor.

İzlemeye devam ediyorum.

"Ben iki Guinness alacağım," diye bağırıyor biri.

Biraları almak için döndüm, gözlerim kızıma sabitlenmişti.

Adam onunla konuşup duruyor.

Kadın bir adım geri atar, adam da bir adım ileri.

Kulağına bir şey söylemek için eğiliyor.

Bir şeyler koptu. Bir de baktım ki dans pistindeyim ve elim adamın boğazında. "Geri çekil lan."

OceanofPDF.com

HAYDEN

Gözlerim dehşet içinde açılıyor. "Christopher," diye bağırıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Christopher boğazını sıktığı adama ters ters bakıyor. "Ona dokunmayacaksın. Beni anlıyor musun!" diye bağırır adamın yüzüne.

Adam onu itiyor. "Siktir git, tatlı çocuk." Sonra beni agresif bir şekilde belimden yakaladı ve vücudumu onunkine çarptı. "Onunla ne istersem yaparım."

Olamaz.

Christopher patladı. Beni o aptalın elinden çekip alıyor ve yolundan itiyor, sonra da adamın suratının ortasına bir yumruk indiriyor.

"Ahh," diye bağırıyorum vuruş bağlandığında.

Adam bir vuruşla karşılık verir ve Christopher sendeleyerek geri çekilir. İleriye doğru koşar ve kavga ederken adamı yere serer. Etrafta güreşiyorlar, kollar ve yumruklar her yerde uçuşuyor.

"Aman Tanrım, kes şunu," diye bağırıyorum. Olayı ayırmak için koşmaya çalışıyorum ama biri beni tutuyor. İnsanlar karışık bir şekilde içeri giriyor, görmeye çalışıyorlar. Birkaç kişi Christopher'a yardım etmek için araya giriyor ve sonra bazıları diğer adamı destekliyor.

Ayrılır ve iki adam birbirlerinden uzak tutulur.

Christopher'ın gözleri kalabalığın arasında beni buluyor ve kollarımı havaya kaldırıyorum. "Ne halt ediyorsun sen?"

Burun delikleri alevlendi. Dönüyor ve pansiyondan dışarı çıkıyor.

Onun nesi var böyle?

Neredeyse koşarak koridoru geçiyor ve büyük ön kapıdan çıkıp merdivenlerden aşağı iniyor. Yürümeye başlar.

Ben takip ederken yolun yukarısındaki karanlığa doğru gidiyor. "Christopher," diye sesleniyorum.

Beni görmezden geliyor ve yürümeye devam ediyor.

"Christopher," diye bağırıyorum. "Beni görmezden gelmeye cüret etme!" Durdu, sırtı hâlâ bana dönüktü.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Buradan siktir olup gidiyorum," diyor, arkası hâlâ dönük.

Yetişip yüzünü görmek için etrafından dolaşıyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Üzgündü.

"Ne yapıyorsun?" Yumuşakça soruyorum. Gözleri gözlerimi tutuyor.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum amına koyayım," diye ağlıyor. Gözleri çılgına dönmüş, saçları savrulmuş ve göğsü sanki nefes nefese kalmış gibi inip kalkıyor. Vücudundaki adrenalin tavan yapmış olmalı.

Kaşlarımı çatıyorum, şaşırıyorum. Ona bir şeyler oluyor. Yine büyük bir çıldırmanın ortasında. "Sorun yok. ." diyorum usulca.

"Bununla ilgili hiçbir şey yolunda değil, Hayden," diye ağlıyor. "Deliriyorum amına koyayım."

Ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Bütün gün senin için çıldırdım ve şimdi ..." Kollarını teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Sana dokunduğunu gördüm ve ..." Ellerini saçlarında gezdiriyor.

"Kıskandın," diyorum usulca.

"Ben kıskanmam," diye bağırıyor, çileden çıkmış bir halde.

Burada bir tür kriz geçiriyor ve ben yangına körükle gitmek istemiyorum.

Onu sakinleştirmeye çalışmalıyım.

"Bugün telefonuma cevap vermediğim için özür dilerim. Seni endişelendirmek istememiştim," diyorum.

"Mesele de bu zaten. Endişelenmiyorum. Kıskanmıyorum, Hayden. Kafam mı güzel, yoksa deliriyor muyum bilmiyorum," diye ağlıyor. "Benim neyim var böyle?"

Ona bakıyorum. Gerçekten hiçbir fikri yok. "Bana aşıksın," diyorum usulca.

Yüzü düşüyor.

"Ama sorun değil." Umutla gülümsüyorum. "Çünkü ben de seni seviyorum."

Gözleri benimkileri arıyor.

"Şimdi de gittin ve aramızdaki çok özel bir anı mahvettin." Ellerimi kalçalarıma koydum.

Sessizliğe gömülmüş bir halde bana bakıyor.

"Kendini topla ve içeri girip vardiyanı bitir," diyorum.

Alnında boncuk boncuk terler var. Gözleri deli gibi bakıyor ve kaçmak üzere olup olmadığından emin değilim. Sadece sakinleşmesini ve geri dönüp çalışmasını istiyorum. Eğer şimdi kaçarsa, aramızdaki her şey biter. Bu boku tekrar yaşamayacağım.

"Bu kabul edilemez bir davranış Christopher. Benimle konuşmaya çalışan her erkeği dövemezsin. Bu doğru değil." Omuz silkiyorum, sinirli bir şekilde. "Ben bir mülk değilim. Böyle davranmaya hakkın yok."

"Bunu o istedi."

"O yüzden büyüklük sende kalsın ve çek git. Sen böyle biri değilsin. Sen bir aşıksın, savaşçı değil."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Git ve vardiyanı bitir. Ben yatmaya gidiyorum."

"Partiye geri dönmeyecek misin?"

"Hayır. Sik kafalı erkek arkadaşım keyfimi kaçırdı." Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ağır ağır nefes veriyor.

"Sadece git." İçeriyi işaret ediyorum, o da dönüp merdivenleri tırmanıyor.

"Gerçekten yatmaya mı gidiyorsun?" diye tekrar soruyor.

"Evet," diye bağırdım. O beni takip ederken koridorda yanından geçip odamıza doğru yürüyorum.

Odamızın kapısını açıyorum ve ona bakıyorum. "İşim bitince görüşür müyüz?" diye soruyor umutla.

"Eğer aptal gibi davranmaya devam eder ve bu gece bir kavgaya daha karışırsan ... Tanrı yardımcım olsun."

"Yapmayacağım."

"Güzel." Odaya giriyorum ve o da kapının yanında çekingen bir şekilde duruyor. "Ve bu gece yerde yatacaksın," diye ekliyorum.

Başını sallıyor ve sonra bir şey bekliyormuş gibi oyalanıyor.

"Ve sana seni sevdiğimi söylemiyorum. Çünkü sen sadece bir aptalsın." Bir hışımla battaniyeleri indirdim.

"Ben de sana söylemiyorum," diyor.

Gülümsememi saklamaya çalışarak sırıtıyorum ve her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. "İyi, yapma o zaman." Yatağa tırmanıyorum. "Çık dışarı."

Gözleri belli bir şeyle parıldıyor. "Bence senin öfke sorunların var," diyor.

"Tanrı yardımcım olsun, Christopher." Ona bir yastık fırlattım. "Defol." Başının yanındaki duvara çarpıyor ve ilk kez gerçek bir gülümseme yayıyor yüzüne.

"İyi geceler, Huysuz."

"Bu geceyle ilgili iyi bir şey yok," diye yalan söylüyorum.

Kapı sessizce kapanıyor ve ben karanlığa gülümsüyorum. Savaştık ve o kaldı... ilerleme.

Kapının açıldığını duyduğumda saat sabahın üçüydü. Christopher telefonundaki el feneriyle sessizce içeri giriyor, soyunuyor ve arkamdaki yatağa tırmanıp sırtıma sokuluyor. Yeni duş almış sabun kokuyor ve ben gözlerim kapalı gülümsüyorum.

Eve geldi.

Onsuz uzun bir gece oldu. Savaşırken bile onu özlüyorduk.

"Saat kaç?" Mırıldanıyorum.

"Üç." Şakağımı öpüyor. "Uyumaya devam et, bebeğim." Omzumu arkadan öpüyor ve tüylerim diken diken oluyor. Saçlarımı geriye çekiyor ve nazikçe boynumu öpüyor. "Bu gece için özür dilerim," diye mırıldanıyor

Düşünürken parmakları tenimde bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Birinin seni benden alacağı düşüncesine dayanamıyorum," diye mırıldanıyor üzüntüyle. "Bu beni deli ediyor."

Arkamda büyüyen ereksiyonunu hissedebiliyorum. Christopher Miles cinsel bir varlık. Bu onun barışma yolu. Korkuyor; onu daha iyi hissettirmek istiyorum.

Boynumu uzatarak ona erişim izni veriyorum ve işaretini alıyorum. Eli tenimin üzerinde göğsüme kadar geziniyor, kulak mememi dişlerinin arasına alırken başparmağı meme ucumun üzerinde tozlanıyor.

Ereksiyonu kalçama saplanıyor ve karanlıkta bile onu çok net görebiliyorum.

Yuvarlanıyorum ve onun iri bedenine sarılıyorum. Yukarı bakıyor

Ben

. Aramızdaki hava çatırdıyor.

Kendimi dizlerimin üzerine kaldırdım ve onun büyük gövdesine doğru kaydım.

ereksiyon. Kendimi gevşetmek ve içeri girmesine izin vermek için bir yandan diğer yana sallanıyorum.

Boyu kalın ve aç. Bedenim yavaşça onunkinin derinliklerine gömülüyor. Bana huşu içinde bakarken kalça kemiklerimi tutuyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum bebeğim," diye fısıldıyorum. "Tamamen seninim."

Telaşla ayağa kalkıyor, beni öperken dudakları dudaklarıma çarpıyor ve beni kendine yakın tutuyor. Aşırı duygusal yüklenme. Kontrol altına alınamayacak kadar yoğun. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir yakınlık.

Karanlıkta birlikte sallanıyoruz, bedenlerimizi besliyoruz, aramızdaki duygulara teslim oluyoruz.

Hayatımda pek çok kötü karar verdim, pişman olduğum şeyler yaptım. Ama hayatta kesin olarak bildiğim bir şey var. Güzel Christopher Miles'a tamamen ve geri dönülmez bir şekilde aşığım.

Tanışmamız gerekiyordu. Aradığım kişi o.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

Yatağın eğildiğini hissederek uyanıyorum ve gözlerimi sürükleyerek açarken kaşlarımı çatıyorum. Christopher yatağın kenarına oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış. Sanki dünyanın sonu gelecekmiş gibi ellerini önünde kavuşturmuş sıkıyor. Kendine karşı bir savaş veriyor.

Bugün onun dramatizmini kaldıracak havada değilim.

Ayağımı arkasına koydum ve onu nazikçe ittim. "Bana bir kahve getirebilir misin lütfen?"

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Kahve ister misin?"

"Evet, lütfen." Onu meşgul etmeli ve kafasını dağıtmalıyım.

Ayağa kalkıyor. "Tamam. Bunu yapabilirim." "Biraz da meyveye ihtiyacımız var."

Giyinmeye başlar. "Hallediyorum."

"Bekle, bugün kursun var, değil mi?" "Saat 10'a kadar başlamayacak."

"Tamam." Gözlerimi kapatıyorum. Dün geceki davranışı hakkında söyleyecek çok şeyim var ama şimdi zamanı değil. Hâlâ düşünüyor. Kafasını toparlaması için ona biraz zaman veriyorum.

Giyiniyor. "Gelmek ister misin?" "Pek sayılmaz."

Kafamı kaldırmama yetecek kadar uzun süre oyalandı. "Gelmeni istiyorum."

Derin bir nefes veriyorum ve battaniyeleri geriye atıyorum. "Tamam." O beni izlerken yataktan kalkıp üzerime bir şeyler giyiyorum.

"Nasıl oluyor da her zaman bu kadar sakin

olabiliyorsun?" diye soruyor.

"Öfkeli değilim. İlişkimizde yetişkin gibi davranıyorum."

Kaşlarını çatıyor.

"Senin sıran gelecek hafta, ben saçmaladığım zaman."

Bana bastırılmış bir gülümseme veriyor. "Yaptığınız şey bu mu? Sırayla mı?"

"Uh-huh." Parmak uçlarımda duruyorum ve onun büyük, güzel dudaklarını öpüyorum. "Sırayla yetişkin olduğumuz sürece
. . her şey yoluna girecek."

"Peki ya aynı anda sik kafalı olursak?" diye soruyor. "O

zaman sonuç iyi olmaz." Onu tekrar usulca öpüyorum.

Başını sallıyor ve sanki ona kutsal bir sır öğretmişim gibi bana bakıyor. Bunları nasıl bilmez? Dünyevi bir adam için, ilişkilerle ilgili her konuda çok deneyimsiz.

"Kahve ve meyve almak oldukça yetişkin işi." Elimi tutarken sırıtıyor.

Gülümsüyorum. "Sanırım bugün sıra sende."

On saat sonra

Sırt çantalarımızla kaldırımda, betonun üzerinde duruyoruz. Christopher saatine bakıyor. "Nerede o? Taksi birazdan burada olur."

"Gelecektir."

Sokağa bakıyorum. Dürüst olmak gerekirse, gelmeyeceğinden biraz endişelenmeye başladım. Eddie'nin bize veda etmek için burada olması gerekiyordu ama gelmedi.

Hiç ona göre değil.

Almanya uçağımız birkaç saat içinde kalkıyor ve daha fazla bekleyemeyiz. "Onu tekrar ara."

Christopher onun numarasını arar ve telefon çalar. Küçük arkadaşını aramak için sokağa bakar. "Adresini bilseydim, oraya giderdim." Adım atmaya başlar. "Kahretsin, neden adresini almadım?"

Onu tekrar arar. "Ya ona bir şey olduysa?" Çıldırmaya başlıyor.

"Merak etmeyin. . . o gelecek."

OceanofPDF.com

EDDIE

Ara sokakta duruyorum ve gözetleme noktamdan Bay Christo ve Bayan Hazen'in pansiyonun önündeki yolun karşısında beni beklediklerini izliyorum.

Veda etmek için buradalar. . . .ve ben gitmek istiyorum.

Ama . . . Yapamam.

Christo'nun telefonundan bir numara çevirmesini izliyorum ve telefonum tekrar titriyor, isim ekranımda yanıyor.

Christo

Kalbim sıkışıyor ve onu cebime geri koyuyorum.

Hazen onunla sakince konuşurken Christo'nun adım adım ilerleyişini, söylenip durmasını izliyorum.

Bekledikleri her an daha da kötüleşiyor. Yolun karşısına koşup gitmemeleri için yalvarmak istiyorum.

Ama yine de yapacaklarını biliyorum... o zaman ne anlamı var?

Bir taksi yanaşıyor ve Christo genellikle geldiğim sokağa bakıyor ve boğazıma bir yumru oturuyor. Gözyaşları içinde sırt çantalarını bagaja koymasını izliyorum.

Sakın gitme.

Yola son bir kez baktıktan sonra nihayet taksiye biner ve araç hareket ederek uzaklaşır.

Başımı eğiyorum. Gitmişler.

OceanofPDF.com

Bir ay sonra
Amsterdam

HAYDEN

Gündüzleri gezmek, geceleri işte parti yapmak.

Amsterdam hakkında hep bir şeyler duymuştum. Herkes hayatınız boyunca en az bir kez deneyimlemeniz gereken bir yer olduğunu söylüyordu. Uyuşturucu kafeleri ve seks işçilerini, sokaklarda aptal aptal dolaşan uçurtma gibi yüksek insanları hayal ettim.

Beklemediğim şey ise kültürel çeşitliliğe sahip, güzel bir şehir olmasıydı.

Üzerlerinde bu güzel küçük köprülerin bulunduğu uzun kanallar, geceleri sokakları kaplayan parıldayan ışıklar, güzel restoranlar ve uzaktan gelen eklektik kahkaha sesleri.

Christopher ve ben sihirli malzemeler içeren çikolatalı keklere bayılıyoruz ve birçok gece eve dönerken kıkırdıyoruz. Burası çok eğlenceli bir yer ve hayal ettiğim gibi hiç de korkutucu değil.

Ve bisikletler . . . Bu kadar çok görmeyi hiç beklemiyordum.

Amsterdam'da insanlar araba kullanmaz; her yere bisikletleriyle giderler. Bu yüzden her restoranın, kulübün ve alışveriş bölgesinin önünde, önlerine küçük baston sepetler takılmış, zincirlenmiş sıra sıra güzel eski moda bisikletler var.

Çok havalı ve caddede yürürken arabaları duymuyorsunuz; insanlar sizi hızla geldikleri konusunda uyarırken bisiklet zillerini duyuyorsunuz.

Seyahatle ilgili küçük şeyler, her yeri farklı kılan kendine has özellikler.

Eski moda sevimli bisikletleri Amsterdam ile bağdaştıracağım aklımın ucundan bile geçmezdi ama biliyorum ki her zaman bağdaştıracağım.

Masaları dolaşıp Basil'le birlikte bardakları topluyorum. "Bu şimdiye kadar yaptığımız en kötü iş." Gözlerini deviriyor.

Kıkırdıyorum. "Bize bakar mısın?"

Kim böyle bir yerde çalışacağımı düşünebilirdi ki? Christopher hayata bakış açımı değiştirdi. Artık hiçbir şey sınır dışı değil.

Daha önce hiç olmadığı kadar özgür ve cinsel olarak kendime güveniyorum.

Amsterdam'da bir gece kulübünde çalışıyoruz. Her saat başı on dakika boyunca sahnede canlı seks şovları var ve biz de açık saçık giyiniyoruz. Ben askılı çoraplar ve uzun koyu renk bir perukla tamamlanmış kısa bir Fransız hizmetçi kıyafeti giyiyorum ve Basil de siyah takım elbise pantolon ve papyon takıyor.

Burası çok komik ve gördüğümüz şeyler saçlarınızı kıvırır.

Basil ve ben resmi bardak toplayıcılarıyız. Kimberly ve Bernadette mutfakta, Bodie ve Christopher da barın arkasında.

"Şu iki otuzbirciye bakar mısınız?" Basil bara doğru bakarken tiksintiyle dudağını kıvırır.

Christopher siyah takım elbise pantolon ve siyah papyon giymiş, tamamen gömleksiz ve dalgalı bir kas yumağı. Koyu renk saçları biraz daha uzamış, kıvrılmış ve son derece muhteşem görünüyor.

Onu izlerken gülümsüyorum. Barda bir profesyonel gibi çalışıyor. Müşterilerle gülüp şakalaşıyor, Bodie'yle şakalaşırken kokteyl çalkalayıcısını havada sallıyor.

Bu işte hayatının en iyi zamanını geçiriyor.

Sevdiği bir şarkı başlıyor, bbno$'dan "Edamame" ve çalışırken dans etmeye başlıyor; kadın müşteriler barda sıraya girmiş, gösterinin tadını çıkarıyor ... ve sahneyi kastetmiyorum.

Birbirleriyle oynamalarını izlerken kıkırdıyorum. "Ateşli otuzbirciler ama."

"Ben de bar kursu alacağım." Basil iç geçirdi. "Yapmalısın."

Bardakları toplamaya devam ediyorum ve barın önünden geçiyorum. "Hayden," diye bağırıyor Christopher kalabalığın arasından. Kafamı kaldırıyorum ve bana el sallıyor. Beni barda oturan bir adamla tanıştırıyor. "Bu Bay Escott."

"Merhaba." Gülümsüyorum.

"Yunan adalarında lüks bir yatta iş teklifi aldı." İnsanlara hizmet etmeye devam ediyor.

"Oh." Gözlerim genişledi. "Harika."

"Hepimiz." Christopher heyecanla gülümsüyor.

Gözlerim Bay Escott'a kayıyor. "Altımız mı?"

Onaylıyorum. "Evet, bu enerjiye filomda ihtiyacım var."

Eliyle Christopher, yüksek sesle gülüyor. Üç kadın için bir kokteyl çalkalıyor. Sallarken kol ve karın kasları esniyor. Kadınlar izlerken aptalca gülümsüyorlar.

"Burada çok fazla enerji var," diye katılıyorum.

"Hepiniz onun gibi olursanız, harika olacak."

Gülüyorum. "Onun gibisi yok Bay Escott. O kendi liginde."

Güzel erkeğimi izlerken gülümsüyorum. Şaka bile yapmıyorum.

-Gerçekten öyle. Her gece onu kalabalığı coştururken izliyorum ve ona biraz daha aşık oluyorum. Onun bu halinden dolayı zerre kadar kıskançlık hissetmiyorum.

O neyse odur.

Pespaye ya da flörtöz değil; şakacı ve eğlenceli biri ve bana dünyadaki tek kadınmışım gibi hissettiriyor.

Ve ona göre öyleyim.

Christopher geri geliyor. "Gidip diğerlerine içeride olup olmadıklarını sorabilir misin?"

"Tamam." Gülümsüyorum.

"Sizi burada bekleyeceğim," diyor Bay Escott.

"Ne zaman başlamamızı istersiniz?" Yüksek sesli müzikten sesleniyorum.

"Pazartesi."

"Oh." Kaşlarımı çattım. "O kadar çabuk mu?"

"Evet, bir charter gezisi için tüm mürettebatımız su çiçeği hastalığına yakalandı. Önümüzdeki hafta, yoksa maalesef hepinize bir pozisyon teklif edemeyeceğim."

"Tamam. Gidip öğreneceğim." Arkadaşlarımızı bulmak için kalabalığın arasından çıkıyorum.

On dakika sonra döndüm. "İçerideyiz." Bay Escott'a gülümsedim.

"Harika." Bana bir kartvizit uzattı. "Mykonos'a gittiğinde beni ara."

"Tamam." Kartını cebime koydum.

"Molaya on dakika mı kaldı, Suratsız?" Christopher müziğin üzerinden bağırıyor.

Saatime baktım. "Evet, tamam."

Çay molalarımızı hep birlikte veririz.

"Tanıştığımıza memnun oldum Bay Escott. Haftaya görüşmek üzere." "Dört gözle bekliyorum."

Kalabalığın arasından geçip gidiyorum. Yapacak çok işim var.

On iki dakika sonra, arka alana ve koridora doğru yürüyorum.

Bir depo kapısının önünden geçerken içeri çekiliyorum ve kapı çarpılarak kapatılırken duvara doğru itiliyorum. Elleri Fransız hizmetçi eteğimi kaldırırken Christopher'ın dudakları boynuma düşüyor. "Çay için ne istediğimi biliyorum."

Bu adam ve bana yaptıkları... tüm sapkınların sapkını.

Onu sevmek hayatımı değiştirdi. Bana kendimin daha iyi bir versiyonunu gösterdi.

Spontane, seksi bir versiyon ve ondan çok hoşlanıyorum.

Bacağımı kaldırıp rafa koyarken kıkırdıyorum. Eli askılı kemerimin üzerinden kalçama doğru kayıyor.

"Bu işletmedeki barmenler her zaman çok yardımcı oluyor." Dudaklarına karşı gülümsüyorum.

"Hizmet etmekten mutluluk duyarım." Külotumu kenara itiyor ve beni derinden öperken parmaklarını seksimin dudaklarının arasından geçiriyor. "Benim kötü kızım hazır." Beni döndürüyor ve eğiyor. Derinlere kaymadan hemen önce fermuarını duyuyorum.

İkimiz de zevkle inlerken gözlerim dalgalanarak kapanıyor. Çekiyor ve tekrar sokuyor. "Bu lanet işi seviyorum."

OceanofPDF.com

Pazartesi sabahı
Yunanistan

CHRISTOPHER

Mikonos marinasındaki iskelede bekliyoruz. Lüks yatlar sıraya dizilmiş.

"Biz teknecilikten ne anlarız ki?" Yatlardaki tüm mürettebatı izlerken Basil iç geçiriyor. "Yapacak çok şey var gibi görünüyor."

"Umarım üniformalarımız güzeldir." Kimberly dışarı bakarken gülümsüyor.

"Son üniformamızdan daha kötü olamaz." Basil kaşlarını çattı. "Göğsüme bağlanmış bir et parçasıyla çalışmalıydım."

"O kadınlar seni sevdi, Baz." Hayden gülüyor.

Baz tiksintiyle dudağını kıvırıyor.

Bir adam bize doğru yürüyor. Çok ciddi görünüyor, beyaz bir şort ve beyaz kısa kollu düğmeli bir gömlek giyiyor. Altın düğmeleri ve omuzlarında lacivert askıları var. Başında resmi bir kaptan şapkası var. "Pilota benziyor," diye fısıldıyor Bernadette.

"Lütfen teknemizde ol," diyor Kimberly usulca, gözleri onun üzerindeyken.

"Yat," diye düzeltiyorum. "Bu bir tekne değil."

"Lütfen yatımızda . . . ve benim odamda," diye devam ediyor.

Hepimiz kıkırdıyoruz ve o bize ulaşıyor. "Merhaba, ben Kaptan Mark, kaptan. İçinizden birinin Hayden olduğunu varsayıyorum?"

"Evet, benim." Onun elini sıkarken gülümsüyor. Hayden her zaman işlerimiz için irtibat noktası gibi görünüyor. Bizi tanıştırıyor. "Bunlar da diğerleri, Christo, Basil, Bodie, Kimberly ve Bernadette."

"Merhaba." Gülümsüyor. "Hoş geldiniz." Dönüp rıhtımdan aşağı doğru yürüyor, biz de onu takip ediyoruz. "Çok yüksek bir tavsiyeyle geliyorsunuz," diye devam ediyor.

Hepimiz bakışıyoruz. Benden başka hiç kimse daha önce bir yata binmemişti.

Bunu itiraf edebileceğimden bile değil.

"Çok heyecanlıyız." Hayden arkadaşça davranmaya çalışarak gülümsüyor.

"Destek olduğunuz ve yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Tüm mürettebatım hastalandı ve iki hafta daha çalışamayacaklar. Tüm hafta boyunca rezervasyonlarımız vardı, bu yüzden günü kurtardınız."

Hepimiz tekrar bakışıyoruz ve Hayden gülümsemesini gizlemek için dudaklarını yuvarlıyor. Bu gerçek bir felaket olabilir.

"İşte orada." Kaptan Mark gülümsüyor. "Çok güzel değil mi?"

Hepimiz başımızı kaldırıp bakıyoruz ve yüzümüzdeki kan çekilirken hareketsiz duruyoruz.

"Evet." Herkes gülümsüyormuş gibi yapar.

Olamaz.

Bu bir yat değil; bir süperyat. Dört kat yüksekliğinde ve en az 160 feet uzunluğunda. Siyah ve şık ve . . . lanet.

Bu gemiyi nasıl yöneteceğiz? Ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrimiz yok.

Oh . . . kahretsin. Yakamın tutuştuğunu hissediyorum.

Bu isim . . . Kaşlarımı çatıyorum. Tanıdık geliyor.

Obsidian ... bu yatı nereden biliyorum? Zihnimde bir tür anı arıyorum.

"Hep burada mı demirli?" Rahat davranarak soruyorum. "Hayır, genelde Monte Carlo'da olur."

"Doğru." Grand Prix'yi her yıl Monte Carlo'daki yatımızdan izlerim. Umalım da sadece oradan olsun.

Hayden'ın korkmuş gözleri benimkilerle buluşmak için kayıyor. "Bu da ne?" diye fısıldıyor.

"Sorun değil," diyorum.

Bu iyi bir şey değil. Bu yaşayan bir kabus.

Köprüden geçip yata çıkıyoruz ve aşırı lüks yüzümüze çarpıyor.

Spa ve dalma havuzlu büyük bir güverte, açık hava lounge alanı, bar - her şey en güzel ahşaptan ve mükemmel bir şekilde tamamlanmış. Etrafa baktım. Fena değil.

Çift kapıdan içeriye bakıyoruz. Pelüş mobilyalarla döşenmiş büyük ve lüks bir yaşam alanı. Sağ tarafta bir asansör ve inip çıkan merdivenlerin yanı sıra geniş bir koridor var.

"Vay canına," diye fısıldıyor herkes etrafına bakarken huşu içinde.

"Gelin, size güvertenin altındaki hizmetkârların odasını göstereyim. Hazırlanmamız gerekiyor. Geminin sahibi bu gece bir grup arkadaşıyla birlikte gemiye binecek."

"Bu geminin sahibi kim?" diye sordum. "Julian Masters," diye cevaplıyor.

Sikeyim.

"O nereli?" Aptal gibi davranarak soruyorum.

"Birleşik Krallık. Söyleyebileceğin gibi yüklü. Eski aile parası . . . ama o bir yargıç. Kendi

genişletilmiş AİLE itibaren Avustralya üzerinde Burada için bir bekarlığa veda partisi."

Yüzümdeki kan çekiliyor. Onları tanıyorum. Hepsini t a n ı y o r u m .

Julian Masters, kardeşim Jameson'ın en iyi arkadaşlarından biridir. Birlikte yatılı okula gittiler.

Tamamen boku yedim.

OceanofPDF.com

Bölüm 19

"Çantalarınızı yere bırakın, size etrafı gezdireyim," diyor Kaptan Mark. Kolunun altında bir pano tutuyor. Dediğini yapıyoruz ve yatın etrafında onu takip ediyoruz. "Bu katta oturma alanı, resmi yemek salonu, sinema ve iki banyo var." Kayısı mermerinden bir sehpanın etrafında üç büyük beyaz kanepe var. Zeminler balıksırtı koyu ahşap ve büyük krem rengi egzotik halılarla kaplı. Duvarlarda çarpıcı sanat eserleri asılı.

Çok güzel. Hakkını vermeliyim.

"Vay canına." Herkes huşu içinde

fışkırıyor.

Umutsuzca bir kaçış planı tasarlamaya çalışırken arkadan takip ediyorum.

Denize düşen adam kulağa çok çekici geliyor.

"Üst kata." Merdivenlerden çıkıyor ve biz de onu takip ediyoruz. "Bir başka geniş oturma alanı, rahat yemek alanı ve kokteyl bar. Bu katta dört misafir yatak odası var."

"Aman Tanrım." Hayden'ın gözleri fincan tabağı büyüklüğünde ve elimi tutuyor. "Buraya inanabiliyor musun bebeğim?" diye fısıldıyor huşu içinde. "Hiç böyle bir şey görmemiştim."

Meh . . . Etrafıma bakarken kaşımı kaldırıyorum. Benim yatım daha iyi.

"En üst kat, ana süit." Tamamı yatak odası olan ve 360 derece manzaraya sahip bir kat daha çıkıyoruz. A

büyük banyoda gömme spa küveti ve gömme çift kişilik gardıroplar bulunmaktadır.

İşte bu güzel.

"Buradan" - gizli bir kapıyı kaydırarak açar - "Çocuk odası. Bay Masters çocuklarını yakın sever." İçeri baktığımızda iki karyola ve iki tek kişilik yatak görüyoruz. Oyuncaklar ve kitaplar sergileniyor. Oda tamamen pastel renklerde ve güzelce dekore edilmiş.

"Onlar buradayken gemide bir dadı var mı?" Hayden soruyor.

"Hayır. Dadıları yok; tüm ebeveynlik işlerini kendileri yapıyorlar."

Hayden bana gülümsüyor ve elimi sıkıyor. "Onları şimdiden sevdim," diye fısıldıyor. "Asla bir dadım olmazdı."

Kaşlarımı çatıyorum. Ne oldu? Hiç dadı yok mu?

Eğer dadınız yoksa karınızı ne zaman becerebilirsiniz? Sadece geceleri beş dakika falan mı seks yapman gerekiyor? Bu benim evimde olmayacak.

Dönüşümlü olarak dört dadım olacak.

Aslında . . . Bir şey hatırlayınca gülümsedim.

Masters'ın karısı onun dadısıymış. O da çok seksi.

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırıyorum.

Pis piç.

Acaba nasıl oldu?

Kaptan Mark, "Hadi güvertenin altına, kalacağınız yere inelim," diye devam ediyor. Onu üç kat aşağıya kadar takip ediyoruz. "Burası mutfak."

Bize etrafı gösteriyor. "Aşçı Helga bu öğleden sonra burada olacak. Hepiniz dönüşümlü olarak onun yardımcılığını yapacaksınız. Çok sıkı çalışır." Kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi kaşlarını çatıyor ve duraklıyor. "İlginç bir karakter."

Harika, bu onun bir sürtük olduğunun şifresi.

"Burası personelin yaşam alanı. Üç yatak odası var. Biri Helga için; tek başına kalıyor. Birinde iki adet tek kişilik yatak, diğerinde ise dört adet ranza var."

"Hayden ve ben dublörümüzü aldık," diye anons ediyorum başkaları daha fırsat bulamadan.

"Evet, evet," diye mırıldanıyorlar.

"Yani." Kaptan Mark gülümser. "İşte bizim hanımefendi. Umarım burada çok rahat ve mutlu olursunuz. Yerleşmek ve kendinizi evinizde hissetmek için sabahı değerlendirin. Bu öğleden sonra biraz eğitim yapacağız ve ardından misafirlerimiz akşam altı gibi bize katılacak."

"Gemide ne kadar kalacaklar?" Ben soruyorum. "İki gün."

"Peki sonra ne olacak?" Basil soruyor.

"Bu gemi Bay Masters kullanmadığı zamanlarda kiralanıyor. Çarşamba günü başka bir grup alacağız."

"Ah, tamam," diye yanıtlıyor Basil. "Sahibi burada olmasa bile çalışmaya devam ediyoruz."

"Aynen öyle."

"Konuk listeniz var mı?" diye sordum. "Gözden geçireceğim ve her şeyi düzenlemeye başlayacağım."

"Evet, işte burada." Panoyu uzattı. "Hepinizle birkaç saat sonra görüşürüz." Merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboluyor ve herkes etrafta dolaşmaya ve işlerini yapmaya başlıyor. Kâğıdı geri katlıyorum ve listeyi okuyorum.

Julian Masters

Spencer Jones

Sebastian Garcia

Sikeyim.

Dosyayı hemen yere bıraktım. Misafirlerin geri kalanını okumaya gerek yoktu.

İlk üçü dünyadaki en büyük şakacılar. Bırakın kırk sekiz saati, onlarla bir saat bile dayanamam.

Bu yaşayan bir kabus.

Kimliğimi açığa çıkarıp Hayden'a söyleyecekler ve siktir et, beni henüz yeterince sevmiyor. Ona yalan söylediğim için beni terk edecek.

Onu kim suçlayabilir ki?

Haftalardır ona kim olduğumu nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum, ama o kadar çok eğleniyoruz ki, tüm bunlar bittiğinde ne olacağı hakkında konuşmadık bile. Ona bu şekilde yalan söylediğimi öğrenmesini istemiyorum. Ona söyleyecek kişi ben olmalıyım.

Sikeyim.

Altı hafta önce ilk kavga ettiğimiz geceden beri beni sevdiğini söylememiş olması çok garip - her ne kadar sık sık seni sevmiyorum desek de, bu benim için seviyorumun şifresidir ... ama ya onun için öyle değilse?

Ya sadece onun söylediği bir şeyse?

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, midem bulanıyor.

Hayden'ı hayatımda istiyorum. Onu bir yalan yüzünden kaybetme düşüncesi göğsümü daraltıyor.

Sırt çantalarımızla onu merdivenlerden aşağı kadar takip ediyorum ve odamıza giriyoruz. Küçük ve penceresi yok. Yine de mahremiyetimiz var, ki asıl önemli olan da bu.

Köşede bir gardırop ve bir masa var. Hayden eşyalarını çekmecelere yerleştirmeye başlıyor. Onu izlerken yatağa oturuyorum.

Ona söylemek zorundayım.

"Güzel yat, ha?" Ben de öyle dedim.

"İnanılmaz." Gömleğini katlıyor. "Bu hayatımın işi olacak."

Kalbim göğsümde küt küt atıyor. "Kendini böyle bir yata sahip olarak hayal edebiliyor musun?"

"Ben mi?" Gülüyor. "Yok artık."

"Paran olsun istemez miydin?" diye sordum. "Bu yat gibi bir para mı?"

"Tanrım hayır, zengin insanlardan nefret ediyorum."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Hiç tanıdığın var mı?"

"Pek sayılmaz." Giysilerini katlamaya devam ediyor. "Bu biraz ayrımcı değil mi sence de?"

Bana bakıyor ve yaptığı işi bırakıp gelip kucağıma oturuyor. Dudaklarımı usulca öperken kollarımı ona doluyorum. "Sahip olduğumuz hayatı seviyorum, Christopher."

Ona bakıyorum ve o da bana bakarken yüzümdeki saçları geriye doğru tarıyor. "Paran olmadığı için endişelenmene gerek yok."

Ha?

"Bizim hakkımızda sevilecek çok şey var." Burnumun ucunu öpüyor. "En iyi arkadaşım olmanı seviyorum." Beni gülümseyerek öpüyor. "Yaptığın her şeye çok şey vermeni seviyorum. Nazik ve sevgi dolu olmanı seviyorum. Bana göz kulak olmanı seviyorum. Sen olduğun gibi mükemmelsin."

Gözlerim onunkileri arıyor. Nutkum tutuldu.

Aklımda tek bir kelime bile yok. Hayatım boyunca bu sözleri duymak istedim, birinin beni ben olduğum için istediğini.

Bu kadını seviyorum.

Bana sıkıca sarılırken usulca gülümsüyor.

"Sana bir şey söylemem gerek," diye mırıldandım.

Tişörtünü başının üzerinden çıkarıyor. "Ve . . . Sana bir şey göstermem gerekiyor." Ayağa kalkıyor ve

Sütyeninin mandallarını açıyor; dolgun göğüsleri serbest kalıyor ve kendimi durduramayarak uzanıp bir tanesini avucumun içine alıyorum. Anında sikim güm güm atmaya başladı. Eğilip beni öperken "Devam et bebeğim, diyordun" diye mırıldanıyor. Elim kalçasından yukarı ve külotunun altına kayıyor.

Konsantre.

Sıcak, Yumuşak, ıslak Dudaklar içinde onu külot çalmak Düşüncelerim. Siktir. . . o iyi hissettiriyor.

"Ne diyordun?"

"Ben öğretmen değilim," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Benden uzaklaşırken kaşlarını çatıyor. "Nesin sen?"

Gözlerim onunkileri arıyor. Seninkileri.

Yüzü düştü. "Bana yalan mı söyledin?"

Hayal kırıklığına uğramış ses tonu midemi bulandırıyor.

Bunu mahvetme, seni aptal.

Birlikte sekiz ayımız daha var.

bu konuşmayı yapmak zorundayız.

Bu hafta sonunu atlatıp Masters'ın o koca çenesini kapalı tutmasını sağlayabilirsem. Yani, zenginmişim gibi davranmıyorum. Fakir numarası yapıyorum. Bir üst sınıfa geçtiğim için benden nefret ediyor olamaz.

Saçından bir parça koparırken ona bakıyorum. Lanet olsun. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Aramızdaki dinamiğin değişmesine hazır değilim.

Biraz daha zamana ihtiyacım var.

"Ee?" diye soruyor bana. "Öğretmen değilsen ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir okulda hademeyim," diye a ğ z ı m d a n kaçırdım. "Sana söylemeye utandım."

Onun ağız düşer Aç. "Tatlım," usulca fısıldıyor, "bu kalbimi acıtıyor."

Söylenecek onca şey varken . . . lanet olsun!

Neden bu? Kafamın içinde bir beyin var mı ki?
"Temizlikçi misin?" diye tekrarlıyor.

"Evet." Başımı salladım, kendimi yalancı bir pislik gibi hissediyordum.

"Bebeğim," diye fısıldıyor beni kucaklamak için kendine çekerken, "Ne yaptığın umurumda değil. Benim için önemli olan senin iyi bir insan olman. Ve sen iyiden daha iyisin; sen en iyisisin."

Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarılıyorum. Boynuna sokulurken gözlerimi kapatıyorum.

Bu kadın . . .

Bu güzel kadın geçimimi tuvalet temizleyerek sağladığımı düşünerek beni seviyor.

Ben onu hak etmiyorum.

"Bu benim için sadece bir şaka değil Hayden," diyorum. "Seninle bir gelecek istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum." Gülümsüyor. Yatağa uzanıyoruz ve öpüşüyoruz. Yanıtlamam gereken bir soru daha var.

"Kendini nerede yaşarken görüyorsun?" diye sordum. "Bütün bunlar bittiğinde..."

"Seninle olduğum sürece, umurumda değil." İşte bu.

Kalbim alışılmadık bir duyguyla patlıyor: aidiyet duygusu. Bu gerçekleşiyor. Benim için hareket edecek ... bu gerçek.

Vücudumdan aşağı kayıyor ve sertleşmiş aletimi serbest bırakıp ağzına alıyor. Karanlık gözleri benimkileri tutarken ona bakıyorum. Uzunluğumu yalıyor ve sonra beni sertçe emiyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor. Manzaranın tadını çıkarmak için dirseklerimin üzerine yaslanıyorum.

Dilini sikimin ucunda gezdiriyor ve saçlarını alnından geriye doğru iterken keskin bir nefes alıyorum.

"Sen benimsin," diye fısıldıyorum.

"Hepsi senin." Etrafımda gülümsüyor. Dudaklarını yalıyor. "Şimdi . . . ağzımı sik."

Hayden'ın yumuşak nefes alışının sesi uykuya daldığını anlamamı sağlıyor.

Bu kibrit kutusu yatak odası tüm zamanların en iyi orgazm voodoo'suna sahip. Az önce hayatımın en iyi seksini yaptık.

Sessizce üzerime bir şeyler giyip yatak odasından gizlice çıkıyorum. Her şey sessiz. Dün gece sözde sakin bir şeyler içmek için dışarı çıkmıştık ve sonunda üç saat uyuyabildik. Herkesin bavullarını boşaltıyor olması gerekiyordu ama tahminimce çok yorgunlar ve bu geceki bok fırtınasından önce çok ihtiyaç duydukları uykuyu yakalamaya çalışıyorlar.

Ve bok fırtınası dediğimde, bok fırtınasından bahsediyorum.

Merdivenlerden gizlice çıkıp güverteye çıktım. Etrafa bakıyorum. Kaptan Mark nerede?

Yatın ön tarafına doğru yürüyorum ve onu kaptan koltuğunda görüyorum. Neredeyse koşarak yatın arka tarafına geçiyorum ve telefonumdaki numaraları karıştırıyorum.

Ustalar

Numarasını çeviriyorum ve çalıyor.

"Miles." Cevap verirken gülüyor. "Ne istiyorsun?" diye şaka yapıyor.

"Dinle, bir sorunum var," diye fısıldıyorum kalbim göğsümde sertçe atarken.

"Ne? Daha yüksek sesle konuş. Neredesin sen?" Bar gibi bir yerde. İnsanların yüksek sesle güldüğünü duyabiliyorum.

"Gizli
görevdeyim."

"Ne?"

"Bir yıl izin aldım ve takma bir isimle sırt çantamla dünyayı dolaştım."

"Ne?" diye patladı kahkaha atmadan önce. "Sen . Sırt çantasıyla mı geziyorsun?" Yine yüksek sesle gülüyor. "Bu çok komik."

"Kim olduğumu bilmeyen bir grup insanla seyahat ediyorum ve bir yatta iş bulduk ve az önce o yatın senin yatın olduğunu öğrendim," diye aceleyle söylüyorum.

"Saçmalık," diye tersliyor.

"Daha sonra buraya geldiğinde benim kim olduğumu kimseye söyleyemezsin."

Sertçe gülüyor. "Bu bir durum." "Kes şunu," diye fısıldıyorum öfkeyle.

"Christopher Miles benim yatımda gizli bellboyluk yapıyor," diyor birine.

"Siktir git." Birinin güldüğünü duyuyorum.

Gözlerimi kısıyorum. Spencer Jones. Bu sesi nerede duysam tanırım.

Kaptan Mark yatın yanından aşağı doğru yürümeye başlar. Mutlu bir şekilde el sallıyor.

Sikeyim.

"Gitmem gerek," diye kekeliyorum. "Tek kelime etme.

Beni tanımıyorsun."

"Keşke y a p m a s a y d ı m . " Gülüyor ve benden başka birine b a h s e t t i ğ i n i duyuyorum.

Telefonu yüzüne kapatmaktan başka çarem yok.

Sikeyim.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musunuz?" Kaptan Mark gülümser.

"Evet." Telefonumu cebime geri koyarken sahte bir gülümseme takınıyorum. Ateşliyim, telaşlıyım ve lanet olsun ki çok stresliyim.

"Bavulunu boşalttın mı?" diye soruyor.

"Evet, sadece hızlı bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu."

"Bir saat içinde güvertede buluşacağız. Üniformaları dağıtacağım ve eğitime başlayabiliriz."

"Kulağa harika geliyor." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Pek sayılmaz. Kulağa gerçek bir cehennem gibi geliyor.

"Görüşürüz o zaman." Yatın ön tarafına doğru yürüyor ve ben de dönüp marinaya bakıyorum. Bir fotoğraf çekip Eddie'ye gönderiyorum.

Mykonos.

Barselona'daki küçük dostumun nasıl olduğunu merak ediyorum. Çarşamba günü bu iş bittiğinde onu arayacağım... Tabii o zamana kadar denize atlamazsam.

Odama geri dönüyorum ve uyurken Hayden'ın sırtına sarılıyorum.

Zihnim aşırı hızda çalışıyor.

Eğer bu planlandığı gibi gitmezse. . .

Olabilecek milyonlarca senaryoyu, bunun ne kadar kötü bir şekilde geri tepebileceğini gözden geçiriyorum ve yanlış bir şey yaptığımı bilmeme rağmen, bir şey inkar edilemez.

Evdeki hayatım sadece güçlü bir aşkın dayanabileceği bir şey.

İnsanlar, mekanlar. . . paparazzilerin baskısı.

Onu daha iyi hazırlamalıyım. Daha fazla zamana ihtiyacımız var.

"Bunlar üniformalarınız," diyor Kaptan Mark fermuarlı takım elbise çantalarını uzatırken. "İstediğiniz bedenleri sipariş ettik ve eğer bir şey uymazsa, alt kattaki depoda birkaç tane fazladan var."

Kaptan Mark yat hakkında konuşmaya ve bize her sıkıcı küçük ayrıntıyı anlatmaya başlıyor ve ben Basil'e bakıyorum. Takım çantasının fermuarını açmış ve içindeki bir şeye kaşlarını çatmış bakıyor. Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor.

"Ne?" Ağzımı açtım.

Kırmızı parıltılı bir papyon tutuyor. "Bu ne lan?" diyor.

Huh.

Kaptan Mark konuşmaya devam ederken ben de takım elbise çantamı yavaşça açıyorum. Askıda üç üniforma, siyah bir takım elbise pantolonu ve kırmızı simli bir papyon var.

"Kaptan Mark, bu nedir?" Pruvayı tutuyorum Kravat.

O bakışlar bitti. "Bu senin üniforma için bu gece."

"Benim neyim?"

"Bay Escott temalı partiler düzenleyebilmek için farklı bir ekip istedi. Her birinizin, sizinle tanıştığı kulüpte giydiğiniz gibi bir parti üniforması var." Gururla gülümsüyor. "Hepinizden çok etkilendi."

Beni bu üniformayla gördüklerinde çocukların yüzlerini hayal ediyorum.

Tanrım, hayır.

Böyle bir şey olamaz.

Hayden çantasının fermuarını açıyor ve askı kemerleriyle tamamlanmış küçük bir Fransız hizmetçi üniforması çıkarıyor. "Bunu giymeyeceğim," diyor kararlılıkla.

"Ama ..."

"Bu kıyafeti insanların sahnede seks yaptığı özel bir kulüpteyken giydim. Kimse bana bakmıyordu bile, ben de ortama uyum sağlıyordum. Bu ortamda bunu giymek çok adice. Ben zengin erkeklerin bakması için striptiz yapan biri değilim."

"Katılıyorum," diyor Kimberly.

Bernadette de "Aynen," diye ekliyor.

Kaptan Mark aralarına bakarken kaşlarını çatar. "Tamam, kızlar başka bir şey giyebilir. Ama üniforma erkeklerde kalacak. Bu gecenin teması

Kabare. Siz kızlar bu temada bir şeyler bulmalısınız. Abartılı bir eğlence istiyorum. Güvertenin altındaki depoda kostümler ve dekorlar var."

Bana baktı. "Bay Escott dans ettiğini söyledi, Christo. Müziğin yanında mı?"

"Dans etmiyorum lan ben," diye alay ediyorum, dehşete düşmüş bir halde.

Hayden kıkır kıkır gülüyor.

"Bu hiç komik değil," diye tükürdüm.

"Bana kokteyl yaparken dans ettiğin bir video gönderdi."

"O şakaydı, profesyonel dans rutinleri değil."

"Öyle yap o zaman." Saatine bakar. "Yarım saat sonra bir DJ'imiz var."

"DJ MI?" Basil kaşlarını çatıyor. "Kaç kişi geliyor?"

"Otuz civarında ama çoğu yatta kalmayacak. Parti bittikten sonra onları anakaraya geri bırakacağız."

"Saat kaçta olacak?" Ben soruyorum. "Ne zaman isterlerse."

Hepimiz bakışıyoruz. Harika. Bu piçlerle bütün gece ayakta olacağız.

"Helga ve Agnes birazdan burada olurlar."

"Agnes mi?" Hayden sorar. "Ne iş yapıyor?"

"Onu daha önce gemiye almamıştık ama o bir sunucu ve bu gece gemide bu kadar çok kişi varken, bu gece için zaman çizelgesini yönetecek bir seremoni ustası kullanabileceğimizi düşündük."

"Zaman çizelgesi mi?" Kaşlarımı çattım. Bu biraz abartılı, değil mi?

Çocuklara bakıyorum ve omuz silkiyorlar.

"Lanet olsun," diyor Basil.

Kaptan Mark merdivenlere doğru yönelir. "Eğitime devam edelim."

"Harika görünüyorsun." Hayden papyonumu düzeltirken bana gülümsüyor.

Siyah pantolon ve kırmızı parıltılı papyon giyiyorum ve üstsüzüm.

Bu lanet olası varilin dibi. Bunu asla unutamayacağımı şimdiden biliyorum.

Hoparlör sisteminden bir ses "Herkes güverteye," diye sesleniyor. Kadının sesi boğuk ve derindir, İskandinav aksanlıdır.

"Kim o?" Kaşlarımı çattım.

"Agnes olmalı." Hayden beni çabucak öperken gülümsüyor. "İyi görünüyor muyum?"

Geri çekiliyorum. "Döndür."

Dönüyor ve ben de kıyafetine bakıp gülümsüyorum. O ve kızlar meyveli takımlar giyiyorlar.

Üzerinde yeşil çoraplar, kocaman kabarık kırmızı çilekli bir elbise ve içinden çilek yaprakları çıkan bir saç bandı var. Yanaklarına büyük kırmızı aşk kalpleri çizilmiş.

"Gördüğüm en tatlı çilek." Kalçalarımla ona vuruyorum. "Seni daha sonra yemek zorunda kalabilirim." Kalçalarımla tekrar vuruyorum. "Biraz çilek reçeli yap."

Kıkırdıyor ve telefonunu kaldırıyor. "Selfie."

Arkasında durup yüzümü onunkine yaklaştırıyorum ve kameraya gülümsüyoruz. "Bu çok eğlenceli." Gülüyor.

"Kesinlikle öyle."

Gerçekten öyle mi? Çünkü ben hissetmiyorum.

O anda küçük bir dans yapıyor ve ben de gülümsüyorum.

Heyecanı bulaşıcı.

"Acele edin yukarı," ve ses talepler aracılığıyla konuşmacı.

Hayden kıkırdayarak gözlerini açıyor.

Kaşlarımı çattım. "Sakin ol, Agnes."

Yatak odamızın kapısını açıyoruz ve diğerlerinin daracık odalarında tartıştıklarını duyuyoruz. Bernadette, "Neden turuncu olamayacağımı anlamıyorum," diye sızlanıyor.

"Çünkü turuncu bana daha çok yakışıyor," diye tersliyor Kimberly.

"Her şeyin içinde güzel görünüyorsun," diye karşılık veriyor Bernadette. "Üzüm olmak istemiyorum. Üzümden nefret ederim." Saç bandıyla oynuyor. "Bu şey çok kaşındırıyor."

Basil aynada saçlarını tararken "Üzümleri severim," diyor. "Portakalları da severim. Neden bu gece bekârlığa veda partisi yok? Çok azdım." Saçlarıyla biraz daha oynar. "Keşke şu garsonların bütün kızları becerdiği Studs Afloat teknelerinden birinde bir iş bulsak... işte bu iyi bir iş olurdu."

"Nerede o?" Bodie telefonunu kulağına götürürken tersliyor. "Lanet aramalarıma cevap vermiyor. Bugün onuncu kez arıyorum."

Kimberly, Basil'i aynanın önünden iterken kayıtsızca, "Başka biriyle tanıştı ve sen ürkütücü davranıyorsun," diye cevap veriyor. Bodie dün gece sahilde bir kızla tanıştı. Kafayı takmış.

"Acele et," diye bağırıyor ses neredeyse hoparlörden.

Ateşli küçük çileğime gülümsüyorum ve telefonumu çıkarıp fotoğrafını çekiyorum. Bana bir öpücük konduracakmış gibi yapıyor ve ben de elimde olmadan onu kollarıma alıp öpüyorum.

"Siz ikiniz birbirinizden hiç bıkmaz mısınız?" Kimberly gözlerini devirir.

"Hayır," diye cevap veriyorum. Hayden'ı tekrar öpüyorum. "Bir insan bu çilekten nasıl bıkabilir ki?"

Bir ses duyuldu. "Ne yapıyorsunuz? Geç kalıyoruz millet." Döndüğümüzde çok kızgın bir

Kısa boylu bir kadın koridorda hızla ilerliyor. Saçında, kafasına tutturulmuş iki örgü var. "Üst kata. Hemen şimdi" diye bağırıyor.

"Özür dilerim." Hayden merdivenlerden çıkarken yüzünü buruşturuyor ve hepimiz onun peşinden koşuyoruz. Ana yaşam alanına varıyoruz ve etrafımıza, el emeğimize bakıyoruz. Her yerde balonlar ve flamalar var. Bana kalırsa tam bir kabare.

Agnes, "Sıraya girin," diyor.

Hepimiz birbirimize kaşlarımızı çatıyoruz. Ne oldu?

"Sıraya girin," diye tekrarlıyor. "Bana kim olduğunu söyle."

Sırada dururken hepimiz kendimizi tanıtıyoruz ve o da yanımızdan geçiyor. Bize yukarıdan aşağıya baktı. "Şimdi . . . Ben çok sıkı çalışırım," diyor ciddi bir şekilde. "Her zaman profesyonel olacaksınız ve"- parmaklarını havaya kaldırarak alıntı yapıyor-"bu gece."

"Açık mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Performans." Sakince gülümsüyor. "Kabare istiyorum. Zirveyi istiyorum. Bu konukların hayatlarında geçirdikleri en eğlenceli zaman olmalı."

Sırada bir aşağı bir yukarı yürürken ona bakıyorum.

Sakin ol lan.

"Bu gece burada yargılanıyorum ve bu işi istiyorum... bu yüzden lütfen bunu benim için berbat etmeyin."

"Evet, Agnes," diye cevap veriyoruz hepimiz.

Arkamıza geçiyor ve bir kutuyu karıştırıyor. "Buraya gel, Christo," dedi bana.

Ha?

Bir adım öne çıkıyorum ve çıplak gövdemin üzerine bir kutu bir şey püskürtüyor. "Nedir bu?"

"Vücut parıltısı." Ne?

Kendime bakıyorum. Üzerime yağ ve altın sim püskürtmüş.

Hayır.

Hayden yüzümü gördü ve kıkırdamaya başladı. Agnes'ten saklanmaya çalışırken başını eğdi.

Agnes, Bodie ve Basil'e "Öne çıkın," der. Onlar da söyleneni yapar ve altın parıltılı yağla kaplanırlar.

Basil'in gözleri benimkilerle buluştu ve irkildim. Burada ne haltlar dönüyor böyle?

"Şimdi aşağıya inip menüyü kontrol edeceğim. Misafirler on dakika içinde burada olacaklar. Unutmayın, onların isteği sizin emrinizdir."

Aşağı katta kayboluyor ve hepimiz birbirimize bakıyoruz. "Hepiniz iyi hissediyor musunuz?" Kimberly soruyor.

"Sadece bu geceyi atlat. O yarın gidecek," diye fısıldıyor Hayden.

Ugh, bu bok için havamda değilim.

DJ üstümüzdeki balkonda müziği başlatıyor. Yüksek sesli bir dans müziği ve disko ışıkları yanıp sönmeye başlıyor. Bara doğru yürüyorum ve arkasına geçiyorum. Şişeden bir yudum tekila alıyorum.

Emin olmak için Masters'a mesaj attım.

Bunu mahvetme.
BENI TANIMIYORSUN.

On dakika sonra

Misafirlerimizi karşılamak için hepimiz yatın girişinde sıraya giriyoruz. Kalabalık grubun iskelede yürüdüğünü görüyorum. Kendime bakıyorum: siyah pantolon, kırmızı papyon ve vücudumda altın yaldızlar.

Öldür beni şimdi.

Yaklaştıkça Masters'ın derin sesini duyabiliyorum ve çenemi sıkıyorum. Bu çok aşağılayıcı. Yaklaşık yirmi erkek ve birkaç kadın var.

Kadınlar mı? Bunun bir bekarlığa veda partisi olduğunu sanıyordum. Striptizci olmalılar.

Köprüden geçiyorlar ve Masters, Jones ve Garcia beni gördüklerinde oldukları yerde duruyorlar. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, kahkahalara boğuldular.

Hayatımı sikeyim.

Garcia alçak bir ıslık çalarken etrafımda dönmeye başladılar. "Bir sorunumuz var." Masters karanlık bir şekilde gülümsüyor. Elini uzatıp meme ucumu çimdikliyor. "Bunları sevdim."

Hayden'ın gözleri genişlerken çenemi sıkıyorum.

Garcia arkamdan yürüyüp kıçımı tokatlıyor. "Ne kadar da zevklisin, değil mi?" Sanki avlanmış bir hayvanmışım gibi etrafımda dolaşmaya devam ediyorlar.

"Benim kendi oyuncağım." Spencer karanlık bir şekilde gülümsüyor.

Arkadaşlarımın dehşete düşmüş gözleri kocaman açılmış izliyorlar. "Gemiye hoş geldiniz, efendim."

Başımı salladım.

Başlarını geriye atıp yüksek sesle gülerler.

Bu inanılır gibi değil.

"Gemiye hoş geldiniz beyler. Bu gece için mürettebatınızı tanıştırabilir miyim?" Agnes gülümsüyor. "Size hayatınızın en güzel gecesini yaşatmak için buradayız."

"Görev tamamlandı." Masters'ın muzip gözleri benimkileri tutuyor. "Zaten öyle."

Diğer adamların hepsi tekneye gelir ve yatın içinde dans etmeye başlarlar. Çoktan iyice sarhoş olmuşlardır. Yüksek sesle ve gülerek.

Herkes gece için çalışma yerlerine gidiyor.

Barın arkasına geçiyorum; üç çocuk gelip önüme oturuyor. "Ne olacak?" Barı silerken kuru kuru soruyorum.

"Mimozalar."

Bir shot tekila koyuyorum.

Sola bakıyorum, sağa bakıyorum. İçiyorum ve iyice yaklaşıyorum. "Dinle beni. .. eğer bunu mahvedersen

Seni yüzümde bir gülümsemeyle öldüreceğim," diye fısıldıyorum.

Hayatlarında gördükleri en komik şeymiş gibi gülüyorlar ... muhtemelen öyledir.

"Bütün bunları bir kız için mi yapıyorsun?" Masters sırıtıyor. "O bir kız değil," diye tükürdüm. "O bir kız."

OceanofPDF.com

Bölüm 20

HAYDEN

Mutfaktan bir tepsi meze alıyorum, süslü püslü suşiler. Aşçı Helga, "Bunları al ve sonra geri gel," diyor.

"Tamam." Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve Kimberly aşağı iniyor. "Lanet olsun, çoktan çakırkeyif olmuşlar," diyor.

"Uzun bir gece olacak." Alt kata indim ve önce dans pistine çıkmaya karar verdim.

Erkekler etrafta durmuş sohbet ediyor. Birkaçı dört kızla dans ediyor.

Basil barın arkasında çalışıyor. Dans eden kadınları seyrederken gözleri açık saçık giyinmiş kadınlara dikilmiş durumda. Tepsimi bir konuğa uzattım. "Sizi bir şeyler yemeye teşvik edebilir miyim efendim?"

"Teşekkür ederim." Hepsi suşi almaya başladı ve tepsi hiç vakit kaybetmeden boşaldı. Alt güverteye geri dönüp mutfağa doğru ilerliyorum.

"Bayıldılar," diyorum Helga'ya. "Tam bir hit oldu."

"İyi haberlerim var." Başka bir tepsiyi iterken gülümsüyor. Tekrar yukarı çıktım ve güverteye yöneldim. Barda oturan üç adam Christopher ve Kimberly ile konuşuyor.

Muhteşem adamlar.

Biraz daha yaşlı, belki otuzlu yaşların ortalarından sonlarına doğru ... bir sonraki seviye

Sıcak.

Etrafta dolaşırken gözlerim onlara takılıyor. Ne hakkında konuştuklarını bilmiyorum ama her ne ise çok komik olmalı. Gülmeyi bırakmadılar.

Kimberly onlardan ayrılıyor ve kalabalığın arasından süzülerek bana doğru geliyor. "Bardaki adamlar kim?" diye sordum.

Şöyle bir baktı. "Onlarla yeni tanıştım. Ortadaki Bay Masters. Bu yatın sahibi. Çok zengin olmalı," diye fısıldıyor.

"Peki ya diğer ikisi?"

"Sarışın olan Spencer Jones." Gözleri onun üzerinde. "Muhteşem. Gülüşünü gördün mü?"

"Yaptım."

"Görünüşe göre diğeri bir politikacı." "Oh."

Gözlerimi büyüttüm. "Tanrım."

Yine yüksek sesle gülüyorlar.

"Christo onlara bizden biriyle çıktığını söylemiş olmalı."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Sadece hangimizin kız arkadaşı olduğunu sordular çünkü onunla tanışmak istiyorlar."

"Oh." Yüzümü buruşturdum. "Harika." Sahte gülümsememi takınıyorum ve güverteye çıkıyorum.

"Buraya gel." Masters bana el sallarken kolunu uzattı.

Yanlarına gittim ve gülümseyerek tepsimi garip bir şekilde uzattım. "Suşi, beyler?"

Siyah saçlı adam yanına bir tabure çekerken, "Onu yere bırak ve bizimle konuş," diyor.

"Hayden çok meşgul," diye yanıtlıyor Christopher. "İşinin başına dön, Hayden."

Ne?

"Hayır, hayır, hayır. Bizim için asla çok meşgul olmaz," diye yanıtlıyor Spencer sandalyeye dokunurken. "Oturun."

"Merhaba." Gülümsüyorum.

"Julian Masters." Elimi sıkmak için elini uzattı. "Nasılsınız?"

"Merhaba. Ben Hayden."

"Hayden kim?" Soru sormak için bir kaşını kaldırıyor.

"Cenaze Home," Christopher keser içinde önce I olabilir

Cevap ver.

Ne? Gözlerim şaşkınlıkla Christopher'a kayıyor. "Pardon?"

"Bu benim yaptığım kokteyl." Gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Cenaze evine gidiyoruz."

Kahkahalarla kükrüyorlar.

"Ben Spencer." Sarışın adam elini uzatırken gülümsüyor. "Bana Spence diyebilirsin."

Christopher Spencer'a bakarken kokteyl çalkalayıcısını omzunun üzerinde sertçe ve yıldırım hızıyla sallıyor.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Bu gece çok garip davranıyor.

"Ben Sebastian Garcia," diye mırıldanıyor koyu saçlı adam derin ve seksi bir sesle. Elimi avucunun içine alıyor ve arkasından öpüyor.

Bir çay havlusu hızla yüzümün yanından geçip Bay Garcia'nın suratına çarpıyor. "Lanet sinekler," diye tersliyor Christopher.

Ha?

"Geceleri hiç sinek olmaz," diyorum.

"Kum sinekleri."

Adamlar yine yüksek sesle gülerler, öyle ki taburelerinde zorlukla oturabilirler.

Bu kadar komik olan ne?

Christopher önündeki üç kokteyl bardağını doldurur. "Al bakalım. Cenaze evine üç sefer."

Masters onunkini alır ve bir yudum içer. "Bu işe yarar." Yüzünü buruşturuyor.

Spencer bir yudum alır ve yüzünü buruşturur. "Siktir, bu çok kötü."

"Eğleniyor musunuz?" Onlara soruyorum.

"Elbette," diye yanıtlıyor Sebastian. "Bu geceyi daha iyi hale getirecek tek bir şey var."

"O da ne?" Gülümsüyorum.

"Bay Christo'dan bir ayak masajı."

Ne?

Christopher ona ters ters bakıyor.

Bay Masters başını geriye atar ve katıla katıla güler. Spencer histeri krizleri içinde neredeyse sandalyeden kayacaktı.

Tamam, kayboldum. Bir şeyler yapıyor olmalılar. Uçurtma kadar yüksek.

Burada söylenen hiçbir şey komik bile değil. Kaşlarımı tiksintiyle kaldırıyorum. "Sizi yalnız bırakayım." Yürüyüp gidiyorum ve suşi tepsisini tekrar etrafa sunmaya başlıyorum.

"Size biraz suşi ikram edebilir miyim, efendim?" diye sordum.

"Elbette." Adam gülümsüyor. Sebastian'ın bir şezlonga oturduğunu görmek için ona bakıyorum. Ayakkabılarını çıkarıyor.

Ne oluyor be?

Christopher gerçekten ayaklarına masaj yapmayacak, değil mi? Tanrım, zengin insanlar çok kötü.

Christopher onun önünde diz çöküyor ve ayaklarından birini alıyor.

"Bu hayatımın en güzel gecesi." Bay Masters gülümsüyor. Sanki filme çekiyormuş gibi telefonu havaya kaldırıyor.

Tabağı uzatmaya devam ediyorum ve Christopher'ın Sebastian'ın ayak başparmağını neredeyse koparacak kadar sert bir şekilde büktüğünü görmek için bakıyorum.

"Ahh," diye ağlıyor.

Ne halt ediyor bu?

Christopher ayağını tekrar büküyor, bu sefer tüm ayağını, sanki yerinden oynatmaya çalışıyormuş gibi.

"Ahh," diye bağırır Sebastian.

Diğer iki adam histeriktir. Gözyaşları yüzlerinden aşağı akıyor.

Yanına gidiyorum. "Christopher. Seninle biraz konuşabilir miyim, lütfen?"

"Elbette." Ayağa kalkar. "Sizi daha rahat ettireyim efendim," der. Sandalyenin kolunu çeker ve kuvvetle geriye doğru yatırır. Sebastian uçarak yere düşer.

Christopher'ı kolundan tutup köşeye sürüklüyorum. "Ne

halt ediyorsun sen?" Öfkeyle fısıldadım. "Hepimizi kovduracaksın."

"Umurumda değil."

"Bunu yapan beş kişi daha var."

"Denize adam düştü," Kaptan Mark'ın hoparlörden seslendiğini duyuyoruz. "Herkes güverteye."

Bodie elinde bir yüzükle koşarak yatın yanına gelir ve onu denize atar.

Çıplak bir adam arkadaşlarının alkışları arasında suya atlar.

Neden bir insan yatta bekarlığa veda partisi verir ki? Bu çok saçma ve tamamen kontrolden çıkmış.

"Bir sorunumuz var," diyor Kimberly arkamızdan. "Şimdi ne olacak?" Fısıldıyorum.

"Basil kayboldu." "Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Basil'i bulamıyorum. Üst kattaki barda olması gerekiyordu ama orada değil."

"Peki, nerede o?" Christopher soruyor.

"Bilmiyorum," diye kekeliyor. "Her yere baktım."

"Denize mi düştü?" Dehşet içinde nefes nefese kaldım.

"Kim bilir. Bu bir felaket." İnsanların arasından fırlayıp gidiyor.

Christopher ve ben iki adam denizden çıkarılırken yaşanan dramı izlemek için güverteye çıktık. Arkadaşlarının hepsi küpeşteden sarkıyor ve onlara seslenip laf atıyorlardı.

"Umm . . . Basil'i buldum," diyor Christopher. "Nerede buldun?"

Yukarıyı işaret ediyor. Üç kat yukarıya, ana süite bakıyorum ve iki eli camda olan bir kadının Basil tarafından arkadan becerildiğini görüyorum.

"Ne oluyor be?"

"Aferin." Christopher gülüyor. "Git merdivenleri koru."

"Basil bir striptizciyi sikerken ben merdivenleri korumayacağım."

"Yapmamı ister misin?" Kaşını şakacı bir şekilde kaldırıyor.

"Hayır," diye çıkıştım. "Ben giderim. İnsanların ayak parmaklarını kırmayı bırak."

Saat 1:00.

Adamlar iskeleye geri dönerken el sallıyoruz. Sonunda hepsi bir kulüp aramak için ayrıldılar. Kol kola şarkı söylüyorlar ve karanlığın içinde kaybolurken müthiş bir şamata yapıyorlar.

"Seninle tanışmak bir zevkti Hayden," diyor Bay Masters.

"Aynen öyle." Gülümsüyorum.

Gözleri muziplikle parıldıyor. "Belki bir gün tekrar karşılaşırız."

"Asla bilemezsin." Gülümsüyorum.

Bu adamı hayatımda bir daha asla görmeyeceğim.

Christopher onun elini sıkar ve nefesinin altında bir şeyler söyler ve kıkırdarlar.

Bu ikisinin nesi var bilmiyorum. Yeni tanışmış olmalarına rağmen çok fazla özel şakaları var gibi görünüyor.

İskeleye adım atar ve diğerlerini tahta kaldırıma kadar takip eder.

Tanrıya şükür. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Hepimiz oturmak için düştük, tamamen tükenmiştik.

"Lanet olsun,
çok telaşlıydı," diye iç geçirdi Bodie.

"Hayatımın en güzel gecesi" diyor Basil.

"Bayıldı, Baz." Christopher onun sırtına bir tokat atıyor.

Basil gururla gülümsüyor, belli ki kendini bir metre boyunda hissediyor.

Bir süre sessizce oturuyoruz, konuşamayacak kadar yorgunuz. "Buraya bakacak mısın?"

Etraftaki lüks yatlara bakıyoruz.

"Bu büyük bir başarıydı." Kaptan Mark merdivenlerden inerken gülümsüyor. "Aferin çocuklar." Sanki dünyadaki tüm enerjiye sahipmiş gibi ellerini çırpıyor. "Hızlı bir temizlikten sonra hepimiz yatağımıza çekilebiliriz." Gelmiş geçmiş en iyi ruh haliyle merdivenlerden yukarı doğru gözden kaybolur.

Christopher'ın omuzları çöküyor. Sanki maraton koşmuş gibi görünüyor. "Tanrıya şükür bitti," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Bu temizlikte hızlı bir şey olmayacak. Bu bir felaket.

Haziran
Hırvatistan

Christopher ve ben suyun kenarında el ele yürürken okyanusun sesi kumlara hafifçe vuruyor. Gece yarısı oldu ve diğerleri hala kulüpte parti yaparken, biz yalnız kalmak için yürüyüşe çıktık.

Bu son zamanlarda çok sık oluyor: herkesle birlikte parti yapmaktansa evde kalmayı veya akşam yemeğine çıkmayı tercih etmek.

Bir haftadır Hırvatistan'dayız ve bu kocaman dünyamızın ne kadar güzel olduğuna inanamıyorum.

"Yarının ne olduğunu biliyor musun?" Christopher bana soruyor. "Çarşamba mı?"

Beni kollarına aldı. "Yarın üç ay birlikte olacağız."

Gözlerim açıldı. "Bu bizim yıldönümümüz mü?"

"Monthaversary . . ." Omuz silkiyor. "Öyle bir şey var mı?" Güzel erkeğime gülümsüyorum. "Artık öyle."

"Hayatımın en mutlu üç ayı, Suratsız." Dudakları dudaklarımı kavrıyor ve ay ışığı sudan yansırken cennette olduğumu anlıyorum.

"Benimki de."

Gözleri benimkileri arıyor. "Seni seviyorum." Kalbim durdu.

"Senden bu üç kelimeyi duymayı o kadar çok istedim ki," diye fısıldıyorum.

Yüzümü ellerinin arasına alırken usulca gülümsüyor. Bu sözleri söylemek için beklemiş olması benim için çok daha anlamlı, çünkü onları gerçekten kastettiğini biliyorum.

"Ben de seni seviyorum." Öpüşüyoruz, yumuşak ve şefkatli, çok fazla sevgiyle dolu.

Benim çılgın parti çocuğum erkekleşti ve e v c i l l e ş t i. Şeytanlarıyla yüzleşti ve kazandı.

Benim için.

"Sensiz bir hayat düşünemiyorum," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Asla zorunda kalmayacaksın."

Ay ışığında öpüşüyoruz ... ve mükemmel gecede, iki kişi bir oluyor.

O beni seviyor.

Eylül Kopenhag,
Danimarka

Böyle bir yerin var olduğunu kim biliyordu?

Manzara, gece hayatı, önümdeki seksi adam.

Dans pisti tekno ritmiyle kıvranan bedenlerle dolu. Saat sabahın dördü ve Christopher'ın iri elleri kalça kemiklerimde, dans ederken arkamdan sürtünüyor. Ereksiyonu sırtıma karşı sıcak ve sert ve dudakları kulağıma düşüyor.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor kulağımı ısırırken karanlık bir şekilde.

Etrafımızdaki insanlardan habersiz kirli dansa devam ediyoruz. Arkadaşlarımız kulüpte ama biz her zamanki gibi kendi küçük dünyamızdayız.

Kuralların olduğu yerde, kural yoktur. Tatlıyı severiz ve sert sikişiriz.

Kalabalık dans pistinde elini bacağımdan yukarı ve bacaklarımın arasına kaydırıp parmaklarını içeri sokuyor ve boynuna doğru gülümsüyorum.

Çok yaramaz.

Ne kadar ıslak olduğumu hissediyor ve keskin bir şekilde nefes alıyor ve elimi tutup beni kulübe doğru sürüklüyor.

Sonra bir de baktım ki servis koridorunda duvara yaslanmışım, bacaklarım beline dolanmış, o da külotumu kenara çekip derinlere doğru kayıyor.

Birbirimize bakıyoruz. Kalın sikini içimde hissetmek beni inletiyor ve alt dudağımı ısırıp derin, sert ve hızlı bir şekilde sikiyor.

Tam burada, kulüpte, dünyayı umursamadan. O bana sahip.

Kasım
Tarihi Gamla Stan kasabası, İsveç

Arnavut kaldırımlı sokaklara kar taneleri düşüyor ve renkli binalar geceye karışıyor. Burası bir peri masalından fırlamış gibi.

Oda rahat ve sıcak, yatağa uzanıp uyukluyorum. Biraz rahatsızım ve kendimi iyi hissetmiyorum.

Anahtarın kapıya vurulduğunu duyuyorum ve Christopher elinde bir alışveriş torbasıyla beliriyor. "Selam, bebeğim."

"Merhaba." Ona gülümsedim.

"Malzemeleri aldım. Parasetamol." Market poşetini açıyor. "Çilekler." Onları kaldırıyor. "Tampax." Kutuyu kaldırıyor. "Ve çikolata?" En sevdiğim çikolatadan kocaman bir blok tutuyor. Alışveriş torbasını karıştırıyor ve küçük bir kalıp çikolata çıkarıyor. "Bu benim için... çünkü ikimiz de seninkini paylaşmadığını biliyoruz."

"Bunu biliyorsun." Gülümsüyorum.

Telaşla duş alıyor ve sonra gelip arkamdaki yatağa tırmanıyor. Büyük, sıcak elini şefkatle ağrıyan karnımın üzerine koyuyor ve şakağımı öpüyor. "İyi misin bebeğim?" diye fısıldıyor.

"Artık evde olduğuna göre öyleyim."

Bana çok iyi bakıyor. Bedenime de kendi bedeniymiş gibi davranıyor.

Bir bakıma öyle. Bu paylaştığımız bir şey.

Koruyucum, sevgilim ve en iyi arkadaşım.

"Şimdi uyu meleğim. Ben buradayım."

Aralık
Tayland

Su kenarındaki ağaçların altındaki açık hava masasının etrafında oturuyoruz.

Sahil manzarası mükemmeldir.

Noel günü ve biraz savurganlık yapmak için Ko Samui'de iki haftalığına bir ev kiraladık.

Çocuklar açık hava ızgarasında yemek pişiriyor ve hepimiz Noel kraker bonbonlarımızdan kalan renkli şapkalarımızı takıyoruz.

Bunlar tanışmayı umabileceğim en iyi beş insan.

En iyi arkadaşlar olarak, dünyayı gezerken birlikte çok şey yaşadık.

Christopher bir şişe şampanyanın mantarını açıyor ve hepimizin kadehlerini doldurduktan sonra kadehini havaya kaldırıyor. "Kadeh kaldıralım."

Hepimiz gülümsüyoruz ve onun bilgece sözlerini beklerken kadehlerimizi kaldırıyoruz.

"Tüm Noellerimiz bunun kadar mutlu olsun." Kadehini daha yukarı kaldırıyor. "Mutluluğa."

Gözleri masanın karşısında benimkileri buluyor ve belli bir şeyle parıldıyor. Bunu ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

"Mutluluğa."

Hepimiz şampanyalarımızı yudumluyoruz ve sessizlik içinde yüzümüz buruşuyor.

"Bu da ne böyle? Tadı bok gibi," diye haykırıyor Christopher tiksintiyle. "Bu lanet olası at sidiği için yirmi iki dolar ödedim."

Muhtemelen dünyanın en kötü şampanyasını yudumlarken herkes kahkahalara boğulur.

"Tayland'da zehirden ölmeye," diyor Basil bir kez daha kadeh kaldırmak için kadehini k a l d ı r ı r k e n .

Tekrar kadeh kaldırırken hepimiz histerik bir şekilde gülüyoruz. "Zehire."

Mart
Almanya

Hostelin dışındaki kaldırımda duruyoruz. Otobüs diğerlerini havaalanına götürmek için geliyor.

Hayatımızın yolculuğu sona erdi. Eve dönme zamanı.

Christopher ve ben farklı bir havaalanından uçuyoruz. Taksimiz yarım saat içinde bizi almaya gelecek.

Önce onun ailesini, sonra benimkileri göreceğiz, sonra da Londra'da Elliot'ı ziyaret edeceğiz ... ve sonra sanırım nereye gideceğimizi göreceğiz.

Christopher bütün hafta sessizdi ve bunun seyahatimiz bittiği için olduğunu biliyorum.

Temizliğe geri dönmekten korkuyor.

Ama iyi olacağını biliyorum. Belki bir kursa gidebilir ya da okula geri dönebilir. Utanacağı bir iş yapmasını istemiyorum. Bu kalbimi acıtıyor.

Geride durup Christopher'ın herkese sarılıp vedalaşmasını izledim. Hepimiz gözyaşları içindeyiz.

Çünkü ne kadar iletişimde kalacağımızı söylesek de kalmayacağız.

Dünyanın tamamen farklı yerlerinde yaşıyoruz ve yakında bu insanlar anılardan başka bir şey olmayacak. Bir zamanlar birlikte seyahate çıktığım fotoğraflardaki insanlardan başka bir şey olmayacaklar.

Arabaları bekliyor.

Herkese sarılma sırası bana geldi ve gözlerimden yaşlar akarak vedalaştım.

Christopher çantalarını otobüse yüklemelerine yardım eder ve üzgün bir şekilde otobüse binerler.

Uzaklaşan otobüsü zar zor görebiliyorum.

Bir devrin sonu.

Uzaklarda kayboluşunu izlerken Christopher kolunu bana doluyor.

"İşte bu," diyor usulca.

Başımı sallıyorum.

"Yolculuk bitti."

"Evet." Gözlerimi silerken başımı salladım. "Gerçeğe dönme zamanı."

Dudaklarını yuvarlıyor. "Sana söylemem gereken bir şey var." "Daha uzun kalmak ister misin?" Umutla gülümsüyorum.

"Keşke yapabilseydik."

Hüzünle gülümsüyorum. Keşke.

Gözleri benimkileri arıyor. "Hayden . . . Ben sandığın kişi değilim."

Kaşlarımı çattım.

"Ben temizlikçi değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

İki elimi tutuyor ve beni bir bank koltuğuna götürüp oturtuyor. "Tatlım." Sesi yumuşak, ölümcül bir darbe indiriyormuş gibi kandırıcı. "Miles Media'yı hiç duydun mu?"

"Hayır."

"New York'ta bir medya şirketi."

"Evet, ne olmuş?"

"Ben Christopher Miles."

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bebeğim." Bir ipucu bulacağımı umarak gözlerini açıyor. "Miles Media Miles'daki gibi."

"Anlamıyorum." Kaşlarımı çattım.

Siyah bir limuzin yanaşır ve tam üniformalı şoför inip bagajı açar.

"Arabamız burada."

Dehşet içinde süslü arabaya bakıyorum... Bu bizim arabamız mı?

Ne oluyor lan?

OceanofPDF.com

Bölüm 21

Gözlerim onunkileri arıyor.

Zaman durmuş gibi görünüyor. Anlamıyorum. Önce tertemiz limuzine sonra da ona bakıyorum.

Ne demek istiyorsun? Bu bizim arabamız mı?

"Bebeğim, gitmeliyiz. Yakalamamız gereken bir uçak var. Hadi ..." Limuzini ve açık bagajın yanında bekleyen şoförü işaret ediyor. "Bunu yolda konuşabiliriz."

Şok olmuş bir halde ona bakıyorum.

"Suratsız." Dudaklarımı hızlıca öpüyor. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Rahatla." Sırt çantamı arabaya kadar taşıyor. "Merhaba" diyor şoföre, sırt çantasını verip kendi çantasını almak için geri dönmeden önce. "Arabaya bin, tatlım."

Bunun hiçbir şeyi değiştirmediğini nasıl söyleyebilir? Bu her şeyi değiştirir.

"Bebeğim." Bana hatırlatır gibi arabayı işaret ediyor.

"Getir
içeri."

O zaman burada neler olduğunu anladım. Ben oluyorum korkutuldum. Bu bilgiyi arabanın gelmesinden iki dakika öncesine kadar bilerek s a k l a d ı, böylece üzülmem için zamanım olmayacaktı.

Arabanın kapısını açıyor ve sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Hadi," diyor.

Gözlerim şoföre kayıyor ve o da sıcak bir şekilde gülümsüyor. Kendimi aptal gibi hissederek ve olay çıkarmak istemeyerek limuzinin arkasına bindim.

Christopher yanıma kayıyor ve yüzümü kendine çekip beni usulca öpüyor. "Gidiyoruz." Mutlu bir şekilde gülümsüyor

elimi kucağına alır.

Araba kaldırımdan çekilip caddede ilerliyor ve insanlar bizi izlerken ben pencereden dışarı bakıyorum.

Söyleyecek sözüm yok.

Aramızdaki garip sessizliği bozmak için Christopher şoförle sohbet ediyor, aşırı konuşkan biri ve ben onun ne yaptığını biliyorum. Güvenli bir şekilde uçağa binene kadar benimle bu konu hakkında konuşmak istemiyor.

Elimi tutuyor ve arkasından öpüyor. "Seni seviyorum," diyor. "Ne harika bir yolculuktu. Hayatımın en güzel zamanlarıydı. O çocukları özleyeceğim." Mutlu bir şekilde sohbet ediyor. "Yılda en az bir kez herkesle bir araya gelmeye çalışmalıyız."

Dikkatim dağılmış bir halde başımı sallıyorum ve dikkatim tekrar pencereden dışarı yönelirken sahte bir gülümseme takınıyorum.

Neden bana yalan söylesin ki?

Bir saat sonra bomlu bir kapıdan geçip asfalta çıkıyoruz ve kaşlarımı çatıyorum. Nereye gidiyoruz?

Christopher'la konuşuyor olsaydım, sorardım. Ancak, sessiz kalmayı tercih ediyorum.

Çünkü ağzımı açarsam, ne çıkacağından tam olarak emin değilim. Pişman olacağım kötü bir şey söylemeden önce bunu sindirmem gerekiyor.

Çünkü inanın bana, şu anda aklımda bir sürü iğrenç şey dönüyor.

Araba bir uçağın yanına yanaştı ve ben dışarı baktım. Çok havalı görünüyor, Learjet gibi bir şey. Şoför inip bagajı açıyor, ben de Christopher'a bakıyorum. "Bu da ne?" diye sordum.

"Uçağımız."

"Uçağınız var mı?"

"Evet." Başını sallıyor. Sanki bir şey söylememek için kendini zor tutuyormuş gibi kaşları çatılıyor.

Lanet bir uçağı mı var?

Dışarıya bakarken şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Güvenli mi?"

"Evet, tabii ki." Gülümsüyor, kolunu bana doluyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Seni asla riske atmam."

Ama bana yalan söylersin.

Şoför arabamın kapısını açtı ve ben de ona gülümsedim. Nazik görünüyor. "Teşekkür ederim."

Christopher iner ve gülümser. "Teşekkür ederim." Elini uzatır ve bahşiş olarak birkaç banknotu gizlice ona uzatır.

Tekrar göz kırpıyorum. Alacakaranlık Kuşağı gibi.

Christopher elimi tutuyor ve beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. İki hostes ve tam üniformalı bir kaptan kapının önünde duruyor. "İyi akşamlar Bay Miles." Kaptan başını sallıyor.

"Thomas." Christopher gülüyor. "Seni görmek güzel, eski dostum." Heyecanla elini sıkar.

"Uzun zaman oldu, efendim."

"Öyle, öyle." Christopher etrafına bakınır. "Normal mürettebat nerede?"

"Bunlar Angela ve Michelle. Diğer kızlarımızın ikisi de doğum izninde."

"Bebekler, ha! Harika." Christopher gülümsüyor. İki kadının elini sıkar. "Memnun oldum. Bu Hayden." Beni gururla takdim ediyor.

"Merhaba." Ellerini sıkarken gülümsüyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Hayden."

İyi görünüyorlar.

"Bu taraftan, bebeğim." Christopher kolunu kaldırıyor ve ben etrafıma bakıyorum. Beyaz deri koltuklar, pelüş halı ve şimdiye kadar gördüğüm en egzotik görünümlü uçak kabini. Bir filmden fırlamış gibi görünüyor, ama ben bunu bir filmde görmedim çünkü çok gösterişli. Elimi tutuyor ve beni kabine götürüyor. "Nereye oturmak istersin?" diye soruyor.

Zekama hakaret etmeyin ve bu durum üzerinde herhangi bir kontrolüm varmış gibi davranmayın.

Omuz silkiyorum. "Her yer olur."

Arka taraftaki çift kişilik koltuğu işaret ediyor ve ben de cam kenarına oturuyorum. Motor çalışıyor ve asfaltta ilerleyen limuzine bakıyorum.

Utanç içinde kendime bakıyorum. Üzerimde bir şort ve tişört var, kendimi tamamen yetersiz ve uygunsuz hissediyorum. Elimi dağınık at kuyruğumda gezdiriyorum. Tanrım... nasıl görünmeliyim? Bugün neden kot pantolon ve düğmeli gömlek giydiğini merak ediyordum.

Artık biliyorum.

Christopher etrafta dolanıyor ve sonra yanıma oturuyor. Eğildi ve emniyet kemerimi bağladı. "İyi misin, tatlım?" Beni öperken gülümsüyor.

Hostesler etrafta dolaşıyor.

Bir başka sahte gülümsemeyle başımı sallıyorum. Kimsenin duyabileceği bir olay çıksın istemiyorum ve hâlâ düzgün düşünebilecek kadar sakinleşmeye çalışıyorum.

Bu çok fazla.

Uçak kalktı ve bir süre etrafta dolaştı. Christopher benim sessizliğimi telafi etmek için çene çalıyor ve havadan sudan konuşuyor.

O biliyor.

Havalanıyoruz ve elini kalçamın üzerine kaydırıyor. "İyi misin bebeğim? Çok sessizsin," diye fısıldıyor.

Gülümseyip başımı sallıyorum. Gülümsemiyorum. Bu bir yalan.

"Size bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu hostes.

"Um . . ." Bir an düşündüm. "Bir limonata alabilir miyim, lütfen?"

"Elbette." Gülümsüyor ve sonra Christopher'a dönüyor. "Ne istersiniz Bay Miles?"

Bir an düşünürken dudaklarını yuvarlıyor. "Blue Label viski ve beluga havyarı alayım lütfen." Gözleri bana kayıyor. "Yiyecek bir şey ister misin, sevgilim?"

Siparişini işleme koyarken bir süre ona baktım.

Blue Label viski ve beluga havyarı.

Ne zamandan beri böyle şeyleri seviyor? Başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim."

Hostes sıcak bir şekilde gülümser. "Evet, efendim."

Mutfağa doğru gözden kayboluyor ve ben Christopher'ın rahatlamaya başlamış gibi başını koltuğa yaslayışını izliyorum.

Onu hiç tanımıyorum.

Dokuz saat sonra

Uçak pistte durdu ve ben pencereden tabelayı okudum.

NEW YORK'A HOŞ GELDINIZ

Christopher yanımda otururken bacağını zıplatıyor, uçaktan inmek için sabırsızlanıyor. Gittiğimi biliyor. Onunla konuşmak zorunda kalmamak için dokuz saatlik yolculuk boyunca uyuyormuş gibi yaptım. Çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Birkaç kadeh viski içti, havyar yedi ve ardından birkaç film izledi, tüm bunları eli bacağımın üzerindeyken yaptı.

Kaptan hoparlörden, "İnebilirsiniz Bay Miles," der.

Christopher ayağa kalkıyor ve başucumdaki çantamı çıkarıp karıştırıyor. Elimi tutuyor ve beni dışarı çıkarıyor.

"Teşekkür ederim." Kapının yanında sıraya giren herkesin elini sıkar.

"İyi geceler." Kaptan gülümser. "Güle güle, Hayden. Seninle tanışmak güzeldi."

"Bir dahaki sefere görüşürüz."

Gülümsüyorum, durumdan uzaklaşıyorum. Şu anda beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Fiziksel olarak buradaymışım gibi. . . ama olmadığım için çok şaşırdım.

Bana yalan söyledi. On iki aydır var olmayan bir adama aşık oluyorum.

Hiç bu kadar ihanete uğramış hissetmiş miydim bilmiyorum.

Merdivenlere doğru yürüyoruz ve aşağı baktığımda pistte bekleyen başka bir limuzin görüyorum. Şoför siyah bir takım elbise giymiş ve arabanın yanında duruyor. Yukarı bakıp el sallıyor, Christopher da gülüp heyecanla el sallıyor. Ona ulaşmak için neredeyse bizi merdivenlerden aşağı koşturuyor. "Merhaba Hans." Şoförü kucaklamak için kendine çekerken gülüyor.

"Merhaba, Bay Miles." Adam gülüyor, görünüşe göre onu gördüğü için de aynı derecede heyecanlı.

Christopher kolunu bana doladı. "Bu benim Hayden'ım." Gururla gülümsüyor.

"Merhaba," diyor Hans elimi sıkarken.

"Merhaba." Gülümsedim. İyi bir ihtiyar olduğunu söyleyebilirim.

Eşyalarımızı bagaja atıyorlar ve biz de arka koltuğa geçiyoruz. Christopher eğilip şakağıma bir öpücük konduruyor ve kolunu bana doluyor. "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?" diye soruyor.

Dilimi tutarken dümdüz önüme bakıyorum.

Pek sayılmaz.

OceanofPDF.com

Christopher

Hans direksiyona geçti ve havaalanından çıkıp ana yola girdik. "Korkarım bu gece biraz trafik var, efendim," diyor Hans. "Ben gelirken tampon tampona gidiyorduk."

"Sorun değil." Hayden'ın elini kucağımda sıkıca tutarken gülümsüyorum. "Yapacak bir şey yok."

Hayden'ın bakışları pencereden dışarı sabitlenmiş durumda. Bu onu şimdiye kadar gördüğüm en sessiz haliydi ve aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Şok mu oldu yoksa öfkelendi mi emin değilim. Şok olmasını umuyorum ama öfkeli olmasını beklemeye başladım.

Ona daha önce söylemeliydim ama nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

Trafik tamamen durma noktasına geldiğinde Hans iç geçirir. "Görünüşe göre şimdi de bir kaza oldu." Kafamı kaldırdığımda bir trafik kontrol minibüsünün ışıklarının yanıp sönd ü ğ ü n ü görüyorum.

Derin bir nefes veriyorum. Harika. Bu tam da ihtiyacım olan şey. Telefonumun ışığı yanıyor.

Eddie

Kahretsin, şimdi zamanı değil. İyi bir ruh halindeymişim gibi bile davranamıyorum. İyi inip inmediğimizi kontrol etmek için arıyor. Yarın tekrar ararım.

Telefonumu sessize alıyorum.

"Bir kadeh şarap ya da şampanya ister misin?" Minibar dolabını açarken Hayden'a soruyorum.

Gözleri bana kayıyor ve arkalarındaki zehri hissediyorum.

Hmm . . . Bu bakışı daha önce hiç görmemiştim. Bu iyi bir şey, çünkü hiç hoşuma gitmedi.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap veriyor sertçe.

Dudaklarımı yuvarlıyorum. Ben olsam yapardım. Kendime bir kadeh şampanya dolduruyorum ve kendimi tutamayarak kadehimi alaycı bir tezahüratla havaya kaldırıyorum. "O zaman yalnız içeceğim."

Gözleri benimkileri tutuyor ve aramızda sessiz bir düşmanlık yüzüyor.

Beş parasız olmamı mı tercih ederdi?

Şampanyamdan büyük bir yudum alıyorum. Yumuşak, soğuk ve lezzetli.

Şu anda onun aksine.

Limuzinin arkasında oturduğumuz süre uzadıkça, Hayden'ın öfkesinin patlamaya hazır bir volkan gibi alevlendiğini hissediyorum.

Hissettikçe daha da sinirleniyorum.

Cidden mi?

Yaşamak için tuvalet temizlememi mi tercih ederdi?

Bu birini sevmek değildir... Bu neye olanak sağlamaktır, bilmiyorum, ama eminim orada bir yerlerde bir tür duygusal istismar vardır.

Bunu düşündükçe haklı olduğumu daha iyi anlıyorum. Beş parasız olsaydım ve ona param olduğunu söyleseydim, o zaman anlardım.

Ama bu?

Param olduğu için yargılanmayacağım. Ailem Miles imparatorluğunu kurmak için çok çalıştı. Ne yani, kendini üstün mü görüyor? Onu izlerken çenemi sıkıyorum ve sessizce öfkelenirken şampanyayı ağzımda gezdiriyorum.

Bu ne cüret?

Yaşamak için inekleri yumrukladığı için onu yargılamıyorum.

Ve yapabilirim. Güven bana, yapabilirim.

Bardağımı boşaltıyorum ve ona isteyip istemediğini bile sormadan hemen kendime bir tane daha dolduruyorum. Şişeyi buzdolabına geri koydum.

Bu kadar yeter.

Gece çoktan kontrolden çıkmaya başladı.

Alkol sadece ateşe gazyağı dökecektir.

Araba kırk dakikadan fazladır durmuş durumda. Orada ne haltlar dönüyor?

Saatime baktım. Lanet olsun. Bu gece tam bir felaket. En sevdiğim restoranda rezervasyon yaptırdım, bu gecenin epey romantik olacağını düşünüyordum.

Sanırım değil.

Pencereden dışarı bakan ona bakarken şarabımı yudumluyorum... Öfkem ocakta hafifçe kaynıyor.

"Üşüdün mü?" Ona sordum. "Hayır."

"Bu tavır da neyin nesi?" Nefesimin altında mırıldanıyorum.

Bana pis bir bakış fırlattı. Sanki burada olduğunu hatırlatmak istercesine gözlerini Hans'a dikiyor.

Gerçekten mi?

Kulaklarımda kalp atışlarımı duyarken ona bakıyorum.

Ben yanlış bir şey yapmadım. Param olmamasını umursamıyorsa, paralı olmamı neden umursasın ki? Neden hiç konuşmadan bu kadar sinirlendi?

Ona kraliçe gibi davranıyorum ve on saat boyunca tek kelime etmeden yanımda oturması sinir bozucu.

Hans'ın gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluştu. "Gecikme için özür dilerim Bay Miles. Bu rotaya gelmeden önce radarı kontrol etmeliydim."

Sinirli bir şekilde nefes veriyorum. Evet, yapmalıydın. "Sorun değil, Hans."

Hayden yanımda tıslıyor ve gözlerim ona doğru kayıyor. Soru sormak için kaşımı kaldırıyorum.

O da kaşını kaldırıyor.

Beni kızdırma.

Gözlerimi kaçırıyorum. Sakın bana ilk kavgamızın limuzinimin arkasında trafikte sıkışıp kalırken olacağını söyleme.

I. Am. Değilim. İçinde. değilim. Ruh Halinde.

Bir buçuk sessiz saat sonra

Araba binama yanaşıyor ve Hans endişeyle etrafta dolanıyor. O bile kızgın olduğunu söyleyebilir. Kimi kandırıyorum ki? Mars'taki uzay istasyonu bile kızgın olduğunu söyleyebilir.

"Gecikme için çok özür dilerim Hayden," diye kekeliyor Hans.

Hayden sakince gülümser. "Lütfen, üzülme. Bu senin hatan değil."

"Anlayışınız için teşekkür ederim."

Kapıcılara fırsat vermeden kapısını açarken ona kocaman bir gülümseme veriyor. Hepsi koşarak arabadan inmesine yardım ediyor.

Hans'a iyi davranması beni daha da çileden çıkarıyor.

Yani genel olarak kızgın değil.

Sadece benimle.

Arkasından arabadan iniyorum. "Bay Miles," diyor hepsi heyecanla. "Evinize hoş geldiniz, efendim."

"Burada olmak güzel," diye cevap veriyorum. Çantalarımızı almaya gidiyorlar ve ben onları durduruyorum. "Ben alırım. Teşekkür ederim."

Biz Yürümek içine ve Fuaye. "Güzel. İyi akşamlar Bay Miles." Personelin hepsi gülümser. "Evinize hoş geldiniz, efendim."

"Burada olmak harika." Ben de gülümsüyorum. Geri dönmek gerçekten çok güzel.

"Bu taraftan." Asansörü işaret ediyorum, biniyoruz ve ön tarafa dönüyoruz. Çatı katının düğmesine basıyorum.

Hayden'ın gözleri bana kayıyor. "Burada mı yaşıyorsun?" dedi, etkilenmemiş bir şekilde.

"Biz burada yaşıyoruz." Ona ters ters baktım.

Gülümsüyormuş gibi yapıyor ve ben kırmızıyı görüyorum.

Oyun başlasın.

Kapılar fuayeme açılıyor ve ben dışarı çıkıp parmak izimi okutuyorum. Çift kapının kilidi açılıyor ve bizi New York'un tavandan tabana uzanan büyülü manzarası karşılıyor; şehrin ışıkları göz alabildiğine parıldıyor.

Hayden olduğu yerde durur, şoktan sessizliğe bürünür.

Para olayından şimdi nasıl nefret ediyorsun?

İçeri girip çantaları yere bırakıyorum ve o da etrafına bakınarak beni takip ediyor.

Burayı ilk kez görmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. İki kat üzerinde her şeyin en iyisinin bulunduğu endüstriyel bir moda.

Pencereye doğru yürür ve aşağıdaki yola bakar. "Ne kadar yüksekteyiz?"

"Altmış kat."

Kaşlarını çatıyor ve korkmuş gibi pencereden geri adım atıyor.

"Size etrafı gezdireyim," dedim. "Yaşam alanı." İçinde durduğumuz odayı işaret ediyorum. Çatı katının diğer ucuna doğru yürüyorum. "Burası mutfak." Görünmez kapıyı açıyorum. "Şarap mahzeni alt katta."

Etrafına bakarken gözleri kocaman açılmış.

"Bu uçta her biri kendi banyosuna sahip dört yatak odası ve çamaşır odası var. Spor salonu." Onu geniş koridorda yürütüyorum ve o da tüm odalara bakıyor. Merdivenleri işaret ediyorum.

"Bu taraftan." Merdivenlerden çıkıyorum ve o da sessizce etrafına bakınarak beni takip ediyor.

"Yukarıda başka bir yaşam alanımız, yatak odalarımız ve başka bir yaşam alanımız ya da tiyatro salonumuz var." Hâlâ sessiz kalmayı tercih ederek etrafına bakınıyor.

"Ebeveyn yatak odası burada." Yatak odamın çift kapısını açıyorum. Tavandan tabana cam duvarlar 180 derecelik New York manzarasına sahip.

Hayden'ın ağzı açık kalıyor ve duyulabilir bir nefes alıyor.

Gururla gülümsüyorum.

Bana kalırsa burası tüm zamanların en etkileyici yatak odası.

Umut beni dolduruyor.

"Bak." Gardırobun kapağını aceleyle açıyorum. "Burası senin gardırobun olacak." Kocaman boş odaya bakıyor. "Nasıl istersen öyle yerleştirebiliriz."

"Ve şuna bak, bebeğim." Onu banyoya götürüyorum. "Küvete bak." Gülümsüyorum. "Bu bir spa. İçinde saatler geçirebiliriz. Banyoya bayılırsın," diye hatırlatıyorum ona.

Başını sallar ve geri çekilir, hâlâ düşünmektedir.

Gardırobumun kapağını açtım. "Bu benim gardırobum." İçeri bakıyor ve sonra kaşları çatılıyor,

ve yanımdan geçip gardıroba doğru yürüyor. Pahalı takım elbiselerimin olduğu üç bölmeyi incelemesini izlerken nefesimi tutuyorum. Elleri düzgünce dizilmiş ayakkabıların üzerinde geziniyor. Gözleri kravatlarım için kullandığım yerden tavana kadar uzanan kravat rafına takılıyor. Ortada duran çekmeceye gidiyor.

Sakın açma.

Artık çok geç. Üst çekmeceyi açıyor ve cam bir dolapta sergilenen tasarım saat koleksiyonuma bakıyor.

Çekmeceyi hızla kapatıyor ve yanımdan geçip gardıroptan çıkıyor.

Ha?

Bu da ne demek oluyor?

Bir süre bekliyorum ve dışarı çıktığımda onu pencereden şehre bakarken buluyorum.

"Bir şey söyleyecek misin?" Ben soruyorum. "Bu çok güzel." Gülümsemeye zorluyor.

Söyleyecek daha çok şeyi var. "Ve?"

"Ne ..." Sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi duraksıyor.

Bekliyorum.

"Miles Media'da ne iş yapıyorsunuz?"

"Pazarlama müdürüyüm."

Bana bakarken kaşlarını çatıyor. Zihninin dakikada milyonlarca mil hızla çalıştığını görebiliyorum. "Ofisin nerede?"

Dudaklarımı yuvarlıyorum. İşte başlıyoruz. "Londra."

Kaşları havaya kalktı. "Londra'da mı yaşıyorsun?" "Evet."

"Londra." O nefes nefese. "Sen canlı içinde Londra'yı mı sikeyim?"

"İstiyorum."

"Peki bunu bana ne zaman söyleyecektin?" Nefesi kesildi, küstahlaştı.

"Sana şimdi söylüyorum."

Dehşete düşmüş bir şekilde bana bakıyor.

"Orayı çok seveceksin, Hays."

"Londra'ya taşınmıyorum, Christopher." "Bu da ne demek oluyor?" Şak diye söyledim.

"Aynen dediğim gibi. Oraya taşınmayacağım."

"Birlikte o l d u ğ u m u z sürece her yerde yaşayabileceğini söylemiştin," diye atıldım.

"Bunu ne zaman söyledim ki?"

"Oh, söyledin, tamam; gün gibi hatırlıyorum. Ama aslında demek istediğin, bir fakir için her yere taşınırsın ama benim için taşınmazsın, öyle mi?" Havladım.

"Benim için taşınır mıydın?" diye karşılık verir. "Birlikte olacağımız anlamına geliyorsa, evet."

"Tamam, harika. Bu her şeyi çözer." Ellerini birbirine vuruyor. "Kırsalda yaşayacağız."

Kırmızı görüyorum.

"Bana ukala tavırlarını takınma, Hayden," diye bağırıyorum. "Miles Media ile ilgili sorumluluklarım var."

"Peki ya bana karşı sorumlulukların ne olacak?" diye bağırıyor. "Benim işim taşrada."

"Milyarlarca dolarlık bir şirket yönetiyorum, Hayden. Londra ve New York arasında yaşamam gerekiyor. Sen ineklerle oynarken ben Bumfuck, Nowhere'de yaşayamam." "İ n e k l e r l e o y n a m a k ! " Gözleri yerinden fırlamıştı. Soketler.

"Benim işim önemli."

"Belli ki." Ellerini havaya kaldırır ve odadan çıkar.

"Buraya gel!"

Bağırıyorum. "Git kendini becer."

OceanofPDF.com

Bölüm 22

Çileden çıkmış bir halde peşinden yürüyorum. "Nereye gidiyorsun?" Talep ediyorum.

"Yatağa."

"Yatak odan burada!"

"Bu bir yatak odası değil, Christopher; bu bir Tinder oditoryumu. Boyanın içine işlemiş iniltileri duyabiliyorum."

"Bu da ne demek oluyor?" Patladım.

"Yani orada uyumak istemiyorum!" diye ağlıyor. "O yatağa girmeden önce lanet çamaşır odasında uyuyacağım." Merdivenlerden hızla iniyor ve koridordan geçerek boş odalardan birine giriyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" Tüm kontrolümü kaybettim. "Sakın geçmişimi yüzüme vurmaya cüret etme. Tanışmadan önce rahibe olmayı seçtin diye beni eğleniyorum diye yargılamaya cüret etme," diye bağırıyorum onu takip ederken.

"Ve şimdi ne kadar eğlendiğinizin tüm resmini görüyorum."

"Şu anda neden bahsediyorsun?" Yürümeye devam ediyor.

"Zengin erkeklerin nasıl yaşadığını düşündüğünüze dair varsayımlarınıza dayanarak beni yargılıyorsunuz. Bunun ne kadar çocukça olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Şeytanın kendisi gibi dönüyor. "Yanılıyor muyum?" diye soruyor. "Lütfen, söyle bana... yanılıyor muyum? Ben istiyorum

Eğer öyleyse beni düzelt. Eğer gördüysem, bu bir gösteri midillisi yatak odası... Senin daireni gördüklerinde hepsi fışkırıyor mu, Christopher?"

Yüzümü berbat ettim. Ne?

"Neden böyle saçma sapan bir sürtük gibi davranıyorsun?" Bağırıyorum. "Kim olduğunu ya da bugün beyninde nasıl bir arıza olduğunu bilmiyorum ama tatlı Hayden'ımı hemen bana geri getir."

"Her neyse."

"Don't lanet olsun itmek Ben, Hayden," I bağırmak, çileden çıkmak. Hiç bu kadar kızgın olmamıştım.

"Yoksa ne olur?"

"Ya da kendini bekar bulursun, olan bu. Tartıştığımız konuyla bile hiçbir ilgisi olmayan öfke nöbetlerine katlanmayacağım."

Slam!

Kapıyı suratıma çarpıyor, ben de kontrolümü kaybedip sertçe yumrukluyorum. Neredeyse menteşelerinden kurtulurken titriyor.

"Hayden. Hemen buraya gel!" Talep ediyorum.

"Git buradan," diye bağırıyor ve sesini duyabiliyorum Ağladığını.

Kalbim kırıldı. Üzgündü.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor ve kendimi sakinleştirmeye çalışırken ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Koridorda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım.

Az önce ne oldu öyle?

Sabah 6:00'da.

Ç o k y o r g u n u m . Bütün gece gözümü kırpmadım ve Hayden'ı hâlâ görmedim.

Tanrı bilir orada ne halt ediyordur.

Bir kâğıda yazıp notu ön kapının yanındaki masanın üzerine koyuyorum.

Gone for a run,

Back soon.

Xo

Parmak uçlarımda kapıdan çıkıyorum ve olabildiğince sessizce arkamdan kapatıyorum. Asansöre bindim ve zemin kat düğmesine bastım.

Kardeşlerimi görmem gerek.

Yirmi dakika sonra araba kaldırıma yanaşıyor ve ben de inip yürüyorum. Caddede bir gazete bayisinin önünden geçiyorum ve kartpostallar olduğunu görüyorum. İki tane New York kartı alıyorum. Satıcıya "Bunları alayım lütfen," diyorum.

"Elbette." Onları paketleyip bana verdi ve ben de iç cebime koydum. Bunları daha sonra Eddie'ye göndereceğim. Ona dünyanın dört bir yanından kartpostallar gönderiyorum. Onları topluyor.

Eddie daireme bayılırdı.

Bu arada, onu şimdi arayacağım. Sokakta yürürken numarasını çeviriyorum. "Merhaba, Bay Christo," diye cevap veriyor.

"Hey, küçük dostum." Gülümsüyorum. "Ne var ne yok?"

"Yok bir şey, işe gidiyordum. Geç kalıyorum."

Hızlı yürüdüğünü duyabiliyorum.

"Uçuş nasıldı?" Sinir bozucu.

"İyi, iyi," diye yalan söyledim. "Bu gece kaça kadar çalışıyorsun?"

"Yakın."

Gözlerimi deviriyorum. Kapanış vardiyasına neden bir çocuk koyarlar ki? Asla bilemeyeceğim. Zaman kontrolü yapmak için saatime bakıyorum. "Bırakayım da sen hallet. Seni yarın ararım?"

"Tamam, kulağa hoş geliyor."

"Sesini duymak güzel, dostum."

Gülümsüyorum. "Senin de."

Telefonu kapatıp caddenin karşısına geçiyorum ve kafeye girdiğimde Jameson ve Tristan'ın arkada oturduklarını görüyorum, ikisi de gülüyor ve ayağa kalkıyorlar. Gülümsüyorum ve neredeyse onlara doğru koşuyorum.

Tanrıya şükür.

"Hey." İkisi de beni kucaklarına çekerken gülüyorlar. "Bu Romeo'nun kendisi değil mi?" diye takılıyorlar.

Sandalyeye çöktüm. Masanın üzerinde üç kahve duruyor. Bir süredir burada olmalılar.

"Nasıldı?" Jameson sorar.

"Harika, inanılmaz.

İnanılmaz."

Tristan kaşlarını çatar. "Peki acil durum nedir?"

Bu sabah erkenden ikisini de aradım. Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Burnumun kenarını sıktım ve bıkkınlıkla nefes verdim. "Dün Hayden'a kim olduğumu söyledim."

"Ve?"

"Çılgına döndü!" Kaşlarını

çatıyorlar. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani ..." Omuz silkiyorum, söyleyecek söz bulamıyorum. "Bu kız- ve Ben abartılı değil-dir ve En sakini, en çok

Tanıdığım en istikrarlı ve en tatlı insan. Onun hiçbir şeye, ama hiçbir şeye sinirlendiğini görmedim. Onda hiç öfke yok . . ya da ben öyle sanıyordum."

Dikkatle dinliyorlar.

"Araba bizi almaya gelmeden hemen önce ona kim olduğumu söyledim."

"Neden bu kadar geç bıraktın?" Jameson kaşlarını çatar. "Plana göre ona geçen hafta söyleyecektin sanıyordum."

"Ben de ..." diyecektim. Sesim kesiliyor. "Geriye dönüp baktığımda yapmalıydım."

"Peki sonra ne oldu?" Tristan soruyor.

"Ona kim olduğumu söyledim ve sustu. On iki saat boyunca yol boyunca benimle konuşmadı ve sonra daireme vardığımızda, saçma sapan şeyler söyleyerek konuyu saptırdı."

"Ne gibi?" Jameson sorar.

"Yatak odamda uyumak istemediğini çünkü buranın bir Tinder salonu olduğunu ve kadınların inlemelerinin duvarlardaki boyaya işlediğini söyledi."

"Haklı olduğu bir nokta var." Tristan sanki bu ifadeyi değerlendiriyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor. "Bütün dairen seks kokuyor," diye takılıyor.

"Ondan şimdiden hoşlandım." Jameson kıkırdıyor. "Bu hiç komik değil," diye çıkışıyorum.

"Özür dilerim." Jameson yüzünü düzeltmeye çalışır. "Devam et. Sonra ne oldu?"

Derin bir nefes veriyorum. "Geçmişimden bahsetmeye başladı ve öfke nöbetlerinin en büyüğünü geçirdi, aşağıya indi ve boş odada uyudu."

İkisi de bana bakarken kaşlarını çattı. "Sakinleştiğinde ne dedi?"

"Hiçbir şey."

"Onunla konuşmayı denemedin mi?"

"Hayır. Neden yapayım ki?" Tersledim. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Ona on iki ay boyunca yalan söyledin," diye alay ediyor Tristan. "Ne bekliyordun ki?"

"Bu değil, orası kesin. Ve ona yalan söylemedim; sadece bazı küçük ayrıntıları atladım."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sustum.

"Şey ... ... Sanırım başardın," diyor Jameson kahvesini yudumlarken kuru bir sesle. "Görev tamamlandı."

"Ne yaptın?" İç çektim.

"Seni s e n olduğun için seven bir kız bulmak istedin." Omuz silkiyor. "Bu yeterli bir kanıt sayılmazsa, ne sayılır bilmiyorum."

Gözlerimi deviriyorum.

"İhanete uğramış hissediyor," diyor Tristan.

"Başka bir kadına bakmadım," diye alay ediyorum. "Nasıl ihanete uğramış hissedebilir ki?"

"Seni tanımıyormuş gibi hissediyor."

"Beni herkesten daha iyi tanıyor," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Muhtemelen kendimi tanıdığımdan daha iyi." Gözlerimi deviriyorum. "Birinin bana bir anda sırt çevirmesi için aşık olmadım."

"Christopher"-Jameson sırtımı sıvazlıyor
-"Kadınlar karmaşık yaratıklardır. Bu birçok dövüşün ilki. Eğilmeden ve kıçından tamamen sikilmeden önce sikin ucunu hissetmeye başlıyorsun."

Tristan kıkırdar. "Gerçek. Siz kavga ederken başka ne dedi?"

"Bana Londra'ya taşınmayacağını söyledi ve sonra onun için taşınıp taşınmayacağımı sordu."

"Ne dedin sen?"

"Bumfuck, Nowhere'de onun ineklerle oynaması için yaşamadığımı söyledim."

"İşte böyle." Jameson başını arkaya atıyor ve sanki bu duyduğu en komik şeymiş gibi yüksek sesle gülüyor. "Sen çok aptalsın."

Derin bir nefes veriyorum ve bir süre sessizce oturuyoruz.

"Bu bir kontrol meselesi," diyor Jameson.

"O kontrolcü biri değil," diyorum. "Hem de hiç."

"Kontrolü istememek ve kontrole sahip olmamak iki farklı şeydir."

"Birlikte olduğumuz sürece her yerde yaşayabileceğini söyledi," diye cevap veriyorum.

"Bu daha önceydi."

"Neyden önce?"

"Nerede yaşadığınızın sizin elinizde olmadığını bilmeden önce."

"Londra çok güzel," diye alay ediyorum. "Anlamıyorum. Hiç geri gelmeyecek değiliz ya. Bumfuck, Nowhere'de de bir ev satın alabiliriz." Aralarına bakarken omuz silkiyorum. "Sorun ne lan?"

"Bu konuda hiçbir taahhüdü yok."

"Bir taahhüt istiyor, yarın onunla evleneceğim," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Aklımda, ben zaten evliyim."

İkisi de dehşetle bana bakıyor.

"Bu kadar ciddi mi?"

"Evet!" Aralarına bakıyorum. "Siz iki salak beni hiç dinlemiyor musunuz? Bu o. Bu o."

Jameson gözlerini genişletir. "Dünyadaki onca kadın arasından paradan nefret eden birine aşık oluyorsun." Tekrar güler. "Oh . . . ironi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Alay ettim. "Bütün gece uyuyamadım, beni terk edecek diye ödüm koptu."

"Ona zaman verin. Sakinleşecektir. Claire'in benim hayatıma alışması biraz zaman aldı," diyor Tristan.

"Ben de."

Umarım bu doğrudur.

"Ve Tanrı aşkına," diye iç geçirdi Jameson, "o koca ağzını kapalı tut."

"Bu kadar mı?" Yüzümü buruşturuyorum. "Bana verdiğin kardeş tavsiyesi bu mu? Koca ağzımı kapalı tutmamı mı?"

Telefonum bir mesajla bipliyor.

Bugün seni görmek için sabırsızlanıyorum ve
Hayden'la tanıştım.
1'de görüşürüz.
Anne, xo

"Olamaz." Elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum. "Ne?"

"Bugün annem ve babamla öğle yemeği yiyip onları Hayden'la tanıştıracağım." Gözlerimi deviriyorum. "Bunu geçen hafta ayarladığımı tamamen unutmuşum."

"Günün tavsiyesi: Onu annemden uzak tutun. Bu senin tabutundaki son çivi olacak." Tristan gözlerini genişletir.

"Evet, iyi düşünmüşsün." Ben de cevap yazdım.

Kusura bakma
anne, jet-lag
oldum.
Erteleyebilir miyiz?
Seni yarın ararım.

Telefonum anında çalıyor ve çocukların ikisi de gülüyor, diğer uçta kimin olduğunu çok iyi biliyorlar.

"Siktir et." Telefona cevap verdim. "Merhaba anne." Mutluymuşum gibi davranıp sahte bir gülümseme takınıyorum.

"Sevgilim, neler oluyor?"

"Yok bir şey, sadece çok yorgunuz ve Hayden'ın biraz yerleşmesini istiyorum. Öğle yemeğini birkaç gün sonraya erteleyebilir miyiz?"

Sessiz ve hesapçı kalıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye iç geçirdim. "Hayden kim olduğumu yeni öğrendi ve bu ... çok fazla."

"Bunalmış mı?" "Evet."

"Umarım ona karşı sabırlı

davranıyorsundur." Sessiz kalıyorum.

"Babanın bana on iki ay boyunca yalan söylediğini öğrenseydim bunun ne kadar üzücü olacağını hayal bile edemiyorum."

"Yalan söylemedim anne."

"Evet, yaptın Christopher. Açıkça."

Ders verecek havada değilim. "Ben gidiyorum."

"Beni sonra ara."

"Tamam." Gözlerimi açtım. "Peki." İhtiyacım olan son şey başka bir kadının beni sıkıştırması. Aceleyle telefonu kapattım.

"Şimdi ne yapacaksın?" Tristan sorar.

"Bilmiyorum..." Omuz silkiyorum.

Jameson kahvesine gülümsüyor. "Ayaklarına kapanmayı öneririm."

OceanofPDF.com

HAYDEN

Yatağıma uzanıp duvara bakıyorum. Berbat hissediyorum. Kalbim kırık ve üzgün.

Bütün gece ağladım.

Umutsuzca aşık olduğum adam artık yok ve ben artık neyin gerçek olduğunu bile bilmiyorum.

On iki aylık aldatma.

Eğer kim olduğu hakkında yalan söylediyse, başka ne hakkında yalan söyledi?

Dün geceki kavgamızı ve ne kadar kontrolden çıktığını tekrar tekrar yaşıyorum. Ne kadar öfkelendiğimi ve söylediğim korkunç şeyleri. Yatak odasının beni neden tetiklediği hakkında hiçbir fikrim yok... tek bildiğim tetiklediği.

Ve belki Bu benim güvensizlikler, hangi vardır benim sorunum ve değil onun. Belki de. o Doğru. Belki. Izengin insanlara karşı ayrımcı mıyım? Belki de onların nasıl oldukları hakkında gerçekten önyargılı fikirlerim v a r d ı r ? Yani . . . Hiçbirini tanımıyorum, bu yüzden neden bu kadar kızgın olduğum hakkında hiçbir fikrim yok.

Bazı şeyleri ve bunun geleceğim için ne anlama geldiğini düşünmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Kapı biraz açılmadan önce usulca vuruldu. "Hayz?" Christopher sorar. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet."

Görüş alanına giriyor ve beni görünce yüzü düşüyor. "Bebeğim," diyor usulca, "gözlerine bak." Yanımdaki yatağa oturuyor ve bana bakarken yüzümdeki saçları geriye doğru tarıyor. "Çok özür dilerim. Seni üzdüğüm için nefret ediyorum."

Beklenmedik yaşlar tekrar gözlerime doluyor ve gelmelerini engellemek için gözlerimi kırpıştırıyorum.

Ağlamayı kes.

"Dün gece yetişkin olan ben olmalıydım," diyor gözleri benimkileri ararken. "Ve sana daha önce söylemeliydim."

"Neden yalan söyledin?" Fısıldıyorum.

Cevap vermeden önce bir süre bana bakıyor ve sonra derin bir nefes veriyor. "Bu size hiçbir anlam ifade etmeyecek ve davranışımı hiçbir şekilde mazur göstermeyecek. Ama hayatımdaki herkes beni milyarder Miles Media varisi olarak tanıyor."

"Sen bir milyarder misin?" Kaşlarımı çattım.

"Bunu araya sıkıştırmam hoşuna gitti mi?"

"Pek sayılmaz."

Tanrım.

"Kimsenin kim olduğumu bilmediği bir hayatı deneyimlemek istedim. Banka bakiyemden ya da sosyal statümden değil, beni ben olduğum için sevdiklerinden emin olduğum arkadaşlar edinmek istedim."

Dinlerken kaşlarımı çatıyorum.

"Ve sonra seninle tanıştım." Bana bakarken usulca gülümsüyor. "Ve sen tanıdığım herkesten çok farklıydın. Nazik ve tatlı. Güzeldin." Kaşlarını çatıyor. "İyi saklanmış bir öfke ile."

Gülümsüyorum, utanıyorum.

"Ve delicesine aşık oldum."

Dinlerken boğazıma bir yumru oturdu.

"Ve bu bencilceydi, biliyorum. Ama hayatımızın basit olduğu her dakika seninle baş başa kalabilmek istiyordum. Çünkü paramı öğrendiğin anda benimle ilgili algının değişeceğini biliyordum."

Gözlerim yaşla doldu.

Öyle oldu.

"Hayden . . . hayatım karmaşık. Meşgul ve çok stresli. İçindeki tek saf, neşeli ve gerçek şey sensin." Elimi kaldırıyor ve parmak uçlarımı öpüyor. "Bana aşk ve hayattan ne istediğim hakkında çok şey öğrettin."

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum.

"Yolculukta tanıştığın adam gerçek ben. Sana olan hislerim hakkında hiç yalan söylemedim. Sana söz verebilirim.

sahip olduğumuz şey yüzde yüz gerçektir."

"Bu hayatı nasıl yaşayacağıma dair hiçbir fikrim yok, Christopher," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum."

"Bu beni korkutuyor."

"Biliyorum, bebeğim." Eğildi ve beni öptü. "Bana sadece üç ay ver."

Kaşlarımı çattım.

"Üç aylığına Londra'ya gitmem gerekiyor. Elliot her şeyle ilgileniyor ve iki aylık bir tatili var. O yokken idare etmek için orada olmalıyım. Sensiz gidemem. Benden bunu isteme."

Ona bakıyorum.

"Eğer üç ay boyunca denerseniz, daha sonra
. . ."

"Ne yapabilirim?"

"Nerede yaşamak istediğinizi yeniden
değerlendirin." "Ya Londra'dan nefret
edersem?"

Bana bakıyor. "O zaman bu işi yeniden
değerlendirmeliyiz.
durum."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Biliyorum dersem yalan söylemiş olurum." İfadesini düzeltmek istercesine kaşlarını çatıyor. "Miles Media'daki rolüm büyük bir sorumluluk getiriyor. Bir temizlikçinin istediği yerde yaşama özgürlüğüne sahip değilim."

Yüzümü avuçlarının arasına alırken beni usulca öpüyor. "Bana üç ay ver. Tek istediğim bu."

Ona bakıyorum.

"Hayden . . . Seni seviyorum. Bunu çözmemiz gerek çünkü artık seninle bir hayatın ne kadar mükemmel olduğunu bildiğim için geri dönemem. Ve bunun senin planladığın hayat olmadığını biliyorum... ama birlikte olduğumuz sürece, anlamın gerçekten bir önemi var mı?" Gözleri gözlerimi arıyor, o kadar kayıp ve üzgün görünüyor ki kalbim sıkışıyor.

Bu kavga çok aptalca.

Üzgünüm ve bu yalan affedilemez ama bir açıdan da anlıyorum. Bu hayatı yaşamayı ve neyin gerçek olduğunu asla bilememeyi hayal edemiyorum.

"Haklısın." Eğildim ve onu şefkatle öptüm. "Birlikte olduğumuz sürece." Dudaklarım onunkilerin üzerinde oyalanıyor, kolları bana sarılıyor ve birbirimize yakın duruyoruz, yanak yanağa, aramızda akan ham duygular.

"Dün gece bir sürtük gibi davrandığım için özür dilerim."

Üstümde gülümsediğini hissediyorum. "Gerçekten öyleydin."

Sırıtıyorum. İşte geldi. Ukala geri döndü. "Bugün dikkatli ol Christopher. Çok ince bir buzun üzerinde kayıyorsun."

Gülüyor ve teslim olmak için iki elini havaya kaldırıyor. "Tamam, tamam." Beni tekrar öpüyor ve sonra sırtüstü yatırıp diziyle bacaklarımı açıyor. Ereksiyonunun bacağıma doğru büyüdüğünü hissediyorum.

"Aklından bile geçirme," diye mırıldandım kuru

bir sesle. "Ne?"

"Seks bugün aklımdaki en son şey."

Yüzü düşüyor. "Hakkında her şeyi duyduğum o harika makyaj seksine ne oldu?"

Doğruldum ve yataktan çıktım. "Bilmiyorum, ama şimdi olmayacak."

O nefes verir ağır bir şekilde ve floplar geri üzerinde ve yatakta, cesareti kırılmış.

Özel banyodaki duşu açıyorum. "Peki,

bugün ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "Sanırım bana bu müze gibi daireyi gezdirebilirsin, sonra da yeni kıyafetler almak için alışverişe gitmem gerekiyor." Duşa girerken pijamalarımı çıkarıp yere atıyorum.

"Neden yeni kıyafetlere ihtiyacın var?" diye sorar.

"Çünkü on iki aydır aynı altı kıyafetle yaşıyorum ve sen aptal bir zenginsin ve ben bir dilenci gibi görünüyorum."

Yatağa uzanırken dirseğine yaslanırken gülümsüyor. "Neden bana seks için yalvarmıyorsun, ben de ne yapabileceğime bakayım.

yap."

Gözlerimi deviriyorum. "Olmaz."

Yarım saat sonra Christopher bize omlet yaparken süslü mermer tezgâha oturuyorum. Mutfağa bakıyorum, dergilerden fırlamış gibi. Pastırma, mantar, portakal suyu, kruvasan ve tüm nefis süslemeler var.

"Nasıl oluyor da pişirecek yemeğiniz oluyor? Henüz markete gitmedik."

"Alışverişi hizmetçim yapar."

Kaşlarımı çattım. "Hizmetçiniz mi var?"

"Biz." Aramızdaki havayı işaret ediyor. "Bir hizmetçimiz var." Omleti çeviriyor. "Daireye ne istersen yap. Nasıl istersen öyle yap. İstersen bir iç mimar tut."

Ne?

"Hiçbir şeye dokunmuyorum. Burası benim dairem değil."

"Burası senin dairen. Burada yaşıyorsun, yani senin de dairen." "Biz evli bile değiliz." Gözlerimi deviriyorum.

"Olacağız." Bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor ve gözlerini açıyor. "Bana zaman ver."

Midem kıpır kıpır olurken gülümsememi gizlemek için dudaklarımı yuvarlıyorum.

İlk defa böyle bir şey söyledi.

Bunu sevdim.

Etrafa biraz daha bakıyorum. Kendimi süslü bir mağazadaki küçük bir çocuk gibi hissediyorum. Kırarım diye hiçbir şeye dokunmak istemiyorum.

Hızlı bir öpücükle tabağımı önüme koydu. "Kahvaltını yap, sonra seni alışverişe götüreceğim."

"Böyle bir yerde kıyafet nereden alınır ki?" "Madison Avenue."

"Orada ekonomik bir mağaza var mı? Çünkü param az."

"Sanırım bunu karşılayabilirim."

"Hayır."

Tabağımı işaret ederken gözlerini şakayla açıyor. "Seni sikilmek üzere yatak odasına götürmeden önce kahvaltını yap."

Tostumdan bir ısırık alırken sırıtıyorum.

Önümüzdeki tezgahta telefonu titriyor.

Anne

Yemeye devam ediyor.

"Cevap verecek misin?" "Hayır.

Beni rahatsız etmek için arıyor."

"Ne hakkında?"

"Seninle tanışmak istiyor." Gözlerini deviriyor. "Hepsi seninle tanışmak istiyorum."

Ona bakıyorum. Bir insanın ailesinden onun hakkında çok şey öğrenirsiniz. Ve benim de öğrenmek istediğim çok ama çok şey var. Bu bana onun hayatı ve gerçekte kim olduğu hakkında gerçek bir fikir verecek.

"Onu geri ara. Bu akşam için herkesle birlikte bir yemek organize et. Ben de onlarla tanışmak istiyorum."

"Emin misiniz? Benim ailem çok kalabalıktır."

"Yani"- omuz silkiyorum-"ne kadar kötü olabilir ki?" Kıkırdıyor. "Oldukça kötü."

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Caddede yürürken Christopher'ın elini sıkıca kavrıyorum. Dünyayı ilk kez gören bir çocuk gibi etrafıma bakıyorum. Milyonlarca araba, güzel insanlar ve gökdelenler yüzünden gökyüzünü zar zor görebiliyorum. Mağazalar lüks mağazalara benziyor, normalde kıyafetlerimi aldığım yerlere hiç benzemiyor. Vitrinlerdeki mankenler bile seksi.

Ve küçük.

Normal boyutlarda bir şey satan var mı?

Madison Avenue. . Ufacıklığın kodu.

Etrafımda telaş içinde koşuşturan, şık ve muhteşem, mükemmel bakımlı kadınlara bakıyorum. Bir vitrinde Christopher ve beni görüyorum ve içten içe ürperiyorum. O siyah kotu ve gömleğiyle çok şık görünüyor, bense bir yılı aşkın süredir neredeyse içinde yaşadığım rahat bir tişört ve şort giyiyorum.

Yıpranmış ve solmuşlar. Saçlarım dağılmış ve makyajsızım. Tam bir enkaz gibi görünüyorum ve dün gece ağlamaktan şişmiş gözlerim ve yüzüm bana yardımcı olmuyor.

Şu anda rahat sırt çantalı hayatımızı özlediğime eminim.

Büyük ve şık bir butiğin önünden geçiyoruz, manken siyah bir elbise ve güzel ayakkabılar giyiyor. "Burada," diyor Christopher.

"Pahalı görünüyor," diye

fısıldıyorum. Gözlerini kocaman

açıyor.

"Tamam."

Beni elimden tutup içeri çekti. "Merhaba." Gülümsüyor.

"Merhaba." Tezgâhtarlar gülümseyerek onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra kaşlarını çatarak bana bakıyorlar.

Harika, onun tamir projesi gibi bir şeye benziyor olmalıyım.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Christopher ağzını açacak oluyor, ben de ona bir bakış fırlatıp sözünü kesiyorum. "Sadece bakıyordum, teşekkürler."

Kaşını kaldırıyor. "Sakın

yapma," diye fısıldıyorum.

Ağzını kapalı tutmak için dudaklarını yuvarlıyor ve ben etrafıma bakarken arkamda dolanıyor.

Güzel siyah bir elbise görüyorum ve etiketine bakıyorum.

$4300.00

"Bu ne . . . ." diye fısıldıyorum ve onu sıcak bir patates gibi bırakıp yürümeye devam ediyorum.

Onu raftan alıyor ve kolunun üzerinden atıyor. "Zahmet

etme," diye fısıldıyorum. "Bu gündüz soygunu, Christopher. Bir elbiseye asla o kadar para vermem. Altın rengi dikişleri falan mı var?"

"Şşşt... konuşmak yok," diye fısıldıyor satıcı kıza gülümsüyormuş gibi yaparken.

Gözlerimi açtım, sinirlendim.

Elbise rafını işaret ediyor. "Başka nelerden hoşlanırsın?"

"Burada bir şey yok," diye fısıldadım. "Bu fiyatlar gülünç."

Elini belime doluyor, beni kendine çekiyor ve sesini alçaltarak usulca öpüyor. "Bumfuck, Nowhere'e gittiğimizde istediğin yere alışverişe gidebilirsin. Ama bu gece ailemle tanışman için bir akşam yemeği randevumuz var ve sana bir elbise ve ayakkabı almamız gerekiyor. O yüzden bana ayak uydur ve birkaç şey dene, yoksa bu bütün gün sürecek bir çile olacak."

Ona bakıyorum.

"Comprender?"

"Tamam." Raflara göz gezdiriyorum. Güzel gri bir elbiseye ulaştım ve fiyat etiketini çevirdim, fiyatını görmeme fırsat vermeden elimden kaptı.

Gözlerimi devirip yürümeye devam ediyorum.

"Bu elbiselerden onun bedeninde var mı, lütfen?" Christopher mağaza görevlisine sorar.

"Kontrol edeceğim, efendim." Arka kapıdan çıkmadan önce gülümsüyor. "Kaç beden olduğumu nereden biliyor?" Alttan alta mırıldanıyorum.

nefesim.

"Çünkü bu onun işi," diye mırıldanıyor. "New York'ta ne ödersen onu alırsın."

"Yani o elbisenin içinde saklanan bir araba var, öyle mi?"

Bakmaya devam ederken kıkırdıyor. "Belki." Raftan birkaç şey daha alıp kolunun üzerine atıyor.

"Peki, bu akşam yemek için nereye gidiyoruz?" Ona soruyorum. "Gerçekten elbise giymek zorunda mıyım? Kot pantolon giyemez miyim?"

Yumuşakça gülümsüyor ve eğilip beni öpüyor. "Seni seviyor muyum?"

"Bu bir hayır mı?" Kaşlarımı çattım.

"Bu bir"-kelimelerini seçerken durdu

-"Bu bir ... ne istersen onu giy, tatlım, ve ben seni onun içinde seveceğim."

Gözlerimi deviriyorum. Elbise giymem gerektiğini düşünüyor. "Peki."

Tezgâhtar geri gelir. "Elbiseler soyunma odasında bekliyor hanımefendi."

"Hayden," diye düzeltiyor Christopher. "Onun adı Hayden."

"Merhaba, Hayden." Gülümsüyor. "Ben Camelia."

"Merhaba Camelia," diyor seksi, derin sesiyle.

"Peki ya sizin adınız, bayım?"

"Christopher Miles."

Gözleri büyür ve diğer kızlara bakar. "Bay Miles."

Onun kim olduğunu biliyor.

Sikeyim.

"Bu doğru." Gülümsüyor. "Hayden'ın bir"-duraklıyor -"Bu gece özel bir durum var ve kendisi şehir dışından geliyor. Aradığı şeyi bulmasına yardım eder misiniz lütfen?"

"Elbette, efendim." Bilerek gülümsüyor. Oh, kahretsin.

Kesinlikle onun tamirat projesine benziyorum. Etrafıma bakarken derin bir nefes alıyorum. Bu çok utanç verici. Tezgâha doğru yürüyor ve kredi kartını kıza uzatıyor. "Hayden'ın yanında hiç kıyafet yok."

"Evet, efendim."

Geri geliyor ve dudaklarımdan öpüyor. "Ben yan tarafa kahve almaya gidiyorum, tatlım. Seni Camelia'nın yetenekli ellerine bırakacağım."

Beni burada mı bırakıyorsun?

"Hemen yan tarafta olacağım," diye cevap veriyor sanki aklımı okuyormuş gibi. "Peki." Utanç içinde başımı kaşıyorum ve Ön kapıdan çıkarken.

"Hayden." Asistan gülümseyerek dikkatimi tekrar ona yöneltti. "Bu gece için seni kesinlikle büyüleyici yapalım."

"Bunun mümkün olduğundan emin değilim." Yenilmiş hissederek nefes veriyorum. "Nereye gidiyorsun, sevgilim?"

"Ailesiyle tanışacağım."

"Oh." Gözleri genişliyor. "Büyük silahları ortaya çıkarmalıyız." Beni bir aşağı bir yukarı süzerken etrafımda dolaşıyor. "Stephanie," diye sesleniyor diğer asistana.

"Evet."

"Kuaförü arayıp Hayden için acil bir saç randevusu alabilir misin lütfen? Fön çektirmesi gerekiyor."

"Saçımın nesi var?" Kaşlarımı çatıyorum.

Camelia yükseltir bir kaş. "Her şeyi, sevgilim, her şey."

Ruju pürüzsüzce sürüyorum ve dudaklarımı aynadaki yansımama doğru çeviriyorum.

Christopher köprücük kemiğimi ısırırken boynuma doğru "Cidden," diye mırıldanıyor.

"Dur." Omuz silkiyorum ve kendime bakıyorum. Kolları transparan siyah bir elbise ve çıplak askılı stilettolar giyiyorum ve kızlarım tüm zamanların en güçlü sütyeniyle yukarıda. Seksi bir G-string bile giyiyorum. Saçlarım o kadar harika ki peruk olduğuna yemin edebilirim ve makyajım doğal ve ışıltılı.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama Camelia işini biliyor. Bir milyon dolar gibi görünüyorum.

Christopher'ın elleri vücudumda bir aşağı bir yukarı kayıyor. Beni daha önce hiç böyle görmediği için etkileniyor. "Öp beni," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde.

"Sadece ruj sürdüm."

"Öp beni." Dişleri kulak mememi ısırıyor.

"Beni öpmek istemiyorsun." Gözlerimi deviriyorum. "Beni banyo dolabının üzerine yatırıp arkamdan becermek istiyorsun."

"Hmm." Sanki hayal ediyormuş gibi gülümsüyor. "Haklısın, öyle. Onun yerine bunu yapalım. Çok daha iyi bir plan." Bacaklarımdan birini kaldırıp dolabın üzerine oturtuyor.

"Dinle, küçük zengin çocuk hareketinden sonra" - bacağımı aşağı çekerken kendimi düzeltiyorum- "fakir çocuk hareketi, bana çoklu orgazm montajı borçlusun."

"Hazır, istekli ve muktedir." Kalça kemiklerimi kavrıyor ve leğen kemiğiyle beni pompalıyor.

"Hayır. Şimdi olmaz." Elinden kurtuluyorum ve arkama bakmak için dönüyorum. "İyi görünüyor muyum?"

Elimi tutuyor ve pantolonunun içindeki büyük ereksiyonun üzerine koyuyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence sen bir seks manyağısın, ben de öyle düşünüyorum."

"Bir şeylerin peşinde olabilirsin," diye mırıldanıyor boynuma karşı, dişleri tenimi sıyırırken. "Bunun için beni cezalandır."

"Kes şunu," diye tersliyorum, sinirlenerek. "Ailenle ilk kez seks kokarak tanışmayacağım."

"El freni."

Yüzümü a s m a m a y a çalışıyorum ama beceremiyorum.

"Hadi
git."

Yarım saat sonra araba kalabalık bir caddede kaldırıma yanaşıyor ve Christopher kapıyı açıp dışarı çıkıyor. "Teşekkürler."

"İyi geceler." Hans gülümser.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum. Christopher elini uzatıp benimkini tutuyor ve arabadan inmeme yardım ediyor, biz de cadde boyunca restorana doğru yürümeye başlıyoruz. Çok gerginim. "Herhangi bir ipucu var mı?" diye soruyorum.

"Ne için?"

"Ailenle tanışmak için."

Yürürken kolunu bana doluyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Seni sevecekler, Suratsız."

"Nereden
biliyorsun?" "Çünkü
seni seviyorum."

Ona gülümsüyorum ve o da durup beni usulca öpüyor. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"İçin . . ." Omuz silkiyor. "Bana katlandığın için."

Gülümsüyorum, ikimiz hakkında çok daha iyi hissediyorum ve tekrar öpüşüyoruz. Dudaklarımız birbirinin üzerinde oyalanıyor. "Bunu yapmaya hazır mısın?" diye soruyor.

"Olabileceğim kadar hazırım."

Elimi tutuyor ve beni restorana götürüyor. Son moda bir yer ve her masa dolu.

"İyi akşamlar, Bay Miles." Garson gülümser.

"Merhaba," diye yanıtlar Christopher.

"Bu taraftan." Garson dönüp gidiyor ve biz de onu takip ediyoruz. Birkaç kişinin Christopher'ın geçişini izlemek için başlarını çevirdiğini fark ediyorum.

Bu lanet kasabadaki herkes onun kim olduğunu biliyor mu?

Öyle mi?

Büyük bir kemerden geçip yarı özel bir odaya giriyoruz. alan. Hâlâ ana restoranın bir parçası ama biraz ayrılmış. İnsanlar büyük yuvarlak bir masanın etrafında oturuyor ve bizi görünce hepsi ayağa kalkıyor. "Herkese merhaba." Christopher gülümsüyor. "Bu Hayden."

"Merhaba," diye ciyaklıyorum etrafıma endişeyle bakarken. "Hey," diye tezahürat yapıyorlar, heyecanla.

"Bu kardeşim Jameson ve eşi Emily."

"Merhaba." Kendimi baygın hissediyorum. Bana kardeşinin acayip seksi olduğunu söylemedi.

İkisi de beni yanağımdan öptü. "Merhaba." Karısı hamile.

"Ve Bu o benim Anne ve Baba, Elizabeth ve George."

"Merhaba."

Babası yanağımdan öpüyor ve annesi beni kucaklamak için kendine çekiyor. "Merhaba hayatım, sonunda seninle tanışmak çok güzel." Beni incelerken iki elimi kendi ellerinin arasında tutuyor.

O kadar iyi bir şekilde bir araya getirilmiş ki, bir kraliçe gibi görünüyor, yaşına göre süper çekici.

"Tamam anne, şimdi ürkütücü olmaya başladın." Christopher sandalyemi çekerken gözlerini ona dikiyor. Bu gecenin bir an önce bitmesini dileyerek kardeşinin karısının yanına çöküyorum.

Emily bardağımı dolduruyor. "İç," diye fısıldıyor. Kıkırdıyorum. Ondan şimdiden hoşlanıyorum. "İyi fikir."

"Anderson Miles'lar nerede?" diye sorar Christopher.

Annesi, "Her zamanki gibi geç kalacaklar, hayatım," der. şarap kadehini kaldırırken. "Hayden." Bana gülümsüyor. "Christopher bana bu kadar güzel olduğunu söylememişti."

"Oh." Kaşlarımı çatıyorum, utanıyorum.

"Öyle, değil mi?" Christopher uzanıp kucağımdaki elimi tutarken gururla gülümsüyor.

Emily bizi izliyor ve sonra heyecanla omuzlarını kamburlaştırıyor. Masanın etrafındaki diğerlerine bakıyor ve ben kendimi bir ucube gösterisindeki bir eğlence gibi hissediyorum.

"Yani ..." Annesi aramıza bakarken gülümsüyor. "Bize nasıl tanıştığınızı anlatın."

"Hadi anne." Christopher iç çeker. "Daha yeni geldik. Elli soruyu Hayden sarhoş olana kadar bırakabilir miyiz lütfen?"

Herkes kıkırdıyor, ben de şarabımı yudumluyorum. Tatbikat değil. Gerçekten.

Bir çocuk restorana doğru koşarak geliyor. "Büyükanne," diye bağırarak onu arkadan kafasından yakalıyor.

Yüksek sesle gülüyor. "Merhaba, benim tatlı Patrick'im."

Yanına oturmak için dalıyor ve aralarında konuşurlarken alnındaki saçları siliyor. On yaşlarında olduğunu söyleyebilirim.

"Merhaba Patrick." Herkes gülümser.

"Bu Patrick, kardeşim Tristan'ın oğlu," diyor Christopher. Bana eliyle işaret ediyor. "Bu da Hayden."

Patrick şaşkınlıkla bana bakıyor ve sonra tekrar Christopher'a dönüyor. "Nerelerdeydin?"

"Seyahate çıktım."

"Neden bu kadar

uzun?"

Herkes kıkırdar.

"Kusura bakmayın, geciktik" diyor bir kadın paltosunu çıkarırken. Güzel, siyah saçlı ve ağır hamile. "Ben Claire." Elimi sıkarken gülümsüyor. Christopher ayağa kalkıyor, gülüyor ve onu kollarının arasına alıyor. İkisinin yakın olduğu çok açık.

"Kardeşime ne yaptın?" diye takılıyor. "O geliyor."

Gözlerini deviriyor.

Döndüğümde iri yarı bir çocuğun bize doğru yürüdüğünü görüyorum, arkasında da Christopher'ın ikizi olan bir adam var. Benim

ağzı neredeyse açık kalıyor. Benzerlik tekinsiz.

"Merhaba," diyor. "Geç kaldığımız için üzgünüm." Gülümsüyor ve doğruca yanıma geliyor. "Sen Hayden olmalısın?"

"Evet."

Beni sandalyeden çekip kucaklamak için kollarına aldı. O da diğer iki kardeş gibi uzun boylu ve yakışıklı. Gen havuzundan bahsediyoruz.

Oh . . . güzel kokuyor.

"Ben Tristan."

"Merhaba."

"Bu benim oğlum, Harry." Beni iri çocukla tanıştırdı. Tanrım... Bu çocuğu on yaşındayken doğurmuş olmalı.

"Merhaba." Çocuk elimi sıkarken gülümsüyor.

Tristan sandalyeyi çekerek Harry'ye nereye oturacağını gösteriyor. "Ne içmek istersin, bebeğim?"

Claire nefes veriyor, belli ki hamile olmaktan bıkmış. "Ne içmek istediğimi biliyorsun."

Arsız bir kaşını kaldırıyor. "Limonata?"

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor kuru bir sesle.

Claire bana gülümsüyor. "Ne kadar zamanın var?" diye soruyorum.

"Sekiz ayım var. Umarım birkaç hafta."

Tristan uzanır ve elini koruyucu bir şekilde hamile karnının üzerine koyar. "Orada kal ve uslu dur," diyor kayıtsızca. Jameson'la konuşmaya geri döner.

Claire gözlerini devirir. "Tristan bebeklere kafayı takmış durumda. Bu dört yıl içinde üçüncüsü."

Emily ve ben gülüyoruz.

"Zavallı şeyi ölesiye kızdıracak." Claire yine gözlerini devirir.

Şaşkınlıkla masada oturan büyük oğlanlara bakıyorum.

"Bunlar benim oğullarım," diye açıklıyor. "Tristan'ın da artık. Evlendiğimizde onları evlat edindi. Biyolojik babaları öldü."

"Oh." Noktaları birleştirirken gülümsüyorum. "Anlıyorum."

Tristan'a gözlerimde sevgi dolu kalplerle bakıyorum. Onun çocuklarını aldı: hiç de beklediğim gibi değil. O iyi bir adam.

Harry telefonunda bir şeyler izliyor ve sesi herkesin duyabileceği kadar açmış. Tristan, "Kes şunu" der gibi boynunu işaret ediyor.

Harry gözlerini deviriyor ve Tristan ona donuk donuk bakıyor. Harry nefes veriyor ve sesi kısıyor, ben de gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırıyorum.

Patrick büyükannesiyle sohbet ediyor, büyükannesi de onun saçlarıyla oynarken sanki çok vakti varmış gibi gülüyor ve onunla konuşuyor. Patrick ona beyzbol antrenmanında olanlarla ilgili derinlemesine bir hikâye anlatırken, büyükanne de Patrick'in anlattıklarını dikkatle dinliyor.

Ondan hoşlandım.

Dikkatimi Emily'ye veriyorum. Koyu renk saçları var ve çok güzel. "Kaç aylıksın?"

"Beş ay."

Ben olsam bundan daha ilerisini düşünürdüm.

"Ben kocamanım." Nefes veriyor. "Dört numaralı bebek. Karnım iyice gerildi. İçerisi çadır gibi."

Claire onu susturur. "Geri dönecektir."

Tanrım.

Jameson uzanır ve çocuklarla konuşurken kolunu Emily'nin sandalyesinin arkasına koyar. Parmağı Emily'nin omzunda bir daire çizer.

"Herkesin bebeği çok yakın." Gülümsüyorum.

"Çok yakın." Emily gözlerini deviriyor. "Jameson bebek bezi aşamasının mümkün olduğunca çabuk bitmesini istiyor."

"Mantıklı."

"New York'u nasıl buldun?" Claire sıcak bir şekilde gülümser. "Bu ..." Omuz silkiyorum.

"Üstlenilecek çok şey var," diye fısıldıyor.

Emily uzanıp elimi avuçlarının içine alıyor. "Biz de aynıydık."

Biliyorlar.

"Bana bunun daha kolay olacağını söyle."

Bakışıp gülüşüyorlar. "Ah, tatlım," diyor Claire. "Öyle değil ama alışıyorsun."

Gülümsemeye zorluyorum.

"Baba," diyor Patrick masanın öbür ucundan.

Tristan, Jameson ve Christopher'la konuşmaya devam ediyor. "Baba."

Hala onu duymuyor. "Baba."

Tristan konuşmaya devam ediyor. "Baba."

"Babam konuşuyor, Patrick," diyor Claire. "Terbiyeli ol lütfen."

"Affedersin, baba!" diye bağırıyor.

Bütün masa konuşmayı keser ve Tristan irkilerek masanın diğer tarafına bakar. "Evet, Patrick, ne oldu?"

"Bu gece patates kızartması istiyorum."

Tristan ona donuk donuk bakar ve birasını yudumlar. "Bu harika dostum. Bunu sen yap."

Jameson kıkırdıyor, ben de gülümsememeye çalışıyorum. Çocukların oldukça dolu olduğu açık.

Sohbet ediyoruz, gülüyoruz ve bu beklediğim bir şey değil.

Hepsi.

Harry uzanır ve içkisini devirir. Her yere döküldü. Tristan uzanıp peçeteyle silerken bir yandan da hiç istifini bozmadan konuşuyor.

Akşam yemeği geliyor ve konuşurken yiyoruz. Çok lezzetliydi.

Hepsi bana kendimi çok iyi hissettiriyor ve sohbet hiç de zorlama değil.

Patrick uzanır ve kendi içkisini de devirir. Tristan gözlerini devirir. Tekrar kıkırdayan Jameson'a, "Sik beni," der.

"Jay." Emily göğsünü ovuyor. "Anjin oluyorum."

Tristan dağınıklığı toplarken kuru bir sesle, "Bu ikimiz için de geçerli," diye mırıldanıyor. "O bebeği içinde tut, Anderson. Burada yeterince işim var."

"Masa," diye düzeltiyor Jameson.

İzlerken kıkırdıyorum. Herkes bu karmaşa içinde gülüp konuşuyor ve kimse gözünü bile kırpmıyor.

Masanın karşısındaki Christopher'a bakıyorum; gözleri gözlerimi tutuyor ve bana tüm zamanların en iyi gel-sik beni bakışını atıyor.

Birbirimize bakarken aramızdaki hava çatırdıyor. O, ailesi, bu çocuklar... Gece iyi geçti.

Christopher ön kapıyı açtı ve beni dairenin içine çekti. "Bir içki ya da başka bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Beni elimden tutup içeri götürüyor ve merdivenlerden yukarı bakarken tereddüt ediyor. "Doğru, Tinder oditoryumundaki o yatağı yakıyoruz, değil mi?"

Gülümsüyorum, içinde bir espri bulabildiği için minnettarım.

Beni alt kattaki koridora çekti. "Yine de ileride referans olması için, Tinder'a hiç girmediğimi belirtmek isterim." Beni boş bir yatak odasına itti. "Yarın bu yatağı da yakmamız gerekecek." Beni odanın içinde geriye doğru yürütürken kabaca öpüyor. "Senin iniltilerin boyaya işlenecek."

Gözleri önündeki işe kilitlenmiş bir halde kravatımı çözüyor ve elbisemi yavaşça omuzlarımdan sıyırıp yere atıyor.

Seksi siyah dantel iç çamaşırlarımla önünde duruyorum ve önümde diz çökerken karanlık gözleri benimkileri tutuyor.

Kalça kemiklerimi ve sonra karnımın alt kısmını öpüyor ve ben izlerken nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Aramızdaki her şey yoğunlaştı. Sanki daha yüksek bir bilinç seviyesine ulaşmış gibiyiz.

Artık onun gerçekte kim olduğunu bildiğim için her şey farklı. Dünyadaki herhangi bir kadına sahip olabilirdi ama yine de beni seviyor.

Basit bir köylü kızı.

Külotumun üzerinden beni şefkatle öpüyor ve gözleri coşkuyla kapanıyor.

Bu adamı seviyorum.

Koyu renk gözleri benimkileri tutarken aşağı iniyor ve iç baldırımı yalıyor. Başını çeviriyor ve uyluğumu tekrar nazikçe ısırıyor.

Güm, güm, güm, kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyor ve nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Külotumun üzerinden cinsel organımı ısırıyor ve eli sikine giderken keskin bir nefes alıyor. Sanki acıdan buruşmuş gibi pantolonunun içinde yeniden düzenliyor.

Külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıp çıkarıyor ve ben onun önünde stilettolar ve siyah dantelli bir sütyenle duruyorum.

Ayakkabılarımı çıkarmaya çalışmadı, bu yüzden kalmalarını istediğini varsayıyorum.

Çok yaramaz.

Gözleri benimkilere kilitlenmişken parmak uçlarını seksimin dudaklarında gezdiriyor. Parmakları uyarılmışlığımın kanıtlarıyla parlıyor ve sonra onları ağzına götürüp emiyor.

Sikeyim.

Heyecanım tavan yaptı.

Ayağa kalkıyor ve etrafımda dolaşıyor. Gözleri çıplak tenimin en küçük ayrıntısına kadar aç, avını ölçüp biçen bir avcı gibi.

O farklı. . . daha karanlık.

Kendisiyle daha uyumlu, ama belki de artık sadece gerçek kişiliğini sergiliyordur.

Sırt çantalı versiyonunu almıştım... şimdi de tüm kirli ihtişamıyla milyarder versiyonunu alıyorum.

Arkamdan yürüyüp sütyenimin mandalını açıyor ve yavaşça çıkarıyor. Elleri etrafımda dolaştı ve başparmakları

sertleşmiş meme uçlarımın üzerinde. Dişleri kulak mememi sıyırıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Eğil," diyor. Sesi derin ve boğuk. Kaşlarımı çatıyorum, anlamıyorum. "Ne?"

"Eğil. Eğil."

Eğildim ve bana bakarken keskin bir nefes aldı. sek
s. "Aferin kızıma," diye bana koçluk yapıyor.

Bam, bam, bam, kalbim göğsümde atıyor ben eğilirken bitti. Ellerim dizlerimin üzerinde.

"Bacaklarını düzelt." Ayaklarıma vuruyor ve onları birbirinden ayırıyor. Dizlerimin ön tarafına dokunarak doğrulmamı istediğini ima ediyor.

Tanrım. . . Gerinmeye başlasam iyi olacak. Ben akrobat değilim, biliyorsun.

Arkamda duruyor ve elini omurgamda gezdiriyor. Pantolonundaki kocaman şişkinliği görmek için bacaklarımın arasından bakıyorum ve gülümsüyorum.

Pislik herif.

Hiçbir uyarıda bulunmadan saçlarımdan bir avuç tutuyor ve başımı geriye atıyor. Üç parmağını seksimin derinliklerine kaydırdı. Dizlerimin bağı çözüldü.

Çatlak.

Arkama bir tokat attı. "Lanet bacaklarını düz tut."

Tanrım.

Bacaklarımı düz tutmaya odaklanmaya çalışıyorum. Yüksek topuklularla bu kolay bir iş değil.

Parmaklarıyla beni sikerken parmakları seksimin derinliklerine dalıyor. Saçlarımı tutuşu acı veriyor ve yüzümü buruşturuyorum.

Bunun ne tür bir lanet olduğunu bilmiyorum ... ama kutsal cehennem, iyi.

Uyarılmışlığım yeni bir seviyeye ulaştı. Islak bedenimin onu emerken çıkardığı ses odanın içinde yankılanıyor. Parmaklarıyla beni o kadar derinden beceriyor ki zorlukla nefes alabiliyorum.

Ürperiyorum.

"Sakın geleyim deme," diye inliyor. "Ne?"

"Beni bekle. Anladın mı?" Sesi derin ve boğuk, derinden tahrik olmuş.

Sesini duyunca gözlerim yuvalarından fırladı. Tamam.

Milyarder Miles çok ateşli.

Parmaklarıyla beni tekrar beceriyor ve ben sertçe titriyorum.

Çatlak.

Arkamı tokatlıyor ve ben beklenmedik bir kıkırdama çıkarıyorum.

Bunu sevdiğim gerçeği berbat bir şey.

Önümde yürüyor ve ben onun tertemiz, pahalı siyah ayakkabılarına bakıyorum. Nefesi titriyor ve kontrolü elinde tutmaya çalıştığını biliyorum.

Elini omurgamda gezdiriyor ve tekrar arkamdan yürüyor. Sanki kendini yavaşlatıyormuş gibi elini bir daire çizerek tenimde gezdiriyor. Kontrolü yeniden kazanmaya çalışıyor.

Pantolonunun fermuarının açıldığını duydum.

Gözlerimi kapatıyorum ve bekliyorum. Evet.

Hay sikeyim.

Saçlarımdan bir avuç tutuyor ve elinin etrafına dolayarak vücudum üzerinde tam kontrol sahibi olmasını sağlıyor.

Bacaklarımın arasından bakınca kalın, sert aletinin bacaklarının arasından ağır ağır sarktığını görüyorum.

Zonklayan ve öfkeli, damarları tıkanmış, menisi damlıyor.

Yüce Tanrım.

Islak dudaklarımın arasından geçiriyor ve karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

Gülümsüyorum. Bu sesi seviyorum.

Sonra sertçe vuruyor, o kadar sert ki ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

Vücudum kontrolden çıkmaya başladı.

Saçlarımdaki acı verici kavrama, büyük horozunun gerginliği. Sert pompalarının piston hızı.

Bedenim onun emrinde. Efendi ve onun alanı.

Slam.

Slam.

Slam.

Oh . . . lanet olsun.

Yıldızlar görüyorum ve daha önce hiç bulunmadığım bir alt uzaya sertçe düşüyorum. Kontrolden çıkıp titreyerek sert bir şekilde boşalırken haykırıyorum.

Beni yatağa sırt üstü yatırıyor ve bacaklarımı açıyor.

Orada bir kukla gibi titreyerek yatıyorum ve gömleğini başının üzerinden çıkarırken karanlık gözleri beni tutuyor. Geniş omuzları, koyu renk saçlarının dağıldığı kalın göğsü görünüyor. Karnındaki dalgalanmalar, mükemmel paketine giden mükemmel V kasları.

Kotunu tekmeleyerek çıkardı ve ben

nefesimi tuttum. Şimdi ne yapıyor?

Bacaklarımın arasına giriyor ve parmaklarıyla beni açıp yalıyor.

Acele etmezken karanlık gözleri benimkileri tutuyor. Uyarılmışlığı başka bir seviyeye ulaşıyor ve bıyıkları, yüzü. En mahrem bölgemde cehennem gibi sert.

Kalın dili beni temizlerken hiç esir almıyor.

Onun için daha yeni geldim, ama yeniden inşa edildiğini hissedebiliyorum.

Sikeyim.

Bu adam nasıl bu kadar seksi olabiliyor?

Karanlık bir şekilde gülümsüyor. Dudakları uyarılmamla parlıyor ve kalbim göğsümden serbestçe düşüyor.

Sanırım bu gece yüzde 100 isabet kaydedebiliriz.

OceanofPDF.com

Bölüm 24

CHRISTOPHER

Yan yatıp Hayden'ın uyumasını izliyorum; göğsü inip kalkıyor ve nefes aldıkça kirpikleri titriyor.

Hiç bu kadar güzel, huzurlu ve dingin bir yaratık görmemiştim.

Yumuşakça gülümsüyorum. Sanki yüceliğin huzurundaymışım, mükemmellik karşısında sürekli hayrete düşüyormuşum gibi.

Bu kadına çok aşığım.

Dün gece ailemle birlikte onu izlerken, birdenbire anladığım o belirleyici anı yaşadım.

Onsuz bir hayat düşünemiyorum, düşünmek de istemiyorum.

Ve her şey kristal gibi netleşti: Hayden Whitmore'la evlenmek istiyorum.

Londra'ya vardığımızda bir nişan yüzüğü bakacağım ve mükemmel bir evlenme teklifi planlamaya çalışacağım.

Onu gerçekten şaşırtmak istiyorum.

Nasıl yapacaksın?

Belki ben ... zihnim olasılıklar üzerinde dolaşmaya başladı. Nerede evlenebilirdik? Onun beyaz gelinliğiyle koridorda bana doğru yürüdüğünü hayal ediyorum ve içimi heyecan kaplıyor.

Ben kimim ki?

Gözleri faltaşı gibi açılıyor ve onu izlediğimi görüp usulca gülümsüyor. "Günaydın, Bayan Whitmore." Onu kucağıma çekiyorum ve göğsümde gülümsemesini hissediyorum. Onu yakınımda tutarken tenimi öpüyor.

Bir süre rahat bir sessizlik içinde uzanıyoruz. "Neden uyanıksın?" diye soruyor o boğuk, uykulu sesiyle.

"Sadece günümüzü planlıyoruz."

"Hmm ... ne yapıyoruz?"

"Şey ..." Şakağına bir öpücük konduruyorum. "Ailene planladığımızdan birkaç gün önce gidebileceğimizi düşündüm."

Bana bakmak için geri çekildi. "Gerçekten mi?"

"Uh-huh. Bugün gidebiliriz, böylece Londra'ya gitmeden önce onlarla daha fazla zaman geçirebilirsin."

"Peki ya ailen?" Kaşlarını çatıyor. "Meh." Omuz silkiyorum. "Onlarla iş boyunca görüşeceğim. her zaman. Bensiz de yaşarlar. İsterseniz kahvaltıdan sonra gideriz."

"Aman Tanrım." Heyecanla gülümsüyor. "Tamam." Ayağa fırlayıp banyoya doğru koşuyor ve sonra geri dönüp beni öpüyor. "Seni seviyorum."

Bir kez daha banyoya koşmasını izlerken genişçe gülümsüyorum.

Bir saat sonra

Hayden etrafa bakarken yeraltı otoparkına doğru yürüyoruz. Düğmeye basıyorum ve garaj kapılarım yavaşça yükselmeye başlıyor. "İşte burası."

İçeri bakarken kaşlarını çatıyor. "Bu senin araban mı?" "Hı-hı." Gururla gülümsüyorum. Alçak ve siyah ve bir kedi yavrusu gibi mırıldanıyor.

"Bu nasıl bir araba?"

"Bir McLaren."

Dudaklarını büküyor, etkilenmemiş. "Daha az otuzbirci bir şeyiniz var mı?"

"Bu araba otuzbirci değil." Nefesim kesildi, dehşete kapıldım. Aslında haklı olabilir. "Onu sürdükten sonra mastürbasyon yapmam gerekiyor çünkü beni sertleştiriyor."

"Christopher." Ona bakarken kaşlarını çatıyor. "Bunu ailemle tanışmak için çiftliğe götüremeyiz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu çok saçma."

"Bu saçma değil, Hayden." Öfkeyle ellerimi kalçalarıma koydum. "Bu lanet olası bir sanat eseri."

Gözlerini deviriyor. "Bunu çiftliğe götürmeyeceğiz."

"Neden olmasın?"

"Az önce söyledim ya, babam yüzüne gülecek."

"Araba adamı değil misin?" "Otuzbirci değil."

"Flaş haber. Bütün erkekler otuzbir çeker, Hayden." Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, Porsche'yi almaya ne dersin?" Yanındaki arabayı işaret ediyorum.

"Hayır."

İrkildim. "Aston Martin mi?" "Daha azı yok mu-" Sözünü kestim.

"Muhteşem mi?"

"Gösterişli."

"Hayır," diye tersliyorum, sinirlenerek. "İstemiyorum ve neden isteyeyim ki?" Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Eddie bu arabalara bayılırdı," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle.

"Eddie burada değil." Dönüyor ve asansöre doğru yürüyor.

"Nereye gidiyorsun?" Ben arıyorum.

"Bir araba kiralama şirketini aramak için," diye geri arar. "Ne için?"

"Çünkü o gösterişli arabayla ortaya çıkarsan babam seni canlı canlı yer."

Peşinden yürüyorum. "Gösterişli araba mı?"

Yolda giderken bir aşağı bir yukarı zıplıyoruz. "Bu boktan arabanın süspansiyonundan şikayet edemem." Gözlerim ona kayıyor. "Hiç yok."

Bana kiralattığı Toyota aracı tam da bu, lanet olası bir bok parçası ve üstelik mevcut tek rengi kırmızıydı.

Kırmızı bir araç. Öldür beni şimdi.

Bu hurda yığınıyla görünmektense ölmeyi tercih ederim.

Hayden arabayı sürerken gülümsüyor. Gösterge panelini ovalıyor. "Bu arabayı seviyorum."

"Bu mu?" Alay ediyorum.

"Uh-huh." Genişçe gülümsüyor. "Çok seksi."

Ona donuk donuk bakıyorum. "Bu arabayla ilgili hiçbir şey bende bir şey becerme isteği uyandırmıyor."

"Şey ..." Omuz silkerek kıkırdıyor. "Hoşuma gitti."

Dudaklarımı yuvarlıyorum. "Neyse ki erkekler konusunda daha iyi bir zevkin var."

"İşte burası." Bir yolu işaret ediyor. "Sağa dön." Yola giriyorum ve kocaman ağaçların olduğu yemyeşil tepelerin üzerinden geçiyoruz. Muhteşem bir yer.

Vay canına.

"Güzel ülke," diyorum etrafıma bakarken.

"Tanrı'nın ülkesi."

Gülümsedim, etkilendim.

"Sadece h i ç b i r şey hakkında bir şey söyleme," diyor.

"Ha?"

"Onlara henüz senin hakkında hiçbir şey söylemedim. Doğru zamanı bulmalıyım."

Gözlerim ona kayıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bunun anlamı . . ." Kendini ifade ederken gözlerini genişletiyor. "Ben onlarla konuşana kadar hiçbir şey söyleme demek. Onlara henüz yaşamak için eve dönmeyeceğimi bile söylemedim."

Gözlerim büyüdü. "Yapmadın mı?"

"Hayır."

"Bunu ne zaman yapmayı planlıyorsun?"

"Bugün."

Gözlerim onunla yol arasında gidip geliyor. "Bugün saat kaçta?"

"Christopher," diye tersledi, "Onlara söyleyeceğim zaman s ö y l e r i m . Ben söyleyene kadar o koca ağzını kapalı tut yeter."

"Lanet olsun, Hayden," diye mırıldandım. "Her şeyi hallettiğini sanıyordum."

"İdam mangasıyla tek başıma yüzleşmeyeceğim."

"İdam mangası mı?" Kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?" "İ ş t e bu." Tepenin zirvesine vardık ve bir
büyük bir açıklık. Bir ana çiftlik evi ve etrafında dağınık küçük kulübeler var. Bir aile filminden fırlamış gibi ev gibi ve hoş görünüyor. "Şuraya park edin." Araçların sıralandığı bir açıklığı işaret ediyor.

Belki de McLaren bu hurda yığınlarının arasına sığmazdı.

Arabayı park ediyorum ve bir kapının çarptığını duyuyorum. "Hayden?" diye bağırıyor bir kadın.

"Benim, anne. Ben geldim."

"Ah." Hayden'la birbirlerine koşarken yaşlı kadın ağlar. Sarılırlar ve kadın sevinç gözyaşları döker. Hayden da ağlar.

Tanrım. . . Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum.

Dramatik.

Sarılıyorlar, sarılıyorlar, sarılıyorlar ve ben bir aptal gibi kenarda duruyorum.

Merhaba. . . Ben buradayım, hatırladın mı?

"Anne" -Hayden gülümsüyor- "Bu Christopher."

Annesi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve gülümsüyor. "Şey

. . . sen gördüğüm en yakışıklı adam değil misin?"

"Merhaba." Gülümsüyorum. Elimi uzattım. Görmezden geliyor ve bana sıkıca sarılıyor, o kadar sıkı ki neredeyse bir kaburgasını kıracak.

Güçlü.

"Merhaba, Christopher." Hayden'ın annesi gülümsüyor. "Ben Valerie."

"Merhaba, Valerie."

Kollarını ikimize de doluyor ve bizi evin içine doğru götürmeye başlıyor. "Tanrı'ya şükür evdesin, bebeğim. Seni çok özledik."

Hayden genişçe gülümser ve annesinin şakağını öper.

"Seni seviyorum anne. Yüzünü görmek çok güzel." Hayden gülümsüyor. "Babam nerede?"

"Çalışıyor. Yakında öğle yemeği için dönecek."

Hayden bana gülümsüyor. Çok mutlu ve kendi halinde. "Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

Hmm ... idam mangası yorumu burada gerçek bir bağlam kazanıyor.

Sikeyim.

Uyurken ölü gibi görünen üç büyük köpeğin yanından geçip merdivenlerden yukarı, verandaya ve evin içine doğru yürüyoruz. "Oh, çok güzel görünüyorsun, Hazy. Çok renkli ve çok rahatlamışsın."

"Anne, çok harikaydı. Sen ve babam seyahat etmelisiniz."

Hayden ve annesi sohbet edip gülüşüyorlar, ben de eve bakıyorum. Eklektik, sanki her şey bir ikinci el mağazasından kurtarılmış gibi. Dört kanepe,

Hiçbiri birbirine uymuyor. Yemek masası antika görünümlü ama sandalyelerin hepsi farklı. Duvarlardaki sanat eserleri duvar halılarından tablolara ve pastel boya çizimlerine kadar çeşitlilik gösteriyor. Birbiriyle uyuşmayan renklerde büyük halılar her yerde ve kocaman bir şömine var. Antika görünümlü fincan tabaklarından oluşan bir koleksiyon, sanki ulusal hazinelermiş gibi duvarlarda sergileniyor. Sıcak kek gibi kokuyor ve çok dingin bir Hayden havası var.

Gülümsüyorum. Beklediğim bu değildi ama her şey mantıklı geliyor. Hayden bulmacasının bir parçası daha yerine oturuyor.

"Biraz kek al." Valerie, bir pastayı ortaya çıkarmak için bir çay havlusunu kaldırırken gülümser.

"Fırından yeni çıktı." Hayden onu keserken gülümsüyor. Bıçak onu keserken buhar yükseliyor.

"Kendin mi pişirdin?" Şaşırarak sordum.

"Elbette." Valerie sanki bu aptalca bir soruymuş gibi kaşlarını çatıyor.

"Annem Finger Lakes'in en iyi aşçısıdır." Hayden gururla gülümsüyor.

"Harika." Gülümsedim. Bu bilgiyle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok ama neyse.

Kapı gümbürtüyle açıldı ve hepimiz döndüğümüzde iri yarı bir adamın kapıda botlarını çıkardığını gördük.

John Wayne'e benziyor. Sadece daha sert ve güneşten daha çok yıpranmış. İş kıyafetleri kirli ve eski, saçma sapan bir havası var.

"Kızım evde mi?" diye sesleniyor.

"Benim, baba." Hayden ona doğru koşar ve sarılırlar.

"Buralarda yüzünü göstermenin zamanı gelmişti," diyor derin sesiyle.

Hayden saf bir neşe içinde gülüyor.

Büyük ve korkutucu görünüyor. Elini mi sıksam yoksa kaçsam mı bilemeden duruyorum.

"Bu kim?" diyor.

"Baba." Hayden kolunu bana doğru uzattı. "Bu Christopher. Christopher . . . bu benim babam, Harvey."

"Merhaba, Bay Whitmore." Gülümsüyorum. Elini sıkıyorum.

Eli o kadar pürüzlü ki aslında bir el gibi hissettirmiyor ... bir zımpara kağıdı parçası ya da bir tahta parçası olabilir. Kim bilebilir ki?

Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Christopher, hey?"

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum ve Hayden elimi tutuyor. "O önemli baba."

Sanki onu kibar olması için uyarıyor.

Harika, tam da ihtiyacım olan şey.

Sandalyeyi işaret ediyor. "Otur oğlum."

Oğlum.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Hiçbir şey söyleme, hiçbir şey söyleme. Sakın bir şey söyleme.

Etkilenmedim, koltuğuma çöktüm.

Değerlendiren gözleri masanın karşısında benimkileri tutuyor ve ben de sahte bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Getir onu, ihtiyar.

"Nerede yaşıyorsun?" diye soruyor bana.

"Baba," diye homurdanıyor Hayden, "Christopher'a onuncu dereceyi vermeden önce bir yerleşmesine izin ver."

Ya da belki de hiç yapmayın.

"Aman Tanrım," diye ağlıyor Hayden. "Kim bu?"

Hepimiz tamamen siyah bir kedi görmek için bakıyoruz. Uzun ve sıska. Kediden çok fareye benziyor.

"O Milly'nin bebeği." Valerie gülümsüyor. "Milly'nin bebeği mi oldu?"

"Sekiz tane vardı."

"O bir jaguar gibi." Hayden bayıldı.

Sadece çok daha az etkileyici.

Harvey sert bir sesle, "İyi kedi," dedi. "İyi bir karakter yargıcı. Adı Bryan."

Harvey bir kedi adam mı?

Lanet olsun, hiçbir ortak noktamız yok. Hayden bana gülümsüyor ve ben de neden burada olduğumu hatırlıyorum.

Odaklan.

Sohbet etmeye çalışıyorum. "Çok güzel bir yeriniz var."

"Teşekkür ederim." Valerie gülümsüyor. "Biz burada yaşadık . . ." Konuşmaya devam ediyor ama konsantre olamıyorum. Kedi şimdi bacağıma sürtünüyor. Kurnazca bacağımı onun yolundan çekiyorum ve ayağımın üzerine düşüyor.

"İki mülk ötedeki çiftlik ... . " diye devam ediyor Harvey.

Bryan ayakkabı bağcıklarımı çiğnemeye başlıyor, ben de ayağımı kenara çekiyorum.

Siktir git, kedi.

"Nereden geliyorsun, Christopher?" Harvey sorar.

Bryan bacaklarımı iki pençesinin arasına alıyor ve kaval kemiğimi ısırıyor. "Ahh." Zıplıyorum ve masanın altına bakıyorum. "Bryan orada biraz hırçınlaşıyor." Sinsi herifi izlerken kaşlarımı çatıyorum. "Gerçek bir küçük jaguar gibi."

"New York," diye yanıtlıyor Hayden benim yerime. Kahvesini gelişigüzel yudumluyor.

Keskin, acımasız dişler çoraplarımın arasından bilek kemiğime batıyor ve hiçbir şey yokmuş gibi davranarak içten içe irkiliyorum.

Ahh.

Aşağıda neler oluyor?

Harvey konuşmaya devam eder. "Lanet olası kasaba çok kalabalık."

"Evet, evet, öyle." Masanın altından bakınca Bryan'ın bana tekrar saldırmak için hazırlandığını görüyorum. Arkasına yaslanıp saldırmaya hazırlanırken kuyruğu bir o yana bir bu yana savruluyor ve ben terlemeye başlıyorum.

Biraz yardım eder misin, Hayden?

"Nerede yaşıyorsun?" Harvey sorar.

Kedilerden kuduz kapar mısın? Bryan gerçekten saldırdığında keskin bir acı içime saplanıyor. "Ahh," diye ağlıyorum.

"Neler oluyor?" Hayden kaşlarını çatar.

"Senden hoşlanmıyor mu?" Harvey kuru bir sesle sorar.

"Oh, benden hoşlanıyor." Jilet gibi keskin dişlerim kemiğe doğru batarken gülümsüyorum. "Belki biraz fazla. Annemin alerjisi var."

"Kedileri sevmez misin?"

"Onları seviyorum," diye gülümseyerek yalan söylüyorum. "Bu gece küçük Bryan'a sarılmak için sabırsızlanıyorum."

Gerçek bir yalan değil. Ben eskiden beri kedi fısıldayan biriyim. Davranış sorunları olan küçük jaguarlar, belki o kadar değil.

Harvey'nin soğuk gözleri benimkileri tutuyor.

"Hadi gidip eşyalarımızı odamıza yerleştirelim." Hayden ayağa kalkarak anı bozdu. "Evde olmak çok güzel baba."

Harvey kızını kucaklamak için yanına çeker. "Akşam yemeği altıda." Valerie gülümser.

Hayden'ı ön kapıdan çıkıp arabaya kadar takip ediyorum. Çantalarımızı aldık ve ben eve geri döndüm.

"Bu taraftan" diyor.

"Nereden?"

"Arazide kendi evim var." "Öyle mi?"

Bunun için teşekkürler.

"Harika."

Yolun 150 metre kadar yukarısına yürüyoruz ve küçük, şirin bir kulübeye geliyoruz. Hayden kapıyı açtı ve ben gülümsedim.

Şimdi bu . . . daha çok benziyor.

Pastel renklerle ve ev gibi, rahat mobilyalarla dekore edilmiş ve anında Hayden'ın sakinleştirici

Varlık. "Bu çok güzel, bebeğim." Etrafıma bakarken gülümsüyorum.

"Hoşuma gitti." Sanki ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Yatak odam üst katta." Beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve en üst katın tamamı onun yatak odası. Tıpkı onun gibi kadınsı, tatlı ve romantik.

Ve inlemeleri duyabildiği yatak odamın aksine, burada hissedebildiğim tek şey eski sevgilisiyle yaşadığı aşk.

Yatağa bakıyorum ve içinde başka bir adam olduğunu hayal ediyorum. Onu orada mı tutuyordu? Tabii ki vardı. Gözlerimi öfkeyle kaçırıyorum.

Ona sahip olmasından nefret ediyorum.

"Bu yeni bir yatak," diyor sanki aklımı okuyormuş gibi.

Başımı salladım, minnettarım. "İyi haber." Onu kollarıma alıp usulca öpüyorum. "Baban benden nefret ediyor."

Kıkırdıyor. "Babam herkesten nefret eder."

Tekrar öpüşüyoruz, dili benimkinin etrafında kıvrılıyor ve ben onu geriye doğru yürütüyorum. "Bu yatağı vaftiz etmeliyiz." Gülümsüyorum.

Bana bakıyor, muhteşem ve sikilebilir. "Bunu söyleyeceğini nereden bilebilirdim?"

Onu yatağa attım. "Şanslı tahmin."

Hayden arkamdaki yatak odasında giyinirken usturayı yüzümden aşağı çekiyorum.

"Yani planı biliyorsun?" diye soruyor.

"Evet."

"Ne oldu?"

"Bırak da bütün konuşmayı sen yap." Jileti yıkarken gözlerimi d e v i r i y o r u m.

Hayden çıldırmış durumda ve itiraf etmeliyim ki yakalıyor. Eminim sevgili Harvey'nin buralarda bir iki tüfeği vardır.

Bir de beni masanın altında canlı canlı yemek isteyen o vahşi kedi var. Umalım da o herif kedilerin gece avladığını avlıyor olsun.

"Ve annem ne pişirirse, onu yiyeceksin."

Tıraştan başımı kaldırdım. "Ha?" Beynim teklerken ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Annem tam bir taşralıdır. Eğer babamın gözüne girmek istiyorsan, onun hazırladığı her şeyi ye."

"Ne gibi, ne pişirirdi?"

"Bilmiyorum." Deodorantını sürüyor. "Sakatatla yemek yapmayı seviyor."

"Sakatat mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Bilirsin işte, beyin, böbrek gibi şeyler." "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor. "Hayır."

Terlemeye başlarken ona bakıyorum. Tüm organların bir masanın üzerine serildiğini hayal ediyorum ve bayılacak gibi oluyorum.

"Sadece. Ye. Ye." Gözlerini genişletiyor.

"Tabii ki yiyeceğim. Ne tür bir pısırık olduğumu sanıyorsun?"

Gebert beni.

"Saçımı yaparken önümden çekil" diyor.

Onu yalnız bırakıp aşağıya indim. Elliot'a mesaj atıyorum.

Ailesiyle akŞam yemeĞi yemek Üzereydi.
Babası benden nefret ediyor.
Annesi organları pişiriyor ve kedi masanın
altında taşaklarımı koparmak istiyor.
Benden bir daha haber alamazsan bunu polise gÖnder.

OceanofPDF.com

Bölüm 25

"Merhaba." Mutfağa girdiğimizde Hayden gülümsüyor. "Merhaba." Valerie mutfakta bir şeyler karıştırırken gülümsüyor.

sıcak tabak. "Akşam yemeği 10 dakika içinde."

"Hmm, bir şeyler çok lezzetli kokuyor," diyorum. Şaka bile yapmıyorum; burası gerçekten de nefis kokuyor.

"Aşklarım için sadece en iyisi," diye yanıtlıyor Valerie. "Baban oturma odasında."

Hayden oturma odasında kayboluyor, ben de arkama yaslanıp bir süre Valerie'yi izliyorum. Köy sevgisinin timsali. Hayden'ın sıcak ve mutlu mizacını nereden aldığını biliyorum.

Valerie'de fazlasıyla var. Ondan sızıyor ve tanıştığımız anda bunu hissettim ve onu zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Huysuz kocasının tam tersi. Harvey ile anlaşamayacağımızdan ve bunun her şeyi berbat edeceğinden korkuyorum.

Hayden ailesinin bastığı yere tapıyor.

Eğer onlarla yatarsam, onunla da yatarım.

Biraz mutfakta takıldım. "Günün nasıl geçti?" Valerie'ye soruyorum.

"İyiydi, aşkım." Bilen gözleri benimkileri tutarken sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Göründüğü kadar korkutucu değil, sevgilim."

"Bildiğim iyi oldu."

Biraz daha oyalandım. "Tavsiyen var mı?"

diye sordum. "Harvey ile başa çıkmak için

mi?"

Başımı salladım.

"Kendin ol."

Kaşlarımı

çattım.

"Harvey her şeyden çok dürüstlüğe saygı duyar."

"Ben de öyle."

"Biliyorsun." Kolumu okşuyor.

"Biliyorum." "Biliyor musun?"

"Hayatım, Hayden'la her gün konuşuyorum. Seninle zaten yakın arkadaşmışız gibi hissediyorum."

Biraz daha iyi hissederek gülümsedim. "Kızınız sizin için bir övünç kaynağı Bayan Whitmore. O şimdiye kadar tanıdığım en güzel insan."

Duygusallaştıkça gözleri yaşlarla doluyor. "Biliyorum."

"Burada ne yapıyorsunuz?" Hayden köşeyi dönüyor.

"Sadece konuşuyorduk." Valerie gülümsüyor.

"Bu en güzel gece." Hayden kollarını belime dolayarak bana sarılıyor. "En sevdiğim insanlar aynı evde."

Şakağından öperim.

"Gel babanı gör." Elimden tutup beni oturma odasına çekiyor ve Harvey'nin oturma odasının köşesindeki koltuğunda oturduğunu görüyorum.

"Merhaba, Bay Whitmore." Gülümsüyorum.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve kanepeyi işaret ediyor. "Otursana."

"Teşekkürler." Kanepeye oturdum.

"Siz ikiniz kendi aranızda konuşun. Ben anneme yardım edeceğim," diyor Hayden.

Beni burada onunla bırakma.

"Tamam," diye cevap veriyorum.

Harvey elinde kumandayla televizyon izlemeye devam ediyor.

Dudaklarımı büküyorum. Onunla televizyon arasına bakıyorum. Sohbet falan etmeliyim.

"Amerikan topraklarına dönmek çok güzel," diyorum.

Başını sallıyor ve ilgisizmiş gibi televizyon izlemeye devam ediyor. Bir şey söylemesini bekliyorum... söylemiyor.

Kaba herif.

"Bu kadar büyük bir çiftlikte çok iş olmalı," diyorum.

"Artık Hayden bize yardım etmek için evde," diyor gözleri televizyona sabitlenmiş halde.

Burnumun köprüsünü çimdikliyorum. Doğruca bunun içine girdim.

Sessiz kalıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Benimle Londra'ya geleceğini öğrenince çılgına dönecek.

Bir saldırı planı bulmak için beynimi yoklarken parmaklarımı koltuğun kolçağında yuvarlıyorum.

"Yemek hazır," diye sesleniyor Hayden.

Harvey ayağa kalkıp yanımdan geçerek odadan çıkıyor ve ben de arkasından ters ters bakıyorum.

Ciddi misin?

Daha az misafirperver olabilir miydi?

Şükürler olsun ki Hayden annesine çekmiş, bu kaba herife değil.

İçeri girdiğimde yemek masasının üzerinde tabak tabak lezzetli yemekler buluyorum.

Tanrım. . . bir haftadır yemek mi pişiriyor? Annem hayatım boyunca bu kadar yemek pişirdi mi bilmiyorum.

"Başkaları da geliyor mu?" Ben soruyorum.

"Hayır." Hayden gülümseyerek sandalyemi işaret ediyor. "Sadece biz."

"Vay be." Oturdum. "Lezzetli görünüyor."

Hayden yanıma oturuyor ve elimi kendi elinin içine alıp bana gülümsüyor.

Sorun değil. Bu onun için.

Tabaklarımızı sessizce dağıtıyoruz. "Ne iş yapıyorsun evlat?" Harvey soruyor.

"Christopher," diye düzeltiyorum. "Bana çocuk deme." Hayden masanın altında ayağıma basıyor. Terbiyeli ol.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve çatalımdan bir lokma yemek alıyorum.

Kahretsin, kontrol etmeyi unuttum... Bu sakatat mı? Çiğnerken tabağımı inceliyorum. Sıra dışı bir şey göremiyorum.

"Sana bir soru sordum."

"Reklamcılık yapıyorum," diye cevap verdim.

Hayden uzanıyor ve susmamı hatırlatmak için elini bacağıma koyuyor.

Konuyu değiştirmem lazım. "Şu jaguar nerede?" diye sordum.

"Oh, Bryan?" Valerie gülümsüyor. "Birazdan akşam yemeği için eve gelecek."

"Gün boyunca nereye gidiyor?"

"Kim bilir." Harvey cevaplar. "Mousing, muhtemelen."

Tamam, konuşmayı benden uzak tut. "Çiftlik ne zamandır sizin?" diye sordum.

"Bu topraklarda üçüncü kuşağız," diyor Harvey. "Yakında dördüncü olacağız." Hayden'a göz kırpıyor.

Hayden gülümsüyor üzerinde at onu Baba, ve midem bulanıyor.

Sikeyim.

Tarikat gibi.

"Nerede yaşıyorsun, Christopher?" Harvey sorar.

Bana Christopher dedi. Küçük bir zafer kazandım. "Yaşıyorum ..." Duraksadım. Kahretsin, buna nasıl cevap vereceğim? "New York ve Londra arasında yaşıyorum."

Harvey kaşlarını çatar. Gözleri Valerie'ninkilerle buluşmak için kayar. "Christopher'ın ailesi çok başarılı," Hayden diyor.

"Nasıl yani?" Harvey kuru bir şekilde cevap verir.

"Büyük şirket Miles Media'yı biliyor musun?" diye yanıtlıyor.

"Hayır."

"Gazetelere çıkan mı?" "Ne olmuş ona?" diye yanıtlıyor.

"Bu Christopher'ın aile işi."

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Yani sen bir kalem iticisi misin?"

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım.

Beni kızdırma, yaşlı adam.

"Başarılı bir şirket için reklamcılık yapıyorum ve saygısızlığınızı takdir etmiyorum Bay Whitmore."

Gözleri gözlerimi tutarken yüzünde bir gülümseme izi beliriyor.

"Ben bilgisayar kullanıyorum, kalem değil. Yanlış on yıl," diye mırıldanıyorum çatalımdaki yemekten bir ısırık alırken.

Harvey kıkırdıyor, belli ki benim yüzümden kendisiyle eğleniyor.

Şerefsiz.

Hayden masanın altından kalçama hafifçe vuruyor. Sakin ol sinyali.

"Peki sence bu" -aramızdaki havayı işaret ediyor- "ikiniz farklı ülkelerde yaşarken nasıl devam edecek?"

Sessiz kalıyorum ve Hayden'a bakıyorum. Kaşımı kaldırıyorum.

Söyle ona. Şimdi söyle.

"Şey . . . Bazı haberlerim var." Hayden duraksıyor. "Christopher'la yaşamak için Londra'ya taşınıyorum."

Bıçak ve çatalların tabaklara çarparken çıkardığı sesler odanın içinde yankılanıyor.

Valerie'nin nefesi kesildi.

Terlemeye başladım. Sik beni.

Harvey'nin soğuk gözleri gözlerimi tutuyor ve bilgiyi işlerken ağzındaki yemeği çiğniyor.

"Yeni bir macera olacak," diyor Hayden endişeyle ikisinin arasına bakarken.

"Londra'da nerede yaşıyorsun?" Harvey konuşmayı bana yönlendiriyor.

"Şehirde bir dairem var."

"Bir daire mi?" Kaşlarını çatıyor. "Gerçekten Hayden'ın şehrin ortasında temiz havası olmayan bir kutuda yaşamasını mı bekliyorsun?"

"Baba," diye fısıldıyor Hayden.

Elini dur işareti yapar gibi kıza doğru kaldırıyor. "Şimdi, bebeğim, bunu uzun uzun düşünmelisin. Londra'nın ortasında inek falan yok, Hayden."

Hayden sessiz kalıyor.

"Bundan hoşlanmıyorum. Hiç hoşuma gitmiyor," diyor Harvey.

"Bu bir deneme."

"Duruşma mı?" Harvey patlar.

"Hayden için," diye düzeltiyorum kendimi. "Eğer şehir hayatını sevmiyorsa ... o zaman ..." Omuz silkiyorum.

"Sonra ne olacak?" diye çıkışır.

"Bilmiyorum ama lütfen bilin Bay Whitmore, Hayden'ı seviyorum," diye açıklıyorum. "Onun mutluluğunu asla kendiminkine değişmem."

Hayden kucağıma otururken elimi tutuyor.

"Ve bir gün onunla evleneceğim. Senin izninle ya da iznin olmadan."

Bana bakarken gözlerini kısıyor.

"Eğer Hayden Londra'da yaşamaktan hoşlanmıyorsa, onu asla isteği dışında orada tutmam."

"Peki ya burada yaşamak isterse?" "O zaman yaşayacağım." Omuz silkiyorum.

"Omuz silkmek de ne demek?" diye bağırıyor. "Omuz silkmek kızımın tüm geleceğini bağlamak için yeterli değil."

"Bunun anlamı . . . Anlayacağım," diye çıkıştım.

"Seninle olduğum sürece mutlu olacağım." Hayden bana gülümsüyor.

Eğildim ve onu öptüm. "Ben de bebeğim."

"Beni rahat bırak," diye tersler Harvey. Elindeki peçeteyi tiksintiyle masaya fırlatır ve hışımla odadan çıkar.

"Bunu yemeyecek misin?" Valerie ona sorar.

"İştahım kaçtı," diye sesleniyor. Koridorda yürüdüğünü ve yatak odasının kapısının çarptığını duyuyoruz.

Hayden nefes verir ve annesi hareketsiz oturur, görünüşe göre şoktadır.

"Onu seviyorum anne," diye
fısıldıyor. "Biliyorum." Valerie
hüzünle gülümser.
"Ben sadece-"
Valerie onun sözünü kesti. "Biliyorum."

Kedi içeri giriyor ve sanki bilerek dikkatimizi dağıtmaya çalışıyormuş gibi sevimli bir şekilde yere uzanıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

On dakika önce neredeydin, aptal kedi? Geç
kaldın, Bryan.

İki saat sonra yatakta uzanmış televizyon izliyoruz. Hayden sessiz ve babası hışımla gittiğinden beri neredeyse iki kelime bile etmedi.

Benden uzağa bakacak şekilde yan yatarken elim kalçasında.

"A k l ı b a ş ı n a gelecektir," diyorum. "Beni tanıdıktan sonra, eminim-"

Sözümü kesti. "Biliyorum."

Ama dürüst olmak gerekirse, bunu yapıp
yapmayacağını gerçekten bilmiyorum. Daha
farklı olamazdık.

Hayden yatağının başucundaki lambayı kapatır. "İyi geceler," diyor.

"İyi geceler öpücüğü alabilir miyim?" Ben soruyorum.

Oturdu ve beni öptü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Gülümsüyorum. Uzanıyor ve sırtını tekrar bana yaslıyor.

Hmm . . . Sanırım benim için ülke sevgisi yok.

"Bu gece bir organ mı yedim?" Ben soruyorum.

Hayden kıkırdıyor. "Seninle dalga geçiyordum, seni aptal."

"Oh." Gülümsedim. "Tanrıya şükür." Tamamen kandım.

Televizyonu ve yan lambamı kapatıyorum ve karanlıkta uzanıyoruz.

Uzaktan "Mooooo" sesleri geliyor. "Mooo."

Yarım saatten fazla bir süre ineklerin senfonisini dinledim.

"Bu inek neden böyle yapıyor?" Ben soruyorum. "Boğazı ağrımıyor mu?"

"Birkaç buzağımız geliyor. Birinin doğum sancısı çektiğini söyleyebilirim."

"Oh." Kaşlarımı çattım. Ne kadar garip. "Hamile olduklarını nasıl anlıyorsun?"

Kıkırdıyor. "Sen bir aptalsın."

"Ama . . ."

"Aman Tanrım, Christopher." Gülüyor. "Sen histeriksin."

Histerik mi?

Karanlıkta uzanmış, meşru bir sorunun cevabını bilmediğim için neden histerik bir aptal olduğumu düşünüyorum.

Ama cidden... nereden biliyorlar ki?

Büyük bir motor gürültüsüyle uyandım ve kaşlarımı çattım.

Bu da ne böyle?

Hayden benimle yatakta değil.

Şafak vakti, erken. Güneş yeni doğuyor ve ben kalkıp pencereye doğru yürüyorum ve gözlerimi kısıyorum

. . huh?

Bunu doğru mu görüyorum?

Sis yerde yuvarlanıyor ve Hayden kocaman bir traktörü bir otlaktan geçip uzaklara doğru sürüyor. Kucağında bir köpek oturuyor.

Ne oluyor lan?

Traktör mü kullanıyor? Ve . . . köpekler traktöre mi biniyor?

Lanet olsun, sırada ne var?

Aşağı inip kendime bir fincan kahve yapıyorum ve duş alıyorum. Güneş tamamen doğdu ve Hayden hâlâ dönmedi.

Ön kapıyı açıyorum ve kapının önünde başka bir kocaman köpek yatıyor.

"Sen bir köpek kütüğüsün," diye mırıldanıyorum üzerinden geçerken. "Neyin var senin, traktöre tırmanamayacak kadar şişman mısın?" Otlağa doğru yürüyüp etrafa bakıyorum; güneş parlıyor ve kuşlar cıvıldıyor. Ben bile buranın oldukça güzel olduğunu kabul etmek zorundayım. Hayden'ın gittiği yöne doğru yürüyorum. Nerede olduğunu merak ediyorum.

On beş dakika sonra tepeye vardığımda traktörün durduğunu, Hayden'ın da bir yaygara kopardığını gördüm.

Orada ne yapıyorlar?

Odaklanmaya çalışmak için gözlerimi kısıyorum. Sanırım bu da Harvey... hmm, şimdi arkamı dönemem. Beni çoktan gördüler.

Oh neyse. Benden nefret ediyorsa, ediyordur.

Yaklaştıkça yaklaşıyorum ve burada neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Bir inek yan yatmış, bacaklarını havaya kaldırmış ve otlaktaki tüm inekler ağlayarak onları izliyor.

Bu çok garip. Yürümeye devam ediyorum ve yaklaştıkça Hayden'ın ineğin yanında diz çökmüş olduğunu görüyorum.

O ne yapıyor? Oh . .

.

Gözlerim dehşet içinde açıldı.

Hayden kolunu bir ineğin kıçından koltuk altına kadar sokmuş.

. . . yoksa vajina mı . . . yoksa . . .

Dizlerimin bağı çözülürken yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum.

Ben öyle hissetmiyorum.

OceanofPDF.com

HAYDEN

Güm. . .

"Tanrı aşkına," diye inliyor babam.

Christopher'ın baygınlık geçirirken sertçe yere düştüğünü görmek için başımı kaldırıyorum.

Buzağıyı çevirmeye çalışırken kıkırdıyorum. "Git ona yardım et." "Hayır, Hayden," diye cevap veriyor kuru bir sesle.

"Baba, burada biraz meşgulüm."

Hâlâ baygın olan Christopher'a doğru yürürken, "Onun tatlı çocuk saçmalıklarına ayıracak vaktim yok," diye mırıldanıyor.

"Vay canına kızım," diye fısıldıyorum baldırı yerine yerleştirirken. "Bu sana yardımcı olacak."

Babamın Christopher'a doğru eğilmesini ve yüzüne hafifçe vurmasını izlerken gülümsüyorum.

Geride durup neler olacağını göreceğim. Christopher kendine geliyor ve oturuyor. "İyi misin, bebeğim?" I Ara.

Utanarak başını sallıyor.

"O iyi," diye sesleniyor babam. Christopher'ın başını tutuyor ve

saçına bakıyor ve duyamadığım bir şey söylüyor.

Christopher omuz silkiyor. "Sakın bana dokunma," diye alay ediyor.

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvırıyorum.

"Bu aptalın kafasına dikiş atılması gerekiyor," diye sesleniyor babam. "Olamaz." Ayağa kalkıyorum.

Babam Christopher'ın ayağa kalkmasına yardım ederken, "Sen orada kal," diye sesleniyor. "Ben onu kasabaya götüreceğim."

İçsel bir risk değerlendirmesi yaparken bir an için onlara bakıyorum. Tamam. Bunu yapmalarına izin vermeliyim. Eğer kavga ederlerse

kavga ederler. Birbirlerinin değerini anlayacaklarına inanıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Ben aradım. "Onu bırakamam."

Christopher başını salladı, ben de koşarak yanına gittim. Başının arkasından gömleğine bir damla kan damlıyordu. "Yaralandın mı?"

"Sadece gururum." Omuz silkiyor.

Babam başını arkaya atıp kahkahalarla gülüyor, ben de gülmemeye çalışıyorum, gerçekten çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Bunun komik olduğunu düşünmenize sevindim," diye tersliyor Christopher. "İç kanamam var. Belki de bir anevrizma geliyordur."

"Baban sana göz kulak olur." Gülümsüyorum.

"Öyle mi olacak?" Christopher gözlerini genişletir.

"Eve geri dön evlat. Sana dikiş atacağım," diye takılır baba. "İlk yardım kutusunda bir iğne ve iplik var."

Yüksek sesle gülmemek için dudağımı ısırıyorum.

"Lanet kafama dokunmanın imkanı yok, seni manyak. Uzman bir plastik cerraha ihtiyacım var. Ve bana evlat deme!" Christopher bağırıyor.

Babam Christopher'ı kolundan tutup kaldırırken daha sert gülüyor. Hâlâ sersemlemiş ve belki de biraz sarsılmıştı. "Düşündüğümden daha büyük bir aptalsın."

İneğe geri dönüp yanına diz çöküyorum. Buzağı döndüğüne göre onunla her şey planlandığı gibi ilerlemeli.

Christopher'ı hastaneye kendim götürebilirim. Ama götürmeyeceğim.

Buna ihtiyaçları var.

Saat sabahın 11'i ve ben yeni duş almışım. Bir sürü çamaşır yıkadım ve Christopher'ın evden dönmesini bekliyorum.

Hastanede. Dikişleri atılırken babam beni aradı. O iyi ve yakında evde olacaklar.

Babamın Christopher'da ne yaptığımı görmesini sağlamak için bir haftam var. Sadece bunu nasıl yapacağımdan emin değilim. Christopher'ın gerçek yüzünü görmek için onunla üç ay yaşamam gerekti.

Ve ne güzel renkler bunlar.

Tak, tak, kapı çalıyor.

Neden kapıyı çalıyor? "Kapı açık," diye sesleniyorum. Çamaşırları kurutucudan çıkarıp sepete koyuyorum ve oturma alanına doğru yürüyüp olduğum yerde duruyorum.

Regi orada duruyor.

Hava ciğerlerimi terk ediyor. Üç yıl önce kalbimi kırdığından beri onu ilk kez görüyorum.

O daha yaşlı, daha geniş . . .

"Merhaba Haze." Umutla gülümsüyor. Kaşlarımı çatıyorum, konuşamayacak kadar şaşırmış durumdayım.

Bana doğru bir adım attı. "Görünüyorsun ..." Boğazındaki yumruyu yutuyor. "Çok güzelsin."

"Burada ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Seni görmek istedim."

"Neden?"

"Her zaman seni düşünüyorum."

Kulaklarımda öfkeli kalp atışlarımı duyuyorum.

"Yapma." "Beni hiç düşünüyor musun?"

"Hayır," diye tükürdüm.

I Yani, I yaptı . . . her lanet olsun Gün, kadar I Christopher'la tanıştım.

Artık değil.

"Seni özledim. . . ." diye fısıldıyor. "Ne?" Yüzümü buruşturuyorum.

"Gençtim, Haze." Omuz silkiyor. "Neye sahip olduğumu bilmiyordum."

Kapı vuruluyor ve Christopher içeri giriyor. Bu sefer kalbim durdu.

Sikeyim.

Regi ve benim aramıza baktı. "Merhaba."

"Merhaba, bebeğim." I Gülümse. "Bu o Regi. Regi, Bu Christopher, nişanlım."

Christopher'ın yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirir ve s o n r a bunu fark eder. "Kimsin sen?" diye sorar Regi'ye.

Regi çenesini eğiyor, benim takdimime sinirlenmiş gibi. "Ben Hayden'ın çocukluk aşkıyım. Onun ilk aşkı."

Olamaz.

Christopher bir kaşını kaldırır. "Buraya geldiğine göre saklanacak bir yerin var."

"Bu ne anlama geliyor?" Regi kaşlarını çattı. "Bence Hayden'a bir özür borçlusun." "Ne için?"

Christopher ona ters ters bakar ve bir adım öne çıkar. "Sana hatırlatmak için kıçını tekmelememi mi istiyorsun, seni yüreksiz pislik?"

Regi geri adım atıyor.

Kalbim Christopher'a, parlak zırhlı şövalyeme olan sevgimle dolup taşıyor.

"Özür dileyecek bir şeyim yok," diye tükürüyor Regi. "Bir," diyor Christopher sakince.

Gözlerim açılıyor. Bu da ne? Onu geri mi sayıyor?

"İki . . ."

"Christopher," diye kekeledim, "bırak gitsin."

"Sana bir özür borçlu, Hayden," diye tersliyor. "Bunu duymak istiyorum."

"Genç olduğum için özür dilemeyeceğim," diye tersliyor Regi. "Bu seni ilgilendirmez."

"Hayden benim tek işim." Christopher onu gömleğinden yakaladı ve kapıdan dışarı fırlattı. Onu beş basamaktan aşağı atar. "Lanet olası bir şansın vardı ve sen onu mahvettin," diye bağırır. "Benimkini mahvetmeye çalışma. Ondan uzak dur, yoksa benimle uğraşmak zorunda kalırsın."

Regi şok içinde eve bakar. Hava almak için çırpınırken göğsü inip kalkıyor.

"Beni duyuyor musun lan?" Christopher onu uyarır.

Regi başını sallar ve son bir kez daha bakarak sert bir tavırla arabasına doğru yürür.

Şok olmuş bir halde ön kapıdan çıktım ve döndüğümde babamın kapının yanında durduğunu gördüm. Her şeyi duymuştu.

Gözlerim kocaman oldu. Şok oldum. "Baba. . ."

Babamın yüzünde bir gülümseme izi beliriyor ve göz kırpıyor. Tek kelime etmeden dönüyor ve eve doğru yürüyor. "Akşam yemeği saat altıda," diye sesleniyor.

Heyecanlı ve kızgın olan erkeğime bakıyorum ve ona gülümsüyorum. "Bu gece çok şanslı olacaksın."

"Tam zamanında," diye homurdanıyor yanımdan geçip eve doğru yürürken. "O heriften nefret ediyorum."

Kapı sertçe çarpıyor ve ben gururla gülümsüyorum.

İşte benim adamım.

Bir hafta sonra

Havaalanının biniş salonunda oturuyoruz. En güzel haftayı geçirdik ve ailem taşınmamdan memnun olmasa da Christopher'da ne gördüğümü anladıklarını düşünüyorum.

Ukala ağzı, babamın itiraf etmek istediğinden çok daha fazla sırıtmasına neden oldu.

Ve annem... şey, o da neredeyse yarı yarıya ona aşık.

Christopher kitap okuyor ve ticari bir uçağa biniyoruz; ailesinin uçakları zaten kullanımda.

"Bir dergi alacağım," dedim. "Tamam,

bebeğim."

Gazete bayisine gidip seçeneklere bakıyorum ve bir gazetenin manşetini gördüğümde duruyorum.

Christopher Miles Finally out of Hiding

Ne oluyor be?

Bu benim Christopher'ım mı? Gazeteyi elime aldım. "Bunu alayım, lütfen." Kasiyere ödeme yapıyorum ve oturup habere gelene kadar gazeteye göz gezdiriyorum.

Gözlerim açıldı. Onunla çekilmiş yarım sayfalık bir fotoğrafımız var. New York'a vardığımızın ertesi sabahı, bütün gece ağlamıştım.

Madison Bulvarı'nda karşıdan karşıya geçerken el ele tutuşuyoruz. Üzerimde pejmürde kıyafetler var ve ışığın üzerimde parladığı şekilde bacağım ayak bileğime kadar selülitli gibi görünüyor.

Ağlamaktan yüzüm şişti. Tamamen iğrenç görünüyorum. Hikayeyi okudum.

Christopher Miles has returned from a sabbatical with Miss Average.

OceanofPDF.com

Bölüm 26

CHRISTOPHER

Hayden'ın dergisini almak için mağazada kayboluşunu gülümseyerek izliyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Harvey yanımdaki koltuğundan soruyor.

"Ne kadar şanslı olduğumu." "Öylesin," diye yanıtlıyor.

"Onu daha yeni geri aldık." Valerie ellerini kucağında sıkıyor ve bunun onun için kolay olamayacağını biliyorum.

"Ona göz kulak olacağım, Bayan Whitmore. Size söz veriyorum."

Başını sallıyor, gözleri yaşlarla doluyor ve sanki yaklaşan bir çöküşü sezmiş gibi ayağa kalkıyor. "Ben tuvalete gidiyorum," diyor aceleyle çıkmadan önce.

Valerie'nin gözyaşlarını silerken uzaklaşmasını izliyorum ve içimi umutsuzluk kaplıyor.

"Christopher . . . .." diyor Harvey, gözlerini Ben . "Evet."

"Şimdi... Hayden'ı düşündüğüm gibi tanıyorsan, onun özel olduğunu anlıyorsun."

Başımı salladım. "Anlıyorum."

"Hayden diğer insanlar gibi değil. O farklı biri. Naziktir, güvenir ve dramdan nefret eder. Asla şikayet ettiğini duymazsınız."

"Ondaki bu nitelikleri seviyorum Bay Whitmore."

"Etrafındakilere karşı duyduğu empati onun en büyük gücü ve aynı zamanda en büyük zayıflığı" diye devam ediyor. "O dünya turunda daha da sertleşeceğini ummuştuk ama geri döndüğünde sana o kadar aşıktı ki önünü bile göremiyordu."

Gözlerim onunkileri arıyor.

"Söylemeye çalıştığım şey, onun mutlu olmasını sağlamanın size bağlı olduğudur."

Kaşlarımı çattım.

"Sizin ihtiyaçlarınızı ve mutluluğunuzu kendi ihtiyaçlarının önüne koyacaktır çünkü Hayden sevdiğinde bu sonsuza kadar sürer."

Boğazımda bir yumru var.

"Hayden pek bir şey söylemiyor ama satır aralarını okuyacağına ve ne pahasına olursa olsun onu koruyacağına dair bana garanti vereceğine güveniyorum... bu kendine zarar vermek anlamına gelse bile."

Hayden'ın beni terk ettiğini ve bunun yaratacağı yıkımı hayal ediyorum.

Asla iyileşemezdim.

Gözlerim yaşlarla dolarken silueti bulanıklaşıyor. "Sana söz veriyorum." Elini sıkıyorum ve onun da gözleri yaşlarla doluyor.

Öldür beni.

Gözlerimi siliyorum, utanıyorum. "Dur."

Gülüyorum.

Beni kucağına çekti. "Dünyadaki en önemli şeyi sana emanet ediyorum. Onu güvende tutacağına söz ver."

"Söz veriyorum." Sırtıma bir tokat atıyor ve bunun o an olduğunu anlıyorum.

Şu andan itibaren, yetişkin olmak zorundayım. Artık hayatımda hatalara yer yok. Eğer sevmek istiyorsam

Hayden gibi biri için adım atmalı ve onun hak ettiği erkek olmalıyım.

"Buna inanamıyorum," diyor Hayden'ın sesi yanımızdan. "Siz ikiniz şimdi kucaklaşıyor musunuz?"

Aceleyle birbirimizden uzaklaşıyoruz. "Ben de tam ondan ne kadar nefret ettiğimi söylüyordum," diyor Harvey sert sesiyle.

Kıkırdadım, çünkü artık biliyorum. Bu adam çok yumuşak. "Tabii, öyleydin."

"Annem nerede?" Hayden etrafına bakınır.

Harvey, "Banyoda ağlıyordur herhalde," diye cevap verir.

"Oh." Yüzü düştü. "Onu kontrol edeceğim." Bana bir kâğıt uzatıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Sana ilginç bir okuma materyali getirdim."

Onun alt tonuna kaşlarımı çatarak baktım ve Ferrara Haberleri ve başlığa bakın.

Sikeyim.

Harvey ve ben tekrar oturduk ve o konuşmaya devam ederken, ben de habere gelene kadar gazeteye gelişigüzel göz gezdirdim.

Christopher Miles has returned from a sabbatical with Miss Average.

Gökyüzü kızıla dönerken keskin bir nefes alıyorum. Bu ne cüret.

Nasıl? Lanet olsun. Cüret. Onlar.

Hayden'a bulaşma.

Beni istediğiniz kadar aşağılayın ama onun saçının bir telinden bahsederseniz savaş çıkar.

Ayağa kalktım, oturamayacak kadar öfkeliydim. "Bir fincan kahve ister misin?" Harvey'e soruyorum.

"Hayır, teşekkürler."

Kafeteryaya doğru yürüyorum ve telefonumda geziniyorum. Köşeyi dönüp Miles Media'nın baş avukatını arıyorum.

"Christopher," diye cevap veriyor şaşkınlıkla. "Nasılsın?"

"Öfkeli," diye homurdandım. "Bugünkü US Ferrara News'te kız arkadaşım hakkında bir haber yayınlandı ve ben kan istiyorum," diye tükürüyorum. "Tekzip istiyorum, özür istiyorum ve eğer onunla ilgili bir haber daha yayınlamaya cüret ederlerse ... . Onları mahkemeye vereceğim," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Görüntüler fotoşoplanmış ve tamamen saçmalıktan ibaret."

"Sakin ol."

"S a k i n l e ş m e y e c e ğ i m," diye yarı bağırıyorum.

"Bunu sen düzelt.
Bunu hemen düzelt!"

"Hallediyorum."

Aceleyle telefonu kapattım. Adrenalin damarlarımda pompalanıyor. Gökyüzü o kadar kırmızı ki zorlukla görebiliyorum. Kendimi sakinleştirmeye çalışırken bir ileri bir geri adım atıyorum. Hiç bu kadar sinirli olmamıştım.

Ortalama . . . ne oluyor lan? Bu
ne cüret!

Bu aşağılayıcı terimle bir kadına saygısızlık etmeye nasıl cüret ederler? Ama benim kadınım ... asla olmaz.

Telefonum çaldı.

Jameson

"Ne?" Cevap veriyorum.

"Az önce gördüm," diye yanıtlıyor.

Adımlarımı hızlandırırken, "Bu lanet şeyi sen hallet," diye öfkelendim. "Ona bu şekilde davranılmasına izin vermeyeceğim."

"Zaten üzerinde çalışıyoruz. Sakin ol."

"Sakin ol!" Ağlıyorum. "Ferrara az önce kuma bir çizgi çekti. Onu hedef alacaklar."

"Bunu bilmiyoruz."

"Evet. Var amına koyayım!" Bağırıyorum. Kalbim göğsümde küt küt atıyor. O kadar öfkeliyim ki konuşmakta bile zorlanıyorum. "Uçağa binmek üzereyim. Hallet şunu." Aceleyle telefonu kapattım.

Pencereye gidip pistteki uçaklara bakıyorum ve içine girmek üzere olduğumuz bok fırtınasını hayal ediyorum.

Aman Tanrım.

"Bebeğim." Hayden'ın eli arkadan belime dolanıyor. "Her şey yolunda mı?"

Dönüp onu kollarıma alıyorum ve anında rahatlamaya başlıyorum. Bu kadın çok sakinleştirici ve çok güzel ve lanet olsun, bende ne buluyor?

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum, "o ..." Duraklıyorum. "Lütfen bu hikayenin size değil bana yönelik bir saldırı olduğunu bilin. Kişisel değil."

Gözleri benimkileri arıyor. "Oldukça kişisel hissettiriyor."

Ona sarılıp sıkıca tutuyorum ve bunu daha iyi hale getirmek için ne söyleyeceğimi bilemiyorum. "İlgileniyorum," diye cevap veriyorum.

"Bu ne demek oluyor?"

"Tekzip istiyorum."

Benden uzaklaşırken yüzü düşüyor. "Yani etkili bir şekilde yaptığınız şey, artık herkesin hikayeden haberdar olmasını sağlamak mı?"

"Hayden, böyle bir hikâye yazarak paçayı kurtaramazlar. Aptal bir kadının senin hakkında bu şekilde yazmasına izin vermeyeceğim."

"Bir kadın olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü erkekler kadınlar hakkında bu şekilde düşünmez.

Sadece yapmıyoruz."

"O fotoğrafla oynanmış," diyor bana bakarken. "Ayak bileklerimde selülit yok. Dünyada hiç kimsede yok, fillerde bile."

"Biliyorum. Çok özür dilerim. Bu çok korkunç." Ona bakıyorum. Yaklaşan patlamayı beklerken kalbim boğazıma düğümleniyor.

"Bu korkunç değil." Kaşlarını çatıyor. "Bu onların adına acınası bir gazetecilik. Yani, bana ırkçı ya da homofobik deselerdi çok öfkelenir ve üzülürdüm." Omuz silkiyor. "Ama ... ... Utanacak hiçbir şeyim yok. İki beden değilim ve bir süper model de değilim. Bu konuda tamamen rahatım."

Önümdeki güzel kadına bakıyorum. Şimdiye kadar tanıdıklarımdan çok farklı bir kadın türü.

"Yani, en iyi atışım değil tabii ki." Gözlerini genişletiyor. "Aslında iğrenç."

"Buna nasıl üzülmezsin?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Çünkü ben bundan daha fazlasıyım. Ve eğer biri beni görünüşüm hakkında yargılarsa, bu benim değil onların bir yansıması olur."

Aman Tanrım.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?" Fısıldıyorum. "Bilsen iyi olur, çünkü birazdan taşınacağım.

Bumfuck, Londra'ya, seninle yaşamak için."

Kıkırdıyorum ve onu kollarıma alıyorum, birbirimize sarılıyoruz ve bir süre sonra kalp atışlarımın yavaşça normale döndüğünü hissediyorum.

"Annem ağlıyor." İç çekiyor. "Ve uçağımız kalkıyor."

"Tanrım."

"Bumfuck, Londra'ya gitmeye hazır mısın?" Bana gülümsüyor.

"Lütfen bana Londra'da serseri sikişi olduğunu söyle."

"Hayal kurmaya devam et." Dönüp giderken sırıtıyor.

Arkasından bakakalıyorum.

Hayden Whitmore tanıdığım en güçlü insan olabilir. Belki de şimdiye kadar tanıştığım en güçlü insan.

Sakin ve memnun, doğası hesaba katılması gereken bir güçtür.

Tam onu daha fazla sevemeyeceğimi düşünürken, o gidip çıtayı yükseltiyor.

Onu bölümün salonuna kadar takip ediyorum. Kalbim ailesi için kırılırken, vedalaşırken anne ve babasını öpmesini izliyorum.

Annesini öpüyorum ve Harvey'nin elini sıkıyorum, o da bana yaptığımız konuşmayı hatırlatan bir göz kırpıyor.

"Ona iyi bakacağım." Gülümsüyorum, bana böylesine değerli bir hediye verdiği için minnettarım. "Güle güle, Bay Whitmore."

"Güle güle, Christopher."

Hayden'ın elini tutuyorum ve omzunun üzerinden onlara el sallarken yeni hayatımıza başlıyoruz.

Birlikte.

OceanofPDF.com

HAYDEN

Araba yeraltı otoparkına giriyor ve ben huşu içinde camdan dışarı bakıyorum.

Bir sürü süslü araba sıraya dizilmiş.

Asansörün yanında duruyoruz ve şoför bagajı açıp bavullarımızı almak için dışarı atlıyor.

"Bu gece tekrar dışarı çıkmayacağız," diyor Christopher ona. "İşini bitirebilirsin."

"Evet, efendim." Başını salladı. "Bavullarınızı yukarı çıkarmamı ister misiniz?"

"Hayır, ben hallederim. Teşekkürler."

"Sabah görüşürüz." Nazik bir gülümsemeyle bana döndü. "İyi geceler, Bayan Whitmore."

"İyi geceler." Gülümsedim. Bu şoförü sevdim. İyi bir insan; bunu söyleyebilirim.

Christopher büyük sırt çantasını alıp sırtına geçiriyor ve benimkini de almaya gidiyor, ben de kayışını tutuyorum. "Ben hallederim."

"Ben taşırım."

"Kendi sırt çantamı taşıyabilecek durumdayım Christopher," diye homurdanıyorum. "Zekama hakaret etme."

Kıkırdıyor ve ayağımın dibine bırakıyor. Bir gümbürtüyle yere düştü.

"Bana verebilirdin," diye alay ediyorum.

"Zekanıza hakaret etmek istemem," diye mırıldanıyor asansöre binerken. Yüzünde muzip bir ifadeyle ön tarafa dönüyor.

O bakışı bilirim.

Yanına giriyorum ve ön tarafa dönüyorum. "Sanırım bu daire de başka bir çöplük yangını olacak."

Kıkırdıyor. "Öyle de denebilir."

"Peki ya yatak?"

"Çoktan yakıldı ve ekselansları için yeni bir tane takıldı."

"Peki nerede uyuyacağız?"

"Yeni olan hazır ve senin sonsuza dek sadık hizmetkârınla bozulmayı bekliyor."

"Her şeyi düşünmüşsün." Gülümsüyorum.

Serçe parmağını benimkiyle birleştiriyor ve ikimiz de kapılara bakarken gülümsüyoruz. Çok basit ve küçük bir jest ama anlamı çok büyük.

"Deri koltuk, beyaz banyo," diyorum.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Deri bir kanepeniz ve beyaz mermer banyolarınız olduğunu tahmin ediyorum."

Gülümsüyor. Bu oyunu seviyor. "Bunu sana söyleten ne?"

"Çünkü senin zevkini biliyorum."

"Oh." Bir kaşını kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Uh-huh."

"Bahse girmek ister misin?"

"Evet." Onunla tokalaşmak için elimi uzattım. "Elli dolar."

Gözleri keyifle parıldıyor. "Hayır, h a y ı r , hayır, sadece ihtiyacım olan şeyler için bahse girerim."

"Ne gibi?"

"Anal."

"Ne?" Gözlerim açıldı.

Asansörün kapısı açılıyor ve bana gülümsüyor. "Beni duydun. Gerçekten ne kadar kumarbaz olduğunu görmek istiyorum." Eğildi ve dudaklarını kulağıma dayayıp fısıldadı, "Eğer vücudunu ortaya koyarsan."

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırıyorum.

Bu bir test.

Ona bakarken dudaklarımı yuvarlıyorum. Bu kötü bir şekilde geri tepebilir. "Pekâlâ. Anal." Elimi uzattım ve el sıkıştık.

o.

Kapıyı şeytani bir kahkahayla açıyor ve ellerimi gözlerime götürürken gülüyorum. "Yapma. Bakamıyorum bile."

"Merak etme, kayganlaştırıcım var," diye dalga geçiyor beni dairenin içine doğru çekerken. Ellerim hâlâ gözlerimin üzerinde.

"Kes şunu."

"Ta-da." Kollarımı indiriyor ve tüm zamanların en güzel oturma odasındayız. Çikolata rengi deri bir kanepe odanın ortasında gururla oturuyor.

"Ha." Gülüyorum. "Biliyordum."

"Ama banyolar beyaz mı?"

Gülümsüyorum. Bu oyunu ben de seviyorum.

O beni kovalarken ben dönüp yatak odasını bulmak için merdivenlerden yukarı koşuyorum. Geniş koridordan geçip yatak odasına giriyorum ve olduğum yerde duruyorum.

Hava ciğerlerimi terk ediyor ve etrafıma bakarken ağzım açık kalıyor.

Yatak odası kırmızı güllerle dolu.

Vazo üstüne vazo.

Kocaman başlı güzel güller.

Gözlerim onunkileri buldu. "Nedir bu?"

"Şey ..." Etrafına bakınırken rahatça omuz silkiyor. "Eğer seni götten becereceksem... romantik olmasını istiyorum."

Bir kahkaha patlatıyorum ve o da gülerken gözleri benimkileri tutuyor. Beni kollarının arasına alıyor ve usulca öpüyor.

"Banyo beyaz mı?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum. "Hayır."

Kollarından kurtulup banyoya doğru yürüyorum. "Yakaladım seni," diye bağırıyorum.

Beyaz mermer banyo tüm ihtişamıyla karşınızda.

"Siktir git." Yüzünü buruşturuyor. "Bunu nereden biliyorsun?" Duşu açıyor ve beni fayanslara çarpıyor. Dudakları açlıkla dudaklarımı kavrıyor ve sonra beni suyun altına çekiyor, kıyafetlerim ve her şeyimle. Öpüşüyoruz, çılgınca ve vahşi.

Sıcak ve ıslak... ve mükemmel.
Onun gibi.

Dudaklarımız birbirine kenetlenmişken, ıslak gömleğimi başımın üzerinden çekip çıkarıyor.

"Gülleri kim getirdi?" Ben sordum.

Kotumun fermuarını açıp aşağıya kaydırıyor. "Elliot."

Islak pantolondan çıkarken kıkırdıyorum. "Kardeşine bana çiçek mi getirttin?"

"Evet." Beni öpüyor. Dili açık dudaklarımda geziniyor. "Romantik-anal olayında benimle birlikte çalışıyor. Bu iki kişilik bir iş."

Yine yüksek sesle güldüm. Bu adam beni öldürüyor.

Beni tekrar öpüyor ve kıyafetleri çıkarken birbirimize bakarken sessizliğe gömülüyoruz.

Kocaman ereksiyonu karnımın alt kısmına dayanırken dikkat istiyor ve ben onu elime alıp öpüşürken okşuyorum. Burada daha kendinde. İngiltere'ye inene kadar ailemde sessiz olduğunu fark etmemiştim.

Koyu renk saçları alnından sarkıyor. Dudakları büyük ve yumuşak, ve lanet olsun. İri kaslı vücudu sırılsıklam ve ereksiyon halinde... sadece benim için.

Cennetteyim.

Beni ayaklarımdan kaldırıp fayanslara yapıştırırken karanlık bir şekilde gülümsüyor. Bacaklarımı beline doluyor ve derinlere kayıyor.

Beni ele geçirirken vücudum onunkinin etrafında dalgalanıyor. Çok iyi yaptığı şey bu: bana hükmediyor ... beni o kadar derinden sikiyor ki adımı bile zor hatırlıyorum.

Birbirimize bakıyoruz, su başımızın üzerinden akıyor, uyarılma duyularımda çığlık atıyor.

Dışarı çekip sertçe içeri girerken karanlık gözleri benimkileri tutuyor.

"Ahh," diye haykırıyorum. Fayanslar sırtımda soğuk ve sert. Şu anda bir önemi yok; birbirimizle böyle olduğumuzda başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor.

Görebildiğimiz tek şey parlak ve kör edici orgazmdır.

İki elini omuzlarıma koyup beni duvara doğru itiyor ve benden bir adım geri çekiliyor. "Bacaklarını daha yukarı kaldır," diye talimat veriyor.

Gözlerim kapandı. Lanet olsun.

Bacaklarımı kaldırıyorum, o da kaldıraç olarak bacaklarını açıyor ve bana bırakıyor. Derin, cezalandırıcı vuruşlar. Bedenlerimiz arasında şaklayan suyun sesi çok yüksek.

Bana sertçe vururken ağır sikinin sürtünmesi yanıyor.

Çok iyi.

Nefes almakta zorlanıyor ve gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Muzaffer bir edayla gülümsüyorum. Onu en çok bu anlarda seviyorum.

Şu anda benim merhametime kaldığında. Ona sahibim ve o bunu biliyor.

Beni tutarken baldır kaslarımı kavrıyor. Üzerime sertçe bindiğinde bir kağıt parçası gibi duvara yaslanıyorum.

Ve iyi... çok iyi.

"Oh . . . ." diye inliyorum. Kendimi tutmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Buna ihtiyacım var. Orgazmın yük treni beni çarparken sertçe titriyorum.

"Siktir. Siktir. Siktir," diye inliyor kendini derinlere tutarken ve aceleyle boşalıyor. Vücudunun benimkinin içinde sarsıldığını hissediyorum.

Gözleri benimkileri arıyor ve ben usulca

gülümsüyorum. Kaplanım evcilleşti.

Yatakta yan yatıyoruz. Oda sadece lambayla aydınlanıyor ve birbirimize bakıyoruz.

Geç oldu.

Nedense bu gece başka bir engeli aşmışız, görünmez bir ilişki çitini atlamışız gibi geliyor. Başka bir

Seviye. Ana evinde olduğumuz için mi yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama bir şeyler farklı.

Bariyeri biraz daha aşağı indi. Gün geçtikçe beni daha çok içine alıyor.

Ve bu tehlikeli çünkü kimseyi onu sevdiğim gibi sevmenin sağlıklı olduğunu düşünmüyorum.

"Buna sahip olacağımı hiç düşünmemiştim,"

diyor usulca. Dinliyorum.

"Kardeşlerimin bundan bahsettiğini, nasıl bir şey olduğunu anlattıklarını duymuştum... ama açıkçası buna inanmıyordum."

"Neye inanmadın?"

"Birinin bana senin gibi hissettirebileceğini." Duygularım

beni ele geçiriyor ve onu usulca öperken gülümsüyorum. Dudaklarımız birbirinin üzerinde oyalanıyor. Aramızda daha önce hiç olmayan bir şefkat dolaşıyor.

"Seni çok seviyorum," diye mırıldanıyor.

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Hala o anal şey üzerinde mi çalışıyorsun?"

Kıkırdıyor. "Yüzde yüz."

OceanofPDF.com

Christopher

Vız, vız, vız, vız... Telefonum komodinin üzerinde dans ediyor.

Kapatmak için dönüyorum ve derin bir nefes veriyorum. Bu sesle uyanmayı hiç özlememiştim.

Hayden uykulu bir şekilde mırıldanıyor, "İşteki ilk günün için hazır mısın?"

"Pek sayılmaz." İç çektim. Sanırım daha heyecanlı olmalıyım.

Göğsümü öperken gülümsüyor. Bacaklarımız birbirine dolanıyor. "Sana kahvaltı hazırlayacağım."

"Sorun yok. Sen yatakta kal, bebeğim."

"Hayır." Ayağa kalkıyor. "Bir tür rutine girmem gerekiyor. Tembel bir kadın gibi günün yarısını yatakta geçiremem." Yataktan kalkıyor ve bornozunu giyiyor. "Peki benim erkeğim ne yemek ister?" Cübbesinin kuşağını fiyonkla bağlar.

"Birazcık sen fena olmazdın." Yanımdan geçerken bacağını tutuyorum ve onu yatağa geri çekiyorum. Onu usulca öpüyorum, dudaklarımız birbirinin üzerinde geziniyor. "İşe çantamla mı gelmek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Keşke." Hayden kıkırdıyor. "Beni dışarı çıkarabilir ve molalarınızda benimle oynayabilirdiniz."

Kıkırdıyorum. "Bu iyi bir plan."

Beni çabucak öpüyor ve ayağa kalkıyor. "Kalkın Bay Miles. İlk gününüze geç kalmak istemezsiniz."

"Sanırım." İç çektim.

Hayden odadan çıkıyor ve ben onun aşağıya indiğini duyuyorum.

Duş alıp tıraş oldum ve lacivert bir takım elbise ve beyaz gömlek giydim. Tekrar böyle giyinmek çok tuhaf hissettiriyor. İznim şimdiden uzak bir anıya dönüşmeye başladı.

Bir zamanlar yaptığım bir şey. "Kahvaltı hazır bebeğim," diye seslendiğini duyuyorum Hayden'ın.

Gülümsüyorum. Yine de eve getirdiğim muhteşem hatıra buna değdi. Hayden hayatımdayken hiç bu kadar huzurlu ve mutlu olmamıştım.

Kravatımı takıyorum, saçımı tarıyorum, saatimi ve ayakkabılarımı giyiyorum ve aynadaki yansımama bakıyorum. İşte bu kadar... Bitti.

Büyüme ve yeni hayatıma başlama zamanı.

Sorumlulukları olan ve ilgilenmesi gereken biri. İçimi bir hüzün kaplarken yüzüme bakıyorum.

Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

. . .

"Christopher," Hayden arar. "Don't yapmak Ben oraya gel ve seni tokatla."

Gülümsüyorum. "Geliyorum canım," diye sesleniyorum.

"Bana patronluk taslama."

"Buna cesaret edemem," diye mırıldandım kendi kendime. Evrak çantamı alıp aşağıya iniyorum.

Hayden mutfak tezgâhında oturuyor; omlet ve kahvenin muhteşem aroması daireyi dolduruyor. Televizyonda Amerikan haberleri var ve o orada bornozuyla otururken, darmadağınık ve sadece sikişmiş ... üzerime bir sakinlik çöküyor.

Ve aniden tüm korkularım yok oldu.

Olmam gereken yer burası ve birlikte olmam gereken kişi de tam olarak b u r a s ı .

Londra, benim evim. Sevgili, tatlı kızımla birlikte.

Hayden kaşını kaldırır. "Şu ateşli CEO'luğuna bak." Ayağa kalkıyor ve elini üzerimde gezdiriyor.

arkasında. "Miyav."

Gözlerim onunkileri tutarken tekrar yerine oturuyor. "Bu bakış da ne?" diye soruyor.

"Ne bakışı?"

"Gözlerindeki o pırıltı."

Kahvaltımı kestim. "Minnettar olmam gereken çok şey var."

"Ne gibi?"

"Omlet ve kahve gibi." Kahve fincanımı ona doğru kaldırıp göz kırparak selam veriyorum.

Kıkırdıyor. "Yardımcı olabildiğime sevindim Bay Miles." Kahve fincanını hemen geri kaldırıyor.

"Bugün ne yapacaksın?" Omletimi keserken sordum.

"Hmm . . ." Dairenin etrafına bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyor. "Sanırım buralarda takılacağım, sonra da biraz dolaşmaya çıkabilirim."

Kaşlarımı çattım. "Nereye gideceksin?"

"Henüz bilmiyorum."

"Şoförünüz sizi gitmek istediğiniz her yere götürecek."

"Ya da . . . Bir Uber yakalayabilirim." Gözlerini genişletir.

"Evet. Yapabilirsin," diye kabul ediyorum. Doğal içgüdüm ondan eve yakın kalmasını istemek ama bunu yapamayacağımı biliyorum.

Gazetedeki hikaye beni itiraf etmek istediğimden daha fazla üzdü. Onu pamuklara sararak tutamayacağımı biliyorum. Eğer burası onun evi olacaksa, kendi yolunu bulması gerekiyor. Bunu yapamayacağını düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Kahvaltımızı yapıyoruz ve onu kollarıma alıp usulca öpüyorum. "İyi günler dilerim." Bana gülümsüyor.

"Seni görememe fikri hoşuma gitmiyor." Ona sıkıca sarılıyorum. "Burada tek başına iyi olacağına emin misin?"

Kollarımda kıkırdıyor.

"Tanrım, acınacak haldeyim," diye mırıldanıyorum saçlarına doğru.

"Birazcık." Parmaklarını havaya kaldırıyor ve ben de onu arkasından kabaca kavrayıp kalçalarımızı birbirine çarpıyorum.

"Bu gece beni sikip atsan iyi edersin," diye uyarıyorum.

On

u. "Tamam."

Onu usulca öpüyorum ve çantamı alıyorum.

"Görüşmek üzere

bu gece, bebeğim."

Asansöre binip aşağıya indiğimde arabamın beklediğini gördüm. "Günaydın, Bay Miles."

"Günaydın, Hans." Arabanın arkasına biniyorum ve trafiğe çıkarken camdan dışarı bakıyorum.

Tüm bunlar bana çok yabancı geliyor. Tüm yetişkin hayatım boyunca bunu yapıyor olmama rağmen.

Uzakta geçirdiğim on iki ay bana bir ömür gibi geldi.

Londra'nın yoğun trafiğinde otururken en sevdiğim numarayı çeviriyorum ve o ilk çalışta cevap veriyor. "Merhaba, Bay Christo."

Küçük, mutlu sesi yüzüme kocaman bir gülümseme getiriyor. "Benim esas adamım nasıl?"

Kırk dakika sonra araba Miles Media binasına yanaşıyor ve ben de arabadan inip şık ve modern gökdelene bakıyorum.

MİLES MEDYA

Hmm, çok büyük.

Fuayeden geçiyorum ve mermeri, korumaları ve binanın katıksız lüksünü fark ediyorum.

En üst kata çıkan asansörü yakalıyorum; kapılar bir ping sesiyle açılıyor ve karnımın gurultusuyla dışarı çıkıyorum.

Geri döndüğüm için gerginim.

Güne başlamak için erkenden buraya geldiğimde, boş resepsiyonun önünden geçip ofisime doğru yürüyorum.

Gözlerim kanepede, muhteşem manzarada, büyük masada ve köşedeki tamamen dolu barda geziniyor. İçimi garip bir his kaplıyor.

Gurur.

Ailem bu işi sıfırdan kurdu, iliklerine kadar çalıştı ve onlara çok şey borçluyum.

Bana hayatımın fırsatı verildi ... ve lanet olsun, bu ayrıcalığın karşılığını onlara ödeyeceğim.

Bilgisayarımı yeni bir kararlılıkla açıyorum. Olabileceğim en iyi versiyonum olacağım. Her zamankinden daha çok çalışacağım.

En azından bunu onlara borçluyum.

E-postamı açıyorum. Bugünkü dönüşüme hazırlık olarak hafta sonu tekrar açtık.

Altı yüz yirmi altı e-posta. Lanet olsun.

Bilgisayarımda günlüğümü açıyorum ve neredeyse tüm hafta boyunca arka arkaya randevularla dolu olduğumu görüyorum. Paris ve New York ile yakınlaştırmalar ve konferans görüşmeleri. Bazıları gece geç saatlere kadar sürüyor.

Ugh . . .

Her şeye yetişmeye çalışırken ilk birkaç haftanın telaşlı bir cehennem olacağına dair bir his var içimde. Elliot

bir haftalığına benimle burada ve sonra iki aylık bir tatil için ayrılıyor, ki bu adil bir durum.

O zaman hepsi benim suçum.

Asistanım Elouise'e e-posta gönderdim.

Merhaba Elouise,

Geri dönmek harika!

Programım uygun olduğunda bana Reynolds Jewels'dan bir randevu ayarlayabilir misiniz lütfen?

Mümkünse bu hafta.

Teşekkür ederim.

Ps . . . ve vardığınızda beni görmeye gelin! Christopher.

Kalktım ve gülümseyerek kendime bir kahve yaptım.

Aşkım için bir elmas yüzük.

Hayat güzel.

OceanofPDF.com

HAYDEN

Dairenin etrafında dolaşıyorum. Büyük, görkemli ve ölüm sessizliğinde.

Bu çatı katında hiç ses yok. Rüzgar yok, yağmur yok. . . . inek yok.

Hiçbir şey.

Saat daha on bir. Sanki zaman durmuş gibi. Günün geri kalanında ne yapmam gerekiyor? Çamaşırlarımızı yıkadım ve daireyi temizledim, gerek de yoktu zaten. Zaten tertemizdi.

Telefonumu açıyorum ve parmağım Christopher'ın isminin üzerinde geziniyor. Sadece hızlı bir arama mı?

Hayır.

Huzur içinde çalışmasına izin vermeliyim. Her canım sıkıldığında onu arayamam. Telefonumu kanepeye atıyorum ve pencereye gidip şehre bakıyorum. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor.

Cuma akşamı için yeni bir elbise bulmak üzere yürüyüşe ya da mağazalara gidecektim, ama sırılsıklam olmak istemiyorum ve şemsiyenin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Acelem yok. Sanırım yarın etrafa bakabilirim ve bir elbise bulmak için bütün bir haftam var. Ne kadar zor olabilir ki?

Kanepeye uzandım ve kumandayı televizyona tuttum. Görünüşe göre Netflix ile randevum var.

Filmlere göz gezdiriyorum. Şimdi ne izleyeceğim?

Çarşamba

Otomatik pilotta dükkanları geziyorum.

İnsanlar alışveriş yapmayı gerçekten nasıl seviyor? Bu boku eğlenmek için yapmaktansa dişlerimi çekmeyi tercih ederim.

Telefonum çaldı ve çantamdan çıkardım.

Miles Medya

Ugh, Elouise.

Bu hafta Christopher'ın asistanıyla onunla konuştuğumdan daha fazla konuştum. "Merhaba, Elouise," diye cevap verdim.

"Merhaba Hayden," diye mutlu bir şekilde cevap veriyor. "Neler oluyor?"

"Christopher seni aramamı istedi."

Tabii ki yaptı.

"Evet."

"Bu akşam altıda Zoom toplantısı olduğunu, bu yüzden eve geç geleceğini size bildirmemi istedi."

Gözlerimi deviriyorum. "Beni ona bağlar mısınız lütfen?"

"Şu anda öğleden sonra geç saatlere kadar sürecek bir yönetim kurulu toplantısında. İsterseniz toplantı ile Zoom arasında sizi aramasını sağlayabilirim."

"Hayır, sorun değil." Ağır ağır nefes veriyorum. "Tamam, haber verdiğin için teşekkürler."

"Ayrıca bu öğleden sonra saat 14:00'te Zoe ile bir toplantınız olduğunu hatırlatmamı istedi."

"Nasıl unutabilirim ki?" Kuru kuru mırıldanıyorum.

Gülüyor. "Seni kıskanmıyorum, orası kesin."

"Ugh, Elouise. Bunu nasıl kabul ettim?"

"Buna bayılacaksınız. Zoe uzun yıllardır Christopher'ın kişisel alışveriş danışmanı; emin ellerdesin. Cuma akşamı yardım balonuz olduğunu da unutmayın."

Hatırlatma bana. "Yardım etmeye çalışıyor," diye ekliyor.

"Neye yardım etmeye? Çıldırmama mı? . ."

"Büyük satın al, derim." Gülüyor. "Hepsini harca." Kıkırdıyorum. Elouise'den hoşlanıyorum. "Teşekkür ederim."

"Ve Hayden ..."

"Evet."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen beni arayın."

"Yapacağım." Gülümsüyorum. Christopher, Elouise'e bebek bakıcılığı yapıyor. Hayden'ın görevi. Zavallı kızın günde iki kez beni kontrol ettiğine yemin edebilirim.

"İyi günler." "Güle

güle."

Saatime bakıyorum. Zoe ile buluşmama bir saat var. Etrafıma bakıyorum. Barın nerede olduğunu merak ediyorum. Bu alışveriş gezisi için şaraba ihtiyacım var.

Şarabımı yudumlarken barın pencere kenarındaki koltuğuna oturuyorum. Annemi ve Eddie'yi aradım ve yarım saat içinde Zoe ile buluşacağım.

Bana neler oluyor bilmiyorum ama bu şehirde zaman durmuş gibi görünüyor. Günlerin sonsuza dek sürdüğüne yemin edebilirim.

"Onu yakaladık. İşte orada," diye bağırdığını duyuyorum sokaktan birinin. "Bayan Whitmore."

Ha?

Bir parıltı görmek için yukarı bakıyorum, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Neredeyse kör edici.

Kalabalık bir grup insan pencereden fotoğrafımı çekerken etrafıma üşüşüyor. Eğilip yüzümü kapatıyorum.

Ne haltlar dönüyor burada?

OceanofPDF.com

Bölüm 27

CHRISTOPHER

Büyük ekranda hesap çizelgesini açıyorum ve on çift göz ona bakıyor. "Yapmamız gereken şey, çabalarımızı yayın hizmetine odaklamak. Son on iki ayın sonuçlarına baktığımda, bariz bir şekilde ortada olan bir şey var ki o da ..."

Telefonum masanın üzerinde titriyor.

Hayden

"Yani sen yokken odaklandığımız şeyden memnun olmadığını mı söylüyorsun?" Henry sorar.

Telefonum titreyip duruyor.

İşim bitince onu ararım.

"Tamamen doğru değil, ama bir dereceye kadar katılıyorum," diye cevap veriyorum. "Eğer taktiği değiştirirsek, sonucu da değiştiririz."

Tartışma devam ederken bilgisayarımın başına oturdum ve Elouise'e gizlice e-posta gönderdim.

Merhaba Elouise.

Hayden'ı kontrol edin lütfen.

Az önce aradı ve cevap veremiyorum.

"İşte, rotamızı değiştirirsek size tahminlerimi göstereceğim." Ayağa kalktım ve tahtaya geri döndüm.

Hayden

Telefon çalıyor. "Kahretsin, Christopher, lanet telefonuna cevap ver."

Telefonu kapatıp numarasını tekrar çeviriyorum.

Barın tuvaletinde saklanıyorum, yarı içilmiş şarap kadehim hâlâ masada. Fotoğrafçılar ön kapının etrafında toplanmış beni çekmek için bekliyorlar.

Panik içindeyim.

Bu mahremiyetime büyük bir saldırıdır. Başka bir fotoğrafımın dolaşıma girmesini istemiyorum. Sonuncusu Christopher'ı o kadar strese soktu ki sakinleşmesi üç saatini aldı. Bu piçler alçak.

Tuvalete bir garson kız geliyor. "Merhaba."

"Hâlâ dışarıdalar mı?" Ona sordum.

"Evet."

"Arka girişiniz var mı?"

"Yok," diyor kapıdan onlara bakarken. "Özür dilerim."

"Tamam."

Başımı salladım.

Telefonum

çaldı.

Elouise

"Elouise. Merhaba."

"Merhaba, Hayden," o diyor ki Mutlu bir şekilde. "Are sen Tamam mı, tatlım? Christopher bir toplantıya takıldı."

"Hayır, değilim" diye fısıldıyorum. "Bir bardayım ve bir grup fotoğrafçı beni buldu ve ön tarafta bekliyorlar.

Şimdi de banyoda saklanıyorum" diye bağırdım.

"Ah canım. Neredesin sen? Hans'ı çağırayım da gelip seni alsın."

Telefonu yere bıraktım. "Bu barın adı ne?" Garsona sordum.

"O'Brian's."

"Adres nedir?" Tanrım, kulağa aptalca geliyor olmalıyım, ama dikkatimi hiç vermeyerek caddede ilerliyordum.

Bana adresi verdi, ben de Elouise'e söyledim.

"Sen orada bekle. Hans ön tarafta durduğunda seni arayacak," diyor Elouise sakince.

Kulaklarımda öfkeli kalp atışlarımı duyuyorum. Her şey çok dramatik.

Ve bu yüzden . . . ben değilim.

"Sorun yok, Hayden. Lütfen bunun seni endişelendirmesine izin verme. Miles bölgesiyle birlikte geliyor. Zamanla buna alışacaksın," diyor Elouise.

Mümkün değil.

"Banyoda kal. Hans birazdan orada olur." Bundan nefret ediyorum.

"Sen iyi misin?" Elouise sorar.

"Evet," diye bağırıyorum. Ne kadar kızgın olduğumu bile saklayamıyorum.

Banyoda kalıyorum ve yirmi dakika sonra telefonum çalıyor.

Hans

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Merhaba, Bayan Whitmore. Ben ön taraftayım."

Kapıdan dışarı baktığımda siyah Mercedes'in trafikte çift sıra park ettiğini görüyorum.

"Yanımda bir güvenlik görevlisi var. Seni almaya geliyor."

Gözlerim utanç dolu yaşlarla doldu. Çok dramatik.

"Tamam."

Köşeden tekrar baktığımda iri yarı bir korumanın arabadan inip bara girdiğini görüyorum ve kendimi hazırlamak için omuzlarımı dikleştiriyorum.

Aceleyle dışarı çıktım ve güvenlik görevlisi bana nazik bir gülümseme verdi. "Merhaba, Bayan Whitmore?"

"Evet."

"Hadi gidelim. Yakın dur." Dönüp bardan çıkıyor ve ben de bir çocuk gibi onu takip ediyorum. Kameralar yanıp sönüyor, insanlar adımı söylüyor ve bir kaos kasırgası içinde beni bekleyen arabanın arkasına götürüyorlar.

Güvenlik görevlisi ön yolcu koltuğuna oturdu ve trafiğe doğru yola çıktık.

"Embesiller," diye mırıldanıyor Hans nefesinin altında. Elouise'den bir mesaj gelir.

Bu öğleden sonra Zoe ile olan randevunuzu iptal ettim.
Yeniden planlamamız
gerekecek. Uygun
olduğunda bana haber ver.
X

Nefes veriyorum, harika.

Artık alışverişe bile gidemiyorum.

Bugün yaptığım tek şey buydu.
tek şey.

Şimdi o da mahvoldu.

İçten içe öfkelenirken pencereden dışarı bakıyorum. Bu şerefsizler beni şehirde kovalamaya nasıl cüret ederler? Neden gerçekten önemli olan bir konuda haber yapmıyorlar?

"Nereye gitmek istersiniz, Bayan Whitmore?" Hans sorar.

"Eve, lütfen."

İki saat sonra

Telefonum çalıyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Bebeğim, vardır sen Tamam mı?" o kekeliyor. "I oldu içinde bir toplantıya katıldım ve neler olduğunu yeni öğrendim."

"Ben iyiyim." Şimdi sakinleştim ve bunun beni etkilemesine izin verdiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Emin misin?"

"Evet."

"Görüntüleri satamayacaklar. Herkes uyarıldı. Bununla tek başınıza uğraşmak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Özür dileme. Bu senin hatan değil."

"Eve gelmemi ister misin? Öğleden sonra Paris ile yapacağım görüşmeyi iptal edeceğim."

"Hayır." Her fotoğrafım çekildiğinde eve gelemez. Bu saçmalıkla başa çıkmayı öğrenmem gerektiğini biliyorum. "Gününü bitir. Sorun yok."

Telefonu kapatıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Söz veriyorum."

"Bu akşam sipariş ver, yemek yapma. Bu aptal toplantıya geç kalacağım."

"Tamam."

"Neden gidip bir masaj ya da pedikür yaptırmıyorsun? . . ."

Gözlerimi deviriyorum.

"Gerçekten mi?"

"Sadece düşünmüştüm..."

"Yanlış düşünmüşsün. Akşama görüşürüz." Telefonu kapattım. Aptal.

Çünkü masaj ya da pedikür çok sürükleyicidir. Beni hiç tanıyor mu ki?

Telefonu kanepeye fırlattım ve adımlamaya başladım. O kadar sıkıldım ki önümü bile zor görüyorum. Olumlu olmak ve burayı sevmek istiyorum ama içten içe bunu zaten biliyorum.

Ben böyle biri değilim.

Tüm bu şehir hayatı bana göre değil.

Çalışmak istiyorum ama üç ay geçene kadar herhangi bir taahhütte bulunmak istemiyorum. Eğer burada uzun süre yaşamamaya karar verirsek, kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Ya kalırsak?

Sonsuza kadar burada yaşama düşüncesi travma yaratıyor. Ot yok, güneş yok... Yapacak tek bir şey bile yok. Seyahatten döndüğümde kendi hayvancılık işimi açmak gibi umutlarım ve hayallerim vardı. Yıllardır bunun için çalışıyordum. Bir çırak bulacaktım ve belki de çalışmak için bir ahır kiralayacaktım.

Ama şimdi ne olacak?

Pencereye doğru yürüyorum ve aşağıdaki kalabalık şehre bakıyorum... Burada hiç hayvan yok. Bir tane bile yok.

Paparazziler hariç tabii.

Böyle hissettiğim için hayal kırıklığına uğrayarak derin bir nefes veriyorum. Burayı sevmek istiyorum. Christopher'ı desteklemek ve onun hak ettiği iyi bir kız arkadaş olmak istiyorum ama sanki burada kaldığım her gün kendimi biraz daha kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Sanki her geçen dakika umutlarımın ve hayallerimin yavaş yavaş boşa akıp gittiğini görüyorum.

Bana kim olduğunu söyleseydi.

Christopher'la bana yalan söylediği için barıştığımı söylediğimi biliyorum ve bunu yapmak için geçerli bir nedeni olduğunu fark ettim.

Ama içten içe kızgınım. Onun hayatı harika bir şekilde devam ederken, benimki tamamen durma noktasına geldi.

Eşit bir güç alışverişimiz yok. Her şey onunla, onun hayatıyla, işiyle ve benim buna nasıl uyum sağlayacağımla ilgili.

Ya onun benim hayatıma uyum sağlamasını isteseydim... Bunu yapabilir miydi? Tabii ki yapamaz. Bu bir seçenek bile değil ve bunu istemek bile çok saçma çünkü o benden çok daha fazla para kazanıyor. Tabii ki işi her şeyden önce gelmeli.

Düşüncesi bile iç karartıcı.

Basit bir temizlikçiye aşık oldum ve sonunda bir işkolikle birlikte oldum ... sevdiğim iki adam birbirinden dünyalar kadar farklı.

10:00'da.

Film oynuyor ama ben izlemiyorum. Yani, hiçbir zaman çok fazla televizyon izleyen biri olmadım, ama şimdi tek arkadaşım olduğu için, onu gerçekten küçümsemeye başlıyorum.

Telefonumdaki saate baktım: 10:00 Tanrım,
Geç oldu. Paris'e lanet olası uzun bir telefon görüşmesi olmalı. Zavallı Christopher, sabah sekizden beri işte. Umarım toplantıdan önce bir şeyler yemiştir.

Çok çalışıyor.

Derin bir nefes veriyorum ve kumandayı kaldırıp televizyonu kapatıyorum.

Ben yatmaya gidiyorum.

Dairedeki otomatik perdeleri kapatıyorum ve Londra'nın parıldayan ışıklarının yavaşça kayboluşunu izliyorum.

Dişlerimi fırçalıyorum ve yatağa giriyorum. Yeni yıkanmış çarşafların kokusunu alırken gülümsüyorum.

En azından bugün bir şey başardım.

Zihnim önümüzdeki haftayı düşünürken tavana bakıyorum. Yarın bir kitapçıya gidip stok yapabilirim.

Bir süredir kitap okumadım. Belki Savaş ve Barış'ı ve okumaya vakit bulamadığım diğer tüm kitapları okurum.

Bu çok garip bir şey. Çiftliğe geri döndüğümde artık oraya ait değilmişim, büyümüşüm gibi hissediyordum. Ama şimdi buradayım ve bu bana daha da yabancı geliyor.

Uzun süreli seyahatlerden sonra bir yere yerleşmekte zorlanan insanların korku hikayelerini duymuştum, ancak bu hayal ettiğimden çok daha kötüymüş. Gelecekteki sonsuz evimin nerede olmasını istediğime dair hiçbir fikrim olmadan anılarla dolu bir dünyadan koptum.

Ağır ağır nefes veriyorum. Böyle bir yolculuktan sonra nasıl sakinleşiyorsun?

Dünyaya geri dönmeliyim.

Bir süre uyukluyorum ve yatağın eğildiğini hissediyorum. Christopher alnımdaki saçları geriye doğru tararken "Bebeğim," diye fısıldadığını duyuyorum.

Gülümsüyorum ve kollarımı ona doğru uzatıyorum, o da tam takım elbisesiyle battaniyelerin üzerine uzanıyor ve başını göğsüme yaslıyor. "Çok geç kaldığım için özür dilerim, tatlım."

"Sorun değil." Alnından öpüyorum. "Çok yorulmuş olmalısın."

"Hmm," diye fısıldıyor ağır göz kapakları kapanırken. "Akşam yemeği yedin mi?"

Başını sallıyor.

"Ne yedin?"

"Ofisimin mini barından bir bardak viski ve fındık."

Karanlığa gülümsüyorum. "Yemeğin buzdolabında bir tabakta. Mikrodalgaya koy."

"Sen mi pişirdin?" diye soruyor gözleri hâlâ kapalı.

"Hayır, paket servis."

Gülümsüyor. "Güzel."

"Neden iyi?"

"Çünkü yiyemeyecek kadar yorgun olduğumda kendimi kötü hissetmiyorum."

"Duş al," diye tembihliyorum. Tam takım elbisesinin içinde uyuyakalacak.

"Benimle duş almak ister misin?" Pijamalarımın arasından meme ucumu ısırıyor.

"Hayır," diye mırıldandım. "Yarı uykuluyum."

"Parti bozan." Kendini yataktan sürükleyerek banyoya giriyor ve ben de duşun çalıştığını duyuyorum.

Gülümsüyorum. Tıraş losyonu odaya yayılıyor ve o evdeyken her şey daha güzel oluyor. Bugün ilk kez rahatladığımı hissediyorum.

Beş dakika sonra yanıma geldi ve beni kollarına aldı. Bana sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldıyor uykulu bir şekilde.

Başımı çeviriyorum ve omzumun üzerinden onu öpüyorum. "Ben de seni seviyorum."

"İyi geceler." Beni tekrar öpüyor.

Birkaç dakika rahat bir sessizlik içinde uzandık. Onun büyük ve güçlü kollarında güven içindeyim. Dünyadaki en güzel yer.

"Çok çalışıyorsun," diye fısıldıyorum.

Ama cevap vermiyor. Zaten uyuyor.

Cuma gecesi

Hayır balosu: Christopher Miles'ın ortağı olarak ilk resmi nişanım.

Gerginim ve her küçük ayrıntıyı düşünmek için çok fazla çaba harcadım.

Kişisel alışveriş uzmanı Zoe'yi suçluyorum. Bu gece için mükemmel kıyafeti bulmak için beni tüm Londra'da dolaştırdı. Sanırım o benden daha gergin.

Onun talimatıyla saçımı ve makyajımı yaptırdım ve şimdi giyinmek üzereyim. Kıyafetlerim yatağın üzerine serildi ve Spanx iç çamaşırını elime alıp baktım. Çok küçük. Zoe bana doğru bedeni mi almıştı?

Bu külotlar bir çocuğa uyacakmış gibi görünüyor.

Zoe'nin alışveriş gezimizdeki sözleri aklıma geldi.

Bu elbise iyi bir destekleyici iç çamaşırına ihtiyaç duyar. İç çamaşırsız giymeyin.

Güzel.

Banyoya girip kapıyı kapatıyorum. Christopher'ın içeri girmesini istemiyorum.

Bu şerefsizler.

İçlerine giriyorum ve ... oh kahretsin, çok sıkı. Yavaşça yukarı çekerken mücadele ediyorum ve nefes alıyorum. Aynada likralı siyah iç çamaşırına bakarken ellerimi kalçalarıma koyuyorum. Parlak kısa bisiklet pantolonuna benziyor. Tanrım. . . Sanırım bu gece nefes almak yok, o zaman?

Siyah dantelli sütyenimi giydim, gördüğüm en süper şeydi. Kızlar neredeyse ensemde. İnsanlar her gün böyle şeyler giyemez, değil mi?

Bal rengi saçlarım açık ve büyük Hollywood parmak bukleleriyle kıvrılmış ve makyajım kırmızı rujla boğucu.

Yatak odasına geri dönüp elbisemi alıyorum ve Christopher yatak odasının kapısının önünden geçerken içeri bakıyor. Durdu ve başını kapı pervazına yasladı. Siyah bir yemek takımı, beyaz gömlek ve siyah papyon giymişti: klasik siyah kravat pornosu. Hiç bu kadar yakışıklı birini görmemiştim.

Lezzetli.

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken kaşlarını çatıyor. "Şu anda neler oluyor?"

Gülümsememi saklamak için dudağımı ısırıyorum. İç çamaşırımı kastediyor. "Giyiniyorum," diye cevap veriyorum. "Bir dakika içinde hazır olurum."

Yatak odasına giriyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzerken etrafımda dönüyor. "Ne . . ."

Bunu yüksek sesle söylemesini beklerken ellerimi kalçalarıma koydum.

Spanx'imin olduğu bölgede elini gezdiriyor. "Bu da ne?"

"Ne neymiş?"

"Şu devasa külotlar." "Spanx."

"Hayden, bunlara baktığımda aklıma gelen son şey sana şaplak atmak."

Kıkırdıyorum. "Hayır, şapşal, onların adı bu. Bütün organlarını tutuyor, her şeyi yumuşatıyor."

Etrafımda dönmeye devam ederken bir kaşını kaldırıyor, gözleri beni içine çekiyor. "Şeytani."

"Neymiş o?"

"Dahice pazarlama," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Ha?"

"Bir kadını daha ince, pürüzsüz yapma ve şaplakla ödüllendirme vaadiyle büyükanne külotları paketliyorlar." Konsepti düşünürken başını sallıyor. "Zekice. Bu şirketin pazarlama müdürünü işe almalıyım. Tam anlamıyla çivilemişler."

Gülüyorum. Pazarlama planını analiz etmesi için ona güvenin. Ellerimi kalçalarıma koyuyorum. "Evli kadınlar bunu giyer."

"Size söylemek zorundayım ve tüm insanlık adına konuştuğumu biliyorum" - dudağını kıvırıyor - "o koridorda yürümek için büyük bir teşvik değil."

Kıkırdıyorum. "Çık dışarı. Bırak da giyineyim."

Beni çabucak öpüyor ve odadan çıkıyor. Koridorda gözden kaybolurken "Çıkar şunları," diye sesleniyor. "Benim kadınımın kıvrımları var."

Elbisemi giyerken gülümsüyorum. O adamı seviyorum.

"Koltuklarınız bu tarafta Bay Miles." Yer gösterici eliyle işaret etti. Elim sıkıca Christopher'ın elinde, onu balo salonuna kadar takip ediyoruz. Huşu içinde etrafa bakıyorum ... Tanrım.

Burası muhteşem bir yer.

Köşede bir yaylı çalgılar dörtlüsü çalıyor. Büyük kristal çiçek vazoları, alçaktan sarkan avizeler, tüm masalarda titreyen mumlar güzel bir ambiyans yaratıyor. Herkes siyah kravat takmış ve son derece göz alıcı görünüyor. Oda sohbet ve yüksek sesli kahkahalarla çalkalanıyor.

Oğlum. . . bu tam anlamıyla.

Birden kendimi çok yabancı, buraya ait değilmişim gibi hissediyorum, daha önce hiç olmadığım kadar gerginim. Christopher'ın elini tuttum.

beyaz boğum gücüyle.

"Sorun yok, Suratsız." Omzunun üzerinden bana göz kırpıyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Her zaman tam olarak ne söyleyeceğini nasıl biliyor?

Gülümsemeye zorluyorum ve beni masaya doğru götürüyor. "Merhaba." Beni gururla takdim ederken herkese gülümsüyor. "Bu Hayden."

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Merhaba."

"Bunlar" -masanın etrafını işaret ediyor- "Margaret ve Conrad, Eva ve Mario."

El sallıyorum. Bu çok garip. "Bunlar Edward

Prescott ve Julian Masters."

Gözlerim son adama takılıyor. Onu daha önce

görmüştüm. Nerede görmüştün?

Bana seksi bir göz kırpıyor ve kadehini kaldırıyor. "Sana tekrar buluşacağımızı söylemiştim, Hayden."

Gözlerim açıldı. Olamaz.

Yunanistan'daki yatın sahibi olan adam... Bu da ne?

Onlar arkadaş mı?

Şok içinde ağzım açık kaldı.

O ve Christopher yüksek sesle gülüyorlar ve Christopher kürek kemiğimi sıkıyor. "Hayalet görmüş gibisin, bebeğim."

Gülüyorum, yarı mahcubum ve ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Ve bu" - gururla gülümsüyor - "Elliot, kardeşim.
Elliot, bu benim Hayden'ım."

Tanıdık sıcak gözler bana

gülümsüyor. Christopher'a

benziyor.

Elliot ayağa kalkıyor ve yanağımdan öpüyor. "Merhaba, sonunda seninle tanışmak çok güzel." Beni incelerken gözleri yüzümde geziniyor ve onun bakışları altında kızardığımı hissediyorum.

Yanındaki sandalyeyi çekti. "Yanıma otur, Hayden."

Kahretsin... Gerçekten yapmak zorunda mıyım?

Yanındaki sandalyeye çöküyorum ve Christopher diğer tarafıma o t u r u y o r .

Garson kadehlerimizi şampanyayla doldururken Christopher elini koruyucu bir şekilde kucağıma koyuyor.

"Sizi görmek güzel," diyor Bay Masters masanın karşısından. "Tatil nasıl geçti?"

"Harika." Christopher'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Eve harika bir hatıra getirdim." Bacağımı sıkıyor.

"Anlıyorum." Julian ikimizin arasına bakarken gülümsüyor. "Londra'yı nasıl buldun, Hayden?"

"Bu çok güzel."

Başımı kaldırdığımda Elliot'ın gözlerinin bana sabitlenmiş olduğunu görüyorum. Parmağını şakağına götürmüş ve beni ayrıntılı bir şekilde inceliyor. Şu anda masanın geri kalanıyla mutlu bir şekilde sohbet eden Christopher'a bakıyorum.

Yardım edin.

İçkimi yudumluyorum. Eish . . . Bunun bir sınav olduğunu hissediyorum. Aslında bu doğru değil. Hissetmiyorum; kesin olarak biliyorum.

"Burada yalnız mısın?" Elliot'a sordum.

"Evet, karım Hawaii'de. Geçen hafta kardeşiyle birlikte gitti, ben de sabah ilk uçakla gidiyorum."

"Hawaii. Çok güzel."

Gülümsüyorum. "Hiç gittin mi?"

diye soruyor. "Hayır. Ama

yapılacaklar listemde."

"Orada bir evimiz var. Her yıl birkaç aylığına gidebilecek kadar şanslıyız."

"Oh, vay canına." Kaşlarımı çattım. "Her zamanki tatilin için Hawaii'yi seçmenin sebebi neydi?"

"Eşim bir süre orada yaşadı ve oraya delicesine aşık oldu."

Dinlerken gülümsüyorum.

"Bu gece sizinle tanışmak için burada olmaması çok yazık. Onu seveceksin. Sana çok benziyor."

Burada olmasını ne kadar isterdim.

Ben hayranlıkla odaya bakarken masadakilerin hepsi s o h b e t e dalıyor. Hiç bu kadar göz alıcı bir yerde

bulunmamıştım.

Güzel elbiseler içinde güzel kadınlar ... ve buradaki erkeklerin kalibresi hakkında konuşabilir miyiz? Eğer yakışıklı bir yer olsaydı, burası olurdu.

Bu da ne böyle?

Siyah kravat herkesin içindeki en iyiyi ortaya çıkarıyor. "Bara geliyor musun?" Elliot Christopher'a soruyor.

"Hayır, ben burada Hayden'la kalacağım." Elimi tutuyor ve bana gülümserken parmak uçlarımı öpüyor.

Elliot'ın yüzünde bir gülümseme izi belirir. "Kimsin sen ve kardeşime ne yaptın?"

Christopher gülüyor, ben de gülüyorum. Değiştiğine sevinmem beni kötü bir insan mı yapar?

Gece, ihtişamlı bir suaredir.

İnsanlar durup Christopher'la konuşuyor, onun ne kadar rahat ve mutlu göründüğünü söylüyorlar.

Ve o ... odayı bir profesyonel gibi oynuyor.

Bütün gözler onu izliyor. Herkes onunla konuşmak istiyor. Gülüyor ve şaka yapıyor. Oda onun avucunun içinde. Komik, çekici ve çok seksi olan Christopher Miles, Londra'nın gözde çocuğu.

Burada, bu güzellik ve ihtişam içinde ne kadar uzun süre kalırsam, zihnimin arkasında yatan bir soru da o kadar öne çıkıyor.

Bende ne buluyor?

Ben sadece normal bir köylü kızıyım.

Güzel ya da göz kamaştırıcı bir işim yok ve kesinlikle onunla göz teması kurmaya çalışan manken gibi güzel kadınlara benzemiyorum.

Sudan çıkmış balık gibiyim.

Hayatımda ilk kez yabancı bir şeyin karnımda bir kurşun top gibi yükselip oturduğunu hissediyorum.

Güvensizlik.

Odada benimle aynı şeyi merak eden başkalarının da olduğunu biliyorum.

Neden o?

Neden bu kadar normal biriyle yuva kurmayı seçti? Artık onun alıştığı hayatı ve insanları bildiğim için, beni görmenin neden bu kadar heyecan yarattığını anlıyorum. Fotoğrafçılar neden bir kare yakalamak için çabalıyor ve beni her yerde takip ediyor. Bende ne bulduğunu anlamaya çalışıyorlar. Düştüğümüz zaman haber almak için bekliyorlar.

Kes şunu.

Düşüncelerimden iğrenerek şarabımı yudumluyorum. Böyle düşünmek sağlıklı değil.

Christopher elini uzattı. "Dans etmek ister misin, tatlım?"

Gülümsüyorum, onun için minnettarım.

"Evet." Beni dans pistine götürüyor ve müzik eşliğinde sallanırken beni kollarının arasına alıyor. Bizi izleyen herkesten tamamen habersiz şakağıma bir öpücük konduruyor.

"Çok güzel görünüyorsun." Bana gülümsüyor. Ben de gülümsemeye zorluyorum.

Buna daha ne kadar inanacaksın?

Dükkânın kapısından çıktığımda bir paparazzi akınına uğruyorum. "Hayden, Hayden, bu taraftan," diye sesleniyorlar.

Güvenlik görevlisi tarafından arabaya götürülürken başımı öne eğiyorum. Kapıyı açıyor ve ben arka koltuğa geçip oradan uzaklaşıyorum. "Aptallar," diye iç geçiriyor Hans trafiğin içinde ilerlerken.

Kalp atışlarımın yavaşça normale döndüğünü hissediyorum.

Artık takip edilmeden hiçbir yere gidemiyorum.

Hayden Whitmore'u avlamak bir spor haline geldi. Gece gündüz fotoğrafçılar tarafından takip ediliyorum.

Bir yerde yemek yemeyi planlıyordum ama yapamam.

Ne anlamı var ki?

Dışarıda beni beklediklerini bildiğim için tüm zaman boyunca gergin olacağım.

"Nereye gitmek istersin, Hayden?" Hans bana sordu.

"Eve, lütfen." İç çekiyorum.

Gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor ve bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Nasıl istersen."

Bir ay sonra

Pencereden dışarı bakarken yere bağdaş kurup oturuyorum. Gökyüzü gri.

Ben aşağı inişini izlerken bulutlar doldu.

Bu Tanrı'nın unuttuğu yerde yağmur hiç durmaz mı?

Burada bulunduğum her gün yağmur yağdı ve bir bitki gibi ışık olmadan ölüyorum.

Hayat içimden sızıyor. Omuzlarımda ağır bir battaniye var ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu üzerimden atamıyorum.

Her gün aynı.

Dışarı çıkamıyorum; takip ediliyorum. Güneşte yatamıyorum, çünkü lanet olası bir güneş yok. Ayaklarımın altındaki toprağı hissedemiyorum çünkü toprak yok.

Tek yaptığım Christopher'ın eve dönmesini beklemek, böylece kendimi yeniden bütün hissedebileceğim.

Bir şeyler eksik ... her şey eksik. Ama bir şekilde her şey bir bütün.

Birlikteyiz. Hayatımın aşkı Christopher'la birlikteyim, ona ve önemli işine destek oluyorum. Her zamankinden daha mutlu olmalıyım.

Ama ben değilim.

Kendimi duşta tek başıma ağlarken buluyorum. Boşluğa bakarken. İştahım tamamen kayboldu.

İliklerime kadar üzgünüm. . . Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bunu üzerimden atamıyorum.

Hayatımı kaybettiğimi hissediyorum. Kim olduğumu.

Sahip olduğum hayatın.

Kendimi özledim.

Christopher'ımla birlikte burada bir hayat kurmak istiyorum.

Onu her şeyden çok seviyorum. Birlikte olmamız anlamına gelseydi dünyanın sonuna kadar yürürdüm ... ve öyle hissediyorum.

Ama tek yaptığı çalışmak, hafta sonları bile. Ve bunun onun hatası olmadığını biliyorum; yaptığı şey bu. Elinden geleni yapıyor. Öyle olduğunu biliyorum.

Kendimi bu durumdan kurtarmalıyım çünkü burayı sevmek istiyorum. Uyandığımda heyecan duymak istiyorum. Onu desteklemek ve arkadaşlar edinmek istiyorum ama kapıdan çıkar çıkmaz fotoğrafçılar beni takip ediyor ve bu çok zor... bu yüzden evde kalıyorum. Böylesi daha kolay.

Ama beton ormanda kaybolmuş gibi hissediyorum.

Güneşe ihtiyacım var. Tenimdeki sıcaklığı, saçlarımdaki rüzgarı hissetmeye.

Ayaklarımın altındaki çimenler.

Temiz hava . . .

İnekler.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve ardından barajı yıkarak yavaşça yüzümden aşağı yuvarlanıyorlar. Onları öfkeyle siliyorum. Buna bir son vermeliyim. Kes şunu artık. Bunun kimseye faydası yok, en azından bana.

Buzz, buzz ... buzz, buzz ...

Telefonum çalıyor. Gözlerimi kapatıyorum, cevap veremiyorum.

Christopher olduğunu biliyorum ve sesimdeki gözyaşlarını duyup eve koşarak geleceğini de biliyorum... tıpkı dün yaptığı gibi.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, birbirimizi ne kadar seversek sevelim, sorunumu çözemez.

Evimi özledim.

OceanofPDF.com

Bölüm 28

CHRISTOPHER

Bilgisayarımın ekranına bakarken derin bir nefes veriyorum. Masanın üzerinde duran telefonuma bakıyorum. Hayden'ı aramalıyım.

Hayır.

Onu bugün zaten aradın.

Odaklanmaya çalışmaya geri dönüyorum. Rakamlar ekranımda karmakarışık.

Sadece hızlı bir arama.

Hayır.

Tanrı aşkına, onun iyi olduğunu öğrenene kadar odaklanamayacağım.

Numarasını çevirdim ve çaldı. Hmm . .

.

Ona mesaj attım.

Selam
bebeğim, nasıl
gidiyor?

Telefonumu kenara koyup bilgisayar ekranıma bakıyorum. Müsait olduğunda beni arayacak.

İşe döndüm ve yirmi dakika sonra telefonumu tekrar açtım. Neden beni geri aramadı? Onu tekrar aramaya gidiyorum. Kes şunu.

Sikeyim.

Burada hiçbir şey yapamıyorum çünkü sürekli Hayden için endişeleniyorum.

Odaklan.

İyi olduğunu söylüyor. Ona inanmalıyım. Yani, nasıl iyi olmasın ki? Bütün Londra parmaklarının ucunda.

Tabii ki iyi.

İçgüdülerim bana onda bir terslik olduğunu söylüyor ama belki de olmayan bir şeyi arıyorum. İşe geri döndüm ve on dakika sonra telefonumu elime aldım.

Ara beni. Kahretsin.

Jameson ve Tristan ofisime girdiler. "Yemeğe gitmeye hazır mısın?"

Ağır ağır nefes veriyorum. Sabah nereye gitti? Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey başaramadım.

Lanet olsun. Odaklanmam lazım.

Kardeşlerim iki ayda bir yapılan yönetim kurulu toplantısı için Londra'da.

"Evet, sanırım."

"Neyin var senin?" Tristan kaşlarını çatar.

"Hiçbir şeyim yok." Ayağa kalkıyorum.

"Hadi gidelim."

Yirmi dakika sonra ofise yakın bir barda oturuyoruz. Siparişlerimizi verdik ve ben maden suyu içiyorum.

"Bira içmiyor musun?" Jameson soruyor.

"Hayır. Yapacak çok işim var." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Döndüğümden beri neredeyse hiçbir şey başaramıyorum."

Tristan suyundan bir parça buz koparırken gülümsüyor. "Tatil resmen sona erdi. Gerçek dünyaya dönüyoruz, ha?"

"Bu iş bile değil; Hayden. Gazeteciler ona cehennemi yaşatıyor ve o da buranın havasından nefret ediyor."

"Hava durumu mu?" Tristan kaşlarını çatar.

"Son zamanlarda burası oldukça kasvetli. O geldiğinden beri güneş özel bir olay." Omuz silkiyorum. "Buna alışacağını ve uyum sağlayacağını düşünüp duruyorum ... ama aramızda kalsın, aslında alışacağından emin değilim."

"Şehir dışına mı taşınacaksın?" Jameson soruyor.

"Hayır. Siktir et." Yüzümü buruşturuyorum. "Şehri seviyorum. Şehir dışında olmaktan nefret ediyorum ve ayrıca ondan bir şey yapmadan önce bana üç ay süre vermesini istedim. Hayatımda bir şehirde yaşamam gereken zamanlar olacak ve bu sadece burası olmayabilir. Her yerde olabilir. Neye imza attığını bilmesi gerekiyor. Taşınmak için onca zahmete katlanıp sonra da bu işin yürümemesini istemiyorum."

İkisi de kaşlarını çatar ve birbirlerine bakarlar. "Ne?" Şak diye söyledim.

"Üç aylık bir deneme süresinde mi?" Tristan kaşlarını çatıyor. "Yoksa sen mi?"

"İkisi de sanırım, ama Londra'da uzun saatler çalışmam gereken süre bu kadar. Ondan sonra uzun vadede ne yapacağımızı tartışabiliriz ama şu aşamada, Elliot uzaktayken, bunun başka bir yolu yok."

"Ve sonraki iki hafta sonu ile ... . ." diye ekliyor Jameson.

"Peki ya önümüzdeki iki hafta sonu?" Kaşlarımı çattım. "Önümüzdeki hafta sonu Paris takımı şehirde olacak.

ve ondan sonraki hafta da Almanya'da bir konferansımız var. Yani teknik olarak yirmi bir gün boyunca evde bir gün bile izin yapamayacaksınız."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Lanet olsun. Birinin size bağımlı olması cidden bir kabus."

"Ona bir köpek yavrusu al." Jameson omuz silkiyor.

"Bir bebeğin olsun." Tristan içkisine gülümsüyor. "O zaman nerede yaşadığı bir yana, senin ölü ya da diri olman bile umurunda olmayacak kadar bitkin olacak."

"Fena bir plan değil aslında." Kıkırdıyorum.

"Ya da sikin düşmüşse," diye mırıldanıyor Jameson kuru bir sesle.

"Gerçek hikaye," diye kabul ediyor Tristan. "Siktir et o zaman."

Öğle yemeğimiz geldi ve bir süre sessizce yedik.

"Ne yapacaksın?" Jameson soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bir şey yok. İyileşecek ama güneş bir dakikalığına da olsa çıksa çok yardımı dokunacak."

Telefonum bir mesajla bipliyor. Hans'tan.

Merhaba Bay Miles,
Haddimi aşıp aşmadığımdan emin değilim.
Hayden'ın kötü bir gün geçirdiğini haber
vereyim dedim.

Kaşlarımı çatıyorum ve cevap yazıyorum.

Bunu sana söyleten nedir?

Bir resim geri dönüyor. Hayden'ın parkta çekilmiş bir fotoğrafı. Çimlerin üzerinde oturuyor. Gözyaşları kırmızı yüzünden aşağı akıyor. Kaybolmuş ve çaresiz görünüyor.

Aşık olduğum mutlu Hayden'ın aksine.

Hüznü görüntüye sızıyor ve ona bakarken boğazımda bir yumru oluşuyor.

Ayağa kalkıyorum. "Gitmem gerek."

"Sorun nedir?" İkisinin de kaşları çatılır.

Telefonumu kaldırıp onlara fotoğrafı gösteriyorum ve bakarken yüzleri düşüyor. "Lanet olsun. . . ." diye fısıldıyor Tristan. "Bu hiç iyi görünmüyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Peçetemi tiksintiyle masaya fırlatıyorum. "Hoşça kal, seni sonra ararım."

Restorandan bir görev için çıktım. Hans'ı aradım.

"Merhaba, Bay Miles."

"Neredesiniz?"

OceanofPDF.com

HAYDEN

Oturup boşluğa bakıyorum. Parktaki bank sert, soğuk ve imkânsız kararlarla dolu.

Kalbimde bir batma hissi var ama bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Her gün mutlu olmaya kararlı bir şekilde kalkıyorum.

Öğle yemeğine kadar gözyaşları içindeydim ... ve ben ağlayan bir kız değilim.

Daha önce hiç ağlamak için bir nedenim olmamıştı, şimdi de olduğundan emin değilim.

Aşkımızla ilgili her şey kristal berraklığında ve yine de pek çok yönden dağınık ve karmaşık.

Her şeyi berbat ettim ve aptalca olan şu ki, o anda bunu biliyordum ama drama kraliçesi olmak ve bir kavgaya neden olmak istemedim. Ama yapmalıydım. Kendimi s a v u n m a k için daha çok mücadele etmeliydim.

Geriye dönüp baktığımda, Christopher Londra'ya yalnız gelmeliydi, büyük bir şehirde birlikte yaşamanın düdüklü tenceresine atlamadan önce ikimizin de çevremize alışmasına izin vermeliydi.

Her şey çok hızlı oldu. En başından itibaren her şey ya hep ya hiç şeklinde önüme atıldı.

Öngörü muhteşem bir şeydir.

Keşke . . .

Christopher bana gerçekte kim olduğunu araba yanaşmadan bir dakika önce söyledi çünkü şoförün önünde olay çıkarmayacağımı biliyordu.

O zamanlar bu bana pek hoş gelmemişti ama bunu görmezden geldim çünkü anonim kalmak istemesinin nedenini anlıyordum, özellikle de basın gece gündüz peşimdeyken. Gerçeklerden uzaklaşmaya neden ihtiyaç duyduğunu anlıyorum,

ve bunu kabul ettiği için ona saygı duyuyorum. Şimdi onu tanıdığım kadarıyla, yaptığı şeyi yapmak için çok cesur olmak gerekirdi.

Onu kendisi için seven birini bulmak istiyordu.

Görev tamamlandı: Onu seviyorum.

Her şeyiyle.

Peki ya benim seçimlerim? . ve artık bunların bir önemi var mı?

Her şeyi planlamıştım ama şimdi umutlarım ve hayallerim yok oldu.

Christopher hayatımın aşkı -ruh ikizinden bahsediyorum- ama onunla birlikte olmak için kendimden vazgeçmem gerektiğini biliyorum.

Benimle birlikte olabilmesi için kim olduğundan vazgeçmesi gerekecek.

Burada Hayır lanet olsun Kazanan. Bir . Biz var için Diğerinin mutlu olması için her şeyi kaybetmek.

Ve bunun ben olmasını istiyorum. Onun bu şekilde acı çekmesini istemiyorum ... ama bu düşündüğümden daha zor.

Lonelier.

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum.

Eğer gerçek ben olmak istiyorsam, bir şehirde yaşamaya devam edemem. Christopher'la bir hayat istiyorsam, burada kalmalıyım.

Birini diğerine tercih etmek zorunda olmam hiç adil değil. İkisini de kaybedemem.

Gözyaşlarım yavaşça yüzümden aşağı akıyor.

"Hey, bebeğim," diyor Christopher'ın sesi arkamdan.

İrkilerek döndüm.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve hızla gözlerimi siliyorum. Kahretsin, burada olduğumu nereden biliyordu? "Evet."

Yanımda oturuyor ve gözlerini parka dikiyor. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Gözyaşlarımı saklamaya çalışıyorum. "Ben iyiyim." Kaşını kaldırdı.

Gözlerimi deviriyorum. "Yapma."

Sessizliğe gömüldük ve ben beynimi doğru şeyi bulmak için yokladım.

Söyle.

"Hayden... benimle konuşmalısın... Bunu düzeltemem. benimle konuşmayacaksın."

Dürüst ol.

"Sanırım birkaç haftalığına Amerika'daki evime gideceğim," diyorum usulca.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor. "Neden?"

"Sen çok meşgulsün ve benim ... sadece biraz temiz havaya ihtiyacım var ... ve ..."

Gözleri benimkileri tutuyor.

Korkunç kelimeleri yüksek sesle söylemek için kendimi zorluyorum. "Mücadele ediyorum ... ve şehir hayatının bana göre olduğundan tam olarak emin değilim."

"Benim hayatım şehirde, Hayden," diye cevap veriyor sertçe. Gözlerim yaşlarla doluyor.

"Biliyorum."

"Üç ay vereceğini söylemiştin." "Verdiğimi biliyorum."

"Sadece haftalar oldu. Elbette henüz yerleşmediniz. Biraz zaman ver. Kendine geleceksin."

Geliyor musun?

Anlamıyor işte.

"Dönüp dolaşıp gelmek istemiyorum Christopher," diye çıkışıyorum hayal kırıklığı içinde. "Ben uzun vadeli düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu koşullarda burada bir aile kurmamın imkanı yok."

"Bu da ne demek şimdi?" diye bağırıyor öfkeyle.

Omuz silkiyorum.

"Omuz silkmek mi?" diye tersliyor. "Bana burada bir aile kurmak istemediğini söylüyorsun ve sonra da omuz silkerek mi cevap veriyorsun? İki dakikadır buradasın, Hayden."

"Sinirlenme."

"Nasıl yapamam?" Sesini yükseltir. "Bu koşullar Londra'daki en iyi koşulların en iyisi. Şoförünüz var, korumanız var, kırk milyonluk bir evde yaşıyorsunuz-

dolarlık bir çatı katı ve istediğin her şeyi yapabiliyorsun ve bu hala yeterli değil mi?"

"Aşık olduğum temizlikçiye sahip değilim, değil mi?" Ben de karşılık veriyorum. "Senin bu işkolik halinden nefret ediyorum. Seninle şimdiki halinle tanışsaydım, birlikte bile olmazdık."

Sandalyeye geri oturuyor ve bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Ve işte burada."

"Orada ne var?"

"Bunu yüzüme vurmanın ne kadar süreceğini merak ediyordum."

Öfkem yükselmeye başladı. "Bu konuyu açmama izin yok mu? Bu konuyu kapattın, yani bu iş bitti mi? Bu ilişki böyle mi yürüyor? Ya senin yolun ya da otoyol."

"Şirinlik yapma, Hayden. Bundan hoşlanmıyorum."

"Özür dilerim." Adrenalin kan dolaşımımda dalgalanıyor. "Senin tarafından hayal kırıklığına uğratıldığımı hissettiğim için özür dilemeyeceğim. Bana on iki ay boyunca yalan söyleyerek tüm bunları kendi başına sen açtın, o yüzden sakın orada oturup sanki sorunlu olan benmişim gibi yaptıklarını savunmaya kalkma."

Gözlerini deviriyor ve ben kırmızıyı görüyorum.

"Bir süreliğine eve, çiftliğe gidiyorum."

"Hayır, gitmiyorsun" diye tersledi.

"Hayır, değilim de ne demek?"

"Bana üç ay süre vereceğini söylemiştin ve lanet olsun, onları bana vereceksin. Kötü bir gün geçiriyorsun. Ne zaman kötü bir gün geçirsen eve, annenle babana mı koşacaksın?"

İnanılır gibi değil.

"Söylediğim hiçbir şeyi dinlemediğinin kanıtı," diye bağırıyorum.

"Eğer eve, o çiftliğe gidersen, işte o zaman biter" diye bağırıyor.

"Ne?" Yüzümü buruşturuyorum. "Bu da ne demek oluyor?" Patladım.

"Ben de öyle dedim." Meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. "Şehirde yaşamak zorundayım. Bu pazarlığa açık değil. Eğer istemezsen

o zaman ..." Ellerini yenilgiyle havaya kaldırır. "Hiçbir anlamı yok. Uzun mesafeli bir ilişki yaşamayacağım. Yürümeyecek."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sekse ihtiyacım var!" diye bağırıyor.

Koltuğuma geri oturdum, sessizliğe şok oldum.

Vay canına.

Gerçeklik bir yük treni gibi eve çarpıyor, kalbim parçalara ayrılıyor.

Bunu gerçekten atlatamayacağız. Boğazıma bir yumru oturdu. "Eğer seks senin için benim mutluluğumdan daha önemliyse ... o zaman sanırım ... bu bir veda."

Gözlerini devirir. "Bu kadar dramatik olma, Hayden. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Ayağa kalkıyorum. "Ben eve gidiyorum."

"Burası senin evin." Bir öfke içinde duruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece birkaç hafta. Burada dramatik davranan kim?"

"Gitmiyorsun."

"Bana eve gidemeyeceğimi söyleyemezsin, Christopher. Buna izin vermeyeceğim."

"Üç ay süre vereceğini söylemiştin."

"Birkaç haftalığına eve gitmek istiyorum. Büyütülecek bir şey değil."

"Hayır. Sen burada kal ve bunu birlikte aşmaya çalışalım. Ne zaman evini özlesen beni bir fıçının ucunda tutamazsın. Beni terk edeceksin ve bu iş bitecek."

Ne oluyor be?

Buna inanamıyorum. Sekssiz kalmaktansa ayrılmamızı mı tercih ediyor?

Oh . . .

Silueti bulanıklaşıyor. . .

"Sen de kimsin?" Gözyaşlarımın arasından

fısıldıyorum. "Ben seni seven adamım."

"Bundan emin misin?"

Hava almak için çırpınırken göğsü inip kalkıyor.

"Ben gidiyorum."

"O zaman" -omuz silkiyor- "bu bir veda." Gözlerim onunkileri arıyor.

"Öylece mi?"

"Bunu uzatamam. Eğer beni şimdi denemeden terk ediyorsan, her zaman denemeden terk edeceksin. Şehirden asla taşınamam, Hayden. Ben böyle biri değilim."

Olamaz.

Bu gerçekten o ... kalbim göğsümde daralıyor.

Birbirimize bakıyoruz, çok yakınız ama aramızda milyonlarca kilometre var.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Belli ki yeterli değil." Yürüyüp gitti.

"Beni uğurlamak için eve gelmeyecek misin?" Arkasından sesleniyorum.

"Hayır." Yüzünü bana dönüyor, soğuk gözleri benimkileri tutuyor. "Güle güle, Hayden." Parkın içinde gözden kayboluyor ve ben şok olmuş bir halde koltuğuma geri dönüyorum.

Şah mat.

Son eşyalarımı da yatağın üzerinde açık duran bavuluma koyuyorum ve yatak odasına bakıyorum.

Bu onu son görüşüm mü olacak?

Olamaz.

Hayır. Bunu atlatacağız. Atlatacağımızı biliyorum. Birbirimizi birlikte olamayacak kadar çok seviyoruz. Telefonumdaki saate bakıyorum: Akşam 6:20.

Nerede o?

Uçuş rezervasyonumu yaparken Christopher'a mesaj attım ve ona gideceğim saati söyledim. Sakın beni uğurlamak için eve gelmeyeceğini söyleme.

Gitmeden önce bir süre daha burada kalabileceğimi, daha iyi bir plan yapıp gelecek hafta falan gidebileceğimi biliyorum ama o önümüzdeki üç hafta boyunca çalışacak, bir gün daha

O dairede yalnız kalmak kaldırabileceğim bir şey değil. Ayrıca, seks yok yorumunu yüzüme vurduğu için ona kızgınım. Beni şok etmek için söylediğini biliyorum.

Ve işe yaradı. Yaradı ama iyi bir şekilde değil.

Aksine, kendi mutluluğuma bakma konusunda daha kararlı olmamı sağladı. Kavga ederken ona asla böyle bir şey söylemezdim. Bu kadar alçalması beni şaşırttı. Aslında, dürüst olmak gerekirse, şaşırmadım. Christopher'ın beni istediği şeyi yapmam için yönlendirmek gibi bir huyu var. Bu sefer yanlış yolu seçti. Korkutma taktikleriyle korkutulmayacağım. Başka biriyle yatmak istiyorsa, devam edebilir.

Parçaları toplamak için burada olmayacağım.

"Suratsız," diye seslendiğini duyuyorum aşağıdan.

Eve geldi.

Onu mutfakta bulmak için neredeyse aşağıya koşuyordum. İki kadeh şarap dolduruyordu. Onu gördüğümde kalbim göğsümde takla atıyor. Üzerine tam oturan lacivert takım elbisesi ve bembeyaz gömleğiyle erkeksi mükemmelliğin timsali.

"Merhaba." Umutla gülümsüyorum.

"Merhaba." Yanağımdan öpüyor ve bana bir kadeh şarap uzatıyor. "Konuşmamız gerek."

Elimi tutup beni oturma odasına götürüyor ve kanepeye oturuyoruz. Boğazımdaki gergin yumruyu yutuyorum ve bunun o an olduğunu, geleceğimizi tartıştığımız an olduğunu biliyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor. "Ne zamandır burada mutsuzsun?"

"Seninle mutsuz değilim. . ."

"Soruya cevap ver Hayden," diye kesin bir dille yanıtlıyor.

Dürüst ol.

"Neredeyse tüm zaman boyunca."

Kaşlarını kaldırır ve şarabını yudumlar.

"Şuna netleştirin,Ben değil mutsuz ile sen ve ilişkimiz. Seni her şeyden çok seviyorum."

"Yine de taşrada yaşamaktan daha fazla değil."

Yaralanmış.

"Chris, ben sadece ..." Tereddüt ediyorum, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Tüm gerçeklerin önümde olması gerekiyor. "Kalıcı evinin nerede olacağını düşünüyorsun?" diye sordum. "Uzun vadede, mesela çocuklarının nerede büyüyeceğini düşünüyorsun?"

"Londra ve New York arasında."

"Apartmanlarda mı?"

"Evet, dairelerim çoğu evden daha büyüktür, Hayden."

"Biliyorum." Başımı salladım. "Bu doğru; öyleler. Peki hep Miles Media için mi çalışacaksın?"

"Elbette yapacağım; bu benim ailemin işi. Şirketten asla ayrılmayacağım."

"Oh." Şarabımı yudumluyorum, buna ne diyeceğimi bile bilemiyorum. Onun geleceği belli.

"Mükemmel bir dünyada, kendinizi nerede yaşarken görüyorsunuz?" d i y e soruyor.

Gözlerim onunkileri arıyor ve bunu yüksek sesle söylemek istemiyorum, çünkü bir kez söylediğimde geri alamam.

"Lütfen dürüst ol Haze," diyor usulca. "Karada."

"Nerede?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Ailemin çiftliği olması şart değil ama benzer bir şey. Eninde sonunda kendi hayvancılık işimi kurmak istiyorum. Yaptığım, sevdiğim şey bu ve bunu çok özlüyorum."

Gözlerinde parlayan acıyı görüyorum.

"Sen . . hiç bir çiftlikte yaşar mıydın?" Geçici olarak soruyorum. "Kendini taşrada yaşarken hayal edebiliyor musun?"

"Hayır."

"Hiç dener miydin?"

"Anlamı yok. Bundan nefret edeceğimi zaten biliyorum."

Bir farkındalık oluşmaya başladığında birbirimize bakıyoruz. "Şehrin nesinden nefret ediyorsun?" diye soruyor.

"Her şeyi."

"Ayrıntılar."

"Kirlilik, insanlar, kaos, paparazziler. Sadece çok gürültülü ve steroidli. Kendimi burada hissetmiyorum." Elini kendi elime aldım. "Umutsuzca istiyorum çünkü seni seviyorum ama burada olmak için kim olduğumdan vazgeçmem gerektiğini zaten biliyorum."

Perili gözleri benimkileri tutuyor.

"Ve belki de bunu yapmalıyım ..." Omuz silkiyorum. "Ben sadece ..."

"Hayır." Sözümü kesti. "Bunu yapmanı istemiyorum." Yüzümü avuçlarının içine aldı. "Sen olduğun gibi mükemmelsin. Hiçbir şeyi değiştirme."

Gözlerim doluyor ve bir damla yaş kaçıp yüzümden aşağı yuvarlanıyor. Başparmağıyla siliyor.

"Bu bizim için ne anlama geliyor, Chris?"

Fısıldıyorum. Burun delikleri alevlendi. "Bu gitmene izin vermem gerektiği anlamına geliyor."

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken boğazımdaki yumru acıyor.

Beni usulca öpüyor. "Senden olmadığın biri olmanı isteyemem, Hayden. Çünkü kim olduğumu değiştiremeyeceğimden eminim."

Olamaz.

"Ama seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Gözleri yaşlarla doldu. "Ve seni her zaman seveceğim."

Beni kollarına alıp sıkıca sarılıyor ve baraj yıkılıyor, omzuna yaslanıp ağlıyorum.

"Ama nasıl olur da iki insan birbirine bu kadar aşık olur ve bu iş yürümez?" Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

"Çünkü peri masalları gerçek değildir." Daha sert ağlıyorum.

"Öyle söyleme."

"İçten içe bunu hep biliyordum."

Kollarından çekiliyorum. "Buna inanmıyorum." Paniklemeye başladım. Gerçekten veda ediyor. "Hayır. Kalacağım. Bunu halledeceğiz. Bunu yapabiliriz," diye bağırıyorum. "Her şey yoluna girecek." "Hayır, Hayden. Olmayacak." Ayağa kalktı. "Eşyalarını topla. Seni havaalanına götürüyorum. Benim yüzümden bir dakika daha mutsuz olmayacaksın. Babana sana göz kulak

olacağıma dair söz verdim ve işte bunu yapıyorum."

"Gitmek istemiyorum," diye fısıldıyorum.

"Ama kalmak istemiyorsun."

Yüksek sesle hıçkırıyorum, odadan çıkıyor ve iki dakika sonra bavulumla geri dönüyor. "Hadi gel."

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum. "Ama biz birbirimizi seviyoruz." "Bu, sevginin yeterli olmadığı durumlardan biri." Kalbim sıkışıyor. Olamaz.

"Eşyalarını topla." Bavulumu kapıya götürüyor ve antreden dışarı çıkıyor. El çantamı ve almak istediğim her şeyi bulurken hıçkıra hıçkıra ağlayarak dairenin içinde dolaşıyorum.

İşin kötü tarafı, içten içe onun haklı olduğunu biliyorum.

Ben gitmeliyim, o kalmalı.

Güzel dairenin etrafına son bir kez bakıyorum. Bana her zaman çok soğuk ve misafirperver gelmemişti ... ve şimdi nedenini biliyorum.

Burası benim evim değil.

Yüzümü buruşturup daha çok ağlıyorum. Ön kapıdan çıktım ve asansöre bindim.

Christopher ciddi ve önüne bakıyor. Hıçkırıklarımın yumuşak sesleri arasında zemin kata iniyoruz. Bavulumu arabaya götürüp bagaja koyuyor ve direksiyona geçiyor.

Elimi kucağında tutup ara sıra parmak uçlarımı öpmek için kaldırırken havaalanına kadar yol boyunca ağlıyorum.

Havaalanına vardık ama arabayı park etmek yerine, arabayı bırakma park yerine çekti. "İçeri gelmiyor musun?" Fısıldıyorum.

Gözleri yaşlarla doldu. ". . . Yapamam." "Bebeğim..." Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

"Yapma." Aceleyle arabadan iniyor ve bu işin bitmesini istediğini biliyorum. Bagajı açtı ve bavulumu çıkardı.

Birbirimize bakıyoruz. Aramızda bir kalp kırıklığı ve hüzün okyanusu yüzüyor.

"Oraya vardığımda seni ararım?" Fısıldıyorum.

"Yapma
."
Kaşları
mı
çattım.
"Bunun temiz bir ara olması gerekiyor."
Oh.
Beni kollarına aldı ve sokakta durup sarıldık, ikimiz de gözyaşları içindeydik.
"Seni her zaman seveceğim," diye
fısıldıyor. "Seni seviyorum." Ona
sımsıkı sarılıyorum.
Bu son olamaz.
Sanki dayanamıyormuş gibi aceleyle kollarımdan çekilip arabaya bindi ve arkasına bakmadan trafiğin içine daldı.
Kaldırımda duruyorum ve bulanık bir görüşle spor arabanın yolda kayboluşunu izliyorum. "Güle güle, aşkım."

OceanofPDF.com

Bölüm 29

Zaman çok çabuk geçiyor... Kalbinizin kan k a y b e t t i ğ i zamanlar hariç.

O zaman her an, her nefes, her acı dolu saat sonsuzluk gibi gelir.

Christopher beni havaalanına bırakalı üç hafta oldu.

Dünyam yıkılalı üç hafta oldu.

Size iyileştiğimi ve doğru yolda olduğumu söylemeyi çok isterdim ama yapamam.

Çünkü artık güneş ışığı yok.

Bedenim burada, ABD'de yaşıyor; kalbim ise Londra'da. . . . onunla birlikte.

S ü r e k l i onu düşünüyorum, öyle ki bu sağlıksız bir durum.

Kendine bakıp bakmadığından, yemek yiyip yemediğinden ve çok çalışıp çalışmadığından endişeleniyorum... ki zaten öyle olduğunu biliyorum.

Kendimi bundan kurtarmam gerektiğini biliyorum ama kalbinizi nasıl kapatırsınız?

Bir anahtar var mı? Söyle bana, çünkü onu bulmam gerek.

Yeşil otlaklara bakarken traktörü sürüyorum. Şafak vakti. Güneş ufukta yeni bir gün için yükseliyor.

Buraya ait olduğumu bilsem de her gün benim için karanlık. İçimden gelen bir karanlık.

İşin en kötü yanı da tüm bu deneyimin beni değiştirmiş olması. Çiftlikteki evimde bile mutlu değilim.

Şimdi. Sanki istediğimi sandığım her şey merkezden kaymış gibi. Olduğumu sandığım her şey yanlışmış.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Londra'da bir hayat kurmak istemediğimi biliyorum ama burada olma düşüncesine de katlanamıyorum. Belki de yeni bir yere gitmeli, yeni bir başlangıç yapmalıyım, ama nereye gideceğim?

Onsuz her yer bir trajedidir.

Bundan kaçmanın bir yolu olmadığını biliyorum. Olan oldu. O bir şehir çocuğu, ben ise taşralı bir kızım.

Birlikte olamamamızın nedeni hâlâ geçerli.

Hiçbir şey değişmedi.

Kalbim hâlâ kırık.

OceanofPDF.com

CHRISTOPHER

Haşlayıcı sıcak su başımın üzerinden akıyor. Eğer burada yeterince uzun süre kalırsam, su sonunda temiz akacak.

Bu kalp kırıklığını temizlemem gerek.

Duvara yaslanırken elim fayansların üzerinde ve tüm zamanların en düşük seviyesine ulaştım.

Saat sabahın 3'ü ve yeni bir karanlık çöktü.

Pişmanlık.

Ve bununla birlikte kim olduğumu daha derin bir şekilde anlamaya başladım.

Kim olmadığımı.

Alnımı fayanslara yaslıyorum. Aklım tatlı Hayden'ımda dolaşıyor.

Şimdi nerede o?

Sonunda kendimi duştan dışarı sürüklüyorum ve belime bir havlu sarıyorum. Aşağıya iniyorum ve dinlemek istediğim şarkıya gelene kadar Spotify listemi gözden geçiriyorum.

Son zamanlarda tekrar ediyorum. Sadece bir an için. . kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor, sanki beni mutlu olma anısına yaklaştırıyor.

Ona daha yakın.

Çalmaya başlıyor ve ben de dinlemek için kanepeye uzanıyorum. Bu Hayden'ın marşı. Yüzde yüz onun için yazılmıştı.

Ve Beyoncé'nin "Halo" şarkısının unutulmaz sözleriyle

. . . Kendime acıyorum.

"Yani ... burada söylediğim şey" -beyaz tahtayı gösteriyorum- "projeksiyonun çok yanlış olduğu."

On çift göz tahta masanın etrafından izliyor.

Telefonum masanın üzerinde titriyor ve isme b a k ı y o r u m . O mu arıyor?

Tristan.

Görmezden geliyorum.

Sunmaya devam ediyorum. "Bu elektronik tabloda -" Uzaktan kumandayı ekrana tutuyorum ve olmam gereken yere doğru ilerliyorum.

Telefonum masanın üzerinde titriyor ve bir kez daha isme bakıyorum. Bu o mu?

Elliot.

Siktir kapalı. Neden? vardır onlar hepsi arıyorum Ben Bu sabah? Burada meşgulüm.

Konuşmaya devam ediyorum ve beş dakika sonra telefonum tekrar titriyor.

Jameson.

Ha?

Tanrı aşkına, beni yalnız bırakın, pislikler. Çok önemli bir şeyin ortasındayım.

"Son yılların trendlerine bakarsanız-" Bir grafiği gösteriyorum ve kapı çalınıyor.

"İçeri gel."

Elouise geliyor. "Christopher, Jameson ikinci hatta. Acil olduğunu söyledi."

Kaşlarımı çattım.

"Ofisine götürmemi söyledi."

"Hmm." Masanın etrafına bakıyorum. "Özür dilerim. Buna bakmam gerekiyor. On dakikalık bir çay molası verelim."

"Elbette," diye cevap veriyorlar.

Dışarı çıktım ve koridorda hışımla ilerledim. Lanet olsun.

. . . Bu saçmalık için zamanım yok.

"Evet," diye cevap veriyorum.

"Sayfa Dört, Ferrara Haberler,"
Jameson's ses homurdanıyor.
"Ne?"
Bilgisayarımdan gazeteyi açıyorum ve koltuğuma çöküyorum.
Yarım sayfalık bir fotoğraf çıkıyor.

Christopher Miles Breaks Miss Ordinary's Heart for a Supermodel.

Parkta Hayden'ın kocaman bir fotoğrafı var. Parktaki bankta onun yanında oturuyorum. O ağlıyor, ben de kızgın gibi görünüyorum. Yanında da benim ve arkadaşlarımdan biriyle çıkan model Amira Conrad'ın fotoğrafı var. Geçen gün öğle yemeğinde bir restoranın barında karşılaştık. Fotoğrafta kolumu ona dolamışım, tam da ona merhaba öpücüğü verdiğim anda çekilmiş. Ben ona gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor. Birbirimize tamamen aşık görünüyoruz.
Kanım kaynıyor.
"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Öfkeyle
fısıldıyorum. "Hayden'dan haber var mı?"
Jameson soruyor. "Hayır."
"Bu gerçekten iyi görünmüyor."
"Öyle mi düşünüyorsun?" Patladım. "Güle güle." Telefonu kapatıyorum ve telefonumda geziniyorum. Parmağım Hayden'ın adının üzerinde geziniyor... Gazeteyi görmeyebilir bile
. . . ve sonra . . . kalbim sıkışıyor.
Yapsa bile fark etmez. Biz bittik.
Beni ya da hayatımı istemiyor.
Bir gün ben de o da hayatımıza devam etmek zorunda kalacağız. Taşralı bir hödüğün ona benim veremediğim hayatı verebileceği düşüncesi kalbimi burkuyor.
. Keşke yapabilseydim.

Onu büyük bir çiftlikte bir sürü vahşi ve kaygısız çocukla yaşarken ve mutlu olurken hayal ediyorum ve hüzünle gülümsüyorum. Bunu onun için istiyorum. İstediği her şeye sahip olmasını istiyorum. Mutlu olmayı hak ediyor.

Telefonumu geri koydum.

Bakışlarım pencereye ve aşağıda uğuldayan Londra'ya gidiyor. Milyonlarca depresif mil uzakta.

Buzz benim dahili

telefonumu çalıyor. "Evet."

"Geri dönecek misin?" Elouise soruyor.

Kahretsin. Toplantı.

"Yola çıkıyorum."

Masamda oturuyor ve pencereden dışarı bakıyorum. İnsanlar konuşuyor, gelip gidiyor ve bir şeyler oluyor, ama benim aklım milyonlarca kilometre uzakta.

Onun üzerinde.

Hep onun üzerinde.

Altı hafta uzun bir süre. Çok uzun.

İyiye gitmiyor, daha da kötüleşiyor. Boynumda kurtulamadığım bir ilmik var. Mutlu olduğum tek an Eddie'yle konuştuğum zamanlar ama ona bir haftadır ulaşamıyorum ve endişelenmeye başlıyorum. Neden telefonu doğrudan telesekretere düşüyor?

Saatime bakıyorum. Bir daha ne zaman çalışacağını öğrenmek için pansiyonu arayabilirim. Howard'ı arayacağım, müdürü.

Google'da numarayı arıyorum ve ileri geri adım atmaya başlarken tuşluyorum. "Merhaba, Barcelona Backpackers."

"Merhaba, Howard'la konuşabilir miyim lütfen?"

"Bir dakika." Hattın bir dahili numaraya bağlandığını duyuyorum.

"Merhaba, Howard konuşuyor."

"Howard," diye cevap veriyorum, "ben Christo."

"Hey." Gülüyor. "Nasılsın dostum?" "İyiyim, iyiyim. Sen nasılsın?"

"Aynı bok, farklı gün. Burada her şey yolunda."

"Dinle, rahatsız ettiğim için üzgünüm. Eddie'ye ulaşmaya çalışıyorum ama telefonu çalmıyor bile."

"Evet. Çalındı."

"Oh." Kalbim sıkışıyor. Ne kadar üzüleceğini biliyorum. "Ne olduğunu merak ettim. Onu aradım ve mesaj attım ama cevap vermedi."

"Mesajlaşmanın anlamı yok," diye rahatça cevap veriyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey ... okuyamıyor." "Ne?"

Kaşlarımı çattım.

"Okuma yazması yok. Bunu sen de biliyorsun."

"Bu çok saçma," diye çıkıştım. "Elbette okuyabilir." "Christo . . . onun evsiz olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Ne?" Fısıldıyorum.

"Ciddi misin sen?"

"Evet," diye rahatça yanıtlıyor. "Y o k a r t ı k . O bir yetim."

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım. "Anne ve babası öldü mü?"

Nefes nefese kaldım.

"Babası o doğmadan önce çekip gitmiş, annesi de o sekiz yaşındayken bir araba kazasında ölmüş. Hayatta kalan büyükanne ve büyükbabası, teyzesi ya da amcası yok. Bir süre koruyucu aile sisteminde kalmış ama pisliklerin yanına verilmiş ve sonunda kaçıp gitmiş."

Dehşet verici bir sessizlikle sarsılarak masadaki sandalyeye çöküyorum.

"Ama nerede uyuyor?" Boğazımdaki yumrunun arasından fısıldıyorum.

"Pansiyonun köşesindeki ıssız bir evde."

Ayağa kalkıyorum. "Nerede o?"

"Bu neredeyse doğrudan arkasında ve Pansiyon. Tahtalarla kapatılmış. Gözden kaçıramazsınız."

Sessizliğe gömülmüş bir halde hatta kalıyorum.

Yüce Tanrım.

"Ona aradığımı söyleme, tamam mı?" diye sordum. "Evet, tamam."

"Bir dahaki sefere ne zaman çalışıyor?" "Yarın akşam."

"Teşekkürler." Telefonu kapattım ve dehşet içinde duvara baktım.

Ne oluyor lan?

Barselona

Uber kaldırıma yanaşıyor. Şoföre "Beni burada indir" dedim.

Hiç bu kadar çabuk uçağa binmemiştim. Burada ne işim var bilmiyorum ama gelmek zorundaydım.

Onu görmem lazım.

Köşeyi dönüyorum ve eski terk edilmiş evi görüyorum.

Duygularla dolup taşıyorum; bu kadar güzel bir çocuğun nasıl böyle korkunç bir hayatı olabilir ve bana bundan tek kelime bile bahsetmez? En iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum.

Anlamıyorum.

Bir hareket görüyorum ve bir çalının arkasına saklanmak için eğiliyorum. Eddie'nin evden çıkışını ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi sokakta yürüyüşünü izliyorum. Çok cesur ve metanetli.

Zavallı çocuk.

Köşede kaybolana kadar bekliyorum ve ıssız eve doğru ilerliyorum. Bu

harap ve zar zor ayakta duruyor. İki katlı ve dışarıya doğru uzanan bir merdiveni var. Ön kapılar ve pencereler tahtalarla kapatılmış, bu yüzden arka tarafa doğru yürüyorum ve eski kırık bir kapı görüyorum.

TEHLIKELI
KIMYASALLARI DIŞARIDA
TUTUN.

Kapıyı zorlayarak açıyorum ve derin, gürültülü bir gıcırtı çıkıyor. İçeri baktım.

Karanlık.

"Merhaba. . . ," diye
sesleniyorum.

Sessizlik.

"Orada kimse var mı?"

Sessizlik.

Telefonumdaki feneri açıyorum ve kapıyı itip içeri giriyorum. Yerler kırık dökük, karanlık ve küflü. Duvarlarda delikler açılmış ve her yeri grafitiler kaplamış.

Midem bulanıyor.

El fenerini etrafa tutuyorum. Nerede uyuyor?

Görmem gerek.

Bütün odaları aradım. Düşündüğümden daha kötü. Çok daha kötü.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve görebilmek için gözlerimi siliyorum. Arka tarafta bir odaya giriyorum, içeri bakıyorum ve kalbim parçalanıyor.

Yerde uyku tulumuyla birlikte tek bir şilte var.

Gidip etrafa bakıyorum. Ona gönderdiğim tüm kartpostallar bir ödül gibi özenle duvara iliştirilmiş. Hayden'ın lamine edilmiş bir fotoğrafı stratejik olarak ortaya iliştirilmiş.

"Eddie," diye fısıldıyorum gözyaşlarımın arasından. "Benim zavallı, zavallı Eddie'm."

Onu burada, küflü karanlıkta uyurken hayal ediyorum. Tek başına.

Ona bakacak ve güvende hissettirecek kimse yok.

Yüzümü buruşturuyorum. Durumunun gerçekliği o kadar çiğ ve gerçek ki.

Yıkıcı derecede üzücü.

Hayden'ın fotoğrafını kaldırıyorum; gülümsüyor, çok mutlu ve kaygısız görünüyor; kalbim sıkışıyor ve yüksek sesle hıçkırıyorum.

O da onu özlüyor.

"Kim var orada?" Eddie'nin sesi havlıyor.

Kendimi toparlamaya çalışıyorum ve gözlerimi siliyorum. "Benim," diye sesleniyorum.

"Kim?"

"Christo."

Kapıyı iterek açıyor ve yüzü düşüyor, elimde değil: yüzüm gözyaşlarına boğuluyor.

"Yapma ... .. ." diye tükürüyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Senin için geri geldim." Kaşlarını çatıyor.

"Ve sana hayatım üzerine söz veriyorum," diye fısıldıyorum gözyaşlarımın arasından, "bir daha asla yalnız kalmayacaksın."

OceanofPDF.com

Bölüm 30

Gözleri benimkileri arıyor.

Kendimi toparlarken ona "Eşyalarını topla," dedim.

"Neden?"

"Benimle geliyorsun."

"Nereye?"

"Londra."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çattı. "Seni eve götürmeye geldim."

"Ben geldim."

"Burası senin evin değil," diye tükürdüm. "Sen bana aitsin... en azından büyüyene kadar."

"Hazen nerede?"

Başarısızlığımı itiraf ederken burun deliklerim şişiyor ve boğazımdaki yumru acıyor. "Biz ayrıldık." Utanç içinde başımı eğiyorum.

"Oh . . ." Bir adım öne çıkıyor ve elini omzuma koyuyor. "Sorun yok," diyor usulca. Omzumu okşuyor. "Her şey yoluna girecek."

Bu beni daha da dengesiz yapıyor. Böyle bir zamanda beni nasıl rahatlatıyor?

Çünkü o Eddie.

"Hadi dostum, buradan gidelim," diye aceleyle söylendim.

Bana bakıyor, kafası tamamen karışmış.

"Senden gelip benimle yaşamanı istiyorum. Bunu yapmak istiyor musun? Sana bakacağım. . . sana bakarım

güvenli."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ve sonra kendini durdurur gibi kapatıyor.

"Söyle," dedim ona.

"Senin gibi biri neden onlarla yaşamamı istesin ki?"

Silueti bulanıklaşır. "Çünkü . . . Seni özledim."

Gözleri genişler. "Özledin mi?"

"Evet, sikik, biliyorum," diye bağırdım. "Beni özlemiş olsan iyi edersin."

Gülümsemesini gizlemek için alt dudağını ısırıyor. "Hadi, eşyalarını topla."

"Nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum. Bir yolunu buluruz." Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırdım. "Bu kartpostalları istiyor musun?" Birini açıyorum.

Bana bakıyor ve gözlerindeki korkuyu görüyorum. Hayatında kaç kez hayal kırıklığına uğradı? "İstediğin zaman Barcelona'ya geri dönebilirsin. . . . Söz veriyorum. Seni kendim getireceğim."

Kıpırdamadan duruyor ve odaya bakıyor. "Uyku tulumumu getirebilir miyim?"

Boğazımdaki yumru neredeyse onu kapatıyor ve başımı sallıyorum.

Söyleyecek sözüm yok.

"Bu kartpostalları istiyor musun?" Ona sordum. "Evet, lütfen."

Onları çözmeye çalışıyorum.

"Gaz ocağımı getirebilir miyim?" diye soruyor çekingen bir şekilde.

Sırtım ona dönük, yüzümü buruşturuyorum. Gözyaşlarım durmuyor. "Evet."

"Peki ya el fenerim?"

"Ne istersen getir."

Beni öldürüyor.

Hayatını titizlikle toparlamasını bekliyorum. Benim önemsiz olduğunu düşündüğüm şeylere o paha biçilmezmiş gibi davranıyor.

Hazineler. Sabırla bekledim ve siktir ettim. . .

Tüm komplo twistlerinin komplo twisti. Bu nasıl oluyor?

Birkaç plastik torba, küçük bir gazlı kamp ocağı ve top haline getirilmiş bir uyku tulumuyla kapılara doğru yürüyoruz ve Eddie durup etrafa bakıyor.

Bekliyorum, bu anı daha az dramatik hale getirmek için ne söyleyeceğimi bilemiyorum ama söyleyecek bir şey yok.

Bu çok dramatik.

Gözyaşlarım da dramatikti ama denesem de durduramazdım.

Son birkaç haftadır duygularım doruk noktasına ulaştı ve kendimi tamamen bunalmış ve kontrolden çıkmış hissediyorum.

Eddie bana bakıyor. "Neden ağlıyorsun?" diye soruyor.

"Gözüme bir şey kaçtı." Omuz silktim, utandım. "Hazır mısın?"

Başını salladı, ön tarafa yürüdük ve ben bir Uber çağırırken o da eşyalarıyla birlikte betonun üzerine oturup beklemeye başladı.

"Bir otel rezervasyonu yapmalıyım," diye mırıldanıyorum kendi kendime, rezervasyon web sitesinde hızlıca gezinirken.

"Sen pansiyonda kalmıyor musun?"

"Lanet olası pansiyonda kalmıyorsun," diye nefes nefese kaldım. "Hayatta olmaz."

"Ama bu gece çalışmak zorundayım."

"Hayır." Web sitesinde gezinmeye devam ediyorum. "Oraya bir daha asla gitmeyeceksin."

"Christo, bu gece çalışmak zorundayım. Onları hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Hayır dedim."

"Çalışıyorum amına koyayım," diye tükürüyor.

Ses tonundan rahatsız olarak başımı kaldırdım. "Bana ilk ve son kez küfrediyorsun, anlıyor musun?"

Başını öne eğiyor ve bir süre sessiz kalıyoruz.

Burada ne yapacağım? Tamamen boyumu aşıyor. Bana güvenmeden onu zorlarsam, kaçıp gidecektir.

Lanet olsun bu çocuğa ve onun iyi iş ahlakına. "Tamam. Sen çalışabilesin diye pansiyonda kalacağız. Ama özel oda tutacağız, eğer yoksa otelde kalacağız."

"Peki." Bir süre hışımla orada oturur.

"Bize oda bulmaları için pansiyonu arayacağım, tamam mı?"

Omuz silkiyor, tavırlı.

Hosteli arıyorum ve neyse ki iki lüks banyolu odaları var. Oraya doğru ilerliyoruz ve anahtarları alıyorum. Merdivenlerden en üst kata çıkıyoruz.

Odasının kapısını açarken ona "Bu biziz," diyorum.

Gözleri büyüdü. "Burada mı kalıyoruz?" "Uh-huh."

Sessizce yanımda duruyor, her bir ayrıntıya hayranlıkla bakıyor. "Öğretmenlik yaptığın okul çok havalı olmalı."

"Oh . . . evet." İrkildim. "Bu konuda. Ben öğretmen değilim."

Sözümü kesti. "Biliyorum."

"Ne biliyorsun?" "Sen bir temizlikçisin." İnanılır gibi değil.

"Benim AİLE Sahipleri a şirket o gazeteler yapar."

Kaşlarını çatıyor.

"Ben biraz ..." Omuz silkiyorum. "İyi durumdayım." "Ne demek istiyorsun?"

"Para konusunda endişelenmeme gerek yok."

Bana boş boş bakıyor, kavramı k a v r a y a m ı y o r .

"Sen gör." I Gülümse. "Sen olabiliruyku içinde bu yatak odası."

Gözleri soru sorarcasına bana kayıyor. "Nerede uyuyacaksın?"

"Koridorun sonundaki odada."

"Oh." Parmaklarını büküyor ve tamamen bunalmış olduğunu anlayabiliyorum.

"Pasaportunuz var mı?" Ona sordum.

Başını sallıyor.

"Doğum belgeniz var mı?" "O da ne?"

Sikeyim.

"Sorun değil. Hallederiz." Saatime baktım. "İşe gitmek için hazırlanmalısın. Bir saat içinde başlayacaksın."

Başını sallıyor.

Yatak odasına girdim ve duşu açtım. "Burası senin banyon."

"Bunu kullanmaya iznimiz olduğuna emin misin? Başımız belaya girmeyecek, değil mi?"

Bu çocuğu çok seviyorum.

Gülümsüyorum. "Evet dostum, eminim. Odaların parasını ben ödedim. Sorun değil."

"Tamam." Etrafına bakınırken parmaklarını büküyor, tamamen kaybolmuş.

"Burada bir havlu var." Havluyu ona uzattım. "İstersen işe gitmeden önce duş alabilirsin."

"Pekala."

"Sen sadece küçük şişelerdeki sabunları ve şampuanı kullan. Ben dışarıda bekleyeceğim." Kapıya doğru yürüyorum.

"Christo," diye sesleniyor. Geri dönüyorum.

"Bana göz kulak olmana gerek yok. Ben iyiyim. Sırf arkadaşız diye beni de yanında götürmek zorunda değilsin. İşler böyle yürümüyor."

"Biliyorum." Ne diyeceğimi bilemeden yatağa oturuyorum ve yanımdaki yatağa dokunuyorum. O da yavaşça oturuyor. "Burada tamamen iyi olacağını biliyorum. Tek başına çok cesur ve güçlüsün." Bunu nasıl ifade edeceğimi düşünürken odaya bakıyorum. "Ama ben sanki birbirimize aitmişiz gibi hissediyorum... anlıyor musun?"

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Ve ... kim bilir?" Omuz silkiyorum. "Belki annen buluşmamızı organize etmiştir."

Bana bakarken gözleri yaşlarla doluyor.

"Ve aslında bir çocukla ne halt ettiğimi bilmiyorum ... bu yüzden bana karşı sabırlı ol, tamam mı?"

Sessiz kalıyor.

Elimi dizine koydum. "Bu işi birlikte çözeceğiz. Sen ve ben."

Dizinin üzerindeki elime bakıyor ve yavaşça elini benimkinin üzerine koyuyor.

İlk kez dokunuyoruz.

O an hassas ve duygusaldı ve ikimizin de hayatında bir dönüm noktasıydı.

Boğazımdaki yumru geri geldi ve utanarak gözlerini sildi.

"Her neyse." Ayağa kalkıyorum. "Ben seni ülkeden nasıl çıkaracağımı düşünürken sen de gidip bardaki o şerefsizlere hizmet etmelisin."

"Nasıl oluyor da sen siktir diyebiliyorsun da ben diyemiyorum?"

"Çünkü ben ebeveynim, sen de çocuksun."

Sözlerim aramızda yankılanırken gözleri benimkileri arıyor.

Ben ebeveynim, sen de çocuksun.

Kalbim göğsümden serbestçe düşüyor ve o anda hayatın asla eskisi gibi olmayacağını biliyorum.

İkimiz için de.

OceanofPDF.com

Bölüm 31

HAYDEN

Uzaktan bir karganın çığlığı geliyor, ruhuma şarkı söyleyen huzurlu bir şarkı.

Taşraya ait olduğum konusunda hiç şüphe yok. Geri dönüşüm yaşam tarzımı ne kadar sevdiğimi daha da pekiştirdi.

Keşke . . .

Bu sallanan sandalye benim en iyi arkadaşım oldu.

İşler sarpa sardığında, ki bu çoğu zaman oluyor, sallanmak aklımı başıma getiriyor. Tıpkı bir bebek gibi, kendimi daha iyi hissedene kadar beni rahatlatıyor. Ağır çekimde, güneş batarken altının nazik ışınları dağın üzerinde kayboluyor.

Onsuz altı hafta.

Bir öpücük, bir sarılma, özel bir şaka olmadan ... aşk.

Ve bazı günler uçup giderken, diğer günlerde zor nefes alıyormuşum gibi hissediyorum.

Hayata zar zor tutunuyor.

Numarayı çeviriyorum ve bekliyorum. Ses kaydı cevap veriyor.

Aradığınız cep telefonu kapalıdır.

"Neredesin, Eddie?"

Endişelenmeye başladım. Birkaç haftadır ondan haber alamıyorum. Birbirimizi sırayla arıyoruz ve sıra onda . . . ama aramadı ve şimdi de cevap vermiyor.

Hiç ona göre değil. Aramalarının ne kadar güvenilir olduğuna göre neredeyse saatimi dakikasına ayarlayabilirim.

Umarım iyidir.

Öyle. Fazla düşünmeyi bırak.

Karanlık çöküyor ve ılık meltem üzerime esiyor, saçlarımı yüzüme savuruyor ve milyonlarca güzel anıyı eve getiriyor. Güzel Christopher'ımı düşününce gülümsüyorum. Ona aşık olduğum için bir an bile pişmanlık duymuyorum, çünkü şimdi cennette olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum, sadece bir süreliğine . . ..o benimdi.

Sallanan sandalyemde arkama yaslanıyorum ve gecenin içinde rahatlarken örme battaniyeyi bacaklarımın üzerine çekiyorum.

Keşke . . .

On gün sonra

Uçak Barselona'ya iniyor ve ben pencereden pistin hızla geçişini izliyorum. Eddie'ye ulaşamadım ve gerçekten endişelenmeye başlıyorum. Telefonuna cevap vermemesinin mutlaka makul bir mazereti olduğunu biliyorum ama onu kontrol etmeden rahatlayamıyorum.

Ayrıca, şehir dışına çıkmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Çiftlik beni klostrofobik hissettiriyor.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda nerede olmam gerektiğini bilmiyorum. Her yer yanlış geliyor ve mesafenin bana biraz netlik kazandıracağını umuyorum.

Henüz tekrar çalışmaya başlamadım. Ne zaman bir işe girecek olsam bir şeyler beni engelliyor ve bu çok saçma çünkü gerçekten kendimi toparlamam gerekiyor. Yirmi altı yaşındayım ve bir işim bile yok.

Ugh . . .

Kendime karşı nazik olmaya çalışıyorum. Bu kalp kırıklığını atlattığımda, eminim her şey daha farklı olacak.

Uçaktan indim, valizlerimi aldım ve hostele gitmek için bir Uber çağırdım.

kaldırıma yanaştığında camdan dışarıya hayretle bakıyorum. Milyonlarca güzel anı akın akın geliyor.

İşte orada.

Tanıştığımız pansiyon.

Şoför arabadan inerek düşüncelerimi böldü ve ben de geçici olarak arabadan indim.

Buranın bu kadar çok duyguyu geri getirmesini beklemiyordum.

"Buyurun, bayan." Şoför valizimi kaldırıma bıraktı.

"Teşekkür ederim."

"İyi geceler." "Sana da."

O arabaya binip uzaklaşıyor ve ben ayakta durup pansiyon binasına bakıyorum. Şimdi içeri girmek isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Burada olmak yaşadığım tüm iyileşme sürecini geri mi alacak? Çok kötü. . .

Kapanışa ihtiyacım var. Gir içeri.

Bavulumu içeri sokup resepsiyona çıkıyorum. Saat 22:00'den biraz önce ve resepsiyonun yakında kapanacağını biliyorum. Masada kimse yok. "Merhaba," diye sesleniyorum.

Bar alanından gelen müzik ve kahkahaları duyabiliyorum ve gülümsüyorum. Burada hiçbir şey değişmemiş.

Arka ofisten bir kadın sesi "Geliyorum," diye sesleniyor.

Sabırla bekliyorum ve sonunda görüş alanıma giriyor. "Üzgünüm, telefondaydım." Gülümsüyor. Yeni biri; onu daha önce görmemiştim.

"Sorun değil. Hayden Whitmore adına bir rezervasyonum var."

"Elbette." Bilgisayarına bir şeyler yazıyor. "Tamam, bir hafta boyunca özel bir odada mı kalacaksın?"

"Evet."

O anahtarları ve diğer şeyleri taramaya devam ederken ben de tanıdık çevreye bakıyorum. Buranın beni daha iyi hissettirdiğini inkar edemem.

"Aslında, mümkünse bu rezervasyonu iki haftaya uzatabilir misiniz?" diye sordum.

"Bir bakayım." Tekrar yazıyor. "Evet, bu iyi." Anahtarımı uzatıyor. "Daha önce bizimle kaldınız mı?"

"Evet." Gülümsüyorum.

"Harika. En üst kattasınız, oda 2-9. Koridorun arka tarafındaki merdivenleri kullanın. Asansör bozuk."

O lanet asansör bir yıl önce buraya geldiğimden beri hiç çalışmadı.

"Teşekkür ederim. Eddie'nin bu gece barda çalışıp çalışmadığını biliyor musun?" Ona sordum.

"Hiçbir fikrim yok, üzgünüm," diye yanıtlıyor. "Çok meşguldüm. Dışarı bile çıkmadım."

"Tamam, teşekkürler."

Koridorda yürüyorum ve kendi kendime gülümserken çantamı iki kat merdivenden yukarı çekiyorum. Sırt çantalı gezginlerin hostellerinde hizmetten şikayet edemem, çünkü hiç yok.

Koridorda ilerleyip odamı buluyorum ve kapıyı açıyorum. Çift kişilik bir yatak, bir komodin ve üzerinde ayna olan bir lavabo var. Temiz ve düzenli. Keşke banyolu odalar da kalsaydı. Oh neyse. İyi olacak. "Bu iyi olacak." Çantamı yere bırakıp yüzümü yıkadım ve saçımı yüksek bir at kuyruğu yaptım.

Üzerime serin bir yazlık elbise geçirip aşağıya, bara iniyorum.

Müzik yüksek sesle çalıyor ve insanlar dans ediyor. Avluya parti ışıkları asılmış ve ortalık cıvıl cıvıl.

"Hey, bebeğim." Adamın biri bana yukarıdan aşağıya bakarken gülümsüyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Merhaba." Sahte bir gülümsemeyle Eddie'yi ararken yürümeye devam ediyorum. Seninle hiçbir yerde. Kalabalığı yarıyorum ve sonra onu görüyorum. Büyük bir gruba servis yapıyordu ve bana baktı. Yüzü aydınlanıyor ve hiç vakit kaybetmeden barın arkasından koşup beni neredeyse yere seriyor.

Beni tuttuğu gibi ayaklarımı. "Hazen." Bana sımsıkı sarıldı. "Geri döndün."

Gülüyorum. "Tabii ki geri geldim. Çok endişelendim. Neden telefonuna cevap vermiyorsun?" Ona sordum.

Yüzü düştü. "Çalındı."

"Oh . . . bebeğim." Ne kadar hayal kırıklığına uğradığını görebiliyorum. "Önemli değil. Yakında bir tane daha alırsın." Şimdi dev gibi görünüyor. "10 santim mi uzadın?" Gülüyorum.

"Birazcık."

Yukarıdan aşağıya bakarken onu kol mesafesinden tutuyorum. "Tanrıya şükür iyisin."

Bana aptalca gülümsüyor. Artık benden daha uzun.

"Bak ne kadar yakışıklısın." Gururla gülümsüyorum.

Kolunu bana doluyor, beni yakınında tutuyor. "Burada mı kalacaksın?"

"Evet. Sen işine dön, sonra görüşürüz."

"Gitmiyorsun, değil mi? Bara otur, sana bir içki getireyim," diyor umutla, beni barın ucundaki tabureye çekerken.

"Tamam." Koltuğa gömülürken gülümsüyorum.

Eddie barın arkasına koşup bana bir içki hazırlıyor ve önüme koyuyor. "Teşekkür ederim."

"Birde bitiriyorum," diyor bana.

"Birden çok önce yatakta olacağım,

bubba." Bana aptalca gülümsüyor.

"Ne?"

"Bana bubba dedin."

Bu çocuğun sevimliliğine bayıldım. "Tabii ki sana bubba dedim. Sen bir bubba'sın."

Gülüyor ve servis yapmaya devam ediyor. İçkimi elime alıp bir yudum alıyorum. Yukarı baktım ve Christopher ile göz göze geldim. Barın diğer ucunda oturuyordu.

Ne?

Birbirimize bakıyoruz ve bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor.

Kalbim sanki ağır çekimdeymiş gibi göğsümde takla atıyor.

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Suratsız." Yumuşakça gülümsüyor. "Merhaba."

Eğilip bana sarılıyor, ben de gözlerimi onun büyük ve güçlü omzuna kapatıyorum. Tıraş losyonu etrafımda uçuşuyor.

Onu özlüyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Eddie'ye ulaşamadım. Endişelendim. Peki ya sen?"

"Aynı."

Aramıza bu güzel aşinalık girerken birbirimize bakıyoruz. Tabureleri işaret ediyorum. "Otur ve benimle bir içki iç."

"Tamam." Taburesini çıkardı ve ikimiz de oturduk. Sinirlerim midemde dans ediyor.

Bu gerçekten oluyor mu? Dünyanın öbür ucunda birbirimize rastlama şansımız nedir?

"Nasılsın?" diye soruyor. "İyiyim," diye yalan söyledim. "Ya sen?"

Omuz silkiyor. "Daha iyi oldu."

Oh . . .

Gözlerim onu arıyor ve ona sarılıp onu sevdiğimi haykırmak ve beni geri alması için yalvarmak istiyorum.

"Buraya ne zaman geldin?" diye sordum. "Bir hafta önce."

Kaşlarımı çattım. Aptalca meşgul olduğunu sanıyordum?

"Eddie'nin yetim olduğunu ve sokaklarda yaşadığını öğrendim," diyor yumuşak bir sesle.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"O tek başına, Suratsız."

Birine hizmet ederken mutlu bir şekilde gülümseyen Eddie'ye baktığımda yüzüm düşüyor. "Ailesi nerede?"

"Babasını hiç tanımamış, annesi de o sekiz yaşındayken ölmüş. Hayatta kalan akrabası yok. Koruyucu ailedeydi.

ama on bir yaşındayken pisliklerin yanına kondu ve kaçtı."

"Ciddi misin sen?"

Üzüntüyle başını

sallar.

"Tanrım, zavallı Eddie."

"Okuma yazması yok," diyor usulca.

Gözlerim yaşla doluyor.

"Onu yanımda eve götüreceğim."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum. Bana danışmadan uzun vadeli geleceği hakkında kararlar mı alıyor?

Çünkü biz bittik.

"Gelip benimle Londra'da yaşayacak." Omuz silkiyor. "Tabii onu ülke dışına çıkarabilirsem."

Ona bakıyorum, zihnim karmakarışık bir karmaşa içinde.

"Pasaportu ya da doğum belgesi yok. Arkadaşım Sebastian Garcia bana yardım ediyor. Hani şu tanıştığın?"

Ona öylece bakıyorum, bana söylediklerinden öyle etkileniyorum ki tutarlı bir cümle bile kuramıyorum. "Hayır mı?"

"Julian Masters ile Yunanistan'da yattaydı."

Oh . . . yakışıklı olan.

"Siyah saçlı olan mı?" Aptal gibi davranarak soruyorum.

"Bu o. Londra'da bir politikacı ve İspanyol

İniş. Bürokrasi konusunda bana yardımcı oluyor."

"Christopher ..." Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken duraksıyorum. "Onu İspanya'dan çıkaramazsın. Orası onun evi."

"Öyle mi?" diye kızgın bir ses tonuyla cevap verir. "Issız bir evde tek başına, yerde lekeli bir şiltenin üzerinde uyuyordu. Su tesisatı yok, elektrik yok. Hiçbir şey yoktu. Duvara benim kartpostallarımı yapıştırmış, ortasına da senin fotoğrafını. Sahip olduğu tek şey biziz Hayden ve onu burada bırakamam. Bırakmayacağım."

Barda bir grup erkeğe servis yapan Eddie'ye bakıyorum ve duygularıma yenik düşüyorum. Boğazımdaki yumru yutkunmaya çalıştıkça acıyor.

Zavallı Eddie.

"On sekiz ya da on dokuz yaşına gelip kendi başına bir ev kiralayabilecek yaşa gelene kadar bile olsa," diyor yumuşak bir sesle. "Ona okuma yazma öğretebilirim, böylece en azından bir şansı olur."

Sessiz kalarak dinlerken başımı sallıyorum.

Bu durumu anlatacak kelime bulamıyorum. Tamamen şoktayım.

Christopher'ın gözleri benimkileri tutuyor. "Ne düşünüyorsun?"

İçkimi yudumluyorum ve omuz silkiyorum. "Bunun geleceğin için ne anlama geldiğini gerçekten düşündün mü? Bir çocuk çok büyük bir yük, Christopher."

"Biliyorum." Burun kemiğini sıkıyor. "Ama ne yapmam gerekiyor, Suratsız?"

"Bilmiyorum," diye

fısıldıyorum. Bir süre

sessizlik içinde oturuyoruz.

"Tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Benimle geldiği için heyecanlı görünüyor.

Yani

. . . diğer seçenekleri ne? Yerde uyurken her gün bir şerefsizin telefonunu çalacağından korkmak mı?"

Sikeyim.

Yapayalnız olmayı hayal bile edemiyorum. Onun için ne kadar korkutucu olmalı. Christopher'ın silueti bulanıklaşıyor ve ben hızla gözlerimdeki yaşları siliyorum.

Christopher önüne bakıyor. Omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi görünüyor ... ve artık öyle olduğunu biliyorum.

"Sen çok iyi bir adamsın, Christopher."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve aramızdaki hava çatırdıyor. Yavaşça uzanıyor ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Seni görmek çok güzel, Suratsız."

Hayatımda hiç birine bu kadar çok sarılmaya ihtiyacım olmamıştı. Ve sarılamıyorum.

Kalbim daha hızlı atıyor ve aşırı bilgi yüklemesi altındayım. Her şey farklı ama hiçbir şey değişmedi. Bizim

berbat durum hala aynı ve şimdi daha da karışık.

Bir çocuk var.

Aniden ayağa kalktım. "Gitmeliyim." "Ne, nereye?" Şaşırmış görünüyor. "Yatağa. Çok yorgunum."

"Burada mı kalıyorsun?" Kaşlarını çattı. "Evet."

"Ben de." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Yarın görüşürüz o zaman?"

"Tamam, hoşça kal," diye aceleyle söylüyorum. Ondan hemen uzaklaşmam gerekiyor.

Bu kadarı da fazla amına koyayım.

Eddie'yle göz göze geliyorum ve ona bir öpücük verip odama çıkıyorum. Kapıdan içeri daldım ve adım atmaya başladım.

Şimdi ne olacak?

OceanofPDF.com

Christopher

Karanlıkta kumların üzerine uzanıyorum. Uzaktan parti sesleri geliyor. Kumsal sessiz ve ıssız. Aklımdan milyonlarca şey geçiyor.

Onu bu gece görmek . . .

Hayden'a dokunmamak, onu kollarıma alıp ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söylememek doğal değil.

Aşka hiç inanmadım. Bunun sadece yalnız insanların kendilerini ihtiyaç duymaya ikna ettikleri bir fantezi olduğunu düşündüm. Birine ona verdiğim kadar değer vermenin mümkün olduğunu düşünmedim. Birlikte olamayacağımızı ve aramızdaki ilişkinin asla yürümeyeceğini biliyorum ama onu kanlı canlı görmek bir yara açtı ... kalbim sahip olamadığı şey için acıyor.

Onun kollarında bir an daha.

Bu gece bardaki halini gözümün önüne getiriyorum, o kadar kopuk ki, tanıdığım sıcak ve nazik Hayden'a hiç benzemiyor.

Yedi hafta o kadar yavaş geçti ki, bu gece onu görünce sanki hiç gitmemiş gibi hissettim.

Her şey aynı, hatta belki de daha güçlü hissettiriyor.

Tamamen ve tamamen boku yedim.

Ay'a bakıyorum. Birçok gece Hayden ve ben bu sahilde uzanır ve gelecek hakkında hayaller kurardık. Ama şimdi geriye dönüp baktığımda, ben dinlerken tüm hayalleri o kuruyormuş. Kaderimi zaten biliyordum. Sadece o zamanlar hiç belli etmezdim. Keşke dürüst olsaydım.

o zaman ikimizi de bir sürü kalp ağrısından kurtarabilirdim.

Öngörü harika bir şeydir. Keşke . . .

OceanofPDF.com

HAYDEN

Kafeteryaya yeni bir amaç duygusuyla giriyorum. İyi bir gece uykusu mucizeler yarattı. Dün gece Christopher bana Eddie'yle planlarını anlattığında çok kabaydım. Hiç destekleyici değildim ama kendimi savunmam gerekirse, tam bir şoktaydım.

Christopher'ın Eddie'yi alt etmesi beklediğim son şeydi ama bütün gece düşündükten sonra buna şaşırmadım. Christopher tanıdığım en büyük kalbe sahip kişi.

Tabii ki onu kabul eder. Ona tapıyor. Ve haklı: Onu burada tek başına bırakamaz.

Arka masada oturan Christopher'ı görüyorum.
Telefonla konuşuyor ve bana el sallıyor.

Doğru.

Daha iyi bir insan olmaya kararlı bir şekilde omuzlarımı indiriyorum ve yanına gidip oturuyorum.

Christopher telefonun diğer ucundaki kişiyi dinlerken gülümsüyor. "Doğru." Dinliyor. "Ve bunu hızlandırmanın hiçbir yolu yok mu?"

Kaşlarını çatıyor ve sonra elini yüzünde gezdiriyor. "Lanet olsun
. . ."

Bir sorun mu var? "Neler oluyor?" Ağzımı açıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Teşekkür ederim, minnettarım."

Dinler
Tekrar. "O zaman senden haber bekleyeceğim,

öyle mi?" Dinlerken sessizce oturuyorum.

"Tamam, teşekkürler." Telefonu kapatır ve derin bir iç çeker. "Sorun nedir?" diye sordum.

"İyi ve kötü haberler var." "Önce iyi."

"Eddie'ye evsiz bir çocuk olarak değil de bir çalışan olarak sponsor olursam onu ülke dışına çıkarabilirim."

"Tamam, bu iyi." Gülümsedim. "Kötü haber ne?"

"Evrak işlerini organize etmek birkaç hafta sürecek."

"Bu neden bir sorun olsun ki?"

"İşe geri dönmek zorundayım. Bunun başka yolu yok. Toplantı üstüne toplantı ayarladım ve tekrar iptal edemem ama onu burada yalnız da bırakamam. Eğer ona bir şey olursa kendimi asla affetmem."

"Oh . . ." Bir an düşündüm. "Burada onunla kalabilirim."

Christopher kaşlarını çatıyor.

"Evet, neden olmasın?" Omuz silkiyorum. "Hiçbir şey için geri dönmek zorunda değilim. Ben burada onunla kalırım, sen ve o da çalışmaya devam edersiniz, sonra evraklar hazır olduğunda geri gelip onu alırsın."

"Bunu benim için yapar mısın?"

"Elbette bunu senin için yaparım. Senin için her şeyi yaparım, Christopher."

"Gerçekten mi?"

"Sen benim en iyi arkadaşımsın." Gülümsüyorum.

Yüzü düştü. "Beni arkadaş olarak mı görüyorsun?"

"Bebeğim. . ." Elimi masada onun elinin üzerine koyarken omuz silkiyorum. "Arkadaş olarak başladık ve her zaman arkadaş kalacağız."

"Peki ya ..."

"Durumumuz değişmedi ve birbirimize ne kadar değer verirsek verelim ..." Kelimeleri yüksek sesle söylemek istemediğim için sesim kesiliyor.

"Haklısın," diye kabul ediyor. "Asla çalışmayacağız. Bunu biliyorum."

Kalbim parçalandı. Bana sorunumuzun bir çözümü olduğunu söylemesini umuyordum.

Hiçbir şey değişmedi.

"Peki ne zaman gideceksin?" Konuyu değiştirmek için sordum. "Yarın."

"Oh."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Bu kadar çabuk mu?"

"Evet."

Sönük bir şekilde başımı sallıyorum. "Tamam."

"Sana kalman için güzel bir daire bulacağım."

"Hayır, burada iyiyiz. Eddie o zaman da çalışabilir ve bu onun için çok farklı bir şey değil."

"Emin misin?"

"Evet, tabii ki." Gülümsüyorum. "Sen Londra'ya dön ve yapman gerekeni yap. Biz iyi olacağız."

Artık hayat planlarımın umurumda olmadığını söylemek istiyorum. O da içinde olduğu sürece, idare edebilirim. Ama yapamayacağımı biliyorum. Yatağımı yaptım ve şimdi içinde yatmam gerekiyor.

"Onun için elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Onun için.

"Tamam." Gülümsemeye zorladım. "Onu yanına aldığın için çok şanslı bir çocuk."

"Şanslı olan benim."

Birbirimize bakıyoruz ve ... Oh . . .

Kalbim bu güzel adam için acıyor.

Eddie bir rock yıldızı gibi restorana giriyor ve Christopher gülümseyerek ona el sallıyor. "Eddie, adamım."

"Merhaba, Hazen." Yanıma otururken gülümsüyor.

"Günaydın, bubba." Alnındaki saçları silerken gülümsüyorum. O da bana gülümsüyor ve kalbim eriyor. Bu çocuğu gerçekten seviyorum.

"Haberler iyi," diyor Christopher ona. "Gelip benimle kalman için gerekli evrakları hazırlıyorlar."

Eddie'nin gözleri heyecanla açılır. "Öyle mi?"

"Öyleler." Christopher gülümsüyor. "Ama bu biraz zaman alacak."

"Ne kadar sürecek?"

"Birkaç hafta sonra yapacak işlerim var, bu yüzden Londra'ya geri döneceğim."

Eddie'nin yüzü düşer.

"Ama Hazen ben dönene kadar seninle kalacak." Eddie'nin gözleri onay için bana kayıyor.

"Sorun olur mu?" Gülümsüyorum.

Gülümsemesini gizlemek için alt dudağını ısırıyor. "Peki bizimle Londra'ya geliyor musun?" diye soruyor umutla.

"Hazen Londra'da yaşamıyor," diye cevap veriyor Christopher benim yerime. "Taşrada yaşıyor."

"Ah." Eddie cevabı düşünürken kaşlarını çattı.

"Christopher yokken sen ve ben eğleneceğiz." Onu rahatlatmak için gülümsedim.

Başını sallıyor ve Christopher'ın geri gelmeyeceği için gergin olduğunu söyleyebilirim.

"Senin için geri gelecek, Eddie, söz veriyorum."

Eddie'nin gözleri benimkileri arıyor ve sonra Christopher'a bakıyor.

"Elbette senin için geri döneceğim. Sana söyledim, biz birbirimize aitiz," diyor Christopher ona.

Ouch . . .

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve kendimi aptal durumuna düşürmeden önce sandalyemi aceleyle itiyorum. "Bugün yapmam gereken işler var. İkinizle de sonra görüşür müyüz?" Ayağa kalkıyorum.

"Tamam." Eddie mutlu bir şekilde gülümsüyor. "Güle güle."

"Güle güle." Restorandan çıkıyorum ve hostelden sokağa doğru yürüyorum. Gerçekten yapacak bir şeyim yok ama Christopher Miles'ın yakınlarında hiçbir yerde kalamayacağımı biliyorum. İleriye ve yukarıya.

Güçlü kalmalıyım.

Saat tam 11:00'de ortak banyoya giriyorum. Birkaç duş devam ediyor, ama neyse ki makul

Boş.

Pansiyonun barından bir saat önce ayrıldım.

Etrafında olmak çok zor, özellikle de bana bakmazken. Kaderin en yavaş, en acı verici türünü yaşıyorum.

Eşyalarımı lavaboya bırakıyorum ve aynaya uzun uzun bakıyorum. Tanınmayacak kadar üzgün bir yüz bana bakıyor.

Onu kaybettim.

Derin bir nefes veriyorum ve odaya girip musluğu açıyorum. Havlumu kancaya asıyorum ve soyunuyorum. İçeri giriyorum ve başımı tekrar sıcak suyun altına sokuyorum. Kendimi daha iyi hissetmek için saçımı yıkayacağım.

Tuvalet çantamı almak için sudan çıkıyorum ama rafta yok.

"Ne oluyor lan?" Ben getirdim. Getirdiğimi biliyorum.

Kahretsin, lavabonun üzerinde bırakmışım. Havlumu etrafıma sarıyorum ve kabinin kapısını açıp Christopher'la yüz yüze geliyorum. Çıplaktı, belinde beyaz bir havlu vardı. Güneşten bronzlaşmış ve kasları dalgalanıyordu. Geniş göğsü dizlerimin bağını çözüyor.

Kendimi durduramadan, sesli bir şekilde nefesim kesildi. "Ne yapıyorsun?" Kekeliyorum.

"Duş alıyorum." Gözleri vücudumda aşağı doğru iniyor ve tekrar gözlerime döndüğünde arzuyla parlıyorlar.

Havayı bıçakla kesebilirsin.

Sonra üzerime atladı. Beni duvara çarpıyor ve saçlarımdan bir tutam tutarak başımı geriye doğru sürüklüyor, böylece gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Beni becermen gerek."

Aramızdaki hava çatırdıyor.

"Biliyorum."

Dudakları dudaklarımı kavrıyor ve yüzümü onunkine doğru çeviriyorum.

Öpüşme vahşi, çılgınca ve bastırılmış duygularla doludur.

Çoğunlukla birbirimize yaşattıklarımızdan nefret ediyoruz.

Beni kabine itti, kapıyı çarparak kapattı ve sonra beni duvara yapıştırdı.

Hayatımız buna bağlıymış gibi öpüşüyoruz. Duygusal yüklenme ve kontrolümüzü kaybettiğimizde dişlerimiz çarpışıyor.

Havlusunu yırtıyor ve büyük ereksiyonu serbest kalıyor. Bacaklarının arasından ağır bir şekilde sarkıyor ve bana karşı hissettiğimde inliyorum.

Yessss!

Beni kaldırıyor, bacaklarımı açıyor ve sonra kendini tabandan tutarak keskin bir hareketle eve doğru kayıyor.

"İşte bu! ." diye fısıldıyor.

Biz bakış at her biri diğer olarak benim vücut uzanır onu ağırlamak için.

Oh . . . Onu çok özledim.

Yavaşça çekiyor ve derinlere kayıyor. Bunu birkaç kez yapıyoruz ve sonra kontrolünü kaybediyor ve beni sert ve hızlı bir şekilde sikiyor.

Kızgın.

Islak tenlerimizin birbirine çarpma sesi banyoda yankılanıyor ve ben yıldızları görüyorum.

Beni ele geçirirken her şeyi tüketiyor, dişleri boynumu ısırıyor, elleri kıçımı kavrıyor, siki derin, kalın pompalarla beni iyice açıyor.

Ama tehlikede olan kalbim... Göğsümden serbestçe düşüyor, suyla birlikte kanalizasyona akıyor.

Sanki beni tanımıyormuş, yabancıymışız gibi beceriyor.

Belki de öyleyizdir.

Kendini derinden tutuyor ve bedenimin derinliklerine boşalırken sarsıldığını hissediyorum ve gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum. Benden önce asla boşalmaz... bunu bir kez bile yapmadı.

Gerçekten artık umurunda değil.

Bana bakıyor, gözyaşlarımı görüyor. Perili gözleri benimkileri arıyor.

"Bunu yapamam," diye fısıldıyor.

Dışarı çıkıyor ve kabinden koşarak çıkıyor. Duşunun açıldığını duyuyorum ve sessizce hıçkırıyorum.

Tek başına.
Beni son kez yıkıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 32

Uber'i beklerken hostelin önünde duruyoruz. Eddie mutlu bir şekilde sohbet ederken, Christopher ve ben çok garip davranıyoruz.

Bana bakmıyor bile ve tek yapabildiğim, bir anlık bir duygu yakalayabilmek umuduyla güzel yüzüne bakmak.

Her duygu işe yarar.

Dün geceki anlık beyin sarsıntısı yarayı yeniden açtı ve kan kaybediyorum, acil kan nakline ihtiyacım var.

Araba yanaşır ve Christopher Eddie'yi kucağına alır. "Hazen'a iyi bak," der ona. "Birkaç hafta içinde senin için geri döneceğim ve sonra Londra'daki yeni hayatımıza başlayabiliriz."

Eddie gururla koruyucusuna gülümsüyor. "Tamam."

Christopher'ın gözleri benimkileri buluyor ve içimi bir hüzün dalgası yük treni gibi çarpıyor. Bana sarılıyor ve yanak yanağa tutuyor.

Gitme.

Birbirimize sarılıyoruz, ikimiz de veda etmek istemiyoruz ama etmek zorunda olduğumuzu biliyoruz.

Kollarımdan çekildi ve geri adım attı. "Gitmem gerekiyor." Gülümsemeye zorluyorum. "İyi yolculuklar."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın" diyor.

Sana ihtiyacım var.

"Tamam."

Eddie'nin saçını karıştırıyor. "Yakında görüşürüz, ufaklık."

Küçük bir el sallayışla Uber'e biniyor ve araç trafiğe çıkıyor.

Eddie ve ben uzaklarda kayboluşunu izliyoruz. Kalbim ağlayarak yerde bir su birikintisine dönüşüyor.

Eddie bana döndü, hiç şaşırmamıştı. "Sahile gitmek ister misin?"

Onun mükemmel masumiyetine gülümsüyorum.

"Elbette."

OceanofPDF.com

CHRISTOPHER

Masamda oturup boşluğa bakıyorum.

Kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim.

Sevdiğim kadını kaybetmekle kalmadım. Onu seks için kullandım.

O da bunu biliyordu.

Yapmak zorundaydım. Elimde değildi. Ayrışmak zorundaydım, böylece bunu başarabilirdim.

O anda onun bedenine ihtiyacım vardı ve ona ihtiyaç duymaya dayanamıyordum.

O gece duşta birbirimizin kalbini kırmıyormuşuz gibi davranmam daha iyiydi.

Birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranmamız daha iyiydi.

Peki neden bu kadar kötü hissettiriyor?

Sanki tüm dünyam sona eriyormuş gibi.

Onu kaybettiğim için pişmanım. Onu becerdiğim için daha çok pişmanım.

Ben sadece Hayden Whitmore ile sevişirim, ne daha fazlası ne de daha azı.

Neden oraya gittik, bilmiyorum.

Belki de artık kırıldım? Belki de sıradan seks sonsuza dek mahvolmuştur?

Bana nasıl baktığını, gözlerinin ardındaki kalp kırıklığını g ö r ü y o r u m .

Biliyordu. O anda herhangi biri olabileceğini biliyordu.

Bunu sadece kırık kalbimi korumak için yaptım. İşe yaramadı.

B u şekilde bırakamam. Bu kadar soğuk olduğum için özür dilemeliyim.

Suçluluk duygusu beni öldürüyor.

Numarasını çeviriyorum ve çalarken gözlerimi kapatıyorum. "Merhaba. . . ," diye cevap veriyor.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve onun sesinin beni bu kadar etkileyebilmesine şaşırarak hatta kalıyorum. "Merhaba, Hayden," diyorum sonunda.

Sessiz kalıyor, bir şey söylememi bekliyor. "Hayz." Ne söylemek istediğimi ifade etmeye çalışıyorum. "I özür dilemek için çaldı." "Ne için?"

"O gece duştaki davranışlarım."

Sessizlik.

"Ben sadece ..." Gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor. "Seni engellemek zorundaydım."

"Neden?"

"Çünkü Ben kızgın at sen için kırılma Kalbim."

"Chris. . . ." diyor usulca.

"Kendimi çok kötü hissediyorum ve bunun için kendimi affedemiyorum ve bizim böyle olmadığımızı biliyorum. Sen bunu hak etmedin."

"Sorun yok," diye fısıldıyor ve ağladığını anlayabiliyorum.

"Ben sadece ..." Yüzümü buruşturuyorum. "Sadece seni özlüyorum . . ."

"Biliyorum bebeğim. Ben de biliyorum."

Bunun hiçbir faydası yok. "Gitmeliyim," diye ağzımdan kaçırdım.

"Christopher-"

"Güle güle." Telefonu kapatmadan önce sözünü kestim.

Başımı ellerimin arasına aldım. Yıkım yanına bile yaklaşamaz.

OceanofPDF.com

HAYDEN

Eddie bana dün geceki bar vardiyasını tüm ayrıntılarıyla anlatırken kahvaltıda oturup kahvemi yudumluyorum. "Sonra diğer adam buz fırlattı ve başka bir kavga başladı." Büyük ve ayrıntılı hikâyesine devam ediyor.

Dinlerken gülümsüyorum. Onun ne kadar geveze olduğunu hiç fark etmemiştim ya da belki de birlikte çok fazla zaman geçirdiğimiz için şimdi fark ediyorumdur.

Christopher gideli iki hafta oldu ve Eddie'yle bire bir değerli zaman geçirmek güzeldi.

Saatime bakıyorum. Christopher birazdan onu arayacak. Her sabah arar ve konuşmalarının sonunda benimle konuşmak isteyecektir.

Ve onunla yaptığım beş dakikalık konuşma tüm günümü güzelleştirecek.

Hiçbir şey hakkında yaptığımız sohbetler her şeyi ifade ediyor.

Saat gibi işliyor, telefonum çalıyor ve Christopher ismi ekranda beliriyor. Eddie'ye uzatıyorum ve o da genişçe gülümseyerek cevap veriyor. "Merhaba, Christo."

Onlar konuşurken izliyorum, Eddie de kocaman şapşal bir sırıtışla konuşuyor. Christopher'ın aramaları onun da gününü güzelleştiriyor.

Sabırla oturup son yirmi dört saatten ve neler yaptıklarından bahsetmelerini dinliyorum.

Benim sıram.

Christopher sohbet ediyor ve Eddie dinlerken gülümsüyor.

Benim sıram.

Telefonu elinden kapmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Bugün mü?" Eddie diyor ki. "Meyve pazarına gideceğiz, sonra da Hazen bir elbise almak istiyor, sanırım onu ben götürmek zorunda kalacağım." Sanki bu bir zahmetmiş gibi gözlerini deviriyor.

Gülümsüyorum. Gerçek şu ki, normal olan her şeyi yapmayı seviyor. Birlikte yaptığımız her şey onun için eğlenceli.

Eddie telefonu kapattı. "Christopher beyaz elbise yok diyor."

Gülüyorum. "Ona okumalarımızdan bahset," diyorum.

"Oh Evet." Eddie gülümsüyor heyecanla. "Hayden ve Dersleri okumaya başladım. Bana öğretiyor."

Christopher'ın sesinin yükseldiğini duyuyorum. Bu ses hoşuna gidiyor.

"Birkaç kalem aldık ve plajda çizim yapıyoruz," diyor gururla.

Dinlerken gülümsüyorum.

"Ve Hayden bana birkaç küçük çocuk kitabı aldı." Gözlerini deviriyor. "Bebek hayvanlar, arabalar ve diğer şeyler hakkında."

"Zaten ezberlemiştin," diyorum ona. "Başa dönmek zorundayız, unuttun mu?"

Sohbet ediyorlar, sohbet ediyorlar ve lanet olsun, sıra bende.

Sonunda Eddie telefonu bana uzattı. "Seninle konuşmak istiyor."

Kalbim göğsümde takla atıyor. "Merhaba."

"Selam, Suratsız." Sesi derin ve seksi. Anında içimi ısıtıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Nasılsın?"

Şimdi iyi.

"Ben iyiyim, ya sen?"

"Ben iyiyim."

Sanki söyleyecek milyonlarca şeyimiz varmış gibi hatta kalıyoruz
. . ama bunları söyleyemiyoruz.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyorum.

"Meşgulüm. Elimden geldiğince çok şey yapmaya çalışıyorum ki o geldiğinde programımı temizleyebileyim."

"Bu iyi bir fikir."

"Bugün elçilikle konuştum. Görünüşe göre iki hafta daha sürecek."

"Oh."
"Sorun olur mu?" diye sorar.

"Bizi ... onu görmek için bir hafta sonu buraya gelebilir misin?" diye düzeltiyorum kendimi.

Kahretsin.

"Yapamam, bebeğim. Çalışmak zorundayım."

Bebeğim.

"Elbette." Hatta kalıp söyleyecek akıllıca bir şey bulmaya çalışıyorum. "Dışarı mı çıkıyorsun?" Gergin bir şekilde soruyorum.

"Sen gittiğinden beri dışarı çıkmadım." "Çıkmadın mı?"

Fısıldıyorum.

"Dışarıda istediğim hiçbir şey yok."

Gülümsüyorum. Biraz daha hatta kalıyoruz. Artık konuştuğumuzda aramızda bir sihir dönüyor.

Seksten daha derin, aşktan daha özel. Bizim bile anlayamadığımız bir anlayış.

"Bunu benim için yaptığın için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam, Suratsız," diyor usulca. "Belki Eddie ve ben bir gün gelip seni çiftlikte ziyaret edebiliriz?"

"Bu hoşuma giderdi."

Kalbim daralıyor. Bir ziyaretten daha fazlasını istiyorum. "Gitmene izin vermeliyim," diye cevap veriyorum.

"Hayır, gitme," diye kekeliyor kendini tutamadan önce. "Yani ... tabii, tamam."

"İstersen beni bu gece arayabilirsin?" Omuz silkiyorum. "Gerçekten mi?"

"Uh-huh. Yani, Eddie çalışıyor ... ama ... eğer konuşmak istersen ya da ... herhangi bir şey."

"Seni bu gece arayacağım."

Umutla gülümsüyorum.

"Güle güle." "Güle güle."

Hatta kalıyoruz, ikimiz de bekliyoruz ve vedalaşmamızda üç kelime eksik.

Umutsuzca duymak istediğim üç kelime.

"Bu gece konuş," dedi sonunda.

"Güle güle." Telefonu kapattım ve Eddie gözlerini devirdi. "Ne?"

"Onunla her konuştuğunda neden suratını asıyorsun?" diye soruyor.

"Ne yüzü?"

"O yapışkan ve yapışkan surat." "Yok," diye alay ediyorum.

"Öyle yap."

"Kahvaltını yap." Yemeğini işaret ediyorum. "Yapacak boyamalarımız var."

Yan masadaki telefonum çalıyor.

Christopher

Yemin ederim artık bir hayran gibiyim. Telefonumda onun adını görmek bile beni aşırı heyecanlandırıyor. "Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Selam..." Sesi tanıdık ve seksi ve tüylerimi diken diken ediyor. "Kız arkadaşımın günü nasıldı?"

Kız arkadaşı.

Gülümseme yüzümü neredeyse ikiye bölüyor. "İyiydi. Şimdi daha iyi."

Bir şeyler değişti ve bunun tam olarak ne olduğunu size söyleyemem çünkü uğursuzluk getirmek istemiyorum. Tek bildiğim, gece geç saatlerde yaptığımız görüşmelerin daha yumuşak, daha samimi hale geldiği.

Hiçbir şey hakkında konuşmuyoruz ama yine de her şey hakkında konuşuyoruz. Bir kez bile ilişkimiz ya da nerede durduğumuz hakkında konuşmadık, ama asıl mesele şu ki konuşuyoruz.

Her gün.

Sabah Eddie'yi arıyor ve benimle kısa bir süre konuşuyor ama sonra gece geç saatlerde beni arıyor ve saatlerce konuşuyoruz.

Bizi özledim.

Ve tekrar denemek istiyorum. Geçen sefer nasıl bittiği hakkında çok fazla pişmanlığım var. Kalmalıydım.

Kalmalıydım.

daha çok denedim. İlişkimizin sona ermesi benim hatammış gibi hissediyorum ama bu konuyu nasıl ele alacağımı bilmiyorum. Konuyu açacağını umuyorum ama açmıyor. Birbirimizi sevdiğimiz gerçeği hiçbir zaman sorun olmadı.

Ancak demografik durumumuz hala aynı. O şehir hayatını seviyor; ben ise taşrayı. Bunu nasıl aşacağımı bilmiyorum. Bu çok büyük bir sorun. Bu yüzden işe yarayacağından emin değilim.

Ya da denemek isterse.

Ama Eddie'ye olan bağlılığı zaten bildiğim bir şeyi kanıtladı.

İşte o.

Christopher Miles çok özel bir insan ve bırakın bir playboy milyarderi, sokakta yaşayan evsiz bir çocuğu evlat edinmek için elini taşın altına koyacak başka bir erkek tanımıyorum. Bu onun tüm hayatını değiştirecek ve o bunu umursamıyor. O kadar özverili ki.

Şefkatli ve cesur.

Mesele şu ki, geleceğimizi çok net görebiliyorum... üçümüzü.

Bu mükemmel.

Sadece oraya nasıl gideceğimi bulmam gerekiyor.

"Eddie'nin hangi okula gideceğini düşünüyordum," diyor.

"Okulun o kadar da iyi bir seçenek olduğundan emin değilim," diye cevap veriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Çocuklar kötüdür, Chris. Okuma yazma bilmiyor. Ona sataşacaklar ve onu kibirli bir okula göndererek başarısızlığa hazırladığımı hissediyorum."

"Ama öğrenmek zorunda, Suratsız. Okula gitmemezlik edemez."

"Asla demiyorum. Yani ilk başta. Bence bir süre evde eğitim görmeli."

"Ama nasıl arkadaş edinecek?"

"Arkadaşlara ihtiyacı yok; bir aileye ihtiyacı var. Arkadaşlar daha sonra gelecektir, ama bu erken aşamada

korumalı. Yeterince şey yaşadı." "Hmm,
belki ..." Düşünüyor.
"Yapabilirim ..." Tepkisinden korkarak duraksıyorum. "Bir süreliğine gelip yardım edebilirim."
"Ne demek istiyorsun?"
"Kalıp Eddie konusunda sana yardım edebilirim."
"Buraya Eddie için taşınmanı istemiyorum, Hayden. Eğer buraya taşınacaksan, bu benim için olmalı."
Gözlerimi kapatıyorum. Kalbim göğsümde
çarpıyor. Lanet olsun.
Sadece söyle.
"Christopher . . . Daha fazla çabalamadığım için pişmanım," diye fısıldadım. "Sen haklıydın. Kalmalı ve bunu seninle birlikte çözmeliydim. Kendimi büyük bir başarısızlık gibi hissediyorum."
Sessiz kalıyor.
"Her şeyi mahvetmişim gibi hissediyorum ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."
"Hayır, bebeğim," diyor usulca. "Benim hatamdı. Seni çok zorladım."
"Yapmadın. Her şeyi doğru yaptın."
"Ne diyorsun sen?" diye sorar.
"Bir şans daha istediğimi söylüyorum." Kalbim göğsümde çarpıyor, tepkisinden endişeleniyorum. "Ben diyorum ki
. . ." Omuz silkiyorum. "Yerleşmek için daha çok çalışacağım ve daire harika olacak. Alışacağım."
"Buna alışmak zorunda kalmanı istemiyorum."
"Sensizliğe alışamıyorum," diye fısıldıyorum.
"Haze . . . ." diyor usulca. "Seni ne kadar sevdiğim hakkında bir fikrin var mı?"
Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum. "Çok
özür dilerim." "Tatlım, üzgün olan benim."
"Yani . . . Geri gelebilir miyim?" Umutla fısıldıyorum.
"Elbette geri dönebilirsin. Seni seviyorum; bunu biliyorsun."
İçim rahatlarken yüksek sesle hıçkırıyorum. "Seni
seviyorum."

"Şimdi tek yapmamız gereken birlikte olabilmemiz için bu vizeyi geçirmek."

Gözyaşlarımın arasından gülüyorum.

"Üçümüz." "Evet." Gülümsüyor.

"Üçümüz."

Dört acı dolu uzun hafta sonra

Uçak piste iniyor ve Eddie heyecanla pencereden dışarı gülümsüyor. Heyecanımı zor zapt ediyorum.

Onu görebiliyorum.

Christopher'la aramızdaki her şey artık farklı hissediyor. Sanki savaşta ve siperlerde beraberdik ve şimdi diğer taraftan çıkıyoruz. Kendimi ona hiç olmadığım kadar yakın hissediyorum ve bu da bir şey ifade ediyor çünkü biz her zaman yakındık.

Onun Londra'da beklemesine ve Eddie'yi eve benim getirmeme karar verdik. Birlikte uçağa binip eve dönmek için buraya kadar gelmesinin bir anlamı yoktu. Eddie'yi yerleştirmek için biraz izin alabilmek amacıyla çok sıkı çalışıyor.

Uçak pistte duruyor ve herkes yavaşça inerken biz de bekliyoruz. Öğleden sonra erken saatlerde havaalanına giriyoruz. Eddie neredeyse yerinden fırlayacaktı, çok heyecanlıydı.

Christopher kapının yanında bekliyor ve Eddie'yi görünce kahkahalarla gülüp ona sarılıyor. Ayağa kalkıp sabırla bekliyorum.

Benim sıram.

Bana dönüyor ve yavaş, seksi bir gülümseme veriyor ve midem bulanıyor. Bu bakışı biliyorum.

"Selam, Suratsız."

"Merhaba."

Beni kollarının arasına alıyor ve yüzümü ellerinin arasında tutarken beni usulca öpüyor. "Hadi, seni eve götürelim."

Home.

Bizi havaalanından çıkarıp otoparka götürüyor. "Uçuş nasıldı?" diye soruyor Eddie'ye.

"Çok harikaydı. Bir de yukarıdan görmelisin," diye soluk soluğa kalıyor.

Christopher dinlerken gülüyor. Eddie'nin heyecanı bulaşıcı.

"Hans nerede?" Etrafıma bakınırken

sordum. "Ben sürdüm."

"Yaptın mı?"

"Uh-huh." Anahtarı kaldırır ve siyah bir cipin ışıkları yanıp sönerek kilidi açar.

"Kimin arabası bu?" Göz gezdirirken kaşlarımı çatıyorum.

"Eddie burada olduğuna göre artık mantıklı bir araba almamın zamanı geldi diye düşündüm."

Eddie'nin gözleri büyür ve yüzü heyecandan neredeyse ikiye ayrılır.

"Oh." Gülümsüyorum. "Etkilendim."

Christopher ona, "Arka koltuğa geç, ufaklık," dedi. Eddie atlıyor, ben de ön koltuğa geçiyorum ve yola çıkıyoruz.

Eddie arka koltuktan, "Uçak kalkarken ne kadar hızlı gittiğini görmeliydin," diye soluk soluğa bağırıyor.

Christopher gülümsüyor. Gözleri dikiz aynasına kayarak onun heyecanlı yüzünü izliyor. "Öyle mi?"

"Ve yemeğimiz var." Dakikada bir milyon mil hızla konuşmaya devam ediyor.

"Ne aldın?" Christopher soruyor.

"Tavuklu bir şeyler ve sonra da tatlı. Tatlının adı neydi Hazen?"

"Çikolatalı brownie."

"Evet, o kadar iyiydi ki Hazen'ınkini de aldım, çünkü o zaten toktu. Ben de limonata içtim, sonra kadın sıcak havlu dağıttı, onunla ne yaptığınızı bilmiyordum ama bilmiyorsanız diye yüzünüzü yıkıyorsunuz."

Christopher dinlerken kıkırdıyor.

Eddie sohbet etmeye ve Christopher'a uçuşla ilgili her küçük ayrıntıyı anlatmaya devam ediyor ve ben pencereden dışarı bakarken gülümsüyorum.

Bugün mutlu bir gün.

Bir saat sonra hâlâ yoldaydık ve ben kafam karışmış bir şekilde etrafıma bakıyordum. "Neredeyiz biz?"

"Burası arka yol. Bu gece şehirde yığınla trafik var."

"Oh, tamam." Eddie'nin Christopher'ın gösterişli dairesini gördüğündeki yüz ifadesini hayal ederken gülümsüyorum. Tüm bunların ona ne kadar yabancı geldiğini hayal bile edemiyorum. Bunu asla bilemezsin. O kadar heyecanlı ki hiç susmuyor.

Otoyoldan çıktık ve bir köy yoluna girdik. "Bu gerçek bir arka yol." Etrafa bakarken kaşlarımı çattım.

"Bir arkadaşımı arayıp ondan bir şey alacağım. Burada yaşıyor."

"Ne topluyorsun?"

"Oğulları var ve Eddie için bazı şeyleri var. Arayıp onları alacak vaktim olmadı. Çabuk olacağım."

"Oh, tamam."

Tuhaf.

Bir araba yoluna giriyoruz ve kapının yanındaki direkte bir tabela asılı.

BUMFUCK, NOWHERE

Ha?

Christopher'a soru sorar gibi bakıyorum ve o da bana seksi bir göz kırpmasıyla gülümsüyor.

"Arkadaşın mülküne Bumfuck, Nowhere adını mı verdi?" Kaşlarımı çattım.

"Uh-huh."

Kaşlarım kendiliğinden kalkıyor. "Şimdi . . . Onu gördüm. hepsi." Christopher kıkırdıyor ve yola devam ediyoruz. Bir gün Güneş dağların üzerinden yeni batıyor ve tek görebildiğim kilometrelerce uzanan yemyeşil tepeler. "Vay canına, burası çok güzel."

"Öyle, değil mi?" Christopher yola odaklanırken rahatça söylüyor.

Sürüyoruz, sürüyoruz ve sürüyoruz. Bu tüm zamanların en uzun araba yolu. "Arazisi ne kadar büyük?" diye sordum. "Çok büyük olmalı."

Christopher omuz silkiyor. "Bilmiyorum, muhtemelen birkaç yüz dönümlük bir arazi."

"Hmm."

Bir tepeye çıkıyoruz ve eski bir eve giden kocaman, güzel bir ağaç sırası var. Park edilmiş birkaç araba var ve bir adam ön merdivenlerde oturuyor.

Christopher pencereden dışarı el sallıyor ve kornasını çalıyor, adam da el sallıyor.

Eddie ve ben, arabamız büyük dairesel araba yoluna yanaştığında içeri bakıyoruz.

"İçeri geliyor musunuz?" Christopher soruyor. "Um . . ." Gözlerim Eddie'ninkilerle buluşuyor. "Tamam."

Geçici olarak dışarı çıkıyoruz ve adam ön merdivenlerden aşağı iniyor. "Selam, Hayden," diye seslendi.

Kaşlarımı çatıyorum. Onu tanıyor muyum? Bize doğru yürürken, onun Christopher'ın kardeşi Elliot olduğunu görüyorum. "Oh, merhaba." Gülümsedim. Bu doğru: bir kır evinde yaşıyor. "Nasılsınız?"

Yanağımdan öpüyor. "Seni görmek çok güzel."

Christopher Eddie'yi tanıştırıyor. "Bu Eduardo. Bu da kardeşim Elliot," diyor Eddie'ye.

"Hey, dostum." Elliot, Eddie'nin elini sıktı. "Çiftliğiniz çok güzel," diye övünüyorum.

"Öyle, değil mi?" Elliot gülümsüyor. Heyecanlanmış gibi ayak parmaklarının üzerine eğilir. "Eddie, sana ahırda bir

şey göstermek istiyorum."

Eddie'nin gözleri soru sorarcasına bana kayıyor ve Christopher güven verici bir şekilde sırtını sıvazlıyor. "Sorun yok. Elliot'la git."

Elliot uzaklaşıyor, Eddie de kararsızca onu takip ediyor. Onlar uzaklaşırken izliyorum.

"Sana göstermek istediğim bir şey var, Suratsız." Christopher elimi tutuyor ve beni evin merdivenlerinden yukarı çıkarıyor. Eski, yıpranmış ve uhrevi bir havası var.

"Tanrım, bu ev çok güzel." Gülümsüyorum.

Christopher kapıyı açıyor ve ağzım açık kalıyor. Oda çiçeklerle dolu ve her yerde yanan mumlar var. Gözlerim soru soran Christopher'a kayıyor.

Kocaman seksi gözleri benimkileri tutuyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Bir şey fark ettim, Suratsız."

"Bu da ne?" Kalp atışlarım kulaklarımda çınlarken fısıldıyorum.

"Nerede yaşadığımın bir önemi yok, çünkü sen benim evimsin. Seninle olduğum sürece mutlu olacağım."

Oh . . .

Beni usulca öpüyor, dudakları dudaklarımın
üzerinde kalıyor. "Bu çiftliği senin için aldım."

"Ne?" Etrafıma bakarken gözlerim büyüdü. "Sen mi
yaptın?"

Dizlerinin üzerine çöktü ve bir yüzük kutusu çıkarıp çevirerek açtı. "Hayden Whitmore, bana birini tüm kalbimle nasıl seveceğimi öğrettin. Mutlu olmak için elmas olmam gerektiğini sanıyordum ama sen bana kömür olmanın sorun olmadığını gösterdin ve beni olduğum gibi sevdin. Başka bir şey olmama ihtiyacın yoktu. Ben yeterliydim. Seninle yaşlanmaya, seni hayatım boyunca sevmeye ve korumaya ihtiyacım var. Benimle evlenir misin?"

Kalbim kabarıyor. Bu oluyor mu?

"Londra'da işe gidip geleceğim ve buranın ailenizin çiftliği olmadığını biliyorum ama-"

"Evet." Yanında yere dizlerimin üzerine çökerken sözünü kestim. "Evet. Evet, evet." Gülüyorum. "Seninle evleneceğim." Onu öpüyorum. Öpüşmemiz yumuşak ve samimiydi, dudaklarımız birbirinin üzerinde geziniyordu.

Mükemmel.

Elmas yüzüğü parmağıma taktı. Altından bir tektaş pırlanta.

Geleneksel ve mükemmel.

"Ama bir çiftlikte yaşamak istemiyorsun," diye fısıldıyorum.

"Sensiz yaşayamam. Bumfuck, Nowhere, bizim uzlaşmamız."

Öpüşürken kıkırdıyorum. "Çiftliğimize Bumfuck, Nowhere, Christopher demiyoruz."

"Neden olmasın?" Beni tekrar öpüyor. "Umarım burada bir sürü serseri sikişi olur."

Bir kahkaha patlattım. "Seni salak."

Christopher'ın dudakları boynuma düşüyor ve beni geriye, kanepeye doğru götürüyor. "Onlar dönmeden önce yaklaşık sekiz dakikamız var."

Kıkırdıyorum ve sonra etrafıma bakıyorum. "Elliot Eddie'yi nereye götürdü bu arada?" diye soruyorum.

"Yürüyüş için, hayır dersen diye."

Kıkırdıyorum. Sanki böyle bir şey olacakmış gibi. Boynumu ısırırken ona sıkıca sarılıyorum. "Seni çok seviyorum."

Verandada bir patlama sesi duyulur ve Elliot ile Eddie uçarak ön kapıdan içeri girerler. Kapıyı arkalarından çarparak kapatırlar. Az önce bir hayalet görmüş gibilerdir ve nefes nefese kalmışlardır.

"Sorun nedir?"

Birbirlerine bakarlar. "Bir şey yok."

"Neden kapıdan öyle koşarak girdin?" Christopher kaşlarını çatar.

Elliot omuzlarını dikleştirir. "Bir nedeni yok. Sadece şenliklere katılmak istedim."

"On dakika dedim." Christopher gözlerini büyütür.

"Ben sana on beş dakika verdim." Elliot da gözlerini büyütür. "Bu iki dakika gibiydi," diye nefes nefese kalır Christopher.

"Her neyse, nasıl gitti?" Elliot aramıza bakıyor.

Aptalca bir sırıtışla elimi uzattım.

"Hayden ve ben evleniyoruz," diyor Christopher gururla.

Eddie'nin gözleri büyür ve Elliot yüksek sesle güler. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun!" Bana doğru koşuyor ve beni kucaklıyor. "Tebrikler." Christopher'ın elini sıkıyor. "Seni yaşlı köpek seni."

"Yaşlı köpek mi?" Christopher'ın ağzından. "Gerçekten mi?"

Elliot omuz silkiyor. "En azından benim kafamda güzeldi. Tebrik ederim. Yerleşmeniz için küçük ailenizi yalnız bırakacağım."

Senin küçük ailen.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum, Eddie'yi izlemeye geldiği için minnettarım.

"Kutlamak için bu hafta sonu benim evimde akşam yemeği." Gülümsüyor.

"Kulağa h o ş g e l i y o r." Kolumu Eddie'ye doluyorum ve o da bana hayranlıkla bakıyor.

Elliot kapıyı açar ve karanlığa bakarken tereddüt eder.

"Ne yapıyorsun?" Christopher soruyor.

"Yok bir şey," diye tersliyor Elliot. "Sadece etrafa bakıyordum." "Ne için?"

Elliot ellerini uzatıyor ve gözlerini açıyor. "Şeyler." "Ne şeyleri?" Christopher kaşlarını çatar.

Eddie, "Çalılıklarda bir hırıltı duyduk," diyor.

Christopher'ın gözleri büyür. "Ne tür bir hırıltı?"

"Büyüktü," diye cevaplıyor Eddie. "Kocaman."

"Ne demek istiyorsun, kocaman bir hırıltı mı?" Christopher kekeliyor. "Ne gibi, ayı gibi mi?"

"Bir kurt gibi."

"Bir kurt mu?" Nefes nefese kalır.

Bir k a h k a h a patlattım. "Ciddi misin sen? Birleşik Krallık'ta hiç kurt yok," diye alay ediyorum.

"Bundan emin misin?" Elliot ellerini kalçalarına koyarken soruyor. "Kulağa oldukça kurt gibi geliyordu."

"Uh-huh." Eddie başını sallar. "Gerçekten."

"Hmm, oldukça eminim." Google'a sormak için telefonumu çıkarıyorum. "Her neyse," diye cevaplıyor Elliot, "Christopher, benimle araba."

"Ne ... ben mi?" Christopher dehşet içinde göğsünü işaret eder. "Neden ben de ölmek zorundayım? Arabaya kadar kendin yürü. Artık büyük bir çiftlik çocuğusun. Hallet şunu."

Gözlerimi deviriyorum. "Aman Tanrım, siz çocuklar acınacak haldesiniz. İş yerinde her gün en büyük pisliklerle uğraşıyorsunuz ve yine de küçük bir kurttan mı korkuyorsunuz?" Aceleyle ön kapıdan çıkıyorum. "Hadi o zaman."

Arabasına doğru yürürken Elliot beni takip ediyor. "Burada sadece ışığa ihtiyacın var. Çok karanlık," diye kendini haklı çıkarıyor.

Eve doğru baktığımda Christopher ve Eddie'nin hayatlarından endişe ediyormuş gibi kapı pervazına baktıklarını görüyorum.

Ben kıkırdıyorum, Elliot da gülüyor.

Elliot yanağımı öperken, "Bu iki p ı s ı r ı k l a burada yaşarken iyi şanslar," diyor.

"Teşekkürler." Ona el sallıyorum ve arabasının uzaklaşmasını izliyorum.

Gülümsememi engellemek için alt dudağımı ısırırken çalıya doğru yürüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Christopher arıyor.

"Sadece bir şeyleri kontrol ediyorum."

"Yarın hava aydınlandığında onları kontrol edin," diye sesleniyor.

Çalılıklara doğru yürüyorum. Elliot haklı, burası zifiri karanlık.

"Hayden . . . ." diye sesleniyor Christopher. Çömelip saklanıyorum.

"Hayden . . . .." diye sesleniyor. "Onun orada ne işi var?" Eddie'ye sorduğunu duyuyorum.

"Bu hiç iyi değil," diye yanıtlıyor Eddie.

Yüksek sesle gülmemek için ağzımı tutuyorum. "Hayden

. . . Christopher sesleniyor. "Bu hiç komik değil..."
"Kahretsin, ölmüş," diyor Eddie.
"Siktir deme," diye yanıtlıyor Christopher. "Hayden . . ." Elime doğru kıkırdıyorum.

"Hayden!" diye bağırıyor.

"Git ve onu bul," diye tersledi Eddie.

"Ben! Neden ben yapmak zorundayım? Senin sert biri olman gerekiyordu. Sen sokaklarda yaşamadın mı?"

"Ebeveyn olduğunu söylemiştin," diye karşı çıkıyor Eddie.

"Ve onu bulduğumda, o lanet kıçını tokatlayacağım." Öfkeyle ön merdivenlerden indiğini duyuyorum. "Hayden . . ."

Çalıların arasından baktığımda silah olarak bir süpürge taşıdığını görüyorum ve yüksek sesle gülmemek için yüzümü buruşturuyorum.

Gittikçe yaklaşıyor.

"Hayden . . ."

Tam yanıma gelene kadar bekliyorum ve sanki bir şey beni kovalıyormuş gibi dışarı fırlayıp çığlık atıyorum. Son sürat yanından geçiyorum.

"Ahhhhhh," diye çığlık atarak eve doğru koşar.

"Ahhh," diye bağırır Eddie kapıda beklerken.

Christopher yanımdan koşarak eve girdi. Bu hayatımda gördüğüm en komik şeydi. Çok güldüğüm için ön merdivenlere düştüm.

Christopher kafasını kapıdan uzattı ve şakamdan etkilenmemiş bir şekilde bana dik dik baktı. "Yarın bir kurt alacağım ve seni ona parça parça yedireceğim."

Kapı çarparak kapanıyor ve basamaklara oturup karanlığa bakıyorum. Ağaçlardaki rüzgârı ve yakındaki ormandaki hayvanların sesini duyuyorum. Uzaktan bir derenin şırıltısını duyabiliyorum.

Huzurlu ve durgun. Daha önce hiç olmadığı kadar sakin bir his çöküyor üzerime.

Ben geldim.

OceanofPDF.com

Christopher

"Bunlar da senin kıyafetlerin. Sana ne alacağımdan emin değildim, bu yüzden en azını aldım ve ihtiyacın olan başka bir şey için birlikte alışverişe gidebiliriz."

Ben ona yeni yatak odasını gezdirirken Eddie sessizce yatakta oturuyor.

"Bu duvarın arkasında da sonunda bir banyo olacak ama henüz bitmedi. Evin biraz çalışmaya ihtiyacı var."

Benim telaşımı izlerken bana gülümsüyor.

Büyük bir gündü. Dünyanın öbür ucuna uçtu. Nişanlanmamı izlediler. Neredeyse Hayden'ın bir kurt tarafından yendiğini görüyordum.

"İyi misin dostum?" Ona sordum. "Çok sessizsin."

Başını sallıyor ve duygusal olduğu belli oluyor.

"Umarım burayı seversin. Hiç kurt yok. Sanmıyorum?" Omuz silkiyorum. "En azından ben öyle umuyorum."

Sessiz kalıyor ve ben de yanına oturuyorum. "Ne oldu?" diye sordum.

Gözleri benimkileri arıyor. "Ya ..." Cümlesini bitirmeden kendini durduruyor.

Ona bakıyorum ve sevdiği her şeyi kaybetmiş, korkmuş küçük bir çocuk görüyorum.

"Ya bu iş yürümezse?" diye sordum.

Başını salladı.

"Olacak."

"Nereden biliyorsun?"

Bir an düşündüm. "Biliyor musun Eddie, bu konu hakkında düşünüyordum ve bir sonuca vardım."

"O da ne?"

"Bir aile sadece içinde doğduğun aile değildir. Sana daha önce de söylediğim gibi, birbirimize ait olduğumuzu ve bir sebepten ötürü tanıştığımızı hissediyorum."

Gözleri benimkileri arıyor.

"Hayden ve ben konuşuyorduk ve ... eğer senin için de uygunsa, seni evlat edinmek istiyoruz. Ne zaman istersen seninle İspanya'ya döneriz ama seni Hayden ve benim ailemde istiyorum. Üçümüzün. Ve bir gün umarım başka çocuklarımız da olur ve senin de kendi kardeşlerin olur."

Bana bakıyor ve ben onun bir gelecek hayal ettiğini görebiliyorum.

"Kolay olmayacak ve birbirimizi delirteceğimiz günler olacak ama seni oğlum olarak istiyorum."

Gözleri yaşlarla doldu.

"Bunu ister miydin?" Yumuşakça soruyorum.

"Hem de çok." Başını sallıyor ve ben de onu kucaklayıp sıkıca sarılıyorum.

"Teşekkür ederim Christo," diye fısıldıyor omzuma. "Çok teşekkür ederim."

Ona sarıldığımda gülümsüyorum. "Bana baba de."

SON

OceanofPDF.com

Harika okurlarıma teşekkür ederim. Miles High serisi için genişletilmiş epiloglar kitabı olan MILES EVER AFTER'ı duyurmaktan heyecan duyuyorum.

OceanofPDF.com

BAY'DAN BİR ALINTI İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN. *MASTERS*

OceanofPDF.com

PROLOGUE

Julian Masters

ALINA MASTERS
1984-2013
EŞ VE SEVGILI ANNE.
TANRI'NIN ELLERINE
GÜVENIYORUZ.

Keder. Hayatın Azrail'i.

Neşe, umut ve amaç hırsızı.

Bazı günler katlanılabilir. Diğer günler zor nefes alıyorum ve iyi bir nedenin hiçbir anlam ifade etmediği bir pişmanlık dünyasında boğuluyorum.

O günlerin ne zaman geleceğini asla bilemiyorum, sadece uyandığımda göğsüm daralıyor ve kaçmam gerekiyor. Buradan başka bir yerde olmam, bu hayatla uğraşmam gerekiyor.

Benim hayatım.

Bizim hayatımız.

Sen gidene kadar.

Uzaktaki bir çim biçme makinesinin sesi beni şimdiki zamana geri getiriyor ve mezarlığın bekçisine bakıyorum. Mezar taşlarının arasından geçerken hiçbirini kırmamaya ya da zarar vermemeye dikkat ederek konsantre oluyor. Alacakaranlık ve sis geceye doğru ilerliyor.

Buraya sık sık düşünmek, denemek ve hissetmek için geliyorum.

Kimseyle konuşamıyorum. Gerçek duygularımı ifade edemiyorum.

Nedenini bilmek istiyorum.

Bunu bize neden yaptın?

Rahmetli eşimin mezar taşına bakarken çenemi sıkıyorum.

Her şeye sahip olabilirdik ... ama olmadık.

Eğilip adının üzerindeki tozu siliyorum ve az önce vazoya yerleştirdiğim pembe zambakları yeniden düzenliyorum. Küçük oval fotoğraftaki yüzüne dokunuyorum. Duygudan yoksun bir şekilde bana bakıyor.

Geri adım atarak ellerimi siyah paltomun ceplerine sokuyorum.

Burada durup bütün gün bu mezar taşına bakabilirim -bazen öyle yapıyorum- ama arkama bakmadan dönüp arabaya doğru yürüyorum.

Porsche'm.

Elbette, param ve beni seven iki çocuğum var. Profesyonel alanımın zirvesindeyim, yargıç olarak çalışıyorum. Mutlu olmak için tüm araçlara sahibim ama değilim.

Zar zor hayatta kalıyorum; pamuk ipliğine bağlıyım. Dünyaya karşı dış görünüşümü oynuyorum.

İçimde ölüyorum.

Yarım bir saat Daha sonra, I varmak at Madison'ın terapisti.

Buradan her zaman rahatlamış olarak ayrılıyorum.

Konuşmak zorunda değilim, düşünmek zorunda değilim, hissetmek zorunda değilim.

Otomatik pilotta ön kapıdan geçiyorum.

"İyi Öğleden sonra, Bay Smith. Smith." Hayley resepsiyonist gülümser. "Odanız hazır efendim."

"Teşekkür ederim." Kaşlarımı çatıyorum, bugün bir şeye daha ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Bu tedirginliği giderecek bir şeye.

Dikkat dağıtıcı.

"Bugün fazladan birini tutacağım, Hayley."

"Elbette efendim. Kimi istersiniz?"

Kaşlarımı çatıyorum ve doğru anlamaya çalışıyorum. "Hmm. Hannah."

"Yani, Hannah ve Belinda?"

"Evet."

"Sorun değil, efendim. Rahatınıza bakın, hemen gelecekler."

Özel çatı katına çıkmak için asansöre bindim. Oraya vardığımda kendime bir viski yapıyorum ve Londra'ya bakan dumanlı cam pencereden dışarı bakıyorum.

Arkamda kapı tıkırtısı duyuyorum ve sese doğru dönüyorum.

Hannah ve Belinda gülümseyerek önümde duruyorlar.

Belinda uzun sarı saçlı, Hannah ise esmer. İkisinin de genç ve güzel olduğu inkar edilemez.

"Merhaba Bay Smith," diyorlar hep bir ağızdan.

Gözlerim onları içine çekerken viskimi yudumluyorum. "Bizi nerede istersiniz, efendim?"

Kemerimi çözdüm. "Dizlerinin üzerine çök."

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Brielle

Gümrük gülünç derecede yavaş ve bir adam ilerideki ofise çekildi. Sıranın en arkasındaki konumumdan her şey çok şüpheli görünüyor. "Sence ne yaptı?" İlerideki kargaşayı gözetlemek için boynumu uzatırken fısıldıyorum.

"Bilmiyorum, muhtemelen aptalca bir şey," diye yanıtlıyor Emerson. Sıra biraz daha hızlı ilerlerken masaya doğru ilerliyoruz.

Bir yıl sürecek çalışma tatilimize başlamak üzere Londra'ya geldik. Ben bir yargıç için dadı olarak çalışacağım, en iyi arkadaşım Emerson ise bir sanat müzayedecisi için çalışacak. Korkuyorum ama bir o kadar da heyecanlıyım.

Emerson, "Keşke bir hafta önce gelseydik de birlikte biraz zaman geçirebilseydik," diyor.

"Evet, biliyorum ama bu hafta başlamamı istedi çünkü gelecek hafta bir yere gidecek. Çocukların rutinini öğrenmem gerekiyor."

"Kim çocuklarını üç gün boyunca tamamen yabancı biriyle yalnız bırakır ki?" Em tiksintiyle kaşlarını çatar.

Omuz silkiyorum. "Görünüşe göre yeni patronum."

"En azından gelecek hafta gelip seninle kalabilirim. Bu da bir bonus."

Benim pozisyonum konut, yani kalacak yerim güvende. Ancak zavallı Emerson iki yabancıyla birlikte yaşayacak. Bunun için çıldırıyor.

"Evet, ama seni gizlice içeri alıyorum," diyorum. "Parti yapıyormuşuz gibi görünmesini istemiyorum."

Havaalanında etrafa bakıyorum. Kalabalık, hareketli ve şimdiden kendimi çok canlı hissediyorum. Emerson ve ben genç yolculardan daha fazlasıyız.

Emerson amacını bulmaya çalışıyor ve ben de zina yapan bir hıyara aşık olmamı içeren yıkıcı bir geçmişten kaçıyorum.

Onu seviyordum. Sadece o beni sevmiyordu. En azından yeterince değil. Eğer sevseydi, bunu pantolonunun içinde saklardı ve ben de Heathrow Havaalanı'nda Kusmak.

Kendime bakıyorum ve elbisemdeki kırışıklıkları düzeltiyorum. "Beni almaya geliyor. İyi görünüyor muyum?"

Emerson bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve genişçe gülümsüyor. "Avustralya'dan gelen yirmi beş yaşındaki bir dadının tam da olması gerektiği gibi görünüyorsun."

Aptalca gülümsememek için alt dudağımı ısırıyorum. Bu iyi bir cevaptı.

"Peki, patronunun adı ne?" diye soruyor.

Telefonumu bulmak için çantamı karıştırıyorum ve dadı ajansından gelen e-postaya ulaşana kadar e-postalar arasında geziniyorum. "Bayan Julian Masters."

Emerson başını sallar. "Peki onun hikâyesi neydi? Bana daha önce anlattığını biliyorum ama unutmuşum."

"O bir Yüksek Mahkeme yargıcı, beş yıl önce dul kaldı."

"Kocasına ne oldu?"

"Bilmiyorum ama görünüşe göre oldukça zengin." Omuz silktim. "İki çocuğu var, uslular."

"Kulağa hoş geliyor."

"Umarım öyledir. Umarım benden hoşlanırlar."

"Yapacaklar." Sırada ilerliyoruz. "Hafta sonu kesinlikle dışarı çıkacağız, değil mi?"

"Evet." Başımı salladım. "O zamana kadar ne yapacaksın?"

Emerson omuz silkiyor. "Etrafına bir bak. Pazartesi günü işe başlıyorum ve bugün Perşembe." Beni izlerken kaşlarını çatıyor. "Hafta sonları dışarı çıkabileceğinden emin misin?"

"Evet," diye tersliyorum, bıkkınlıkla. "Sana binlerce kez söyledim, Cumartesi gecesi dışarı çıkıyoruz."

Emerson endişeyle başını sallıyor. Sanırım o benden daha gergin olabilir ama en azından ben cesur davranıyorum. "Telefonunu hallettin mi?" diye soruyorum.

"Hayır, henüz değil. Yarın bir telefon dükkânı bulacağım, böylece seni arayabilirim."

"Tamam."

Sıranın önüne çağrıldık ve nihayet yarım saat sonra Heathrow Uluslararası Havalimanı'nın geliş salonuna girdik.

"İsimlerimizi görüyor musun?" İkimiz de etrafımıza bakarken Emerson fısıldıyor.

"Hayır."

"Kahretsin, kimse bizi almaya gelmedi. Tipik." Paniklemeye başlar.

"Sakin ol, burada olacaklar," diye mırıldandım. "Kimse gelmezse ne yapacağız?"

Bu ihtimali düşünürken kaşımı kaldırıyorum. "Seni bilmem ama ben kendimi kaybedeceğim."

Emerson omzumun üzerinden baktı. "Bak, adın burada. Bir şoför göndermiş olmalı."

Döndüğümde uzun boylu, iri yarı, lacivert takım elbiseli bir adamın elinde üzerinde Brielle Johnston yazan bir tabela tuttuğunu görüyorum. Gülümsemeye zorluyorum ve endişemin midemde bir gelgit dalgası gibi yükseldiğini hissederken uysalca el sallıyorum.

Yanıma geldi ve bana gülümsedi. "Brielle?"

Sesi derin ve emredici. "Evet, o benim," diye nefes alıyorum.

Elimi sıkmak için elini uzattı. "Julian Masters." Ne?

Gözlerim açıldı.

Bir erkek mi?

Kaşlarını kaldırıyor.

"Şey, ben ... ... Ben Brielle," elimi uzatırken kekeliyorum. "Bu da birlikte seyahat ettiğim arkadaşım Emerson." Elimi tutuyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Yüzünde bir gülümseme izi beliriyor ama sonra onu kapatıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum." Emerson'a döner ve onun elini sıkar. "Nasılsınız?"

Gözlerim Emerson'a kayıyor, o da belli ki bu saçmalığa bayılıyor.

Işıl ışıl sırıtıyor. "Merhaba."

"Senin bir kadın olduğunu sanıyordum," diye fısıldadım.

Kaşları çatıldı. "Son baktığımda tamamen erkektim." Gözleri benimkileri tutuyor.

Neden bunu yüksek sesle söyledim ki? Aman Tanrım, konuşmayı kes.

Bu çok garip.

Eve gitmek istiyorum. Bu kötü bir fikir.

"Ben burada bekleyeceğim." O yöne doğru yürümeden önce köşeyi işaret ediyor. Dehşete kapılmış gözlerim Emerson'ınkilerle buluşuyor ve o da kıkırdayınca koluna sert bir yumruk atıyorum.

"Aman Tanrım, o lanet olası bir erkek," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Bunu görebiliyorum."

Gözlerini ona dikmiş, sırıtıyor. "Affedersiniz, Bay Masters?" Arkasından sesleniyorum.

Dönüyor. "Evet."

İkimiz de onun bakışları altında soluyoruz. "Biz ... biz sadece tuvaleti kullanacağız," diye kekeliyorum gergin bir şekilde.

Başıyla sağa doğru bir işaret yaptı. Yukarı baktık ve tabelayı gördük. Emerson'ı kolundan tutup banyoya sürüklüyorum. "Havasız, yaşlı bir adamla çalışmayacağım!" Kapıdan girerken çığlık atıyorum.

"Her şey yoluna girecek. Bu nasıl oldu?"

Telefonumu çıkardım ve e-postalar arasında hızlıca gezindim. Biliyordum. "Kadın yazıyor. Kadın yazdığını biliyordum."

"O kadar da yaşlı değil," diye sesleniyor odasından. "Dürüst olmak gerekirse bir kadın yerine bir erkek için

çalışmayı tercih ederim."

"Biliyor musun, Emerson? Bu boktan bir fikir. Beni buna ikna etmene nasıl izin verdim?"

Kabinden çıkıp ellerini yıkarken gülümsüyor. "Önemli değil. Onu zaten çok az göreceksin ve o evdeyken hafta sonları çalışmıyorsun." Belli ki beni sakinleştirmeye çalışıyor. "Taşımayı bırak."

Devam etmeyi bırak.

Buhar kulaklarımdan fışkırıyor gibi hissediyorum. "Seni öldüreceğim. Seni öldüreceğim."

Emerson gülümsemesini bastırmak için dudağını ısırır. "Dinle, biz sana başka bir iş bulana kadar onunla kal. Yarın telefonumu halledeceğim ve başka bir iş aramaya başlayabiliriz," diye beni rahatlatıyor. "En azından biri seni aldı. Kimse beni umursamıyor bile."

Nefes alışımı sakinleştirmeye çalışırken başımı ellerimin arasına alıyorum. "Bu bir felaket, Em," diye fısıldıyorum. Birdenbire seyahatle ilgili tüm korkularım gerçek oluyor. Kendimi tamamen konfor alanımın dışında hissediyorum.

"En fazla bir hafta sürecek."

Korku dolu gözlerim onunkileri görmek için kalkıyor ve başımı sallıyorum. "Tamam mı?"

Beni kucağına çekerken gülümsüyor.

"Tamam." Aynaya bakıyorum, saçımı düzeltiyorum ve elbisemi düzeltiyorum. Tamamen sarsılmış durumdayım.

Biz Yürümek geri dışarı ve al bizim yer sonraki Bay Masters'a. Otuzlu yaşlarının sonlarında, tertemiz giyinmiş ve oldukça çekici biri. Saçları koyu renk ve bir tutam gri. "Uçuşunuz iyi geçti mi?" diye soruyor aşağı bakarken. Bana.

"Evet, teşekkürler," diye zorladım. Kulağa çok zorlama geliyordu. "Bizi aldığınız için teşekkürler," diye ekliyorum uysalca.

Hiç telaşlanmadan başını sallıyor.

Emerson gülümsemesini gizlemeye çalışırken yere doğru gülümser.

O kaltak bu boku seviyor.

"Emerson?" diye seslenir bir erkek sesi. Hepimiz sarışın bir adam görmek için dönüyoruz ve Emerson'ın yüzü

düşüyor. Ha! Şimdi sıra bende.

Gül.

"Merhaba, ben Mark." Onu yanağından öpüyor ve sonra bana dönüyor. "Sen Brielle olmalısın?"

"Evet." Gülümsedim ve Bay Masters'a döndüm. "Ve bu da ..." Duraksıyorum çünkü onu nasıl tanıtacağımı bilmiyorum.

"Julian Masters," diye sözümü bitiriyor ve güçlü bir el sıkışması ekliyor.

Emerson ve ben birbirimize sahte gülümsüyoruz. Yüce Tanrım, yardım et bana.

Ben rahatsız edici bir sessizlik içinde dururken Emerson ayağa kalkıp Mark ve Bay Masters ile konuşuyor.

"Araba bu tarafta." Sağa doğru işaret ediyor.

Sinirli bir şekilde başımı sallıyorum. Tanrım, beni onunla bırakma. Bu çok korkunç.

"Memnun oldum, Emerson ve Mark." Ellerini sıkar.

"Aynı şekilde. Lütfen arkadaşıma iyi bak," diye fısıldıyor Emerson, gözleri benimkilere kayarken.

Bay Masters başını sallayıp gülümsüyor ve arabaya doğru yürürken bavulumu arkasından çekiyor. Emerson beni kucaklıyor. "Bu çok boktan," diye fısıldıyorum saçlarına.

"İyi olacak. Muhtemelen gerçekten iyi biridir." "İyi görünmüyor," diye fısıldadım.

"Evet, katılıyorum. Bir alete benziyor," diye ekliyor Mark onun kalabalığın arasında kayboluşunu izlerken.

Emerson yeni arkadaşına pis bir bakış fırlatıyor ve ben de sırıtıyorum. Bence onun arkadaşı benimkinden daha sinir bozucu ama neyse

. . . "Mark, arkadaşıma göz kulak olur musun lütfen?"

Göğsünü bir goril gibi dövüyor. "Oh, niyetim var."

Emerson'ın gözleri benimkilerle buluşuyor. Başını hafifçe sallıyor ve ben de gülümsememi gizlemek için alt dudağımı ısırıyorum. Bu adam tam bir pislik. İkimiz de Bay Masters'ın sabırsızlıkla arkamıza baktığını görüyoruz. "Gitsem iyi olacak," diye fısıldıyorum.

"Bana ihtiyacınız olursa evimin detayları sizde var mı?"

"Muhtemelen bir saat içinde gelirim. Anahtara ihtiyacım olursa diye oda arkadaşlarınıza geleceğimi söyleyin."

Güldü ve beni el sallayarak gönderdi, ben de Bay Masters'a gittim.

Geldiğimi görüyor ve tekrar yürümeye başlıyor.

Tanrım, beni bekleyemez mi? Çok kaba.

Binadan çıkıp VIP park bölümüne doğru yürüyor. Tam bir sessizlik içinde onu takip ediyorum.

Yeni patronumla arkadaş olacağıma dair tüm fikirler pencereden dışarı atıldı. Sanırım şimdiden benden nefret ediyor.

Özgeçmişimde yalan söylediğimi ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını öğrenene kadar bekleyin. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Büyük, gösterişli, siyah bir SUV'ye geldik ve bavulumu bagaja koymak için kapıyı açtı. Binmem için arka kapıyı açtı. "Teşekkür ederim." Koltuğa kayarken beceriksizce gülümsüyorum. Ön koltuk boşken arkaya oturmamı istiyor.

Bu adam tuhaf.

Ön koltuğa kayıyor ve sonunda arabayı trafiğin içine çekiyor. Tek yapabildiğim kucağımdaki çantamı kavramak.

Bir şey söylemeli miyim? Sohbet etmeye çalışayım mı?

Ne söyleyeceğim?

"Buradan uzakta mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Yirmi dakika," diye yanıtlıyor, sesi kısık.

Oh . . . bu kadar mı? Tamam, şimdi kapa çeneni. Konuşmak istemiyor. On uzun dakika boyunca sessizlik içinde oturduk.

"Çocukları aldığında bu arabayı kullanabilirsin ya da küçük bir minivanımız var. Seçim senin."

"Oh, tamam." Bir an duraksadım. "Bu senin araban mı?"

"Hayır." Bir sokağa sapıyor ve büyük kumtaşı kapıları olan bir araba yoluna giriyor. "Porsche kullanıyorum," diye rahatça cevap veriyor.

"Oh."

Araba yolu uzayıp gidiyor. Etrafımdaki mükemmel bakımlı araziye ve yemyeşil tepelere bakıyorum. Geçtiğimiz her metrede kalbimin biraz daha hızlı attığını hissediyorum.

Sanki dadılık yapamamam yeterince kötü değilmiş gibi. Zengin olmayı da beceremiyorum. Kibar misafirlerle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Yemekte hangi çatalı kullanacağımı bile bilmiyorum. Kendimi tam bir karmaşanın içine soktum.

Ev netleşiyor ve yüzümdeki kan çekiliyor.

Bu bir ev değil, yakınından bile geçmiyor. Beyaz ve kumtaşından yapılmış, kale gibi bir havası olan, sol tarafında altı garajı bulunan bir malikane.

Geniş dairesel araba yoluna girip tentenin altında durur.

"Eviniz çok güzel," diye fısıldıyorum.

Gözleri ön tarafa sabitlenmiş bir şekilde başını sallıyor. "Şanslıyız."

Arabadan iniyor ve benim için kapıyı açıyor. El çantamı sıkıca kavrayarak dışarı çıkıyorum. Gözlerim önümdeki lüks binaya dikiliyor.

Bu inanılmaz bir para.

Bavulumu alıyor ve binanın yan tarafına götürüyor. "Girişiniz yan tarafta," diyor. Bir kapıya gelene kadar onu takip ediyorum, o da kapıyı açıp içeri girmeme izin veriyor. Önümde bir fuaye ve bir yaşam alanı var.

"Mutfak bu tarafta." Mutfağı işaret ediyor. "Ve yatak odan sol arka köşede."

Başımı salladım ve onun yanından geçip daireye girdim.

Kapıda duruyor ama içeri girmiyor. "Banyo sağ tarafta," diye devam ediyor.

Neden buraya gelmiyor? "Tamam, teşekkürler," diye cevap veriyorum. "Aile alışverişinde istediğin yiyecekleri sipariş et.

düzen ve ..." Sanki düşüncelerini toparlıyormuş gibi duraklıyor. "İhtiyacınız olan başka bir şey varsa, lütfen önce benimle konuşun."

Kaşlarımı çattım. "İlk mi?"

Omuz silkiyor. "İstifa mektubunu okurken bir sorundan ilk kez haberdar olmak istemem."

"Oh." Bu daha önce de oldu mu? "Elbette," diye mırıldandım.

"Eğer gelip çocuklarla tanışmak isterseniz ..." Koridoru işaret ediyor.

"Evet, lütfen." Tanrım, işte başlıyoruz. Onu, yaklaşık dört metre ötedeki ana eve bakan cam duvarlı bir koridora kadar takip ediyorum. İki bina arasında bir bahçe yer alıyor ve bir atriyum oluşturuyor; merakla yukarı bakarken gülümsüyorum. Ana evde mutfağa bakan büyük bir pencere var. Bunun ötesinde, genç bir kız ve küçük bir oğlanın birlikte televizyon izlediği koridordan yaşam alanını görebiliyorum. Cam koridorun sonuna kadar devam ediyoruz, burada ana eve çıkan altı basamaklı bir merdiven var.

Bir nefes veriyorum ve Bay Masters'ı merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum.

"Çocuklar, gelin ve yeni dadınızla tanışın."

Küçük oğlan zıplayıp bana doğru koşuyor, heyecanlı olduğu her halinden belli, kız ise sadece başını kaldırıp gözlerini deviriyor. Tipik bir ergen olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak kendi kendime gülümsüyorum.

"Merhaba, ben Samuel." Küçük çocuk kollarını bacaklarıma dolayarak gülümsüyor. Koyu renk saçları var, gözlük takıyor ve çok sevimli.

"Merhaba, Samuel." Gülümsüyorum.

"Bu Willow," diye tanıtıyor.

Genç kıza gülümsedim. "Merhaba." Kollarını meydan okurcasına göğsünde kavuşturuyor. "Merhaba," diye homurdanıyor.

Bay Masters bir an için onun bakışlarını tutuyor, tek bir bakışla çok şey söylüyor.

Willow sonunda elini sıkmam için bana uzattı. "Ben Willow."

Gözlerim Bay Masters'a kayarken gülümsüyorum. Sadece basit bir bakışla onu kontrol altında tutabilir.

Samuel salona koşar, bir şeyler alır ve hemen geri döner.

Bir ışık

gördüm.

Tık, tık.

Ne oluyor be?

Elinde küçük bir Polaroid fotoğraf makinesi var. Tekrar bana bakmadan önce önündeki kâğıtta yüzümün belirmesini izliyor. "Çok güzelsin." Gülümsüyor. "Bunu buzdolabına koyacağım." Bir mıknatısla dikkatlice buzdolabına tutturuyor.

Bay Masters nedense telaşlanmış görünüyor. "İkiniz için yatma vakti," diye talimat veriyor ve ikisi de şikayet ediyor. Dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Mutfağınız yiyeceklerle dolu ve eminim yorgunsunuzdur."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Oh, kovuluyorum. "Evet, tabii ki." Daireme doğru yürümeye başladım ve sonra ona döndüm. "Yarın kaçta başlıyorum?"

Gözleri benimkileri tutuyor. "Samuel'in uyandığını duyduğunda." "Evet, tabii ki." Gözlerim onunkileri arıyor, bir yandan da
başka bir şey söyle, ama gelmiyor. "İyi geceler o zaman." Beceriksizce gülümsüyorum.

"İyi geceler."

"Hoşça kal, Brielle." Samuel gülümsüyor ve Willow beni görmezden gelerek uzaklaşıp merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Daireme geri dönüyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Sonra yatağa uzanıp tavana bakıyorum.

Ne yaptım ben?

Gece yarısı oldu ve susadım, ama her yere baktım ve hala bir bardak bulamadım. Başka seçenek yok; bir tane bulmak için ana eve gizlice girmem gerekecek. Üzerimde ipeksi beyaz geceliğim var ama eminim hepsi yataktadır.

Karanlık koridora gizlice girdiğimde, ışıklandırılmış evi görebiliyorum.

Birden Bay Masters'ı koltukta oturmuş kitap okurken görüyorum. Elinde bir kadeh kırmızı şarap var. Karanlıkta duruyorum, gözlerimi ayıramıyorum. Onda beni büyüleyen bir şey var ama ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.

Aniden ayağa kalkıyor ve ben de kendimi duvara doğru itiyorum.

Karanlıkta beni görebilir mi?

Kahretsin.

Mutfağa girerken gözlerim onu takip ediyor. Üzerindeki tek şey lacivert boxer şortu. Koyu renk saçlarının tepesinde dağınık, gevşek dalgalar var. Göğsü geniş, vücudu ...

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ne yapıyorum ben? Burada karanlıkta durup bir sürüngen gibi onu izlememeliyim, ama nedense kendimi başka tarafa bakmaktan alıkoyamıyorum.

Mutfak tezgahının yanına gidiyor; kendine bir bardak daha kırmızı doldururken sırtı bana dönük. Kadehi yavaşça dudaklarına götürüyor ve gözlerim vücudunda geziniyor.

Kendimi duvara daha sert bastırıyorum.

Buzdolabına doğru yürüdü ve fotoğrafını çıkardı.

Ben

.

Ne?

Onu incelerken kıçını tezgâha yaslıyor. Ne

yapıyor?

Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Elini yavaşça boxer'ının önüne koyuyor.

ve sonra birkaç kez kendini okşuyor gibi görünüyor.

Gözlerim açıldı. Ne

oluyor lan?

Şarap kadehini tezgâhın üzerine koyar ve ana ışığı kapatarak odayı aydınlatmak için sadece bir lamba bırakır.

Elinde fotoğrafımla koridorda kayboldu. Bu da neydi

böyle?

Sanırım Bay Masters fotoğrafıma bakıp o t u z b i r ç e k m e k için yatak odasına gitti.

Oh.
Beni
m.
Tanr
ım.

Bay Serisi tamamlandı ve Amazon'd a Kindle Unlimited'ta mevcut.

Bay
Masters
Bay
Spencer
Bay Garcia

The Do- Over'ı okumaya zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim.
Desteğiniz HER ŞEY demek!!!

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür etmem gereken milyonlarca insan var. Sayfada asla yeterli yer yok.

Güzel anneme, yazdığım her şeyi milyonlarca kez okuduğun için teşekkür ederim. Sen en iyi beta okuyucu, en iyi anne ve en iyi arkadaşsın.

SWAN HQ'yu yöneten en harika asistan Kellie'ye, her şeyin bu kadar sorunsuz yürümesini sağlamak için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Muhteşem beta ekibime ve arkadaşlarıma, Lisa, Rena, Nadia, Rachel, Nicole ve Amanda, bana katlandığınız için teşekkür ederim. Hepinize tapıyorum.

İnanılmaz ekibim Lindsey Faber ve Victoria Oundjian'a.

Yayınlamam için böylesine harika bir platform sağladığı için Amazon'a.

Muhteşem kız çetem Swan Squad'a, bana internet dünyasında takılmak ve eğlenmek için güvenli bir yer sağladığınız için teşekkür ederim. Siz gerçekten en iyi arkadaşlarsınız.

Cygnet kızlarıma, siz vermeye devam eden bir nimetsiniz. Beni her gün şaşırtıyorsunuz.

Aileme, işkolik hallerime katlandıkları için teşekkür ederim. Bir gün sahilde iki saatten daha uzun süre oturacağız, söz veriyorum.

Hepinizi çok seviyorum,

Xoxoxo

Ve sana!

Muhteşem okuyucularım.

Hayallerimi gerçekleştirdiniz. Kitaplarımı aldığınız için size olan minnettarlığımı ifade etmeye kelimeler yetmez. Tüm kalbimle,

TEŞEKKÜRLER XOX

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

T L Swan yazma heyecanına ciddi anlamda bağımlı ve olmadığı bir zamanı hayal bile edemiyor. Avustralya'nın Sidney kentinde yaşıyor ve burada kocası ve üç çocuğuyla birlikte kendi sonsuza dek mutlu yaşamlarını sürdürüyor.

OceanofPDF.com